HENRIK FEXEUS

THRILLER

Primul volum din seria
MEMENTO

SACRIFICIUL

Traducere de
Alin Daniel Dragomir

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Henrik Fexeus

Sacrificiul

Traducere din limba suedeză și note de
Alin-Daniel Dragomir

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:

Mihaela Stan

Design și ilustrație copertă:

Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Liviu-Constantin Rusu

Corectură:

Oana Aanei

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlu original: Offerdjuret

Autor: Henrik Fexeus

Copyright © 2024 Henrik Fexeus

First published by Bookmark, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © Editura Trei, 2025 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2546-3

ISBN (EPUB): 978-606-40-2624-8

ATUNCI

Mă ascund în spatele draperiei ca să nu mă vadă. Mă simt prost fiindcă știu că eu sunt cel care a greșit. Dar, de fapt, nu a fost ceva intenționat. Pietrișul scrâșnește sub picioarele lor în timp ce se îndreaptă spre mașinile din curte. De-ar pleca odată de aici, ca să îmi poată dispărea golul din stomac.

De obicei primesc înghețată după ce termin. Dar astăzi mama s-a supărat. A spus că fac rău când încerc lucruri noi. Trebuie să fac aceleași lucruri când prietenii ei se uită la mine. Nu înțeleg de ce, pentru că eu *pot* face lucruri diferite în același timp. Este mai amuzant. Dar mama nu este de aceeași părere.

Așa că nu am primit înghețată.

Nici măcar nu am mai avut voie să stau la parter atât de mult ca de obicei. Dar asta nu e mare lucru. Cei care vin aici au râsete de adulți și se uită la mama într-un mod care nu-mi place. Nu vreau să fiu acolo dacă nu e nevoie. Nu îmi plac. Așa că acum stau în camera mea și mă uit pe geam.

Prietenii mamei își dau mâna în curte.

În sfârșit, mașinile încep să se miște.

Camera mea este chiar OK. Dar stau mereu aici. Mi-aș dori să pot merge și altundeva câteodată. Nu doar să mă joc pe gazon. Terenul și pădurea de lângă casă sunt foarte mari și mă simt bine acolo, dar știu că există lucruri și dincolo de ele. Copacii din jurul casei nu se întind la infinit. Nici lacul din spate. Iar drumul acela cu pietriș pe care pleacă mașinile duce undeva. Vreau să știu unde.

Mă uit la stopurile roșii ale ultimei mașini până când nu se mai zăresc. În sfârșit, golul din stomac dispare. Apoi răsfoiesc o revistă de benzi desenate. Rup o bucată de hârtie. Cânt la chitara albastră pe care am primit-o cadou, dar sună ciudat, așa că mă opresc.

Mama ciocănește la ușă. Mă așteptam să o facă.

— Trebuie să vorbim prin ușa închisă.

Vocea se aude încet, ușile de la ultimul etaj sunt vechi și groase. Nici măcar nu catadicsește să intre.

— Trebuie să vin mereu cu lucruri noi pentru a le menține treaz interesul, spune ea. Iar tu nu mă ajuți câtuși de puțin când ești așa. Data viitoare, ai grijă să fii mai... adunat. Dacă nu poți face nici măcar asta, la ce-mi mai ești de folos?

O parte din mine vrea să răspundă. E mama mea, nu poate să spună așa ceva. Dar nu vreau să aflu ce s-ar întâmpla dacă mama nu ar mai avea nevoie de mine.

Adunat, îmi șoptesc. Savurez cuvântul. *Trebuie să fiu mai adunat.*

LUNI

David are nevoie de un minut pentru a-și calma respirația. Apoi clipește de câteva ori în întuneric și întoarce capul să se uite la ceas, dar persoana care stă întinsă lângă el în pat îi blochează vederea spre pervazul ferestrei. Se ridică în coate ca să vadă. Numerele roșii arată 2:45. Este încă noapte.

David se afundă înapoi în pernă și constată că aceasta este umedă de transpirație. Se întreabă dacă a scos vreun sunet de data aceasta. Dacă a țipat. Dar silueta de pe cealaltă parte a patului doar oftează adânc și aruncă pătura de pe ea. Nu s-a trezit. David se holbează în întuneric, spre tavan. Să adormi din nou înseamnă doar să uiți. Nu și-a luat pastilele înainte de culcare. Erau amândoi ocupați cu alte lucruri atunci. Dar acum ar avea nevoie de ele. Adrenalina îi curge prin corp, activându-i fiecare mușchi, ca și cum ar trebui să scape. Sau să lupte.

Îi studiază silueta lui Florence de lângă el, raza de lumină a lunii care intră în dormitor aproape că o face să strălucească. Ca și cum ar fi din argint. Părul ei stă răsfirat ca un evantai pe pernă, încadrându-i trăsăturile sculptate. Imaginea ei îi face pieptul să se strângă. Noroc că ea nu-l vede. Probabil că arată incredibil de ridicol.

El și Florence s-au cunoscut printr-o aplicație în urmă cu câteva săptămâni. Niciunul dintre ei nu căuta o relație, ea era proaspăt divorțată, iar el renunțase de mult timp să mai încerce să facă relațiile să dureze. Așa că se întâlnesc de la egal la egal. Nu își fac promisiuni mai lungi decât orele în care se văd. La inițiativa ei, se văd întotdeauna la el, în casa terasată din Vallentuna. Probabil că nu se simte la fel de personal ca în cazul în care el s-ar fi dus la ea. Iar ea poate pleca oricând dorește. Îl surprinde că se află încă acolo, în ciuda orei târzii. O privește din nou și inima îi bate nebunește în piept.

Ai 35 de ani, își spune. *Nu te mai comporta ca un adolescent. Știi că n-ar funcționa niciodată.*

David se strecoară din pat și se îndreaptă spre bucătărie. Până acolo, trece pe lângă living. Vede puzzle-ul neterminat de pe măsuța din fața canapelei și se simte atras de el. Dar rezistă ispitei și merge mai departe. În bucătărie, își toarnă un pahar cu apă și îl bea cu înghițituri mari. Fereastra bucătăriei dă spre fața casei și spre terenul de joacă în jurul căruia sunt construite toate casele din zonă. Toboganul și platforma de cățărat se disting în lumina lunii și arată cu adevărat sinistru. E de așteptat să ai copii dacă locuiești aici. Să stai pe mica terasă și să-i privești cum se joacă în parc. Nu să stai dezbrăcat în bucătărie în miez de noapte încercând să alungi coșmarurile. Dar David nu are copii. Nicio progenitură care să arunce cu mașinuțe în alți copii în lada cu nisip. Doar gândul de a fi responsabil pentru un alt individ îl îngrozește. Nu-și amintește practic nimic din propria copilărie. Deci cum ar îndrăzni să își asume responsabilitatea pentru a altcuiva?

Știe că unora li se pare bizar că nu are amintiri de când era mic. Dar el nu consideră că asta reprezintă o problemă. Aproape nimeni nu-și amintește nimic din primii cinci ani de viață. Și ce dacă pentru el acest interval cuprinde încă cinci sau șapte ani? Nu contează prea mult. Nu are nevoie de o copilărie pentru a fi fericit ca adult.

Să dea dracu'! Acum e complet treaz. Din instinct, deschide laptopul de pe masa din bucătărie și mijește ochii în strălucirea puternică, înainte să apuce să reducă luminozitatea ecranului. Se uită prin e-mailuri, deși are convingerea că nu a primit nimic de importanță vitală în timpul nopții.

Majoritatea mesajelor noi din inbox au fost marcate de aplicația de e-mail ca fiind spam. Aproape că îl ratează, dar a primit și un e-mail obișnuit. De la cineva pe nume Paulina Mentzer. David n-a mai auzit niciodată acest nume. Titlul conține doar un singur cuvânt: „Contact“. Marcajul de timp indică faptul că a fost trimis la ora 2:14. Acum o jumătate de oră. În mijlocul nopții. Probabil că este doar un e-mail de tip spam care a reușit să treacă de filtru, poate o reclamă pentru vreun site de întâlniri cu rusoaice. Dar nu-i place să nu știe, așa că îl deschide în timp ce mai ia o gură de apă și citește primul rând.

Bună, David,

Nu mă cunoști, dar tatăl meu a cunoscut-o pe mama ta în sud, în Småland.

Se încruntă și pune paharul jos. Mama lui. Ea este ultima persoană la care ar vrea să se gândească acum. E de ajuns că mâine o să vorbească cu ea la telefon. Clipește des de câteva ori fiindcă somnul a început în sfârșit să-și găsească drumul înapoi spre el, dar mai citește un rând.

Trebuie să iau legătura cu tine pentru a discuta despre ce s-a întâmplat când erai mic. Realizez că este un subiect sensibil, totuși este vorba de părinții noștri.

David își înăbușă un căscat. Cum să fie sensibil? Poate pentru ea. Nu pentru el. Această Paulina poate să vrea să vorbească despre părinții lor cât dorește. Pe el nu-l interesează. Și nu că s-ar purta el irațional, dar știe foarte bine că nici pe mama lui nu o interesează. Închide fereastra de e-mail, laptopul și se întoarce la Florence, în dormitor. Se oprește în prag și o privește din nou, goală în patul lui. Arată atât de firesc, de parcă locul ei ar fi acolo. David scutură din cap la această idee. Are suficientă minte încât să nu înceapă să își facă iluzii. Când Florence se va trezi peste câteva ore, se va îmbrăca și va pleca, fără să-i acorde vreun gând până la următoarea lor întâlnire. Și e OK.

Se așază pe marginea patului și trage sertarul de la noptieră. Cartea este acolo, ca întotdeauna. Cartea pe care o are încă din copilărie. Unul dintre puținele lucruri pe care le-a adus de acasă. Întotdeauna a păstrat-o aproape. Își plimbă mâna peste copertă și încearcă să-și imagineze un David de șapte ani răsfoind paginile, visându-se implicat în vreo aventură. Dar, ca de obicei, eșuează. Cartea nu-i trezește nicio amintire, nicio incursiune într-un trecut apus. Doar un sentiment vag că a fost cândva importantă pentru el.

David închide sertarul și se strecoară în pat, cu grijă să nu o trezească pe Florence. Clar are nevoie să doarmă. Florence se apropie instinctiv, iar el întinde o mână, așezând-o pe șoldul ei care strălucește argintiu. Îi simte pielea caldă și netedă sub degete și felul în care atingerea îi reduce nivelul de stres. Își încolăcește picioarele peste ale lui Florence și își pune un braț peste ea. *Big*

spoon. Ea suspină împăcată. Când se va face din nou zi, niciunul dintre ei nu va pretinde că asta s-ar fi întâmplat. Însă noaptea totul este diferit.

Florence tocmai intră pe ușa apartamentului din Östermalm când îi sună telefonul. Fără îndoială, e Léontine, sora ei mai mare. E singura persoană care ar suna atât de devreme dimineața.

Florence și Léontine. Îi învinovățește pe părinți pentru asta. Au fost întotdeauna francofili. Nu numai că s-au căsătorit la Paris, dar adoră filmele franțuzești și își petrec mereu vacanțele fie în Provence, fie la Nisa. Florence e convinsă că fumează și Gauloises fără filtru când ea și frații ei nu sunt acolo. Desigur, copiii lor au primit nume cât se poate de franțuzești. Florence crede că ea a scăpat ieftin. În afara lui Léontine, care este cu zece ani mai mare decât ea, căreia nu i se spune niciodată Leo nici măcar de cei mai apropiați prieteni, mai are o soră, Philomene, cu opt ani mai mare decât Florence și căreia îi spune Phil, fie că îi place, fie că nu, și un frate pe nume Bernard. Acesta e cel mai apropiat ca vârstă de Florence, fiind doar cu doi ani mai mic decât ea. Ironia că pe părinții lor îi cheamă Anders și Svea nu scapă niciunuia dintre frați.

Răspunde la telefon în timp ce se asigură că hainele lui Grayson nu au rămas atârnate în hol. Totuși, îi simte parfumul dulceag în aer, nu au trecut prea multe ore de când a plecat. Deși el știa că ea urma să ajungă la apartament seara trecută și că nu ar fi trebuit să fie acolo atunci.

— Ce dracului? murmură ea.

— Poftim? întreabă sora ei la telefon.

— Îmi pare rău, nu ție.

— Ai noroc dacă vrei vreun cadou de Crăciun.

— Cadou de Crăciun? În octombrie?

Florence încearcă să o asculte, dar nu poate scăpa de miros și asta o enervează din ce în ce mai tare, nervi pe care acum îi are rezervați pentru fostul ei soț. Strânge din dinți și încearcă să-și recapete controlul.

— Nu, dar mama și tata se întreabă dacă vii de Crăciun, spune Léontine. De fapt, de-aia te-am și sunat.

Pentru o secundă, Florence se detașează complet. Gândul la Grayson dispare pentru o clipă. Ajunul Crăciunului pare foarte departe, toamna abia a început. Dar părinților lor le place să planifice. Anders și Svea sfidează statisticile, nu numai că sunt

căsătoriți de mai bine de 40 de ani, dar sunt încă îndrăgostiți unul de celălalt aproape fără limite.

— Vin, zice ea. Dar, dacă tata îi va lua mamei una dintre cămășile alea de noapte transparente și anul ăsta, eu plec acasă. Există o anumită limită a decenței care nu trebuie încălcată.

Léontine îi râde în ureche.

— O să am grijă să-ți transmit solicitarea. Și... poate că n-ar trebui să întreb, dar presupun că vii singură, nu?

— A trecut abia jumătate de an de când s-a finalizat divorțul, răspunde Florence. Cât de rapidă crezi că sunt?

— Doamne-ajută că nu i-ai luat numele de familie, spune Léontine. Să fiu sinceră, nu am înțeles niciodată ce ai văzut la acel individ.

Florence știe că nu este adevărat, la început Léontine fusese la fel de înnebunită după fostul ei soț ca toți ceilalți. Dar apreciază faptul că sora este de partea sa.

— Știu, ar fi trebuit să mă bazez pe prima impresie, zice ea în timp ce merge prin apartament.

Peste tot vede urme de-ale lui Grayson. Încearcă să respire pe gură. Se cunoscuseră la facultatea de drept, unde Grayson fusese o mare vedetă. Familia lui se mutase din SUA în Suedia cu câțiva ani înainte și toate fetele erau în limbă după el. Dar Florence nu se arătase deloc interesată la început.

— Îmi amintesc că erai supărată pe un coleg de facultate care, după părerea ta, se dovedea extrem de superficial și obsedat de succes, continuă Léontine, râzând din nou. Ceea ce nu însemna prea multe, având în vedere că asta era practic definiția tuturor colegilor tăi.

— În apărarea mea, vreau să precizez că se schimbase, spune Florence.

Avuseseră discuția de mai multe ori. Tatăl lui Grayson se îmbolnăvise de Parkinson. Totul se întâmplase foarte repede. În ultimele săptămâni de viață ale tatălui său, Grayson devenise o altă persoană. Nu mai era important pentru el să facă furori la Sturehof[1]. Și nu doar o dată Florence îl găsise în bibliotecă, citind Daniel Dennet și alți filosofi. Poate că noul și discretul Grayson, care nu mai golea sticle de Pernod Ricard la bar, nu mai era la fel

de cool pentru ceilalți, dar Florence constatase că îl simpatizează. Și, bineînțeles, încă arăta ca echivalentul american al unui zeu grec. Începuseră să studieze împreună și un lucru dusese la altul.

— Nu strica deloc că era foarte arătos, spune Léontine în mod inocent. Un porc, dar arătos.

— Taci, soro, spune Florence în timp ce intră în bucătărie.

Lângă chiuvetă sunt trei sticle de Bollinger.

— Să fii al... izbucnește ea înainte să se poată abține. Nu tu, Léontine.

Ea și Grayson se căsătoriseră. Vechiul lui comportament începuse treptat să reapară. Când ea își deschisese cabinetul, el îi spusese — pe șleau — că alegerile ei profesionale îl făceau să arate rău. Că se simțea lipsit de bărbăție.

Florence dă la o parte sticlele pentru a șterge șampania vărsată pe blatul din bucătărie.

— Văd că ești ocupată, spune Léontine. Le transmit mamei și tatei că vii. Și fără cămăși de noapte.

Sora lui Florence face o pauză. Apoi apare și subiectul care nu lipsește niciodată.

— Bine că n-ați făcut copii, atât vreau să mai zic, încheie Léontine, râzând din nou înainte de a închide, dar de data aceasta în spatele râsului se simte o oarecare tensiune.

Și iată-l! *Copii*. Léontine are doi copii adolescenți și se luptă cu toți demonii care vin la pachet cu această vârstă. Phil are un fiu care urmează să împlinească zece ani. Bernard și soția lui nu au fost la fel de norocoși, sunt la a patra încercare de fertilizare in vitro. Niciunul dintre frații ei nu poate înțelege de ce Florence a ales să mai aștepte să aibă copii. Știe că ei și-au făcut speranțe când ea s-a căsătorit, dar după divorț au fost vizibil neliniștiți. Bineînțeles, niciunul dintre ei nu vrea să pună direct întrebarea, sunt mult prea bine-crescuți pentru asta. Totuși, insinuările sunt destul de agasante. Ea bănuiește că soția lui Bernard, Hanna, chiar o urăște fiindcă a preferat să nu aibă ceva pentru care ea și Bernard se luptă din răsputeri să obțină. Într-un fel, îi înțelege. Dar niciunul dintre ei nu a ales aceeași profesie ca ea. Nu poți avea totul. Ea și-a stabilit prioritățile. Și nu vrea să simtă niciun

fel de tristețe din cauza asta. Este greu să găsești timp și pentru copii, și pentru cabinet.

Să nu mai vorbim de faptul că este din nou singură.

Ia sticlele de Bollinger cu vârful degetelor pentru a evita pe cât posibil să le atingă și le pune în sacul de reciclare pentru sticlă. Având în vedere situația locuințelor din oraș, ei păstrează apartamentul până își găsește fiecare unul nou. Deocamdată, locuiesc în ture. Trebuiau să facă schimbul ieri, dar Florence a ajuns abia de dimineață, pentru că a adormit la David. Nu doarme niciodată prea mult. Mai ales când ziua următoare e luni.

Înțelegerea era să lase apartamentul așa cum îl găsesc. Fără niciun semn că ar fi fost acolo. Totuși, fostul ei soț este expert în a lăsa în urmă lucruri. Mici semne ale vieții al dracului de fantastice pe care pare să o ducă în ultima vreme. Florence așază sacul de reciclare lângă ușa de la intrare cu un zăngănit.

— Jur că o face intenționat, murmură ea.

Trei sticle de șampanie. Cu siguranță fusese vorba de vreo studentă la drept pe care trebuia să o îndoape corespunzător.

Se duce în dormitor să-și pună niște haine curate, care să nu fi fost martorele aventurilor nocturne, înainte de a pleca la serviciu, și acolo vede ceea ce o face în final să își piardă cumpătul. Pe mocheta albă zace un prezervativ derulat. Nefolosit, bineînțeles, dar totuși. Nu se află acolo din întâmplare. Se gândește să-l denunțe pentru hărțuire. Însă încercarea lui de a o trata cu superioritate este prea jalnică. Așa că ia un clește de grătar din bucătărie și ridică prezervativul. Nici nu se gândește să atingă ceva care ar fi putut să ajungă în apropierea unor părți ale corpului lui Grayson. Pune prezervativul într-un plic și scrie un bilet, pe care îl atașează.

Bună, Grayson!

Ai uitat asta pe mocheta mea. M-am gândit că poate îl vrei înapoi, pentru că pare nefolosit. De altfel, am văzut și sticlele. Oare n-ar trebui să alegi un vin spumant mai ieftin, având în vedere cât de mult se pare că trebuie să le îndopi pe fete în ziua de azi înainte ca ele să spună da?

Cu cele mai bune intenții,
Florence

Vrea să trimită plicul la firma unde lucrează Grayson și se asigură că scrie și numele firmei deasupra numelui său. În acest fel, înainte de a-i parveni lui Grayson, plicul este deschis de Cecilia, care lucrează la recepție și se ocupă de corespondență. Cecilia este de partea lui Florence. Și îi place să vorbească.

Se uită la ceas și își dă seama că nu are timp să se schimbe. Va trebui să se descurce așa. A pus deja în geantă un deodorant și trusa cu cosmetice. Își pune și o pereche curată de chiloți și își amintește să ia și scrisoarea cu ea. Grayson ar fi trebuit să știe până acum. Nu te pui cu Florence Tapper.

---

[1] Restaurant din Stockholm.

Paulina se uită peste e-mailul trimis în timpul nopții. Deja regretă. I-au trebuit trei încercări până să reușească, primele două dăți a anulat e-mailul și l-a șters înainte de a apuca să îl trimită. În cele din urmă, la două dimineața, a reușit să compună un text de care să fie mulțumită. În care nu a spus nici prea mult, nici prea puțin.

Cel puțin așa credea.

Acum, cinci ore mai târziu, nu mai este atât de sigură. Ar fi trebuit să fie moartă de oboseală după ce a stat trează toată noaptea. Dar acel e-mail blestemat continuă să i se învârtă prin minte ca un roi de țânțari de care nu poate scăpa. Dacă oricine altcineva ar fi rugat-o să contacteze un străin în astfel de circumstanțe, ar fi refuzat. Dar mama ei i-a fost mereu alături. Dacă cineva se purta urât cu Paulina, indiferent că era un bătăuș de la școală sau un antrenor nedrept la volei, mama era acolo, gata să îi facă bucăți. Chiar și când s-au înrăutățit lucrurile, mama era gata să meargă la război pentru Paulina, în caz de nevoie. Nimeni nu avea dreptul să se ia de fiica ei.

Paulina trebuia să facă asta pentru mama sa. Fusese grav bolnavă timp de un an întreg. După ce murise, în urmă cu două luni, Paulina găsise o scrisoare. Se afla într-un sertar al biroului și îi era adresată. Pe plic exista mențiunea „A fi deschis după moartea mea“. Cât trăise, mama ei nu pomenise despre asta. La început, Paulina crezuse că scrisoarea cuprinde modificări ale testamentului, dar nici că putea să se înșele mai mult. Conținutul scrisorii era într-adevăr un fel de moștenire, dar nu ceea ce se aștepta ea.

Scrisoarea o ruga să ia legătura cu un bărbat pe nume David Lund din Vallentuna.

Fără nicio instrucțiune despre cum să facă acest lucru.

A căutat „David Lund, Vallentuna“ pe hitta.se și eniro.se[2] și a obținut un singur rezultat. A presupus că era persoana corectă. Dar el alesese să-și ascundă numărul de telefon, așa că a găsit doar adresa lui. A fost nevoie de încă patru căutări pe Google înainte să afle la ce companie lucra. Din fericire, compania avea adrese de e-mail pentru angajații săi. Și, în definitiv, poate era mai bine să trimită un e-mail decât să sune. Risca să pară nebună

la telefon. Căci cum să povestești așa ceva cuiva fără să pari complet țicnit? Cum spuneam, i-au trebuit trei încercări chiar și în scris. Dezavantajul este că acum trebuie să aștepte liniștită ca el să răspundă.

Deja știe pe de rost scrisoarea de la mama ei. Dar o ia de pe măsuța de cafea și o citește oricum. Ultima parte, de mai multe ori.

Dar trebuie să ai grijă. Trebuie să iei în considerare faptul că ei știu cine ești. Când vor afla că ai vorbit cu David Lund, iar ei se pricep la descoperiri de acest fel, își vor da seama că știi. Trebuie să fii cu un pas înaintea lor. Vor veni după tine.

Dar niciun nume. Nicio persoană anume de care să se ferească. Asta înseamnă că Paulina trebuie să presupună că orice persoană pe care o vede ar putea fi cineva care o caută. Paulina i-a scris lui David că știe ceva. Întrebarea este cine altcineva mai știe. Cine e cu ochii pe ea?

Cine ar putea fi cu ochii pe ea chiar acum?

Laptopul are deja un mic abțibild care acoperă camera. Dar nu e sigură că e suficient. Există și alte modalități de a urmări pe cineva. Isobel, cea mai bună prietenă a ei, spune mereu că Paulina are o tendință spre dramatism. Probabil că Isobel are dreptate.

Dar asta nu înseamnă că nu o urmărește nimeni.

Se uită pe fereastră, jos, la fluxul de oameni care se deplasează spre serviciu sau spre școală. A început agitația de dimineață. Toată lumea este în mișcare. Apoi vede un bărbat într-un palton gri care merge mult mai încet decât ceilalți. Când trece pe lângă clădirea ei, se uită în sus. Ca și cum ar căuta ceva. Paulina se dă instinctiv în spate.

Fir-ar al dracului!

Nu ar fi trebuit să trimită e-mailul. Paulina nu poate scăpa de sentimentul că a declanșat ceva de proporții. Ceva mare și foarte periculos. Care nu va putea fi oprit.

---

[2] Site-urile hitta.se și eniro.se sunt platforme de căutare în Suedia care oferă informații despre afaceri și persoane.

Kreskin îi aruncă lui David o privire atât de plină de falsă suferință, încât David nu poate să nu râdă. Ochii mari aparțin unui buldog francez, gri cu pete albe pe burtă, care crede că menirea vieții lui este să primească toată atenția lui David. Iar David, de obicei, i-o oferă mai mult decât bucuros. Dar în acest moment stă la masa din bucătărie și își bea cafeaua de dimineață, în timp ce atinge cu degetul un bilețel. Îl aștepta acolo când se trezise.

Numele lui e scris pe fața bilețelului cu cerneală maro. O culoare pe cât de neobișnuită, pe atât de elegantă. Bilețelul trebuie să fie de la Florence. În mod normal, comunică prin funcția de chat a aplicației, ar fi putut să-i scrie acolo. Dar nu a făcut-o. Nu s-a grăbit. A ales să scrie de mână. Lui îi place asta. Dar tocmai astăzi, dintre toate zilele? Nu ar avea de unde să știe că azi e o zi specială. Doar dacă nu cumva, din greșeală, i-a spus el ceva despre asta ieri.

Kreskin stă pe labele din spate, cu cele din față sprijinite pe coapsa lui David, vizibil nemulțumit. David ia biletul cu ambele mâini, aproape cu reverență, și îl deschide. Sunt doar cinci cuvinte:

Dacă ai nevoie de mine.

Și apoi un număr de telefon. I-l citește cu voce tare câinelui, care pare oarecum impresionat.

— Nu poți fi supărat că nu a știut ce zi este astăzi, spune David. Florence este o avocată foarte respectată. Timpul ei este incredibil de prețios, nu ceva ce irosește cu oricine. Nu-i genul de femeie care să se gândească să-și lase numărul de telefon unui muritor de rând. Și totuși..

Totuși, iată-l, în mâna lui. Numărul lui Florence, care l-a liniștit când era îngrijorat noaptea. Florence, care nu i-a spus la revedere când a plecat.

Dacă ai nevoie de mine.

Kreskin scoate un lătrat ascuțit, reușind să exprime atât nevoia de a face pipi, cât și senzația că se simte disprețuit.

— Vrei afară? întreabă David și pune bilețelul deoparte.

Câinele începe să sară de la un perete la altul ca o minge de cauciuc pe ecstasy, iar privirea suferindă se schimbă într-una care

îi transmite clar lui David că dacă nu-și îndeplinește promisiunea în jumătate de minut, pernele de pe canapeaua din living vor fi un pic cam umede.

— Stai să mă îmbrac mai întâi, îi spune el lui Kreskin. Să nu speriem vreun copil.

Fiind programator, David își permite luxul de a lucra de acasă în majoritatea zilelor săptămânii, ceea ce înseamnă că adesea Kreskin se poate bucura de plimbări foarte lungi. De asemenea, înseamnă că David își petrece o mare parte din zi în halatul de dimineață. Kreskin se oprește brusc și scoate un nou lătrat iritat. Apoi țâșnește în hol să-și ia lesa pentru a grăbi lucrurile, în timp ce David se duce în dormitor și își trage pe el o pereche de pantaloni și un tricou. O auzise pe Florence făcând duș la 5 dimineața, înainte să plece, dar el încă își simte pielea lipicioasă de la coșmarul de aseară.

Când se întoarce în hol, Kreskin îl așteaptă cu lesa în gură. David deschide ușa de la intrare și simte în față vântul rece al dimineții de toamnă, în timp ce Kreskin se aruncă pe gazon ca din tun. Telefonul sună când David încuie ușa în urma lor. Își pune căștile în urechi și pornește spre Vallentuna Centrum.

— Da? David sunt, răspunde el.

— Bună, David. Sunt Ellen.

David tace câteva secunde. Știa că o să sune, bineînțeles. Totuși, sunetul vocii ei îl cutremură. Respiră adânc.

— Bună, Ellen, zice el, încercând să pară liniștit.

Mama lui a urât întotdeauna să i se spună mamă. De când se știe, a cerut să i se spună pe numele mic. „Sunt un om, nu o funcție“, îi explicase ea la un moment dat. Este una dintre cele mai vechi amintiri ale lui. Tocmai începuse clasa a șaptea.

— Mda, păi, la mulți ani, David! zice ea la telefon. Încă un an.

— Mersi.

Se face din nou liniște. Kreskin trage de lesă, iar David mărește ritmul. Se uită la ceas. Puțin peste ora 8. Cofetăria tocmai s-a deschis.

— Atât? continuă el după un timp. Nu vrei să știi ce-am mai făcut, cum îmi merge la job sau orice altceva?

— De ce aș vrea? întreabă mama lui.

Uimirea din vocea ei este sinceră. David nu știe de ce a crezut că de data asta lucrurile vor fi diferite. Relația lor s-a limitat la cele mai superficiale amabilități de când se știe și a învățat să nu se mai lase rănit de incapacitatea ei de a-și exprima sentimente mai calde sau chiar vreun interes față de ceilalți. Dar nu se poate stăpâni să nu-și dorească ca măcar o dată să fie altfel. Ca ea să spună: *Bună, David, sunt mama ta și te iubesc, singurul meu fiu*. Dar ar putea la fel de bine să-și dorească să fie pace pe pământ și să existe unicorni. E destul de sigur că mama lui ar fi trebuit să primească un diagnostic și un fel de tratament medicamentos. Pentru o clipă se gândește să menționeze e-mailul primit în timpul nopții, în care cineva îl anunța că dorește să discute lucruri personale despre ea. Dar nu vede de ce i-ar păsa ei de acest lucru.

— Fără motiv, răspunde el. Mersi că ai sunat.

Câteva minute mai târziu, intră cu Kreskin în Cofetăria Vallentuna. Un miros minunat se răspândește de la prăjiturile proaspete din vitrină. Câțiva pensionari matinali sunt deja așezați cu cești de cafea pe la mese. În rest, el și câinele sunt singurii clienți.

— Dați-mi și mie una dintre brioșele acelea cu ciocolată și glazură roz, îi spune el fetei din spatele tejghelei, arătând spre o prăjitură care pare să conțină zahărul aferent unui an întreg. Azi e ziua mea.

Florence se oprește în casa scării de pe Linnégatan, chiar înainte de a deschide ușa biroului. Tapper, Alho și Siöö scrie pe placa de alamă. Își trece degetele peste nume, simțind canelurile literelor și amintindu-și să fie recunoscătoare, să nu ia nimic de-a gata. Plăcuța a fost un cadou de la frații ei. Poate că nu-i înțeleg toate alegerile din viață, dar, când ceva contează cu adevărat, o susțin sută la sută. Mulți au chicotit pe la spatele ei când a înființat cabinetul de avocatură. Și nu doar pe la spate, de altfel, un număr surprinzător de mare dintre cei pe care ea îi considera colegi de branșă își exprimaseră în mod deschis nemulțumirea. Ca să nu îi spunem batjocură.

Se pare că nu le convenea faptul că era complet dezinteresată de golf, că nu deținea nici măcar un Humidor și, culmea, că nici măcar nu era bărbat. Majoritatea oamenilor s-ar fi așteptat ca ea să-și compenseze aceste slăbiciuni evidente prin aducerea a doi parteneri mai competenți — adică masculini. Undele șocului provocat de asocierea ei cu încă două femei și, mai mult, de faptul că preluase majoritatea contractelor cu firmele cele mai mari încă nu se potoliseră în branșă. Putea suporta toate astea. Însă nu era pregătită ca propriul soț să-i fie cel mai mare critic. La început, încercase să se convingă că dezaprobarea lui Grayson reprezenta doar o expresie a unei insecurități care, de fapt, părea destul de drăguță. Este nebunesc cât de mult ești dispus să te minți pe tine însuți pentru a menține o relație.

Lustruiește placa folosind mâneca sacoului. Este a ei și a luptat pentru ea. Să-i ia dracu' pe toți ceilalți! Apoi deschide ușa și intră în birou.

Când intră, o salută dând din cap pe Jennifer, stagiara lor, care trece în fugă pe lângă ea, dând impresia că o așteaptă o urgență, dar totodată având o sclipire de mândrie în ochi. Așa și trebuie. Apoi Florence aproape că-și scapă punga cu prânzul când este cât pe ce să se ciocnească de Anna Alho, care vine rapid din cealaltă direcție. Anna gâfâie ușor, cu o șuviță de păr desprinsă din coafură, de altfel perfect aranjată.

— Ce grăbită ești! spune Florence și zâmbește.

— Da, întâlnirea de pe Zoom cu Londra s-a întins prea mult, britanicii ăștia se trezesc devreme. Acum am întârziat la o altă

întâlnire online și...

Anna se oprește și o examinează pe Florence de sus până jos. Se uită insistent la bluza ușor șifonată de sub sacou.

— Cineva a avut meci în deplasare ieri, comentează ea în ceea ce rămâne cea mai frumoasă finlandezo-suedeză pe care Florence a auzit-o vreodată. Am un aparat de călcat cu aburi la mine, dacă ai nevoie să rezolvi aia.

Jamela Siöö, cea de-a treia asociată, apare în cadrul unei uși, cu telefonul la ureche. Ridică din sprâncene spre Florence și îi face semn cu degetul mare în sus. Florence începe să râdă. Dacă ar fi avut vreodată îndoieli cu privire la decizia ei de a administra agenția în felul acesta, o întâlnire cu Anna și cu Jamela ar fi fost suficientă pentru a ști că a făcut ceea ce trebuia. Bărbații pot să se ducă dracului. Se descurcă foarte bine fără ei.

— Mersi, îi zice ea Annei. Dar nu am întâlniri astăzi.

— Poate că nu *IRL*[3], spune Anna. Dar azi e rândul tău să intri live pe Instagram.

Florence își dă ochii peste cap. Uitase complet. O dată pe săptămână, au o sesiune de întrebări și răspunsuri pe Instagram. Aceasta devenise mai populară decât se așteptase. Colegi și studenți deopotrivă obișnuiesc să intre și să pună tot felul de întrebări. Iar azi este rândul lui Florence să le răspundă.

— A cui a fost brilianta idee ca agenția să fie prezentă pe rețelele sociale? întreabă ea și oftează.

— A ta, răspunde Anna, încrețindu-și buzele. Va trebui să pui camera mai departe de tine. Oricum, noroc că n-ai și alte întâlniri.

— Apropo de întâlniri, nu întârziai la una?

Anna mijește ochii și murmură o înjurătură înainte de a dispărea în biroul ei. Florence se îndreaptă spre bucătărie să își ia o cană de cafea când primește o notificare pe telefon. Este Philomene care îi amintește de petrecerea de zece ani a lui Adam, de duminică. De parcă Florence ar fi uitat. Nicio șansă. Își iubește nepotul. Dar nu-i vine să creadă că deja are zece ani. Cum trece timtimpul! Și toate celelalte. Oricum, cadoul lui este gata împachetat și așteaptă să fie livrat celui mai fermecător copil pe care îl cunoaște.

În drum spre bucătărie, lasă plicul pentru Grayson în teancul de corespondență de expediat.

---

[3] In real life („în viața reală") (în engl. în orig.).

În timp ce plătește pentru prăjitură, David primește un mesaj de la Sakura.

La mulți ani! Hai, vino până la mine! Sigur ți se dă voie de la job să mergi la o fika[4] *de ziua ta, cu cea mai bună prietenă.*

Zâmbește în sinea lui. Și-a amintit. Sakura este prima persoană pe care David a cunoscut-o când s-a mutat din Småland. Dar chiar și vechii prieteni pot avea uneori dificultăți în a păstra legătura, indiferent de cât de aproape locuiesc unul de celălalt. Probabil că nu a mai văzut-o pe Sakura de vreo lună. A avut alte lucruri de făcut, fiind proaspătă mămică. Dar grija ei față de el îl flatează.

— M-am răzgândit, iau două, îi spune tinerei din spatele tejghelei. Ba nu, puneți trei, dacă tot am ajuns aici. O să le iau la pachet.

Deși Roy are abia cinci luni, David crede că poate mânca și el o prăjitură. Așa se face de ziua de naștere a cuiva. David primește o cutie cu prăjiturile și iese din nou în aerul rece al dimineții.

— Mergem la Sakura, îl anunță pe Kreskin. Dar e drum lung până acolo, te descurci?

Kreskin pufnește și începe să tragă de lesă în secunda în care aude numele Sakurei. Dacă ar fi după el, câinele l-ar abandona pe David pentru ea fără nicio ezitare.

— Ce zdreanță ești! îi zice David, în timp ce doi pensionari care trec pe lângă el îl privesc surprinși.

Kreskin reușește să pară jenat pentru o jumătate de secundă, apoi începe din nou să tragă de lesă.

Sakura locuiește într-o casă albastră din lemn, într-un cartier de vile unde majoritatea peluzelor sunt pline de trambuline și piscine. Dar parcela Sakurei a fost întotdeauna mai interesantă, cu o mică grădină japoneză amenajată atent. David bănuiește că pietrele și ornamentele amplasate cu atâta grijă vor avea mari probleme când Roy va deveni puțin mai agil. Trece un minut până când Sakura deschide ușa.

— Vai, ce bătrân arăți! spune ea și râde. Mai bine intri și te așezi. Kreskin, jucăria ta e sub canapea.

— Bună și ție, zice David și pășește în hol.

Îl prinde din urmă pe Kreskin, care deja pusese ochii pe canapeaua din living. Șterge lăbuțele câinelui cu un prosop de la Sakura, înainte de a-i da drumul.

— Am avut și un tort-surpriză, spune Sakura. E incredibil câte poți realiza când nu dormi noaptea.

Zâmbește, însă el îi observă pungile de sub ochi.

— Avut?

— Până când l-am lăsat la o distanță de cinci metri de Roy. Din fericire, am auzit că frișca e bună pentru piele. S-a mânjit din cap până-n picioare în timp ce eu încercam să mă îmbrac cu altceva decât halatul de dimineață. Cred că a adormit cam când ai sunat la ușă.

— Bine că am eu un plan de rezervă, spune David, ridicând cutia.

Nu poate să nu observe că Sakura este încă în halatul de dimineață.

— Liv e la muncă, spune ea drept răspuns întrebării lui nespuse. Ajunge acasă abia mâine. Poate că e mai bine așa.

Relația dintre Sakura și Liv a fost întotdeauna furtunoasă, însă David a crezut că se va îmbunătăți odată ce vor avea copii. S-a întâmplat tocmai invers. Roy nu a devenit liantul dintre ele, așa cum sperau. S-a dovedit că și creșterea copiilor este un domeniu în care Sakura și Liv au păreri foarte diferite și foarte puternice.

David se duce în bucătărie și umple un bol cu apă pentru Kreskin. Când revine în living, Kreskin stă întins pe covor, rozând fericit la jucăria lui. Sakura îl așteaptă cu un ceai într-un pahar transparent. Paharul ei este pe masă, aburind și fierbinte. Când familia Sakurei s-a mutat în Suedia, nu au luat cu ei nimic din patrimoniul lor japonez — cu excepția acestui obicei. Nu știe pe nimeni care să bea la fel de mult ceai ca ea.

— Cum se simt mama și tatăl tău? întreabă el și pune cutia cu prăjituri pe măsuța de cafea.

O deschide și îi dă o brioșă Sakurei, care se uită cu suspiciune la glazura roz, apoi mușcă.

— Știi și tu, răspunde ea cu gura plină. Mai degrabă și-ar tăia o mână decât să accepte că îmbătrânesc.

— Deci încă se duc la yoga și în excursii de golf în Peru? întreabă el și se așază pe canapea.

Suflă în apa fierbinte, în care este o floare uscată făcută ghem. Știe că trebuie să aștepte până când floarea își desface toate petalele pentru ca aroma de iasomie să fie deplină. Dar nu se grăbește. Stă cu plăcere acolo, în haosul vieții de zi cu zi a Sakurei, cât de mult poate.

— Și cum ai de gând să-ți petreci pensia? întreabă ea. Acum, că ai împlinit 35 de ani, trebuie să începi să te gândești și la asta.

— Haha!

Sakura își lasă brioșa pe masă și scoate un cadou împachetat pe care îl avea la spate.

— La mulți ani, bătrâne!

David ia cutia și o scutură. Zornăie suspect.

— Să ghicesc, spune el și zâmbește. Un puzzle nou.

— Cum ziceam, trebuie să ai ceva de făcut la pensie. Ai idee de cât timp ne știm?

— Din liceu, răspunde David, deschizând cadoul. Ceea ce-nseamnă... Doamne! 19 ani.

Este într-adevăr un puzzle. Modelul reprezintă un afiș al filmului *2001: O odisee spațială*. Uneori, Sakura îl cunoaște un pic prea bine.

— 19 ani, repetă Sakura. Știi cât de mult țin la tine și-mi pare rău că trebuie să te întreb asta, dar ești... ești fericit?

— Bineînțeles că sunt, doar e ziua mea, spune el și ridică sugestiv brioșa.

Însă vede că Sakura nu-l va lăsa să scape atât de ușor. Tocmai de aceea o iubește. Nu tolerează superficialitățile.

— Câteodată am impresia că duc o viață extrem de normală, continuă el. Știi, ca toți ceilalți. Studiezi puțină filosofie după liceu, apoi faci cursuri de programator. Începi să lucrezi. Cumperi o casă terasată. Totul a urmat un fel de curs. Dar uneori simt... simt că viața se întâmplă undeva în altă parte. Că o ratez. Dar probabil că așa li se pare tuturor.

— Nu cred că este atât de important ceea ce faci, ci cu cine o faci, spune Sakura gânditoare.

— Nu e ca și cum n-aș fi încercat. Ți-o amintești pe Anna? A fost minunată, doar că a uitat să-mi spună că este măritată.

După acea greșeală, o lăsase mai moale o vreme.

— Și vă am pe tine și pe prietenul meu Anton, adaugă el. Îmi sunteți de ajuns.

— David, povestea cu Anna a fost acum doi ani. Nu ai mai avut o relație de lungă durată de când... ce, de când ai fost cu Signe?

— Iar despre acea catastrofă nu trebuie să vorbim, zice David.

— Tocmai la asta mă refer. Ai auzit vreodată de *carpe diem*? Poate că ai văzut aceste cuvinte pline de înțelepciune brodate pe vreun tablou pe undeva?

Sakura se încordează brusc și ascultă atent. Apoi se relaxează din nou.

— Îmi pare rău, credeam că s-a trezit Roy deja, explică ea. Cred c-a venit timpul să găsești pe cineva cu care să ai propriul urmaș.

— Mersi pentru cadou și pentru aproape-tortul, dar ceaiul cu flori nu este chinezesc? spune el, dând din cap spre paharul său. Ori japonez? Dacă nu mă înșel, ăsta nu e *Bai He Xian Hi*, crinul divin?

— În primul rând, puncte minus pentru că ești un snob, ripostează Sakura. Și în al doilea rând, nu schimba subiectul. Încă vorbim despre viața ta amoroasă. Dacă ai avut vreodată una.

David mai ia o gură din brioșa lui. I se face greață. Își dorește să fi cumpărat altceva.

— Mă bucur că tu și Kreskin încă mă suportați, spune el. Cum îți merge cu Liv?

Sakura oftează și se uită în jos, spre paharul de ceai.

— Touché, răspunde ea.

Nu a fost niciodată foarte bun la citirea expresiilor faciale, însă acum nu are nevoie să-i întâlnească privirea ca să înțeleagă oboseala ce se citește în ea.

— Ai dreptate, pe-aproape. Este *Shuang Long Xi Zhu*. Nu are gustul la fel de floral.

---

[4] Fika este o tradiție care implică o pauză pentru cafea, adesea însoțită de prăjituri sau de gustări. Este un moment social important în Suedia.

Florence este în bucătăria de la birou și pune un filtru nou de cafea în Moccamaster. Desigur, au și un espresor Sage, deoarece pare practic o lege nescrisă ca fiecare cabinet de avocatură de renume să aibă unul. Totuși, nimeni nu-și bate capul cu el, decât când cineva are un client cu cerințe speciale legate de cafea. Florence tocmai a terminat transmisia de dimineață pe rețelele sociale. Oficial, ar fi treaba lui Jennifer să se asigure că este întotdeauna cafea, dar asistenta oricum are multe de făcut, iar pe Florence nu o deranjează să preia astfel de sarcini când este nevoie. Weekendul trecut fusese dedicat complet strângerii documentelor pentru un dosar important de despăgubiri. Dacă nu a dat-o în bară, clientul ei ar putea plăti cu câteva milioane mai puțin decât pretinde cealaltă parte. Dar i-a luat, totodată, aproape trei luni pentru a pregăti totul. Așa că acum se bucură de cele două minute de pauză mentală pe care le presupune încărcarea aparatului de cafea.

Vocea finlandezo-suedeză a Annei răsună deodată dintr-o cameră din capătul coridorului.

— Florence, darling, poți să vii cu dosarul cu modelele noastre de contracte?

Florence se oprește cu degetul deasupra butonului de pornire al aparatului de cafea. „Darling“. Este unul dintre cuvintele de cod pe care le folosesc la birou pentru a semnala că ceva nu este în regulă. Deși au un sistem electronic de alarmă, nu strică niciodată să fii prea precaut. În birouri se pot întâmpla lucruri care trebuie comunicate rapid colegelor. Așa că au creat un sistem de coduri cu porecle pe care altfel nu le-ar folosi niciodată.

„Darling“ înseamnă că ai nevoie de ajutor să scapi de un client sau de un oaspete nepoftit. Cineva care se comportă nepotrivit. Sau o întâlnire care nu se mai termină. Este un cuvânt pe care au fost nevoite să-l folosească mai des decât și-ar fi dorit. Dar de multe ori este mai ușor să scapi de clientul altcuiva decât de al tău.

Dacă amenințarea este mai serioasă, au convenit asupra prefixului „super“, deoarece sunt adulte și în mod normal nu s-ar adresa niciodată una alteia cu „superdarling“. Până acum, din fericire, nu au fost nevoite să îl folosească. Dar Anna are nevoie

de ajutor, super sau nu. Florence apasă pe butonul aparatului de cafea și începe să vorbească chiar înainte de a ieși din bucătărie.

— Apropo, poliția vrea să vină mai devreme pentru a discuta despre cazul de hărțuire, rostește ea cu voce tare, luând un dosar de pe coridor pentru a-l folosi ca recuzită, în timp ce se îndreaptă rapid spre biroul Annei. Vor să ne întâlnim chiar acum, dacă nu cumva... vai, iartă-mă, nu mi-am dat seama că ești într-o întâlnire.

Se oprește în pragul biroului Annei și se străduiește să pară că-și cere scuze pentru întrerupere. Anna stă cu spatele la fereastră, iar în fața ei se află Carl Tjäder. Anna îl reprezintă pe tatăl lui Carl și, prin urmare, Carl a presupus că ea este avocata întregii familii. De asemenea, a încercat de câteva ori să o scoată în oraș, să bea ceva împreună. Acum, ține mâna pe brațul ei. Când o vede pe Florence, îi dă repede drumul Annei și face un pas înapoi.

— Bună, Carl, spune ea și îi zâmbește cât se poate de rece. Ce mai face tatăl tău?

— E bine, mersi, răspunde Carl, întorcându-i zâmbetul. Tocmai discutam cu Anna despre un posibil caz nou, dar se pare că aveți multă treabă.

— Pot să o rog pe Jamela să se ocupe, dacă vrei, zice Florence. Mi-e teamă că nici eu nu pot lua nimic nou pentru moment.

— Nu, e în regulă, am vrut doar să vă salut, spune el, întinzându-și gâtul până îi trosnește. Aveți o întâlnire cu poliția?

— Da, am întârziat puțin, din păcate, spune Anna ușurată. Mersi pentru dosar, Florence.

— Atunci ne mai vedem, *ma fleur*, spune Carl și iese din cameră, făcând o plecăciune. Când vei avea mai mult timp.

Florence este nevoită să-și muște buza pentru a nu începe să chicotească. Când aude ușa de la intrare trântindu-se în urma lui Carl, atât ea, cât și Anna încep să râdă în hohote.

— *Ma fleur*? întreabă Florence. Are 200 de ani?

— Cred că are 42 de ani, răspunde Anna și râde din nou. Mersi că ai venit, deși mă simt foarte neputincioasă că nu pot să-i arăt eu însămi ușa. De 20 de minute încerc să o fac.

Finlandezo-suedeza ei devine și mai melodioasă când râde.

— Uneori este mai ușor ca altcineva să fie *bad cop*, zice Florence, ridicând din umeri. Așa poți menține relația de afaceri intactă. Recunosc că nu ar trebui să fie necesar. Dar unii sunt mai înceți la minte decât alții. *Ma fleur*.

— Unii bărbați, în orice caz, spune Anna, încuviințând.

Florence știe exact la ce se referă. Când ea și Grayson s-au despărțit în cele din urmă, acum șase luni, el începuse deja să se culce cu altele. Aparent, un șir de blonde era ceea ce îi trebuia ca să se simtă din nou bărbat. După părerea lui, Florence devenise „rece și frigidă“. Ei bine, mulțumesc, de parcă problemele lui cu succesul ei ar fi făcut-o pe Florence să tânjească după atingerea lui. Probabil că ar fi preferat ca ea să-l aștepte acasă cu cina pregătită în fiecare seară. Doar cu un șorț pe ea.

— Știi la ce a vrut să mă scoată bunul Carl de data asta? întreabă Anna.

— Nu-mi spune, răspunde Florence și ridică un deget. Nu vreau să am din nou coșmaruri imaginându-mi-l sorbind un cocktail Orgasm.

— Oh, de data asta e mult mai rău, spune Anna, brusc serioasă. A propus să bem un Sex on the Beach.

Florence se uită la colega ei cu groază. Apoi încep din nou să râdă în hohote.

Când se întorc de la Sakura, David îi dă de mâncare lui Kreskin. În timp ce câinele mănâncă, pune cadoul de la Sakura într-un dulăpior din hol. Apoi își ia laptopul, se întoarce în bucătărie și deschide e-mailul. Biletelul de la Florence este încă pe masa din bucătărie. Șterge câteva spamuri, citește mesajele de la colegi și verifică restul. Kreskin bate cu lăbuța în castronul său de metal, în mod clar nemulțumit de mărimea porției de azi.

— Îmi pare rău, moșule, îi spune David. Asta-i tot ce primești. Amintește-ți ce a spus Louise. Abia îți simțea coastele ultima dată când am fost la ea.

Când aude numele veterinarului, câinele ridică urechile, dar pare și supărat în același timp. Adevărul este că a început să ia în greutate. Louise, care pe lângă faptul că este medic veterinar, este și marea iubire umană a lui Kreskin, alături de Sakura, a constatat că obezitatea lui ar putea duce atât la probleme articulare, cât și, în cel mai rău caz, la diabet, dacă va continua așa. David nu știe ce ar face dacă și Kreskin s-ar îmbolnăvi. Ajunge Johan. Kreskin începe să bea apă dezamăgit, iar David ar putea jura că împroașcă intenționat un pic mai mult pe podea. Adoră câinele ăsta.

Când se uită în inbox, își amintește de e-mailul de la Paulina Mentzer. Cea care voia să vorbească despre părinții lor. Aproape că uitase de asta, părea ceva ce se întâmplase într-un vis. Dar acum, că afară e ziuă, curiozitatea îl împinge să afle mai multe. Ar putea să o sune din nou pe mama lui ca s-o întrebe dacă știe cine este femeia aceea, dar el și Ellen au discutat deja. Nu e convins că i-ar răspunde dacă ar suna-o din nou. Premiul pentru „Mama anului“ nu îi va fi acordat niciodată lui Ellen Lund. În plus, este foarte sigur că nu ar spune nimic chiar dacă ar ști. Nu a apreciat niciodată întrebările despre viața ei privată.

Citește e-mailul din nou.

Bună, David,

Nu mă cunoști, dar tatăl meu a cunoscut-o pe mama ta în sud, în Småland. Trebuie să iau legătura cu tine pentru a discuta despre ce s-a întâmplat când erai mic. Realizez că este un subiect sensibil, totuși este vorba de părinții noștri și am fost rugată să discut cu tine despre asta. Îmi cer scuze că nu pot fi mai explicită. Ar fi bine dacă ne-am auzi la telefon. Mă găsești la numărul de mai jos, dacă nu cumva preferi să te sun eu. (La ce număr de telefon pot da de tine, în acest caz?)

Nu ți-aș scrie dacă nu ar fi important. Sper să primesc vești de la tine cât mai curând.

Cu prietenie,
Paulina Mentzer

Apoi, un număr de telefon. Ultima dată citise e-mailul în miez de noapte și nu o făcuse cum se cuvine. Știa doar că e vorba despre mama lui. Însă, de data aceasta, reacționează la selecția cuvintelor. *Important, sensibil, părinții noștri, cât mai curând*. Știe că nu e o mișcare prea flatantă, însă nu-i place să nu aibă controlul. De aceea este un programator atât de bun. Nimic nu poate fi lăsat la voia întâmplării. Când scrie un cod, trebuie să dețină controlul asupra tuturor variabilelor pentru ca acesta să funcționeze. E-mailul de la Paulina Mentzer are doar câteva propoziții, însă este plin de atâția parametri necunoscuți, încât nu știe de unde să înceapă.

Kreskin pare să fi conștientizat că momentan nu va mai primi nicio atenție și se așază în coșul său, oftând dezamăgit. Să o sune pe această Paulina nu reprezintă o opțiune viabilă. Poate că nici măcar nu este reală. Ar putea să dea peste un robot telefonic care să-i preia numărul și apoi să îl bombardeze cu apeluri promoționale din Marea Britanie. O căutare rapidă a numărului de telefon nu dă niciun rezultat, ceea ce înseamnă că Paulina Mentzer a ales să și-l ascundă. Sau că nu există.

Cea care a scris e-mailul are perfectă dreptate că el nu o cunoaște. Și nici ea nu îl cunoaște pe el, altfel ar fi știut că nu-și amintește nimic din anii copilăriei. Dar prima chestie ar trebui să fie ușor de rezolvat. David caută pe Google numele „Paulina Mentzer“ și obține doar câteva rezultate. Unele dintre femei sunt considerabil mai bătrâne sau mai tinere decât el, așa că le exclude, deoarece tații lor nu ar fi putut să o cunoască pe mama lui. În cazul celorlalte, îi ia doar câteva minute să le verifice profilurile de pe rețelele sociale și LinkedIn. Se simte un pic ca un stalker, dar e bine să fie precaut. Și oricum nimeni nu-l vede. Dar nu găsește niciun indiciu despre care dintre ele ar fi putut trimite e-mailul, nu e nimeni care să aibă legătură cu el sau cu familia lui.

Râsetele de la locul de joacă îl fac să se uite pe geamul din bucătărie. Câțiva copilași îmbrăcați în pelerine de ploaie aruncă unii în alții cu noroi în groapa de nisip, urlând și râzând. David nu se poate abține să nu se întrebe dacă și el făcea la fel când era de vârsta lor. Probabil că da. Însă el și Johan renunțaseră de mult să mai încerce să clarifice trecutul. În definitiv, trăiește în prezent, nu în copilărie.

Parcurge din nou e-mailul. A decis că Paulina Mentzer este cel mai probabil reală. Se uită la ceas. E timpul să se apuce de muncă. De asemenea, are o ședință online importantă cu echipa sa după-amiază și trebuie să se concentreze asupra acesteia. Îi răspunde Paulinei Mentzer că o va suna în dimineața următoare, la ora 10.

În prezent, David ajută o platformă web să codifice sistemele de plată. Este vorba despre un serviciu pe bază de abonament care vinde vin online. Nu este cel mai interesant proiect pe care l-a avut, dar nici cel mai plictisitor. În plus, aproape întotdeauna are acasă o cutie cu mostre de vin, sticle pe care clientul vrea să le introducă, dar pe care dorește să le încerce mai întâi într-un grup restrâns. El și Florence au băut una dintre ele ieri, un vin roșu portughez de la o nouă podgorie Vinho Verde. Nu se prea pricepe la vinuri, dar acela a fost clar de o calitate mai bună decât ce cumpără el de obicei.

Nu că s-ar fi concentrat prea mult pe vin, desigur. Când Florence este la el, îi vine greu să se gândească la altceva în afară de ea. Nu numai că este foarte atrăgătoare, cu cei mai albaștri ochi pe care i-a văzut vreodată și cu o siluetă care îi dă palpitații, dar are și o personalitate care l-a cucerit de când s-au văzut prima dată. Și-au dat întâlnire la Villa Källhagen, în Djurgården, un restaurant cu fețe de masă albe, unde inițial David s-a simțit oricum altcumva decât ca acasă. Dacă ar fi putut alege el, ar fi preferat pizzeria locală. Dar Florence îl făcuse să uite că nu se simțea în largul lui. Râsul ei puternic răsuna între pereți, fără ca ei să-i pese dacă se cuvenea sau nu. Părea să fie complet lipsită de griji în legătură cu majoritatea lucrurilor din viață. Exact contrariul lui.

Își dă seama că probabil zâmbește tâmp la ecranul computerului și se încruntă. De unde-i vin aceste gânduri? Toată

ideea acordului actual este să nu gândească așa. Dacă Florence ar fi avut habar despre ce îi trece prin minte, nu i-ar fi lăsat niciodată numărul de telefon. L-ar fi considerat jalnic.

Dacă ai nevoie de mine.

Să dea dracii!

Paulina citește încă o dată răspunsul scurt al lui David Lund. De parcă ar putea schimba ce scrie în el. Scrie că o va suna mâine la ora 10. Ar fi fost mai bine să vorbească imediat cu el. Ca să poată încheia totul pe loc. A așteptat deja mult prea mult. Și e atât de obosită încât abia își mai amintește cum o cheamă. Dar nu are de ales decât să aștepte.

A stat închisă în apartament toată ziua, dar acum nu mai e convinsă că e suficient. Merge la geamul din bucătărie și aruncă o privire de după perdeaua trasă. Înghite în sec. Bărbatul pe care îl observase mai devreme este din nou jos, pe stradă. Doamne! Începe să respire accelerat și simte cum îi curge transpirația pe frunte. Cum ar putea să știe deja? Citește din nou rândurile din scrisoare.

Când vor afla că ai vorbit cu David Lund, iar ei se pricep la descoperiri de acest fel, își vor da seama că știi. Trebuie să fii cu un pas înaintea lor. Vor veni după tine.

Se uită din nou cu grijă din spatele draperiei. Bărbatul de jos își aprinde o țigară și ridică ochii spre bloc, cercetând cu privirea fațada. Este evident că nu știe exact unde locuiește ea, cel puțin nu încă. Se simte ca o pasăre captivă într-o colivie.

Chiar nu are nimic de-a face cu asta.

Nimic.

Mai este aproape o zi până când David va suna. 22 de ore până când va putea răsufla ușurată. Atunci va fi treaba lui. Îndrăznește să arunce din nou o privire rapidă pe fereastră. O femeie tânără iese din scara de vizavi. Bărbatul își stinge țigara, iar femeia îi dă un sărut rapid. Pleacă ținându-se de mână, departe de apartamentul Paulinei. Expiră.

Alarmă falsă.

Ar fi putut, desigur, să investigheze totul pe cont propriu. Fie și numai pentru a înțelege mai bine despre ce este vorba. Ca să știe dacă este într-adevăr amenințată și, dacă da, de la cine vine amenințarea. Dacă n-ar fi avertizat-o mama ei în mod explicit, în scrisoare.

Trebuie să iei în considerare faptul că ei știu cine ești.

— Ce-a fost în capul tău, mamă? strigă ea spre fereastră.

Probabil pentru a suta oară se gândește că ar fi fost mult mai simplu dacă mama ei i-ar fi explicat cine sau ce persoane nu vor ca ea să ia legătura cu David Lund. Paulina nici măcar nu știe câți sunt.

Vor veni după tine.

Ce presupune asta? Vor intra peste ea în casă?

Își șterge gâtul cu mâneca bluzei, care se îmbibă de transpirație.

— E o idee al dracului de proastă să rămân acasă, nu-i așa, mamă?

Se duce în living și trage cu ochiul printre draperii. Ca răspuns la întrebarea ei, vede o femeie roșcată într-o rochie înflorată. Femeia stă lângă o intersecție și vorbește la telefon, la doar zece metri de blocul Paulinei. Paulina este destul de sigură că femeia stătea acolo și ultima dată când a verificat.

Vor veni după tine.

Trebuie să fii cu un pas înaintea lor.

Femeia roșcată începe să se îndepărteze încet pe stradă, tot vorbind la telefon. Paulina nu este sigură, însă crede că femeia se întoarce și se uită spre bloc, chiar înainte de a dispărea după un colț.

Paulina își șterge din nou fruntea. Și mai multă transpirație. Iese pe hol și verifică nu doar dacă ușa este încuiată, ci și dacă lanțul este pus. Își vede reflexia în oglinda din hol și, la început, abia dacă se recunoaște. Privirea hărțuită și goală care se uită la ea din oglindă o sperie. O zi până când totul se va sfârși. O zi până când va îndrăzni să respire din nou liniștită. Știe deja că va fi cea mai lungă zi din viața ei.

— La mulți ani! spune Johan, întinzând un pachet ambalat cu grijă.

David zâmbește. Hârtia are buline roz și argintii pe un fundal albastru și este legată cu o panglică de mătase gălbuie. Nu este pentru prima dată când se întreabă dacă nu cumva Johan vede culorile diferit de restul oamenilor.

— Mersi mult de tot, răspunde David și chiar vorbește serios.

Desface pachetul. Înăuntru găsește un carnețel. Johan îl privește pe David pe deasupra ramelor albastre ale ochelarilor și apoi se lasă pe spate în fotoliul de piele, care scârțâie sub greutatea sa. Johan încărunțise înainte de a împlini 50 de ani, iar barba sa bine întreținută dobândise aceeași nuanță în ultimii ani. Așadar, deși Johan este de fapt de aceeași vârstă cu mama lui David, arată ca ilustrarea din dicționar a definiției unui bătrânel psiholog. David știe că o face dinadins și că Johan este meticulos cu șamponul său argintiu. Și de ce nu? În profesia lui Johan, probabil că e bine să arăți cât mai demn de încredere posibil.

În general, Johan este întotdeauna îmbrăcat în cele mai imposibile combinații de culori. În cazul de față, poartă o cămașă mov, descheiată la doi nasturi pentru a lăsa loc unei eșarfe generoase în carouri roșii, pantaloni cafenii și pantofi albăstrui. Una dintre ultimele raze ale soarelui de seară se reflectă pe marginea ochelarilor lui albaștri.

— E o agendă, clarifică Johan, făcând semn din cap spre pachetul din mâna lui David. Știi, pe vremea mea trebuia să scriem de mână ce urma să facem într-o anumită zi. Sunt în continuare convins că așa era și mai ușor de ținut minte. În plus, chestia aia este infinit mai elegantă decât aplicația de pe telefonul tău.

David zâmbește și pune agenda cu coperți de piele înapoi în hârtia de împachetat, ca să o protejeze până ajunge acasă. Încearcă să descifreze dacă Johan are dureri. Ar fi trebuit să aibă până acum. Dar Johan este la fel de alert ca întotdeauna. Dacă suferă, o ascunde bine. Iar David nu are de gând să întrebe. Nu-l poate ajuta prea mult pe Johan, dar măcar atât îi poate oferi: să se comporte normal.

Johan fusese cel mai apropiat prieten al mamei sale când David era mic. Bineînțeles, David nu își amintește, dar Johan i-a povestit. Se cunosc dinainte ca David să știe ce este un psiholog. Face parte din familie. Iar pentru David, el a fost cât de aproape se poate de ideea de tată. Înainte să se mute de acasă, David a încercat să afle cine e tatăl său biologic, dar mama lui a refuzat să vorbească despre asta. Iar Johan a fost întotdeauna acolo, la urma urmelor.

La ceva timp după ce David s-a mutat la Stockholm, s-a mutat și Johan. Johan nu a mai ținut legătura cu Ellen, însă de-a lungul anilor, el și David au devenit din ce în ce mai apropiați. Alții ar fi putut crede că Johan era prea apropiat de familie pentru a fi terapeutul lui David, că ar fi fost mai bine ca David să stea de vorbă cu cineva mai neimplicat, însă David a avut întotdeauna încredere totală în Johan.

Acesta este și motivul pentru care îi este foarte greu să se întâlnească acum cu el.

Știind cât de bolnav este.

— Ia zi, vrei să vorbim despre ceva anume astăzi? întreabă Johan, așezându-se picior peste picior.

David clipește până când lacrimile care nu sunt niciodată departe când îl întâlnește pe Johan se risipesc și se gândește la întrebare. Există ceva anume despre care ar vrea să vorbească? Ar dori să mai vorbească despre șocul pe care l-a avut când Johan i-a spus că mai are doar câteva luni de trăit. Ar vrea să își ceară scuze că s-a comportat ca un copil, că a urlat că cineva trebuie să fi comis o eroare, că a citit greșit, că au amestecat probele. Dar nu spune nimic din toate acestea. Fiecare suferă în felul său, iar David nu a fost niciodată bun la a-și exprima sentimentele.

În plus, este convins că Johan știe deja cum se simte.

— Am putea vorbi despre tabloul tău, răspunde David, făcând semn din cap spre rama mare și aurie din spatele biroului lui Johan. Tactica ta e să-ți sperii de moarte clienții?

Johan îi urmărește privirea. Tabloul este o replică a unei picturi în ulei și înfățișează un bătrân cu barbă care sugrumă un tânăr la bustul gol. Băiatul pare să urle, iar bărbatul ține în mână un cuțit mare, ca și cum ar fi pe cale să îi taie gâtul băiatului. Un alt tânăr,

de asemenea la bustul gol, pare fie că-l ajută pe bătrân, fie că-l împiedică, arătând cu degetul spre ceva ce David nu vede. Cei trei sunt înconjurați de copaci, undeva la asfințit. Totuși, bărbatul și cei doi tineri sunt iluminați de o rază puternică venită de sus. Dintr-un oarecare motiv, în pictură apare și un miel. Imaginea îi provoacă lui David un puternic sentiment de neliniște.

— Ah, Caravaggio-ul meu, spune Johan, zâmbind. Mda, nu e autentic, evident, dar e o replică reușită. Ilustrează faimoasa scenă din Biblie când lui Avraam i se cere să-și sacrifice fiul, pe Isaac, pentru a-și dovedi credința totală în Dumnezeu.

— OK, dar de ce îl ai în birou? Presupun că ar trebui să simbolizeze ceva, nu? Ce se întâmplă dacă te încrezi orbește în autorități? Cum ar fi psihologul tău?

— Au! exclamă Johan, părând rănit. Ăsta a fost un atac la persoană.

— Dar nu pricep. Tu ești omul cu barbă și cuțit?

— Interesantă tălmăcire, zice Johan, mângâindu-și barba. Mă crezi sau nu, încerc să mă abțin de la a-mi ucide clienții. Dar dacă pe mine mă vezi ca pe Avraam, tu drept cine din pictură te vezi?

— Nu încerca să mă prinzi în vreo capcană psihologică, ripostează David, zâmbind. Nu de ziua mea.

— Vorbesc serios, ești pe drumul cel bun. De când am expus tabloul, am observat că de multe ori pacienții mei se identifică cu diferite personaje din el. Unii se regăsesc în Avraam, este forțat să facă sacrificiul. De multe ori vin aici pentru că vor să schimbe un comportament negativ. Ceea ce poate fi înfricoșător, întrucât acest comportament este tot ceea ce cunosc. Dacă privești cu atenție, vezi că Avraam pare profund nefericit în legătură cu întreaga situație.

David se uită și, fără îndoială, între ochii lui Avraam se observă riduri profunde.

— Unii se văd ca Isaac, fiul lui Avraam, continuă Johan. Aceștia sunt cei care se simt lipsiți de putere în privința propriei situații. Ca și cum cineva le-ar ține un cuțit la gât. Alții se identifică drept îngerul lui Dumnezeu, care îl oprește pe Avraam în ultima secundă. De obicei, aceștia sunt cei care depun mult prea mult efort în încercarea de a-i schimba pe ceilalți. Și, nu în ultimul

rând, sunt cei care încearcă să evite întrebarea identificându-se cu mielul pe care îl vezi în colț — care, în mod destul de ironic, este animalul sacrificat de fapt în locul lui Isaac. Evitându-și propria situație, în mod paradoxal, aceștia devin ei înșiși sacrificați.

— Tu și Freud v-ați înțelege de minune, comentează David. Dar nu mi-ai spus cu cine te identifici tu. Dacă măcar te vezi pe tine în vreun personaj.

Johan privește în sus, la tablou.

— De fapt, încă nu știu, zice el cu o expresie plină de admirație.

David crede că tabloul este îngrozitor.

— În terapie, întotdeauna există ceva care trebuie sacrificat pentru a ajunge la adevăr, spune Johan, continuând să privească tabloul. Poate fi mândria. O falsă imagine de sine. Și, mai presus de toate, comoditatea. Terapia poate fi brutală. Caravaggio îmi amintește de asta. Și nu cumva să crezi că am uitat că nici tu nu ai răspuns la întrebarea *mea*.

David aproape că uitase.

— Dacă vreau să vorbesc despre ceva anume, adică? întreabă el. Nimic mai mult decât lucrurile obișnuite.

Deja decisese să nu menționeze e-mailul Paulinei. Încă nu este pregătit să sacrifice acest secret, Caravaggio poate să spună ce vrea. Johan scoate o batistă din buzunarul de la piept și tușește în ea fără a-și lua ochii de la David.

— Și cu astea cum merge? Cu cele obișnuite?

David dă din umeri și privește pe fereastră. Johan are cabinetul în Södermalm, deci e un pic de mers din Vallentuna. Dar priveliștea merită. Sub ei se întinde Riddarfjärden și apa strălucește sub soarele care pătrunde printre nori.

— Te referi la somn? Stilnoct încă își face efectul, trebuie doar să-mi amintesc să-l iau.

— Ai început să neglijezi pastilele? întreabă Johan, surprins. Nu-i bine. Trebuie să continui să iei două în fiecare seară. Nu vrem ca anxietatea și insomnia să revină, nu-i așa? Și nici visele.

Îi zâmbește cu blândețe lui David.

— Da, mamă.

— Doar fiindcă îmi pasă de tine. Știu cât de rău te simți când nu le iei.

— Pur și simplu mi se pare că... abia dacă-mi mai aduc aminte de vreo perioadă fără pastile, de un fel sau altul, spune David, întorcându-și iar privirea spre el. La un moment dat, trebuie să fie de ajuns.

Știe că nu este anormal să iei medicamente. Majoritatea oamenilor pare s-o facă. Dar de fiecare dată când le ia, i se amintește că există ceva în viața lui asupra căruia nu are control. Nu este sentimentul lui favorit.

— Depinde dacă vrei să dormi sau nu, spune Johan, uitându-se cercetător la el. S-a întors visul, nu?

David oftează.

— Probabil că nu a dispărut niciodată definitiv. Dar da, ultima dată l-am avut noaptea trecută.

— Spune-mi despre vis, zice Johan, ridicând mâna când David încearcă să-l întrerupă. A trecut mult timp de când știu că l-ai avut, ba chiar am crezut că a dispărut complet până în prezent. Așa că spune-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută.

David se lasă în fotoliu, care scârțâie, și își umezește buzele. Apoi închide ochii.

— A fost ca întotdeauna. Era noapte și alergam pe o pajiște mare. Uneori alerg singur, însă de data asta cineva alerga cu mine. Se întâmplă uneori. Nu am putut niciodată să văd cine este, singurul lucru pe care îl știu este că eu... noi alergăm să ne salvăm pielea. Trebuia să ajungem la capătul câmpiei. Acolo am fi fost în siguranță. Știi toate astea.

— Vă aleargă cineva?

— Da. Și nu știu cine e sau de ce fug, știu doar că mi-e frică de moarte. Și că e întuneric. O voce ne strigă. Dar nu aud ce spune. Dacă ne prinde, se va întâmpla ceva groaznic.

— Și cum s-a terminat visul de data asta?

David deschide ochii și se uită la Johan, care se aplecase spre el. Reflexia soarelui din ochelarii lui dansează pe perete, tot mai aproape.

— Ca de obicei. Nu reușesc niciodată să ajung. Ai crede că, în atâția ani în care am visat asta, visul ar putea varia măcar o dată,

dar nu. Indiferent cât de mult alerg, cel care mă urmărește mă prinde din urmă. Și mă trezesc cu gust de sânge în gură și transpirat din cap până-n picioare.

— Înainte să apuci să vezi cine te urmărește, adaugă Johan, aprobând încet din cap.

Apoi își ridică ochelarii și își prinde între degete rădăcina nasului.

— Chiar mi-aș dori să te pot ajuta mai mult în privința asta. Dar în toți anii mei de activitate ca psiholog autorizat, nu am întâlnit niciodată ceva atât de încăpățânat. Singurul sfat pe care ți-l pot da este să nu-ți neglijezi medicația și să continui să vii aici.

— E OK. Nu e ca și cum nu m-aș fi obișnuit cu asta. Și oricum, am venit mereu aici, fie că visam, fie că nu. Putem vorbi mai degrabă despre tine. Cum... te simți?

Pentru o clipă, strălucirea din ochii lui Johan dispare. Deodată pare mic, de parcă nu ar fi pe deplin acolo. O umbră a lui însuși. Apoi se adună și își îndreaptă spatele.

— Toate bune. Dar nu ne aflăm aici ca să vorbim despre mine. Totul e bine la serviciu?

O parte din David este ușurată că Johan nu pare să vrea să vorbească. Pentru că nu știe ce ar fi spus dacă ar fi făcut-o. Cum explici că nu vrei să moară cineva? Sau că nu știi ce o să te faci fără el?

— Simt că sunt acolo de mult prea mult timp. Dar am devenit bun la ceea ce fac. Doar că mă simt prea bătrân ca să mai merg la *AW*[5] pe cât de des vor Bjarne și Pär.

— Cine?

— Doi colegi.

— Nu cred că vârsta e cea care te limitează, zice Johan, lăsându-și carnețelul deoparte. Chiar dacă acum ai cu un an mai mult. Poate că ar trebui să facem niște exerciții de încredere în ceilalți data viitoare când ne întâlnim. A trecut ceva timp. OK, David, cred că e momentul.

Vocea i se schimbă și devine mai groasă, mai răspicată.

— Vreau să respiri adânc și să închizi ochii din nou. Simte cât de moale este scaunul, cât de cald sau frig este în cameră și cum

ți se mișcă pieptul când respiri. Concentrează-te pe asta.

David se lasă din nou pe spate în scaunul pacientului și se relaxează. Pentru asta a venit aici. Aruncă o ultimă privire spre tabloul cu Avraam, Isaac și cuțitul, apoi închide ochii.

— O să număr până la cinci, iar când ajung la cinci, va exista numai vocea mea și nimic altceva, continuă Johan, dar David este deja acolo. Imaginează-ți că te afli în capul unei scări. Cu fiecare pas pe care îl faci, te relaxezi și mai mult..

Vorbește cu o voce monotonă și sumbră, accentuând anumite cuvinte într-un mod care îl face pe David să aibă dificultăți în a le urmări. Aproape ca și cum Johan ar avea două conversații cu el în același timp. Una este ceea ce aude David, iar cealaltă este ceea ce înțelege el. Johan îl duce înapoi la vis și îl face să îl retrăiască, dar de data aceasta este mai slab. Ca o amintire pe care nu ți-o poți aminti prea bine. În timp ce Johan vorbește, visul devine transparent, dizolvându-se dinspre contururi. Și, în cele din urmă, se îndepărtează, plutind ca o ceață subțire.

După aceea, ca de obicei, David încearcă să plătească pentru ședința de terapie. Și, ca de obicei, Johan nu-i permite. Niciunul dintre ei nu menționează cancerul.

---

[5] *After work*, întâlnire socială după programul de muncă, adesea la un bar sau la un restaurant, pentru relaxare și socializare (în engl. în orig.).

ATUNCI

Astăzi ne vedem iar cu prietenii mamei. Verifică pentru a zecea oară dacă îmi stă bine costumul.

— Ești ca un prințișor, spune ea, aranjându-mi cravata.

Apoi își linge palma și îmi turtește părul cu mâna. Nu înțeleg de ce are atâtea emoții, nu ea trebuie să facă ceva. Stăm în curtea din față, așteptăm să ajungă mașinile. A trecut ceva timp de când ne-au vizitat ultima dată. Ai fi zis că n-o să mai vină niciodată aici. Auzim prima mașină, care merge încet, dar pietrișul scrâșnește sub anvelope și o trădează înainte să treacă de copaci.

— Au ajuns, spune mama, aranjându-și bluza. Du-te repede înăuntru! Ai grijă să nu te vadă nimeni până nu e momentul.

— Trebuie să le creștem așteptările, ne spunem eu și mama, nas în nas.

Râde în hohote, iar eu aprob din cap și fug în casa cea mare. Am mai făcut asta de multe ori până acum. Dar de data asta e diferit. Pentru prima dată după multă vreme, nu o să fiu cu totul acolo. Este ceva ce am învățat recent; pot fi în mai multe locuri simultan. Pot sta cu prietenii mamei fără să fiu în totalitate prezent. În timp ce vorbesc cu ei, mă pot gândi la alte lucruri, pot *face* alte lucruri. Cum ar fi desenul de care mă ocup în camera mea. Pot să mă concentrez pe el, pe culori, pot să încep să-l colorez cu creioane și să fiu atent să nu depășesc contururile.

Când i-am spus prima dată mamei, nici nu a vrut să audă. Era îngrijorată de ce ar crede oaspeții dacă nu eram adunat. Apoi s-a răzgândit.

— Nu au mai venit pe aici de ceva vreme, așa că hai să-i fierbem puțin, mi-a zis. Până când chiar contează.

Mă ascund în camera mea de la etaj și mă uit prin perdea la curtea cu pietriș din fața casei. Perdeaua e roșie cu flori negre, totuși destul de subțire încât să văd prin ea dacă nu aprind nicio lumină. Dar colorează tot ce văd în roșu și în negru. Sunt trei mașini în curte. Vor mai veni și altele. Aprind lustra, mă așez la birou și scot desenul, însă deschid și o carte pentru a începe să

citesc. Cartea se numește *Insula comorii*. Mi-a dat-o mama. E scrisă ciudat și pare veche. Dar o citesc oricum. Va trece un timp până când mama va bate la ușă. Dar o parte din mine continuă să se uite pe geam, continuă să numere mașinile. Oricâte lucruri aș face simultan, acea parte din mine este mereu îngrijorată.

După o vreme, aud o bătaie în ușa cea groasă. Asta înseamnă că a sosit momentul. Îmi ciufulesc părul, părul cu saliva ei în el, și deschid ușa. Mama stă în fața mea, zâmbind. Cred că zâmbește prea larg.

Coborâm la parter, în salon, în timp ce o altă parte din mine continuă să se gândească la desen, iar o alta este concentrată pe Jim și pirații din *Insula comorii*. Foarte, foarte concentrată.

MARȚI

În această noapte, David nu are visul acela. Dar nici nu doarme. În ciuda sfatului lui Johan, a refuzat din nou să ia pastilele. Așa că stă treaz de la miezul nopții. Nu știe dacă îi este rău ca efect secundar al faptului că nu și-a luat tratamentul sau dacă este doar oboseală acută.

În încercarea de a lupta cu senzațiile de disconfort, se întinde pe partea patului în care Florence a dormit noaptea trecută. Deși a schimbat așternuturile, încearcă să îi simtă mirosul. Să găsească conturul corpului ei luminat de stele. Dar nu miroase decât a cearșafuri curate. În mod normal, exact așa îi și place. Curățenie și ordine. Nicio urmă a ceea ce a fost. Dar creierul inventează lucruri ciudate în toiul nopții și chiar acum, când lumea este învăluită în umbre și este ușor să te pierzi, simte că ar fi fost mai bine dacă mirosul ei ar fi fost acolo. Dacă *ea* ar fi fost acolo.

Scutură din cap în întuneric. Știe exact de unde vin aceste sentimente. Cum se întâmplă adesea când este singur, nu se simte întreg. Ca și cum o parte din el lipsește. A simțit asta toată viața. O gaură în suflet căreia nu-i poate distinge contururile. Un psiholog amator ar spune că îi lipsește un partener de viață, dar ceilalți oameni nu au fost niciodată soluția. Nu, gaura are legătură doar cu el. Ca și cum ar fi pierdut o parte din el însuși.

La 5 dimineața renunță și se rostogolește jos din pat. Nu în cea mai bună dispoziție. Îl doare tot corpul. Coboară în living. Pe măsuța de cafea se află puzzle-ul neterminat. O mie de piese. Modelul este posterul unuia dintre filmele sale preferate, *Interstellar* al lui Christopher Nolan. Îi plac în special părțile din film în care timpul este relativ. Cum se întâmplă la sfârșit, când personajul principal călătorește înapoi în timp pentru a-și vizita fiica pe când era copil. Dar nu asta este partea interesantă a puzzle-ului. În realitate, contează că nu este terminat.

— Maximum zece piese, murmură în sinea lui. La urma urmei, e doar ora 5.

Întotdeauna i-a fost dificil să treacă pe lângă un puzzle neterminat. Îi tremură tot corpul numai la vederea unuia. Găurile care ar trebui complete. Marginile neregulate de unde lipsesc piese. Modelul care nu este complet.

Sakura a înțeles totul greșit și crede că lui îi plac puzzle-urile, așa că îi oferă mereu unele drept cadou. Are patru puzzle-uri pe care încă nu le-a desfăcut, primite de la ea. Nu are puterea să îi spună nimic. Dar odată și odată ar trebui să-i explice că el de fapt urăște puzzle-urile. Urăște să simtă obligația de a le termina. De aceea a început să aibă mereu un puzzle neterminat în casă. Ca terapie. Nu este ceva ce Johan i-a sugerat, ci lui însuși i-a venit ideea. E un fel de hobby CBT[6], bănuiește el. Regula este că, dacă se așază să facă puzzle-ul, ca în clipa de față, nu are voie să îl termine.

— Nu mai mult de zece piese, își repetă în sinea lui.

La ora 7, Kreskin se trezește ca un somnorilă ce este. Câinele vine și se lovește de piciorul lui David, care cască puternic și se întinde. Spatele îi indică faptul că a stat aplecat două ore întregi. Au fost cu mult mai mult de zece piese. Dar măcar nu l-a terminat.

— Terapia curului, spune el, căscând din nou. Nu-i așa?

Kreskin mârâie ușor, ca și cum ar simți cât de obosit este David. Nici măcar când David îi propune o plimbare de dimineață, buldogul nu se transformă în imitația lui obișnuită de bilă de pinball.

Plouă cu găleata afară. Când se întorc în casă, David trebuie să îl usuce pe Kreskin cu un prosop de baie mare, deși câinele este mic. Kreskin se întinde în coșul său din bucătărie în timp ce David își usucă părul și se ocupă de balta de apă formată în hol. Apoi pune de cafea. În timp ce mirosul începe să se răspândească prin bucătărie, își conectează laptopul la priză și se așază la masă.

Avantajul de a te trezi devreme este, desigur, că poți rezolva multe lucruri. Când e aproape ora 10, nu numai că a băut patru cești de cafea, dar a rezolvat și cea mai mare parte a sarcinilor zilnice de la muncă.

Se întinde până îi trosnește spatele. Trebuie neapărat să meargă să facă puțină mișcare. Kreskin pare să se fi săturat să joace tare și

se uită la David cu o privire care îi explică limpede lui David că a uitat toată dimineața să-i adreseze complimente și că ar face bine să se revanșeze zdravăn.

— Cine-i cea mai frumoasă mingiuță de cauciuc din lume? întreabă David, mângâindu-l pe urechi.

Câinele închide ochii de plăcere. Cât de discret poate, David ia o minge roșie de pe jos, de sub masă. Kreskin deschide un ochi. Câinele i-a ghicit intenția deja.

— Adu mingea! strigă David, aruncând-o în hol.

Kreskin nu irosește timpul, se duce după minge ca și cum aceasta l-ar fi jignit personal. David se uită la ceas. Mai sunt două minute până la ora 10. Timpul să o sune pe acea Paulina Mentzer. Măcar să termine odată și cu asta. Îi caută numărul de telefon în e-mail. Sunetele apelului încep să se audă în timp ce Kreskin se întoarce cu mingea. David o aruncă din nou, iar Kreskin se duce după ea cu aceeași înverșunare ca data trecută. Lasă telefonul să sune de zece ori, dar Paulina Mentzer nu răspunde. Ciudat. David închide și verifică dacă a format numărul corect.

Kreskin se întoarce din nou. Se așază cu mingea între labele din față și îi arată cine este șeful. Pentru orice eventualitate, David mai sună o dată. După un apel la fel de lung ca data trecută fără ca Paulina Mentzer să răspundă, renunță. Măcar a încercat.

David se întoarce la Backlog, programul numit așa în mod ironic, cu care lucrează la firmă, pentru a vedea dacă a mai apărut ceva ce trebuie rezolvat. Pare a fi o zi liniștită astăzi. Și nicio ședință programată în calendar. Se întinde din nou. Spatele îl doare mai puțin.

— Kreskin, ce zici de încă o plimbare? îi strigă câinelui. Poate că nu ne-am udat destul data trecută. Aduci tu lesa?

Kreskin scoate un lătrat de fericire pură. Starea proastă de dimineață a dispărut. Abandonează mingea rontăită și dispare în hol atât de repede, încât aproape că stârnește curenți de aer.

Nici măcar ploaia nu-i poate strica buna dispoziție, iar David râde sub umbrelă, privind cum câinele ud leoarcă descoperă lumea din nou. Dar David știe că va trebui să fie mai concentrat când se vor întoarce. Nu vrea să riște să-l tulbure un apel telefonic despre care habar nu are unde ar putea duce, așa că

încearcă să mai sune de câteva ori în timpul plimbării. Niciun răspuns. Orice ar fi vrut Paulina Mentzer ieri, pare evident că nu era foarte important.

---

[6] CBT (Cognitive Behavioral Therapy) ca hobby implică folosirea tehnicilor de terapie cognitiv-comportamentală pentru autoîmbunătățire, gestionarea emoțiilor și dezvoltarea personală.

MIERCURI

Isobel ia liftul până la etajul al treilea al clădirii din Vasastan, dând din cap dezaprobator. Știe că Paulina o va tachina pentru că se îngrijorează inutil.

După doar o lună de când Isobel și Paulina se cunoscuseră la Universitatea din Stockholm, deja avea fiecare cheile de la apartamentul celeilalte. De câte ori văzuse în filme oameni care pur și simplu „se potriveau din prima“, Isobel crezuse că e vorba de un mit. O simplificare grosolană și romanțioasă a naturii umane. Dar exact așa se întâmplase. Prima oară când s-au întâlnit, au rămas amândouă blocate, uitându-se una la alta. Apoi au râs. Fiecare a simțit același lucru, că tocmai și-a întâlnit sora pe care nu a avut-o niciodată. Chiar și arătau aproape la fel; ambele aveau părul roșcat, tuns scurt, și o înălțime de fix 1,79 metri. Amândouă purtau Converși albi și blugi deschiși la culoare. Și, desigur, studiau aceleași materii. Parcă și-ar fi întâlnit propriile reflexii. Doar că într-o versiune mai bună.

— Să vezi ce-i fac, mormăie Isobel pentru sine.

Cel mai probabil, Paulina nu a observat că are telefonul lăsat pe modul silențios. Isobel iese din lift și se îndreaptă spre ușa apartamentului Paulinei, aflat în capătul coridorului. Faptul că Paulina a uitat să își activeze soneria la telefon nu este nimic nou. Dar două zile întregi e un interval de timp cam mare chiar și pentru Paulina. Totuși, poate că nu e nimic îngrijorător. Cel mai probabil stă pe canapea, uitându-se la un film și mâncând pizza, ceea ce, în mod întâmplător, este activitatea preferată atât a lui Isobel, cât și a Paulinei în serile de miercuri. Trebuie să compensezi cumva faptul că e mijlocul săptămânii. Cel mai bine este când reușesc să facă asta împreună. Atunci nici măcar Tobias nu are voie să vină. Ultima dată au văzut *Ben Hur*. Cu cât filmul e mai lung, cu atât mai bine.

Dar dacă nu-i așa?

Dacă acum chiar nu-i așa? Mai bine să te îngrijorezi o dată în plus decât o dată în minus.

Și dacă nu este nicio problemă și clar nu va fi, să sperăm că se mai găsesc câteva bucăți de pizza pe lângă canapea. Isobel fusese prea îngrijorată pentru a mânca un prânz corect.

Ea și Paulina studiaseră managementul resurselor umane împreună. Paulina o făcuse pentru că, după cum spunea ea, „voia să lucreze cu oameni“. Isobel, care este cu câțiva ani mai mare, avea deja o pregătire în marke-ting, dar o considera o activitate prea lipsită de suflet. În domeniul resurselor umane putea să se implice mai mult, credea ea. Zâmbește amintindu-și surpriza pe care o avuseseră amândouă când, după absolvire, se confruntaseră cu realitatea. Obținuseră aceeași funcție la aceeași companie. O firmă germană de automobile cu 2 000 de angajați.

— Am crezut că o să lucrez cu oameni, comentase Paulina. Dar aici sunt numai idioți.

Bun-venit pe piața muncii! Isobel nu se obosește să sune, ci bagă direct cheile în ușă. Fuseseră mereu împreună, atât în perioada studenției, cât și la primul lor loc de muncă, în asemenea măsură încât mulți credeau că formează un cuplu. Apoi Paulina plecase de la firma de automobile și încercase o carieră de model de scurtă durată, pentru care avea aspectul potrivit, dar nu și răbdarea. După care Paulina începuse să lucreze pentru un lanț de farmacii. Dar, indiferent de joburile pe care le-au avut, au continuat să se vadă aproape zilnic. Excepție făceau doar puținele ocazii când Paulina avea ședințe foto în străinătate. Abia când Isobel l-a întâlnit pe Tobias, lucrurile s-au schimbat. Tobias lucra, destul de previzibil, la departamentul de salarizare al aceleiași firme de automobile și era doar o chestiune de timp până să se întâlnească la automatul de cafea și să se îndrăgostească. Însă Tobias a trebuit să accepte încă de la început că Paulina Mentzer era o parte importantă din viața lui Isobel.

Deschide ușa și intră.

— Alo? Paulina?

Holul arată normal. Și totuși, Isobel nu poate scăpa de sentimentul că ceva este în neregulă. În primul rând, ar fi trebuit să audă televizorul din hol. Paulina este moartă după actorul Tom Hardy și Isobel se aștepta să-i audă vocea răgușită, acompaniată de muzică de acțiune bombastică, imediat ce a

intrat pe ușă. Dar e liniște. Isobel nu se obosește să se descalțe și se duce direct în living.

— Paulina?

Apartamentul este de dimensiuni potrivite și clădirea în care se află este bine întreținută. Construcția datează de la începutul secolului trecut, deci Paulina are ferestre care se întind până la cer și pervazuri adânci care invită la stat și băut ceai. Stucaturi pe tavan. Pe pereți sunt expuse lucrările de artă ale prietenilor lor comuni. Dar Paulina nu se află acolo. Televizorul este stins. Nu există nicio cană de ceai cald la fereastră.

Podeaua de lemn scârțâie când Isobel se plimbă prin apartament. Se uită în bucătărie, baie și dormitor. Paulina nu e nici acolo. În dormitor, Isobel se oprește brusc când vede ceva pe podea.

Ciudat.

Telefonul Paulinei se află sub pat. Nu este pus cu grijă, pare mai degrabă că Paulina l-a scăpat. Imaginea îi provoacă lui Isobel o stare de neliniște. Ia telefonul și introduce codul PIN al Paulinei. Zece apeluri nepreluate.

Patru dintre acestea sunt, conform notificărilor, de la un contact numit „Domnișoara Ochi-de-Vultur“, despre care Isobel știe că este ea însăși. Două sunt de la „Diavolul de la muncă“, adică șeful Paulinei, și patru de la un număr pe care nu-l recunoaște. Oricine ar fi, nu este în agenda Paulinei.

Paulina aparține acelei minorități care nu stă lipită de telefoane și uită adesea să-și ia telefonul de acasă când este grăbită sau stresată. Exact opusul lui Isobel, care abia dacă își amintește cum plătea la magazin înainte să o facă folosind telefonul. Totuși, este ciudat că telefonul Paulinei zace pe jos, așa. Aproape pe jumătate sub pat.

Sentimentul că ceva este în neregulă devine din ce în ce mai puternic. Isobel își scoate propriul telefon și sună la numărul necunoscut. Persoana apelată fie are telefonul închis, fie vorbește pe altă linie, pentru că este imediat redirecționată către mesageria vocală.

„Bună, l-ai sunat pe David Lund, însă momentan nu pot răspunde. Încearcă să suni din nou puțin mai târziu.“

Isobel închide. Îi cunoaște pe toți prietenii și foștii iubiți ai Paulinei, dar acest nume nu-i spune nimic. Există, bineînțeles, o persoană care ar putea ști unde este Paulina. Tatăl Paulinei. Dar Isobel nu are nici cea mai mică dorință să-l sune. Probabil nici măcar nu-i poate găsi numărul, bărbații ca el rar sunt introduși în agendă. Totuși, încearcă să-l caute și este surprinsă când găsește numărul imediat. OK, atunci. Poate că merită o încercare. Inspiră adânc și sună. El răspunde după un singur ton.

— Da? Urban sunt.

Reușește să spună asta într-un mod care o face să vrea să-și ceară scuze pentru propria existență. Există un motiv pentru care Paulina abia dacă ține legătura cu tatăl ei. Isobel l-a întâlnit de două ori și admite că nu a existat niciun sentiment de căldură între ei. Dar deja a sunat. Trebuie să-l întrebe.

— Bună, sunt Isobel Bruckner, sunt prietena fiicei dumneavoastră și am...

— Îmi amintesc cine ești.

— Aveți cumva idee unde ar putea fi Paulina? O caut de luni seară și nu a fost nici la muncă.

— Din păcate, nu am privilegiul de a deține informații despre locurile prin care își face veacul fiica mea.

Reușește performanța de a da un răspuns scurt și tăios, în ciuda exprimării complicate.

— Îți sugerez să o cauți la ea acasă, adaugă el și Isobel își dă seama că e pe punctul de a închide.

— Sunt în apartamentul Paulinei acum, zice ea rapid. Nu e nimeni aici. Telefonul ei e la mine în mână. Oriunde ar fi, nu și-a luat telefonul. Îmi pare rău că vă deranjez așa, dar numele David Lund vă spune ceva? Cineva cu numele ăsta a sunat-o pe Paulina de patru ori.

Urban tace. Isobel îl aude respirând sacadat și rapid.

— Ești sigură că ăsta e numele corect? întreabă el pe un ton complet diferit de cel anterior.

Și tonul este cel care clarifică totul. Isobel înțelege că este ceva în neregulă. Înghite în sec pentru a ține sub control arsura din stomac. Întotdeauna a fost predispusă la gastrită și ceea ce aude

în vocea lui Urban nu o liniștește câtuși de puțin. Ba dimpotrivă. S-a întâmplat ceva. Ceva cu adevărat rău.

— Complet sigură. I-am ascultat mesageria vocală. M-am gândit că poate e un nou iubit despre care nu mi-a vorbit.

— Isobel, mersi că ai sunat și mi-ai spus, reia Urban, mai calm acum. Dacă afli unde este fiica mea, te rog să dai un semn cât de repede poți. Voi proceda la fel dacă aflu ceva. Dar fă-mi o favoare, nu-l mai suna pe David Lund. Mă ocup eu de asta.

Isobel vrea să întrebe la ce se referă, ce anume va rezolva, dar nu-i pui astfel de întrebări unui bărbat ca Urban Jacobsson.

— Trebuie să închid acum, spune el. Mersi că ai sunat.

— Dar cine este? întreabă ea fără să se poată abține. Acest David?

Însă tatăl Paulinei a închis deja. Isobel își pune mâinile pe stomac și se strâmbă. Arsura devine din ce în ce mai puternică.

JOI

— Florence, tocmai am primit o solicitare pentru un caz, spune Anna. Sau mai exact, tu ai primit. Te vor pe tine. Apropo, cum a mers întâlnirea?

Anna aruncă o privire la trei post-ituri unite pe care le ține în mână. Pentru un asociat al firmei, Anna este imposibil de dezorganizată. Dar Florence iubește haosul ei constant, este o bună antiteză la obsesia sa aproape clinică pentru ordine.

— Firma de arhitectură vrea din nou să-i reprezentăm, zice Florence, aranjându-și haina udă pe un umeraș. Dar o să mă mai gândesc. Cine mă caută?

Își cumpărase haina roșie visând romantic la plimbări frumoase printre frunzele galbene de toamnă, sub soare. De atunci, plouase în fiecare zi.

— Cineva care, în mod evident, a citit articolele despre o anumită doamnă avocat de succes, având în vedere cât de tare insistă, răspunde Anna zâmbind.

Când Florence înființase firma, dintr-un motiv sau altul, interesul mass-media se dovedise mult mai mare decât se așteptase. Florence se trezise reprezentând, indiferent că voia sau nu, „generația nouă într-o industrie veche“, cum scrisese *Dagens Industri*[7]. Dar, fără îndoială, asta ajutase întreaga firmă să atragă noi clienți.

— Se pare că toată lumea a citit acele articole, spune Florence. Vrei să ghicesc?

— Este Urban Jacobsson.

— *Acel* Urban Jacobsson?

Anna aprobă, dând din cap entuziasmată și arată spre mica sală de conferințe aflată mai departe pe coridor. Florence își urmează colega în sală. Anna închide ușa în urma lor. Discuțiile despre clienți sunt, desigur, întotdeauna confidențiale, dar rareori se desfășoară cu ușa închisă în acest stadiu. Florence se așază pe canapeaua gri îmbrăcată în țesătură Moss Shitake și, din reflex, își trece mâna peste material. Canapeaua a fost primul lucru pe care

l-a cumpărat când a înființat firma, chiar dinainte de a se muta în locația actuală. Grayson, bineînțeles, râsese de ea. Spusese ceva cum că e tipic pentru femei să înceapă prin a se concentra pe decor. Nu fusese prima oară când înțelesese că era căsătorită cu un idiot. Acum, canapeaua începuse să arate puțin uzată. Anna trage adânc aer în piept.

— Fiica lui Urban a dispărut, rostește ea încet.

— Asta e o chestiune pur personală, răspunde Florence. Am crezut că e ceva legat de afaceri.

Nu-i convine. De obicei, când persoane ca Urban Jacobsson, bărbați influenți obișnuiți ca toți să danseze după cum le cântă ei, trebuie să angajeze avocați de calibrul lui Florence pentru chestiuni personale, au făcut ceva cu adevărat grav. Și aproape întotdeauna este ceva pentru care nu plănuiesc să își asume răspunderea.

— O dispariție este o chestiune pentru poliție, nu pentru noi. Sau Urban este suspectul, vrei să zici?

— Nu a dorit să dea mai multe detalii la telefon, spune Anna uitându-se la post-ituri. Fiica, Paulina Mentzer, mda, se pare că a luat numele de familie al mamei sale, are 28 de ani și a fost declarată dispărută aseară. O prietenă a reclamat, o…

Anna face o pauză și ridică primele două bilețele pentru a găsi informația pe care o caută.

— O anume Isobel Bruckner. Dar asta e tot ce am reușit să aflu. Și că vrea ajutorul tău, desigur. E deja pe drum. Ar trebui să ajungă în orice moment.

Florence aruncă o privire spre punga de hârtie în care prânzul ei se răcește. Va dura un timp. Ca de obicei. Ar trebui să înceteze să-și mai cumpere mâncare caldă.

---

[7] Ziar financiar suedez care oferă știri și analize economice și de afaceri.

Benji coboară din metrou la Vårby Gård. Vårby este un nume care răspândește groază printre suedezi, dar lui Benji nu îi este frică. De fapt, chiar nu se grăbește deloc pe peron pentru a arăta cât de puțin îi este frică. Totul depinde de persoanele pe care le cunoști. Iar Benji cunoaște persoanele potrivite. Dă din cap către frații mai mici ai lui Azis, care stau de pază în afara barierelor de la metrou. N-au mai mult de 12–13 ani. Dar au deja priviri mature.

— Hei, Benji, ai o țigară? strigă unul când acesta trece pe lângă ei.

El se oprește și ridică o sprânceană.

— N-ar trebui să mâncați dulciuri în loc să fumați?

— Ce prost ești, pufnește celălalt. Hai, țigară!

Benji îl pocnește pe copil peste cozorocul șepcii, apoi le aruncă câte un pachet de Marlboro. Își permite acum. Îl dau banii afară din casă. Suedezul căruia i-a vândut pistolul Colt voia să plătească prin Swish[8], însă Z a spus că Swish este prea ușor de urmărit. Cash sau nimic. Cei mai organizați primesc plățile în criptomonede, însă nici Benji, nici Z nu vând foarte des. Fusese pură întâmplare că Z avea un Colt în plus exact când primise cererea. Benji avusese sarcina de a merge la Sergels Torg și de a-l livra. Pistolul îl ținea într-o pungă albă de hârtie pe care scria Rituals. Pișatul ăla de șampon scump pentru gagici.

Ceruse 7 500 de lovele pentru pistol. Tipul care-l cumpărase purta un costum și o cravată urâtă cu spume. Chelios și transpirat. Benji observase o dungă deschisă la culoare pe degetul inelar stâng al bărbatului, unde probabil fusese o verighetă până de curând. I-a fost ușor să-și imagineze că tipul cu costumul voia pistolul pentru vreo răzbunare. Poate aflase că nevastă-sa e zdreanță. Dar asta nu era treaba lui Benji.

Zâmbește în sinea lui în timp ce merge spre rândurile identice de complexuri de apartamente de pe Bäckgårdsvägen din Vårby. Z îi spusese să ceară 6 500 de coroane. Dar Benji adăugase 1 000 de coroane din proprie inițiativă. Ce-o să facă suedezul? 1 000 de lovele pentru Benji, direct în buzunar. Nu e mult, dar e un început. Poate chiar să cumpere ceva pentru Petrina, dacă vrea.

Ceva de la Rituals, poate. Nimeni nu va mai spune că este un fraier.

Ajunge la scara 12A și simte brusc o senzație înțepătoare în scalp. Dacă suedezul îl contactează pe Z? Atunci Z ar afla că Benji a cerut prea mult. Poate ar fi mai bine să-i dea lui Z totul. La dracu'! Dar, în același timp, a făcut rost de 1 000 de coroane în plus pentru Z. El, Benji, a făcut asta.

Z va fi al dracului de mulțumit.

Benji deschide ușa de la intrarea în bloc. De mult timp nu mai simte mirosul puternic de detergent industrial care se imprimă în pereții parterului, după decenii de curățare a graffitiurilor. Își bagă ceva în lift și urcă scările, câte două trepte odată. Mușchii coapselor se încordează, dar se simte bine, este mulțumit că nici măcar nu gâfâie. Condiție fizică bună.

Benji introduce cheia în ușa de la etajul patru și intră în hol. Vor mai trece câteva ore până când mama va veni acasă de la muncă, de la spitalul Huddinge. Surioara lui este la tatăl ei. Va fi singur pentru tot restul zilei.

Nu-și dă seama că nu este singur decât după ce își dă jos geaca. Un bărbat îl așteptă în bucătărie. Nici măcar nu se deranjase să se ascundă. Benji abia apucă să deschidă gura când o lovitură puternică din spate îl doboară la podea.

---

[8] Swish este o aplicație de plăți populară în Suedia, care permite transferuri rapide de bani între persoane și companii.

Sandro așteaptă răbdător până când Benji se trezește. Tânărul era încă amețit când Sandro și tipul cel nou l-au legat cu bandă adezivă de scaunul din bucătărie, dar asta nu era suficient. Sandro are nevoie ca Benji să fie treaz. Dincolo de fereastra din bucătărie este un mic parc, iar apartamentul este situat suficient de sus încât soarele de toamnă să pătrundă prin fereastră. Pe pervaz, într-un ghiveci, este o plantă frumoasă cu frunze în diferite nuanțe de verde. Sandro o identifică drept o *Maranta Lemon Lime*, o variantă mai rară a unei *Prayer Plant*. Mama lui Benji le are cu plantele. Sandro verifică pământul din ghiveci. Este uscat. Merge la chiuvetă și umple un pahar cu apă. Mama lui îl inițiase în lumea secretă a florilor încă de mic. Plantele pot însemna mult mai mult decât obișnuita orhidee standard de la Coop[2], dar este înfricoșător cât de puțini sunt oamenii cărora pare să le pese. Sandro are cel mai mare respect pentru cei cărora chiar le pasă. Toarnă apa în ghiveci, astfel încât solul să devină măcar umed. Mama lui Benji va avea destule altele de care să se ocupe când va ajunge acasă.

Mută planta astfel încât să nu stea direct în lumina soarelui, care cade peste un morman de desene făcute de copii și aflate pe masa din bucătărie. Benji are, în mod evident, cel puțin un frate mai mic. Nu că el însuși ar fi prea mare. Sandro are mai mult păr pe o mână decât micuțul gangster de pe scaun a încercat să lase să-i crească deasupra buzei. Sandro ar zice că Benji are vreo 17 ani. Poate 18. Cu siguranță nu mai mult de 19. Practic, este și el tot un copil.

Dar asta nu este problema lui Sandro. Nu trebuia neapărat să fie Benji. Putea fi oricine altcineva din gașca lui. Dar Benji a fost cel mai ușor de prins singur.

Ghinionul lui.

Tipul cel nou, despre care Sandro știe că îl cheamă Esben și că este din Peru, dar care va rămâne „tipul cel nou“ până își va dovedi valoarea, este scund și vânjos, dar este și cel mai puternic om pe care Sandro l-a întâlnit vreodată. Fața peruanului este zbârcită ca a unui moș, dar Sandro nu crede că are mai mult de 30 de ani. Esben își omoară timpul arzând chibrituri dintr-o cutie. Le arde cu grijă, unul câte unul, cu privirea fixată asupra

flăcării. Așteaptă până când încep să-i ardă degetele înainte de a le arunca pe masa din bucătărie.

Esben tocmai aprinsese al doisprezecelea chibrit, când Benji a deschis ochii. Sandro îl lasă pe Benji să înțeleagă în ce situație se află și vede panica venind către el precum un tren expres când Benji observă că brațele și picioarele îi sunt legate de scaun. Picioarele de-a lungul picioarelor scaunului, brațele, în spatele spătarului.

Benji încearcă să țipe și atunci realizează că are căluș. Începe să sară pe scaun, atât cât îi permite banda adezivă, în timp ce urlă în căluș. O palmă puternică peste ureche de la tipul cel nou îl face să tacă. Sandro se încruntă și se uită urât la tipul cel nou. Nu-i place violența inutilă.

Totuși, palma își atinge scopul, Benji tace imediat. Ochii îi sar de la Esben la Sandro. Mormăie ceva în căluș. Sandro nu are nevoie să audă cuvintele, tonul spune totul. Benji a început să se roage pentru viața lui. Probabil vrea să le ofere bani. Sau are nume de persoane pe care este dispus să le dezvăluie. Dar cel care l-a trimis pe Sandro nu caută informații sau bani. Totuși, Sandro nu-l poate condamna pe Benji pentru că încearcă.

Esben deschide o geantă de pe podea și scoate o boxă Bluetooth mare. O boxă JBL, pentru acel bas extra. O pune pe masa din bucătărie, peste desenele făcute de copii.

Esben caută printre listele de redare de pe telefonul său, în timp ce Sandro își deschide propria geantă. Scoate o foarfecă pe care i-o arată lui Benji. Benji înțelege greșit și începe să țipe din nou în căluș, până când o privire aruncată de Esben îl amuțește. Ochii lui Benji par să-i iasă din orbite. Transpiră atât de tare încât sudoarea îi picură de pe vârful nasului și de pe părul tuns scurt. Sandro oftează. De ce primul gând al tuturor este că vor fi supuși violenței? Ce spune asta despre lumea în care trăiesc?

Îl prinde ferm pe Benji de un picior pentru a-l ține nemișcat pe scaun. Benji poartă pantaloni Adidas. Materialul este alunecos și ar opune o rezistență inutilă la ceea ce Sandro trebuie să facă în curând. În plus, nu vrea să intre fibre textile în răni. De aceea și are foarfeca.

Nu e vreun sadic.

Sandro își dorește ca Benji să înțeleagă că îi face un serviciu când taie răbdător două pătrate în pantaloni, unul în jurul fiecărei rotule. Benji stă complet încremenit în timp ce Sandro taie.

Esben încetează să mai dea scroll pe telefon și închide fereastra de la bucătărie, care până acum fusese deschisă. Sandro se ridică, se uită pe fereastră și zâmbește în soare. Toamna de afară pare un pic mai frumoasă astăzi. Ferestrele par să fie și ele proaspăt șterse. Dă aprobator din cap. Mama lui Benji menține curățenia în casă.

Apoi Sandro scoate patru cuie de 22 de centimetri din geantă. Le întoarce în lumina soarelui. Când strălucesc, par a fi de argint. Benji începe să sară pe scaun și să țipe din nou în căluș. Esben îl prinde bine de gât și băiatul se oprește aproape imediat, când nu mai poate scoate niciun sunet din gât. Când peruanul îi dă drumul, Benji tușește puternic.

Sandro dezinfectează cuiele cu un șervețel umed steril și observă că unul dintre ele are o pată de rugină, deși sunt noi. Îl pune imediat înapoi în geantă. Rugina poate provoca infecții grave.

Apoi scoate un ciocan de cauciuc din geantă și plasează vârful primului cui pe rotula genunchiului stâng al lui Benji. Un miros înțepător îi spune lui Sandro că Benji se pișase pe el. Tipul cel nou pornește lista de redare și hip-hopul începe să bubuie puternic din boxa JBL, pentru a acoperi sunetele puternice care vor ieși curând din gura băiatului. Cu căluș sau nu.

---

[9] Rețea de supermarketuri.

Florence își încrucișează brațele la piept. De obicei, stă în picioare când are astfel de întâlniri, de preferat în fața biroului ca să se poată sprijini de el. Clientul stă mereu în fața ei. Nicio masă între ei, nimic în spatele căruia să-ți ascunzi picioarele nervoase. Creează o relație de statut clară, în care ea este *top dog*. Și îl face pe celălalt să se simtă ca și cum ar urma să fie certat de directorul școlii.

Desigur, nu așa se procedează. Cel mai important este să-l faci pe client să se simtă înțeles și ascultat. Prima sarcină a unui avocat este să protejeze interesele clientului în cel mai bun mod posibil, iar pentru asta trebuie să creezi o relație de încredere reciprocă. Există o întreagă știință despre cum se realizează acest lucru prin folosirea tehnicilor de comunicare empatice și a unui limbaj corporal adecvat. La început, așa proceda și Florence. Dar singurul rezultat era că le lua mai mult timp clienților până să explice de ce veniseră acolo. Pentru că întotdeauna făcuseră ceva rău. Altfel nu ar fi venit la ea.

Așadar, în prezent, joacă rolul profesoarei autoritare când întâlnește bărbați din topurile lumii afacerilor. Este puțin mai blândă cu femeile. Însă doar puțin. Până acum, nimeni nu s-a plâns.

Totuși, Urban Jacobsson nu este o persoană cu care să poată juca un astfel de joc. Are atâta siguranță de sine, încât lampa de birou aproape că s-a înclinat în fața lui când a intrat în cameră. Prin urmare, ea este acum așezată în fața lui, la birou, în loc să stea în picioare. Își permite totuși să se lase pe spătarul scaunului și să își împreuneze vârfurile degetelor. Bănuiește că un bărbat ca Urban este familiarizat cu acest limbaj de putere. Se așteaptă și ca el să nu fie obișnuit să îl întâlnească la o femeie. Prânzul se află pe podea, în spatele biroului, rece, dar nu uitat. Anna îi datorează un prânz dacă acest caz nu se concretizează.

Familia Jacobsson locuiește într-un apartament pe Narvavägen, la doar o aruncătură de băț de firmă. Locuința apare din când în când în revistele de design interior ca una dintre cele mai elegante din oraș. Scumpă, dar totuși aranjată cu gust. La fel ca Urban. Are părul negru, bine pieptănat. Florence presupune că și-a făcut implant. Ochii de un gri metalic. Costumul este probabil

de la un brand prea exclusivist ca să fi auzit de el, dar nu iese mai mult în evidență decât un Oscar Jacobson. Cămașa este apretată, cine mai face asta în zilele noastre? Urban nu poartă cravată, în schimb are descheiat primul nasture al cămășii. Dacă ar fi purtat cravată, probabil că aceasta ar fi venit cu propria asigurare.

Urban are, de asemenea, aura clară a cuiva care a muncit întotdeauna din greu și care presupune că toți ceilalți muncesc și mai din greu. Florence cunoaște povestea lui Urban. Bunicul său, Sven Jacobsson, a construit un imperiu de afaceri bazat pe ceva atât de mic precum o variantă patentată de șurub. Prima sa companie avea chiar și numele modest de Fabrica de Șuruburi. Dar s-a dovedit a fi un șurub pe care întreaga industrie a construcțiilor a început să-l folosească. Nu a durat mult până când micul fabricant de șuruburi a devenit cel mai important actor din industria construcțiilor suedeze. Și apoi din lume. Sven a vrut mai mult și s-a extins de la fabricarea de șuruburi la formarea unei companii de construcții complete.

Tatăl lui Urban a schimbat numele companiei în ceva cu sonoritate internațională, Built By Jacobsson, și a extins imperiul, rezultatul fiind că bărbatul din fața lui Florence deține mai multe proprietăți în Stockholm și în majoritatea celorlalte orașe suedeze decât oricine altcineva cunoscut. Bănuiește că inclusiv clădirea în care se află acum îi aparține lui Urban. Însă dreptul este domeniul ei. Și va face tot ce îi stă în putință pentru a-i aminti și lui acest lucru, dacă va fi nevoie.

— Poliția, spre deosebire de mine, nu este convinsă că Paulina a dispărut, spune Urban.

Tonul autoritar nu reușește să ascundă faptul că este iritat. Ca un rege nemulțumit de supușii săi.

— Nu au decis încă să înceapă căutările active. Având în vedere vârsta și alți factori sociali, așteaptă să se întoarcă singură. Conform statisticilor, majoritatea se întoarce în decurs de o zi. Sper să aibă dreptate. Dar prietena Paulinei susține că a dispărut cândva între luni seară și miercuri după-amiază. Mult peste o zi.

Urban face o pauză, dar Florence nu scoate o vorbă. E mai bine să-l lase să spună tot ce știe.

— Mai există și un alt element care mă face să cred că nu a plecat de bunăvoie, continuă el, iar vocea încrezătoare de până acum devine un pic mai tensionată. Un bărbat cu care nu a mai avut contact înainte a sunat-o de patru ori marți, ceea ce plasează apelurile în aceeași perioadă cu dispariția ei.

Florence nu întreabă cum de știe Urban asta. Presupune că este capabil să afle tot soiul de lucruri.

— Dacă ea nu o să apară, ceea ce eu consider probabil, cu siguranță bărbatul respectiv va deveni foarte interesant pentru poliție. Deoarece acum el este singurul care poate fi legat de incident. Poate fi o coincidență, desigur, dar momentul apelurilor sale este suspect. Mai ales că este o persoană cu care fiica mea nu a mai avut contact înainte. Va fi chemat la interogatoriu. Vreau să fii acolo când o să se întâmple.

— La interogatoriu? întreabă Florence.

De data aceasta nu poate să nu ridice din sprâncene.

— Deci crezi că el are ceva de-a face cu dispariția? continuă ea. Oricum, dacă nu există alte dovezi, sper că înțelegi că nici măcar eu nu pot face să fie condamnat cineva doar pentru că a căutat-o pe fiica ta la telefon. Nici măcar o mărturisire directă nu este suficientă. Și nu este ilegal să suni pe cineva. Dacă doar a greșit numărul?

— Nu înțelegi, zice Urban, ducându-și mâna la față.

Pentru o fracțiune de secundă, omul de afaceri Urban Jacobsson dispare și Florence vede în schimb un tată îngrijorat pentru fiica sa. Atât de îngrijorat încât probabil nu a dormit de ceva vreme, dacă ar fi să ne luăm după cearcănele întunecate. Apoi el își drege vocea și Urban pe care îl știe din presă se întoarce.

— Nu vreau să ajuți la condamnarea acestui bărbat, spune el. Ba dimpotrivă. Vreau să previi acuzațiile care i-ar putea fi aduse. Din câte am citit, ești cea mai bună de pe piață. Nu contează cât mă costă.

Florence se apleacă în față și își pune coatele pe birou.

— OK. În primul rând, nu pot fi prezentă la interogatoriu dacă nu îl reprezint pe acest bărbat. Dar să zicem că ceva din toate astea ar avea sens. Se pare că deja știi cine este? Ai spus că el este

motivul care te face să crezi că Paulina a dispărut? Și totuși, trebuie să îl apăr?

Urban nu răspunde. Își îndreaptă privirea spre fereastră și pare pierdut în gânduri. Poate fi ceva autentic. Dar poate fi și o strategie. Florence simte un miros slab dinspre punga cu mâncare de pe podea și stomacul începe să-i ghiorțăie. Își pune mâinile pe el. După o veșnicie, Urban începe să vorbească din nou.

— Bărbatul care a căutat-o pe fiica mea se numește David Lund, spune el, privind în continuare pe fereastră.

Florence simte cum îi dispare culoarea din obraji. Trebuie să fie o coincidență.

David Lund?

Cu siguranță e vorba de altcineva, de o persoană care doar din întâmplare are același nume ca bărbatul din a cărui casă a plecat târziu, luni dimineața. Cu siguranță există cel puțin zece persoane cu acest nume doar în Stockholm. Urban se întoarce către ea. Poate că îl orbește soarele, dar s-ar zice că ochii i s-au umezit.

— Locuiește în Vallentuna, spune el, scoțând o carte de vizită pe care a scris ceva de mână. Acestea sunt datele de contact. Dar nu el este responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat. Garantez. Poliția o să întrebe ce e cu apelurile dintre Paulina și David. Vreau să te asiguri că el nu menționează nimic despre... despre orice ar fi vorbit.

Urban așază cartea de vizită pe masă, între ei. Florence se uită fix la adresă. Știe exact unde este. Știe cum arată clădirea. Și dormitorul.

Doamne ferește!

Asta clarifică totul. Nu poate accepta cazul. Lumea avocaturii a fost afectată de mult prea multe scandaluri în ultimii ani, unii colegi cu mai puține scrupule le-au divulgat informații unor clienți criminali. Dacă s-ar afla că ea și David au fost în aceeași cameră, mai ales că ei doi sunt... orice ar fi ei. Probabil că nu sunt nimic. Dar nu contează. S-ar lăsa cu proteste.

E rândul lui Florence să-și dreagă vocea. Nu are niciun chef să-i explice viața ei privată lui Urban Jacobsson.

— Înțelegi că nu așa se procedează. Nu pot reprezenta pe cineva fără ca persoana în cauză să mă fi angajat.

— Și dacă te angajez eu? zice Urban cu blândețe, dar pe un ton care arată că nu există loc pentru cuvântul „nu“. Dacă te angajez să mă reprezinți și spun că este în interesul meu să îl ajut pe David?

— Nu ar da bine, Urban. Din exterior pare că vrei să protejezi singura legătură cu dispariția fiicei tale. Poate părea suspect. Este suspect, Urban?

Urban tresare. Evident, nu este obișnuit să fie abordat astfel. Curiozitatea lui Florence preia controlul. Nu ar fi rău să afle mai multe despre bărbatul căruia i-a dat numărul ei de telefon.

— Fii sincer, continuă ea. Are David Lund vreo legătură cu dispariția fiicei tale?

Urban tace din nou. Strânge din dinți.

— Nu în felul în care îți imaginezi.

— Nu îmi imaginez nimic. Să o luăm altfel atunci. Tu sau David Lund sunteți implicați în ceva ilegal?

Un rid clar de îngrijorare apare între sprâncenele lui Urban. Regele morocănos s-a întors. Orice l-ar fi dezorientat mai devreme, acum a dispărut.

— Am auzit că ești o scorpie rece, care atacă direct la țintă. Dar cum am ajuns atât de repede de la dispariția fiicei mele la faptul că mă acuzi cu obrăznicie că mă ocup cu afaceri ilegale? Nu credeam că este o întrebare la care avocații doresc răspuns.

Cuvintele lui Urban o lovesc. O scorpie rece. Mult prea similare cu cele ale lui Grayson. Rece și frigidă. Ar fi preferat să-l dea afară pe Urban din birou. Dacă nu ar fi fost vorba de David. Trebuie să afle.

— Vrei să spui că ai auzit că sunt foarte bună în profesia mea. Dacă dorești cu adevărat să angajezi un avocat de la această firmă, ar trebui să răspunzi la ceea ce am nevoie să știu. Te întreb din nou, apoi poți alege dacă vrei să te duci la altcineva sau nu. Sunteți tu sau David Lund implicați în ceva ilegal?

Urban ridică mâinile ca și cum ar arăta că se predă.

— Nu într-un mod care să fie relevant pentru ceea ce îți cer. Mama lui și cu mine suntem vechi cunoștințe de afaceri. M-a

ajutat mult când eram mai tânăr. Dacă pot s-o răsplătesc asigurându-mă că fiul ei nu are probleme, îi sunt dator cu asta. Atâta tot.

Florence dă din cap aprobator.

— O favoare, așadar. Înțeleg.

Normal. Este evident că Urban mai ascunde ceva. Florence se uită la cartea de vizită și la adresa scrisă pe ea. Să dea dracu', pe bune! Își dorește să nu fi venit la birou azi. David Lund este doar o cunoștință superficială. Nimic mai mult. Cel puțin, nimic mult mai mult. Sau OK, poate există o speranță de ceva mai mult, având în vedere că i-a lăsat un bilețel cu numărul ei de telefon. David are ceva pe care nu-l poate defini exact. Nu-i vorba de faptul că este nefiresc de bine făcut pentru un programator. Le-a arătat o poză cu el colegelor după ultima lor întâlnire și încă își amintește fluierăturile din birou. Jamela spusese ceva nepotrivit, dar extrem de corect despre fundul lui. Nu este nici faptul că are un umor copilăresc fantastic și crede că cele mai amuzante lucruri sunt păsările cu brațe umane animate de pe Instagram. Sau ba da, desigur, este vorba despre toate acestea. Dar și despre ceea ce vede în ochii lui. Căutarea care se citește în ei. Tristețea constantă, ușoară, de care el probabil nici nu este conștient.

Dar nu mai contează. Dacă ar fi existat posibilitatea ca ei doi să devină mai mult decât sunt, acea posibilitate a dispărut. Nu-și imaginează cum ar putea accepta acest caz fără a fi acuzată de conflict de interese și exclusă din barou. Ar trebui să refuze. Dar, în același timp, o femeie a dispărut. Și nu se poate abține, dacă David este în pericol, vrea să fie cea care îl ajută.

— Ce îmi ceri mai exact?

— În cel mai rău caz?

Urban o privește în ochi și spune ceea ce, în final, o determină pe Florence să ia o hotărâre.

— Să le salvezi viața lui David Lund și fiicei mele.

Sandro ascultă atent la telefon, fără să spună nimic. Rareori este necesar și este suficient de deștept să știe asta. Când persoana de la celălalt capăt închide, începe să-și muște distrat bătătura de pe un deget. Au primit o nouă comandă. Dar ceva pare ciudat. Nu înțelege exact. Din fericire. Oamenii care înțeleg ajung adesea rău.

— Alex! Cu ăsta ce facem?

Sandro strânge din dinți și se uită la peruan. Sandro a muncit din greu pentru porecla sa. Nimeni nu se sperie prea tare de un Alexander. Sau de un Alex. Dar Sandro e un nume care trezește suficiente prejudecăți inconștiente, așa încât ceilalți să își îndrepte puțin spatele când îl aud. I se potrivește. De aceea nu îi place când oamenii inventează propriile porecle pentru el. Așa cum tocmai a făcut Esben. Asta îi scade statutul lui Sandro. Nu își permite să îngăduie așa ceva. În plus, Esben nici nu ar trebui să îi știe numele real. Esben l-a folosit ca să-l testeze. Trebuie clar să aibă o discuție cu tipul cel nou.

Desigur, este o pură măsură de precauție cu privire la numele său. De obicei, când oamenii îl aud, sunt prea duși pentru a și-l aminti. Benji, aflat în scaunul din fața lor, este un bun exemplu în acest sens. Gangsterul începător stă cu capul aplecat și mormăie incoerent. Încă transpiră abundent și a și plâns mult. Probabil că ar avea nevoie să bea ceva pentru a înlocui tot lichidul pe care l-a pierdut. Și să consume puțină sare. Sarea este importantă. Sandro se gândește să-i ceară tipului celui nou să-i dea lui Benji apă, dar renunță. La urma urmei, este mai bine ca Benji să își piardă cunoștința.

Brațele lui Benji sunt încă legate cu bandă adezivă în spatele scaunului, singurul motiv pentru care nu cade de pe el. Din când în când, tresare când creierul trimite semnale greșite către mușchi printr-un sistem de semnalizare care este acum scurtcircuitat. Sandro se uită la el. Dacă Sandro este ceva, atunci este econom. Nu există niciun motiv să faci mai mult decât este necesar și adesea este nevoie demai puțin decât cred oamenii. Câtă vreme știi ce faci.

Iar Sandro știe.

Rezultatul muncii lui Sandro iese din rotulele băiatului. Durerea este, cel mai probabil, de nedescris. Sângele scurs de pe picioare s-a amestecat cu urina de pe podea. Mirosul de fier și de amoniac umple apartamentul.

— Am terminat aici, spune Sandro și arată telefonul. Napoleon m-a sunat.

Folosește un nume de cod pentru angajatorul lor. Astfel, evită să le dezvăluie ajutoarelor lui pentru cine lucrează. Esben râsese la început de nume, înainte ca Sandro să-i explice că Napoleon era numele unei monede franceze din secolul al XIX-lea, numită după Napoleon Bonaparte. Napoleonul lor este pur și simplu cel care le dă bani. Angajatorul dinaintea acestuia îl numise pe Sandro Lusidor, după Louis-d'or[10], din motive asemănătoare. Dar nu se deranjase niciodată să explice asta.

— Avem o altă treabă, spune el.

— Deja? se miră Esben și apucă boxa JBL de pe masa de bucătărie. Ce rapid! Despre ce-i vorba?

— Deocamdată doar supraveghem, răspunde Sandro. Am primit un nume. Trebuie să aflăm tot ce face, de preferat înainte de a o face.

Își scoate pantalonii și îi așază atent pe spătarul unui scaun. Îi aranjează astfel încât să stea pe dungă. Urăște când apar dungi duble. Apoi se urcă pe scaun și pe masa din bucătărie.

— Supraveghem? întreabă Esben.

Peruanul aproape că pare dezamăgit. Sandro trebuie neapărat să aibă acea discuție cu el.

— Deocamdată, răspunde Sandro. Dar se poate schimba rapid.

Esben rânjește strâmb. Sandro se lasă pe vine, se concentrează și își golește intestinele pe masă. Cea mai mare parte ajunge pe desenele făcute de copii.

— Cât de repede poți pune în funcțiune monitorizarea traficului digital al cuiva? întreabă el în timp ce coboară de pe masă.

Intră dezbrăcat în baie și se șterge. Apoi își pune pantalonii. Când cei din banda de care aparține Benji îl vor găsi, vor presupune că este vorba de o bandă rivală. Ceva care, la rândul său, va avea consecințe dincolo de interesele lui Sandro.

— Dă-mi numărul de telefon al tipului și câteva minute și o să avem monitorizarea întregului trafic de pe telefon, spune Esben. Așa vedem pe cine sună și cine îl sună. Dar bănuiesc că vrei și să putem asculta conversațiile lui, nu? Durează puțin mai mult să fac și asta. Și am nevoie de laptop.

— Și cu laptopul lui cum rămâne? întreabă Sandro și își pune sacoul.

Îl dăduse jos după ce bătuse primul cui. Fusese o muncă grea, băiatul avea mușchi puternici de străpuns. Dar munca fizică este ceva ce Sandro poate face. Așa se simte precum acasă. Lucrurile despre care discută acum, monitorizarea digitală, sunt domenii unde nu are nicio competență și unul dintre motivele pentru care Esben este, în cele din urmă, necesar. Vremuri moderne! Cei ca Sandro sunt o specie pe cale de dispariție. Oricât de puțin îi place asta și oricât de puțin îl place pe Esben, cei ca el reprezintă viitorul.

— Depinde, răspunde peruanul ridicând din umeri. Avem acces fizic la laptopul lui?

Sandro clatină din cap și iese în hol. În legătură cu noua sarcină, au primit instrucțiuni să nu lase nicio urmă. Nu pot risca o spargere pentru a lua laptopul. Nu încă.

— Și presupun că nu putem nici să convingem pe cineva să bage un stick USB în el.

— Nu putem face nimic care să ne dea de gol, răspunde Sandro clătinând din cap iar.

— OK, dar presupun că avem măcar adresa lui, spune Esben scoțând un spray cu vopsea. Trebuie să merg acolo. Poate avem noroc.

Sandro e pe cale să-i repete lui Esben ceea ce tocmai spusese, însă peruanul îl întrerupe.

— Stai liniștit. Nu-i ca și cum aș suna la ușă. Trebuie doar să fiu în apropierea casei lui pentru un minut sau două. Nici măcar nu o să știe că sunt acolo.

— Asigură-te că așa o să fie, spune Sandro.

Esben ridică din sprâncene într-o întrebare tacită și îi arată sprayul. Sandro dă din umeri. Esben se gândește puțin, apoi scrie cu spray numele uneia dintre bandele din Vårby. Ca un fel de

carte de vizită. Nu că Sandro ar ști dacă sunt cu adevărat principalii rivali ai bandei lui Benji. Dar nu contează. Acum sunt.

Sandro deschide ușa și ies din apartamentul lui Benji, la fel de natural cum au intrat. Întâlnesc câțiva vecini care se uită surprinși, dar nimeni nu-i oprește. Sandro a învățat asta de mult — câtă vreme te miști cu o intenție clară, nimeni nu pune întrebări. În timp ce coboară cu liftul, își scoate telefonul și verifică adresa lui David Lund.

---

[10] Monedă franceză de aur, emisă între secolele al XVII-lea și al XIX-lea.

David își întinde picioarele. Poziția pe podea nu este tocmai confortabilă și, deși este seară, încă are febră musculară după antrenamentul de dimineață de la sală. Scândurile scârțâie când el își schimbă poziția. Însă Anton nu pare să aibă probleme să stea pe podea, în genunchi, cu spatele aproape ridicol de drept. Controllerul pare cumva lipit de mâna lui și, pe televizor, personajul său, o fată în haine minuscule, urmează să-i tragă o bătaie zdravănă monstrului lui David.

— Uite *așa* se face, proclamă Anton mulțumit, în timp ce fata îl aruncă pe David din ringul de luptă într-o prăpastie. Și nici măcar nu merg la sală.

— Cert e că eu nu merg la sala potrivită, îi răspunde David, scuturând doza goală de bere de lângă el. Așa îți tratezi și enoriașii duminica?

Se ridică să mai aducă două beri.

— Uneori chiar aș vrea, spune Anton oftând. Bătrânii au destulă frică de Dumnezeu, ceea ce e bine, și înțeleg, având în vedere că se apropie de moarte și încep să realizeze cât de mult au păcătuit în viețile lor. Dar mă îngrijorează noua generație. Mă înspăimântă uneori.

Bucătăria lui Anton este la parter, iar ei stau la etaj, dar preotul fusese prevăzător și pusese un mic frigider acolo, special pentru astfel de ocazii. Bere și jocuri video. Aproape că nu puteai găsi ceva mai *mancave* de-atât. Cu excepția marii statui a lui Iisus pe cruce, atârnată pe perete. Anton pretinde că a salvat-o dintr-o veche biserică din Italia. Dar David a văzut că este din plastic. În mod garantat, prietenul său cumpărase statuia de pe internet. David îi dă lui Anton o doză de bere cu numele „Public Service“, având pe etichetă vechea imagine de test de la SVT[11].

Anton cumpără doar bere de hipsteri.

— Nu-i cam fumată toată treaba cu păcatele? întreabă David.

— Oh, să vezi cum strălucesc ochii bătrânilor de 80 de ani când vorbesc despre păcat de la amvon, spune el. Cei de 25 de ani habar n-au. Viziunea lor limitată asupra sexualității este definită de ceea ce le arată filmele porno de pe net. O cutie strâmtă. Plină de stereotipuri învechite.

David zâmbește și repornește jocul video.

El și Anton se cunosc de când au studiat filosofia împreună. Apoi Anton l-a găsit pe Dumnezeu, iar David a continuat să fie rațional. Deși Anton ar susține, evident, că lucrurile stau exact invers când vine vorba despre care dintre ei este mai rațional.

Se întâlnesc întotdeauna o dată la două săptămâni pentru a juca jocuri video la Anton, în casa lui de lemn, mare și albă, din Täby Kyrkby. *Soul Calibur*, mai precis. Jocul are mai multe versiuni moderne, dar Anton susține că *Soul Calibur II* din 2002, pe Nintendo GameCube, este cea mai bună versiune făcută vreodată. De aceea trebuie să stea pe podea când joacă, deoarece controllerele sunt conectate printr-un cablu de un metru la vechea consolă. Joacă același joc de peste zece ani. David a câștigat poate de câteva ori. Dacă rotunjește prin adaos.

— Mersi, oricum, c-ai putut să vii azi în loc de altă dată, spune Anton. Malva trebuia să vină azi și să rămână toată săptămâna, dar... mda. N-a fost așa. Maică-sa a avut o problemă și ea încă nu-i suficient de mare să călătorească singură. Așa că aveam cu adevărat nevoie de companie.

Malva este fiica lui Anton. Dar locuiește în Halmstad cu mama ei. Totul a început când David și Anton au mers la o întâlnire dublă acum... Doamne, probabil sunt peste opt ani de-atunci! Deodată, David se simte foarte bătrân. Dar își amintește întâlnirea ca și cum ar fi fost ieri. Linda și Belinda le chema, în mod incredibil, pe fete. David și Belinda discutaseră politică și începuseră să se certe, ceea ce, contrar tuturor comediilor romantice, nu a dus la pasiune. Nici măcar nu a dus la a doua întâlnire. Anton și Linda, pe de altă parte, se îndrăgostiseră pe loc. Au urmat apoi trei ani de relație tumultuoasă care s-a încheiat cu divorțul și mutarea Lindei în Halmstad. Deoarece acum locuiesc în orașe diferite și Malva este la școală, Anton nu își vede fiica atât de des pe cât ar dori. David știe cât de mult înseamnă pentru Anton să o vadă. Și știe și cât de devastat este Anton de fiecare dată când întâlnirea e anulată.

— Aveai nevoie de companie? Adică trebuia să pierzi la *Calibur* fără să te vadă cineva, comentează David, încercând să detensioneze atmosfera.

Reușește în sfârșit să-și lovească serios adversarul în joc. Drept răspuns, personajul feminin al lui Anton îl taie pe monstrul lui David în spatele genunchiului, făcându-l să cadă. Apoi Anton folosește rapid o combinație de butoane și David nu poate decât să privească cum personajul lui Anton sare zece metri în aer și aterizează astfel încât monstrul lui David dispare în pământ, cu iarbă zburând în toate direcțiile.

— KO! anunță jocul cu o voce autoritară.

— Ce s-a întâmplat cu a întoarce și celălalt obraz? întreabă David, clătinând din cap.

— Am crezut că tocmai asta ai făcut, răspunde Anton râzând. Atâția ani și încă nu știi cum să te aperi.

Se întoarce și îl privește direct pe David.

— Auzi, te-ai gândit să îți schimbi personajul? Joci cu același personaj de când te cunosc și nu pare să fie în avantajul tău.

— Mersi, sunt mulțumit așa cum sunt, răspunde David.

Brusc, nu mai este sigur dacă vorbesc despre personajele din joc sau despre altceva. Conversațiile cu Anton au adesea înțelesuri mult mai profunde. David bănuiește că Anton folosește jocul video ca un instrument pentru a-i oferi lui David o terapie sufletească subtilă.

— Mulțumit, spui? întreabă Anton. E un cuvânt periculos.

Telefonul vibrează pe podea, lângă David. Pune jocul pe pauză și răspunde. Oricum, personajul lui Anton pare deja pe cale să-l tragă în țeapă.

— Da, David sunt, spune el, cu ochii la personajul său.

— David Lund? întreabă în urechea lui o voce feminină necunoscută.

— Hmm, da?

— Nu mă cunoști, spune vocea. Dar eu sunt Isobel Bruckner, o bună prietenă de-ale Paulinei Mentzer.

— Cine?

Dar în secunda în care pune întrebarea, recunoaște numele. Paulina cea cu e-mailul criptic. Paulina care nu a răspuns la telefon.

— Paulina Mentzer, repetă Isobel. Știi cine este, ai sunat-o de patru ori marțea trecută. Am încercat să te sun mai devreme.

Vreau să știu cine ești și de unde o cunoști pe Paulina?

— Ba nu. Nu o cunosc, adică.

Anton îl privește ridicând din sprâncene, dar David îi face semn cu mâna să se liniștească. David îi spune lui Isobel despre e-mailul Paulinei și mărturisește că a încercat să o sune, dar nu știe nimic altceva în afară de asta.

— Dar de patru ori? întreabă Isobel.

— Ce pot să zic? Eram curios. Și plictisit. Dar de ce mă întrebi pe mine? Nu poți pur și simplu s-o întrebi pe ea?

La telefon se lasă liniștea pentru câteva secunde. Anton arată spre doza de bere și David aprobă din cap. Singura lui șansă de a câștiga jocul este ca Anton să se îmbete. El abia dacă a băut ultima doză. Preotul se ridică de pe podea pentru a aduce alte două doze.

— Nu pot s-o întreb, răspunde Isobel. Pentru că a dispărut.

— Ce... ce vrei să spui?

— A dispărut. Fără urmă. Ultima dată am văzut-o duminica trecută. Acum patru zile. Nimeni nu știe unde e.

David deschide gura fără să scoată niciun cuvânt. Aproape că nu îi vine să creadă, sună atât de ciudat. Știe că se întâmplă ca oamenii să dispară. Știe și că nu e ceva atât de neobișnuit pe cât se crede și că majoritatea revin repede.

Însă nu toți.

Unii nu se întorc niciodată.

Isobel a avut câteva zile la dispoziție să-și imagineze prin ce ar fi putut trece prietena ei. Trebuie să fie iadul pe pământ pentru ea acum. În urmă cu câțiva ani, Kreskin a fugit și David a stat o noapte întreagă nedormit, cuprins de anxietate, până când câinele s-a întors. Și a fost doar o singură noapte.

— Chiar vreau să te ajut, dar nu știu ce aș putea face, zice el.

— Tu ești ultima persoană care a intrat în contact cu ea, spune Isobel. Și când am aflat că nu ar trebui să te sun, am devenit și mai curioasă. Ești sigur că nu vă cunoașteți? Nu trebuie să dezvălui niciun secret despre voi doi, dacă sunteți împreună sau ceva. Vreau doar să știu că e bine.

— Cum am spus, chiar mi-aș dori să pot ajuta, răspunde el. Dar nici măcar nu știu cine e. Până să primesc e-mailul, nici măcar nu

auzisem de numele ei.

— OK, mersi. Totul sună extrem de ciudat, dar... mersi.

Isobel închide. Când David ridică privirea, Anton stă în prag cu o expresie întrebătoare.

— S-a întâmplat ceva?

David se gândește la ce a zis Isobel. *Când am aflat că nu ar trebui să te sun*. Ar fi trebuit s-o întrebe la ce s-a referit.

— Nu știu, îi spune lui Anton.

Se uită la ecran, la imaginea pe pauză a fetei care se pregătește să-l tragă în țeapă. Dintr-odată, nu mai are niciun chef să se joace pe consolă.

---

[11] Sveriges Television, televiziunea publică națională din Suedia.

Chiar are liber. Dar când are cineva ca el cu adevărat liber? Descoperirea din Vårby a pus pe jar pe toată lumea, exact așa cum se și aștepta. Anchetatorii poliției s-au dus imediat să stea de vorbă cu tinerii de acolo. Au făcut tot posibilul să nu se afle detalii despre... cum ziceau că îl cheamă pe băiat? Se uită la hârtia de pe birou. Benjamin Anwar. Cunoscut și ca Benji. Dar, evident, zvonul că a fost torturat s-a răspândit ca focul. Unul dintre anchetatori a descris atmosfera de acolo ca fiind un fitil aprins. Raportul este pe masă, în fața lui. Poliția va trebui să își intensifice prezența în zonă pentru multe săptămâni de acum încolo. Dar știe că nu au resurse pentru asta, deja sunt prea dispersați. Bandele se vor sfâșia una pe alta. În timp ce poliția va fi sub ochii presei. Situația nu va scăpa nimănui.

Oftează adânc. Nu are vreun interes specific în războaiele dintre bande, orizontul său e mai departe. Dar în unele zile se gândește că ar fi mai bine să-i lase pe infractori să se omoare între ei și țara să se ducă de râpă. În alte zile se gândește că infractorii nici măcar nu au creierul complet dezvoltat. Până la vârsta de aproximativ 25 de ani, partea rațională a creierului nu este la fel de dezvoltată precum cea emoțională. Asta înseamnă că băieții de vârsta lui Benji și adesea chiar mai tineri sunt în mare parte conduși de emoții în acțiunile lor. Le lipsește capacitatea de a gândi rațional. Nu au abilitatea cognitivă de a se gândi la consecințe. În același timp, încearcă să înțeleagă cine sunt ei înșiși, trec prin pubertate și trebuie să-și găsească propriul loc în societate. Sunt doar niște copii. Nici măcar nu ar trebui să aibă voie să țină un băț ascuțit în mână.

Se uită la raportul anchetatorului. Fitil aprins. Și un fitil aprins duce mai devreme sau mai târziu la o explozie. Exact de ce e nevoie pentru a produce o schimbare. Ceea ce s-a întâmplat probabil că îi va arunca pe Benji și pe prietenii lui într-o spirală a violenței fără cale de întoarcere. Poate că nu ar fi trebuit să fie așa. Dacă l-ar fi lăsat în pace, Benji s-ar fi putut număra printre cei care reușesc, care au succes. Poate ar fi crescut și ar fi devenit un politician care ar fi făcut o schimbare. Dar probabil că nu. Și schimbarea trebuie făcută acum, nu mai târziu. Benji a fost un

sacrificiu necesar, începutul unei escaladări care va avea efecte interesante. Însă mai e mult de muncă.

Ca și cum nu ar fi fost destul, Urban Jacobsson, dintre toți oamenii, l-a contactat. În decursul anilor, l-a văzut pe Urban ocazional, la câteva cine caritabile. Dar întotdeauna doar în mijlocul mulțimii. Cel mult s-au salutat cu o mișcare din cap. Nimeni de la petrecere nu ar fi ghicit că ei doi au un trecut comun. S-au scurs probabil peste 20 de ani de când nu și-au vorbit. Au fost prea deștepți pentru asta. Nu are nevoie acum de un magnat furios și speriat la masa lui.

Lângă raportul din Vårby se află un extras al listei de apeluri de pe telefonul Paulinei Mentzer. Numele care l-a determinat să-l sune pe Sandro este încercuit de patru ori.

David Lund.

Florence nu ar trebui să muncească. Este seara târziu. Ar trebui să fie în oraș și să se distreze. Să-și trăiască viața de femeie singură. Să se dezlănțuie. Își imaginează cum dansează pe melodii la modă la Golden Hits[12] și simte o ușoară greață. Cine este idiotul care a decis că *acesta* este cel mai bun mod în care un om se poate distra? Ar prefera să-și rupă piciorul decât să fie pe un ring de dans.

Dar barurile sunt și mai groaznice. Acolo devii brusc proprietate publică. Nu are nimic împotriva faptului că bărbații se uită la ea. N-au decât să facă asta, dar mai devreme sau mai târziu încep să o atingă. Ca și cum propunerea de a plăti pentru o băutură le-ar da dreptul să atingă pe cineva pe care nu-l cunosc. Ca și cum faptul că ea a avut noroc la loteria genetică le-ar da dreptul să-și ia anumite libertăți. S-a gândit de mai multe ori să învețe arte marțiale, pentru autoapărare în viața de zi cu zi.

Așa că e mult mai bine să muncești. Chiar dacă atât Anna, cât și Jamela se plâng de lipsa vieții ei sociale. Ce să zică și ele, amândouă au familii. Pur și simplu trebuie să găsească pe cineva prin care să-și trăiască dorințele latente de a fi singure. Zeii știu că ar avea nevoie de asta. Soții lor sunt chiar OK. Dacă îți plac bărbații în pantaloni chino albi și cămăși roz. Pe de altă parte, Florence n-ar trebui să le judece, având în vedere că a fost căsătorită cu Grayson.

Jegosul!

Își toarnă un pahar generos cu vin roșu, ia laptopul sub braț și se așază pe canapea în living. Pune laptopul pe cărțile care momentan ocupă masa, *The Encyclopedia of Aircraft of World War II* și *Pilot's Handbook of Aeronautical Knowledge*. Vede semnele colorate care ies dintre pagini și râde. Nepotul ei, Adam, are o mare pasiune pentru aviație și, cum preferă să nu vorbească despre altceva, Florence și-a cumpărat câteva cărți, într-o încercare de a înțelege ce spune el. Dar trebuie să admită că o parte din interes i s-a transmis și ei. Și-a cumpărat manualul de pilotaj pentru ea însăși. Însă, în acest moment, alte lucruri îi ocupă mintea.

Se gândește la ceea ce i-a spus Urban Jacobsson despre David Lund. Urban ar trebui să primească un fel de premiu pentru

modul criptic în care se exprimă. Florence tot nu știe încă mai mult decât că fiica lui a dispărut și că David este suspect. Dar evident nu suficient de suspect încât să fie căutat de poliție, care încă așteaptă ca Paulina să se întoarcă singură acasă. Asta îi oferă lui Florence ocazia să se pregătească. Ar vrea doar să știe pentru ce. În mod clar Urban se teme că, în timpul interogatoriului lui David, va ieși la iveală ceva care ar putea să-l afecteze pe el însuși sau pe Paulina. Un lucru despre care Urban crede că poate fi prevenit de Florence. Rotește paharul cu vin și privește lichidul roșu cum se mișcă. Ar fi fost mult mai ușor dacă Urban ar fi explicat despre ce este vorba.

Ia o gură de vin și își deschide laptopul. Măcar poate verifica istoricul lui Urban Jacobsson, al Paulinei Mentzer și al lui David Lund, pentru a vedea dacă descoperă ceva care să-i lege. O căutare pe Google cu numele lui Urban îi oferă o mulțime de articole și imagini. Nu este deloc timid față de mass-media, bunul Jacobsson. Începe cu imaginile. Majoritatea sunt făcute pentru interviurile din ziare, cea mai frecventă postură fiind „Urban stând în vechea fabrică a bunicului său cu un șurub aurit în mână“. Există și imagini de la diverse gale antreprenoriale și de afaceri. Dar nu găsește imagini cu familia lui. Evident, pe ei a avut bunul-simț să-i țină departe de lumina reflectoarelor.

Sorbind din vin, începe să se uite prin câteva dintre reportajele mondene. Este prea târziu în noapte pentru a citi un interviu profund din *DN Lördag*[13]. Îl vede pe Urban pe covorul roșu, pe Urban discutând cu un pahar de șampanie în mână... Se încruntă și se apropie de laptop. Într-una dintre imagini, Urban râde împreună cu un bărbat brunet și lat în umeri. Bărbatul îi este cunoscut. Florence știe că l-a mai văzut. Știe cine este. *Ar trebui* să știe cine este. Numele îi stă pe limbă. Dar contextul nu este potrivit. Doar dacă ar putea să... Gândurile îi sunt întrerupte de bipul de la încuietoarea ușii apartamentului. Cineva introduce codul pentru a intra.

Se ridică de pe canapea în clipa în care ușa se deschide și Grayson pășește înăuntru. Vizibil beat, este însoțit nu de una sau două, ci de *trei* fete care par să aibă cu cel puțin 20 de ani mai puțin decât el. Iar Grayson are 40.

— Ce... ce faci aici? întreabă el când o vede.

Pare să aibă probleme în a rosti consoanele. Și ea se gândise un moment să iasă și să se distreze, deși respinsese imediat ideea, însă Grayson pare să fi apăsat pe accelerație.

— Muncesc, răspunde ea. În fond, locuiesc aici. E mijlocul săptămânii. Și e măcar legal?

— Am crezut... am crezut că nu ești acasă. Și eu locuiesc aici.

Grayson își îndreaptă umerii, încercând să pară autoritar. Fetele din spatele lui chicotesc și o privesc ca și cum ar fi ceva ce pisica a târât înăuntru. Își imaginează ce le-a povestit Grayson despre vrăjitoarea cu care a fost căsătorit.

— Nu locuiești aici decât peste trei zile, ripostează ea. Du-ți centrul de tineret în altă parte.

Își aude tonul și își dă seama că sună exact cum nu ar vrea să sune. Dar nu se poate abține.

— Pustnica dracului, mormăie Grayson. Haideți, fetelor, mergem la Grand Hotel. Aici oricum duhnește numai a pizdă bătrână. Și mersi de prezervativ, apropo. Al dracului de matur din partea ta.

Iese cu fetele chicotind și Florence trântește ușa după ei. Strânge pumnii cu putere pentru a-i opri din tremurat. Refuză să fie umilită în propria casă. Dar Grayson reușește întotdeauna s-o calce pe cei mai sensibili nervi. Cuvintele lui o străpung ca niște cuțite. Lacrimile sunt foarte, foarte aproape. Dar nu o să cedeze. Nu-i va da această satisfacție.

Se așază din nou la laptop. Vede iar poza cu Urban și bărbatul lat în umeri. O imagine începe să i se contureze în minte. Dar refuză să se clarifice. Ar trebui să afle cine este bărbatul de lângă Urban. Ar putea fi important. Dar nu are forță să continue acum. Gândurile îi sunt prea împrăștiate după vizita lui Grayson. Mâinile îi tremură ușor când se întinde după pahar. Ia o gură mare de vin roșu. Grayson a stat acolo doar două minute, dar a reușit să-i distrugă seara. Știe exact pe ce butoane să apese pentru a o face să se simtă bună de nimic. Urăște că nu poate trece peste asta, că reacționează chiar dacă nu ar trebui.

Florence închide pagina despre Urban Jacobsson și caută firma producătoare a încuietorii electronice de la ușă. Trebuie să existe

o modalitate de a dezactiva codul lui Grayson. Găsește setările chiar când lacrimile încep să-i curgă.

---

[12] Club popular din Stockholm, cunoscut pentru serile de karaoke și spectacolele de muzică live, cu tematici retro.

[13] Suplimentul de sâmbătă al ziarului suedez *Dagens Nyheter*, care include articole de actualitate, cultură, interviuri și reportaje speciale.

ATUNCI

Unul dintre prietenii mamei s-a mutat la noi. Dar nu locuiește în casa cea mare, unde locuim noi, ci într-o casă mai mică, în grădină. El și mama sunt împreună mereu. Nu că ar conta. Nu petrece mai puțin timp cu mine decât înainte. Și mă descurc bine de unul singur.

Am găsit o cutie cu cărți în pod. Mama spune că sunt vechile ei cărți, dar că pot să le împrumut dacă am grijă de ele. Am primit și un ceas fosforescent de la prietenul mamei. Arată ca planeta Pământ și l-am pus pe perete, deasupra patului meu. De obicei, urmăresc minutarul pentru a cronometra diferite lucruri. De exemplu, cât timp îmi ia să citesc o carte. Sau cât timp trece între dățile în care vrea mama să discute cu mine. Să citesc o carte durează mai puțin.

În cărți citesc despre alți copii, despre cum mamele și tații lor merg în aventuri cu ei. Dar știu că e doar o invenție. De exemplu, știu că mamele și tații sunt prea ocupați pentru a face astfel de lucruri. Știu și că piraților din *Insula comorii* nu sunt reali. Dar sunt alte lucruri în cărți care sunt adevărate. În *Insula comorii*, piratul Long John Silver, care este adult, se preface că este cel mai bun prieten al lui Jim, care este un copil. Spune că va avea grijă de Jim și îl va proteja. Dar, de fapt, Silver vrea doar ceva ce Jim are. Nu este deloc prietenul lui Jim.

Știu și că nu există școli de vrăjitorie pentru copii, cum scrie în unele cărți. Dar știu că există școli normale, unde sunt alți copii. Sute de copii. Astfel de școli apar în foarte multe cărți. Nu știam despre ele înainte, pentru că nu merg la vreuna. Mama face școală cu mine acasă în schimb. Spune că îmi e mai bine așa. Dar o parte din mine nu poate să nu se întrebe. Nu eu în întregime, desigur, dar o parte suficient de mare încât să nu o pot ignora. Se întreabă cât din ceea ce spune mama este adevărat și cât poate fi inventat la fel ca în cărți. Acea parte curioasă a mea iese din casă noaptea, când mama crede că dorm, și se aventurează din ce în ce mai departe pe drumul pietruit care pornește de lângă casă.

Uneori ajung chiar până la poartă. În unele nopți, când trec pe lângă căsuța în care locuiește prietenul mamei, se vede lumină la fereastră. Dar mă pricep să mă ascund în umbră.

VINERI

Pentru că e vineri, David nu intenționează să renunțe la halatul său de dimineață înainte de prânz. Prima ședință digitală cu echipa o să aibă loc abia după-amiază. Anton părea complet neafectat de berea băută aseară, dar David are o durere puternică de cap, deși s-a abținut să bea. Probabil că durerea de cap are legătură și cu faptul că nu și-a luat pastilele toată săptămâna. Johan îl avertizase despre efectele secundare ale întreruperii bruște a tratamentului. Dar berea măcar l-a ajutat să doarmă bușteан pentru prima dată după multă vreme și mai ales fără vise. Ar trebui să se simtă mai odihnit decât se simte în realitate.

Stă la masa din bucătărie cu laptopul, examinând liniile de cod, în timp ce suflă în cafeaua proaspăt preparată și simte cum o persoană invizibilă îl lovește ritmic peste ceafă cu un ciocan de dimensiuni medii.

Ceva nu e în regulă cu codul la care se uită. Sistemul de plăți la care a lucrat ar fi trebuit implementat miercuri, dar încă se dovedește prea instabil. Problema este că nu David a scris codul, iar corectarea codului altcuiva reprezintă una dintre activitățile care consumă cel mai mult timp. În primul rând, trebuie să înțeleagă cum gândește persoana respectivă.

Pentru un neștiutor, poate părea ciudat să susții că înveți să cunoști pe cineva studiindu-i codul. Toate codurile ar trebui să fie scrise la fel pentru a funcționa. Dar nu se întâmplă chiar așa. Deși e adevărat că orice cod trebuie să urmeze aceleași reguli, fiecare programator are un mod unic de a le aplica. Un mod care este evident pentru programator, dar deseori de neînțeles pentru toți ceilalți. David presupune că modul de a programa poate fi considerat o parte a comportamentului unei persoane. Și trebuie să cunoască acel comportament, să înțeleagă cine *este* acea persoană, înainte de a vedea ce greșeală a făcut.

Johan i-a spus că își vede munca de psiholog la fel. Johan trebuie să învețe codul oamenilor, comportamentul lor, înainte de a-i putea ajuta. David râde. Având în vedere cât de mult timp

au petrecut împreună, David trebuie să aibă unul dintre cele mai pline de erori software-uri cu care Johan a lucrat vreodată. Probabil că nici măcar nu au ajuns la testarea în varianta beta a lui David, după toți acești ani.

Și nici nu vor ajunge. Cancerul lui Johan este un cod corupt. Este ADN-ul care a primit un virus troian și care folosește funcția de autoreplicare a celulelor pentru a se răspândi prin întregul sistem. Până când unitatea centrală de procesare este dezactivată.

David trebuie să găsească eroarea codului din fața lui.

Măcar atât poate face.

Cineva sună la ușă și Kreskin începe să latre. David este brusc smuls din gândurile sale și își strânge mai bine halatul în jurul corpului. Nu primește niciodată vizite neașteptate. Niciodată. În afară de Anton, Sakura și de Florence, aproape nimeni nici nu știe măcar unde locuiește. Cu alte cuvinte, nu ar trebui să fie cineva care îl caută personal. Probabil că este un copil care vrea să vândă ceva pentru a strânge bani pentru fondul clasei sau un lucru de genul acesta. Obișnuiește să cumpere de la ei. Nu-i greu să-ți imaginezi anxietatea de a suna la ușa unor străini pentru a încerca să vinzi periuțe de dinți de bambus. Sau salamuri. Străini care, pe deasupra, probabil că nici nu sunt întotdeauna foarte prietenoși. Cine știe, poate că și el a făcut exact aceleași lucru când era mic? Suna la uși străine în speranța de a vinde ceva ce nimeni nu voia cu adevărat. De aceea are grijă să cumpere orice oferă. Și speră că cineva a fost la fel de amabil cu el când era copil. Încă are două pachete nedeschise de la vânzările de reviste de Crăciun de anul trecut.

Când se ridică, ciocanul din ceafă lovește cu mai multă vigoare. Aruncă o privire pe fereastra bucătăriei să vadă dacă poate deschide ușa în halat fără să fie reclamat pentru comportament indecent. Pe trepte sunt două persoane necunoscute. Le vede dintr-un unghi prost, dar par să poarte haine similare. Probabil Martorii lui Iehova. Iar el e mahmur și pe jumătate dezbrăcat. Ei bine, îi poate amenința oricând cu o imagine nud. Poate că prietenul său crede în Iisus, dar nici măcar Anton nu ar suna la ușă atât de devreme pentru a vorbi despre asta.

— Bună? spune David când deschide ușa.

Speră că tonul întrebător s-a auzit clar. *Ce căutați aici și cât timp intenționați să stați? Am lucruri mai bune de făcut.*

— Bună ziua, suntem de la poliție, zice femeia zâmbind.

David se blochează complet când ea îi arată legitimația de polițist.

— El este Hakim, eu sunt Edith, continuă femeia. Vrem să vă punem câteva întrebări.

Poliția. David se simte brusc complet dezbrăcat. Și ea de ce zâmbește așa? Cordonul halatului începe să alunece și David îl apucă disperat înainte ca halatul să se desfacă. Un fior rece i se strecoară pe șira spinării. Se simte imediat vinovat, deși știe că nu a făcut nimic. Sau a făcut? Altfel de ce ar fi ei aici? Scutură din cap pentru a alunga acest gând și încearcă să-și strângă halatul și mai bine. Ceea ce probabil pare foarte suspect. Să dea dracu'! Trebuie să înceteze să-și bazeze întreaga educație despre poliție pe ceea ce a văzut în serialele TV.

— Întrebări despre ce? Nu ar fi trebuit să fiu sunat mai întâi?

— Ba da, în mod normal așa procedăm, răspunde polițista. Dar a fost ceva prea urgent, chiar și pentru noi.

Kreskin apare printre picioarele lui David și se freacă fericit de polițistul Hakim, care se apleacă și îl mângâie. Kreskin se trântește pe spate pentru ca Hakim să-l scarpine pe burtă. Câinele gâfâie fericit. Trădătorul.

— Intrați, îi poftește David, deschizând ușa. O să mă îmbrac rapid. Așezați-vă în bucătărie între timp, este cafea, dacă doriți. Nu că aș ști cu ce v-aș putea ajuta, dar…

— Nu înțelegeți, spune Hakim îndreptându-se de spate. Pentru ca avocatul dumneavoastră să fie prezent, trebuie să avem această discuție la secția de poliție. Suntem aici doar pentru a vă întreba dacă doriți să mergeți cu noi sau dacă veniți singur.

David clipește repede de câteva ori, încercând să proceseze cele spuse de Hakim. Înțelege cu greu jumătate. Și nu doar din cauza ciocanului.

— Avocatul meu? întreabă el. Nu am niciun avocat.

Polițiștii schimbă o privire confuză între ei.

— Ea nu a zis asta.

Isobel se întoarce deja acasă de la biroul pe care l-a închiriat în Södermalm, deși abia este aproape de prânz. Dar în ultimele zile i-a fost imposibil să se concentreze la muncă. Neliniștea de miercuri, din apartamentul gol al Paulinei, o urmărește ca o fantomă. La amintirea imaginii telefonului Paulinei pe podea încă i se usucă gura. De două zile umblă cu senzația că ceva amenințător se află în spatele ei, fără ca ea să-l vadă. Așa că nu este surprinzător faptul că nu se poate gândi la nimic altceva. Iar conversația cu tatăl Paulinei chiar nu a liniștit-o. Nu știe ce ar putea face mai mult. Niciunul dintre prietenii lor comuni nu a văzut-o pe Paulina și nici nu a primit vreun semn de la ea. Dacă ar fi fost invers, dacă ea ar fi dispărut, știe că Paulina ar fi întors lumea întreagă cu fundul în sus ca să o găsească. Isobel ar putea măcar să-l mai sune pe acel David încă o dată, când ajunge acasă.

Coboară la metrou pentru a merge acasă, în Kungsholmen și își ascunde un căscat cu mâna. Telefonul scoate un bip: a primit un mesaj de la Tobias. O întreabă dacă vine la el diseară. E pe punctul de a răspunde că vine imediat, chiar are nevoie de el acum, dar se abține. Tobias este, desigur, la muncă. Isobel nu știe dacă este bine sau rău că el încă lucrează la firma de mașini acum când ea și-a deschis propria afacere. Tobias are o viață organizată în jurul unui program de lucru fix, în timp ce ea are munca mereu cu ea, indiferent unde se află – sau ce zi este.

După ultimul proiect, îi promisese că va dispune de mai mult timp pentru relația lor. Dar mica editură cu care colaborează s-a dovedit a fi cel mai solicitant proiect de până acum. Începe să realizeze că probabil l-a mințit pe dragul de Tobias. Nu va avea niciodată mai mult timp. Întrebarea este doar ce vrea să prioritizeze.

Tobias este exact opusul ei. Isobel își imaginează două coloane, câte una pentru fiecare dintre ei. Ea locuiește în centrul orașului. El locuiește într-o vilă în Gnesta, în mijlocul pădurii. O vilă pe care, de altfel, a construit-o singur. Isobel nu are nici cea mai vagă idee despre cum se face așa ceva. Are dificultăți chiar și la asamblarea unui LEGO cu nepotul ei. În schimb, Isobel cunoaște toate microberăriile din oraș, de fapt, câteva dintre ele sunt ale prietenilor ei. În timp ce Tobias preferă Norrlands Guld[14], ea vrea

să meargă la Debaser[15] și să asculte trupe indie japoneze. El ascultă rar altceva decât Steely Dan.

Urcă în metrou și se prăbușește epuizată pe un scaun. Pare să fie o pată uscată pe husă, dar este prea obosită ca să-i pese. Tobias nu va sta la nesfârșit după ea. Știe asta. Trebuie să existe o modalitate să lucrezi 80 de ore pe zi și totuși să ai o relație stabilă. O va întreba pe Lizen cum a reușit. Lizen, care a înființat o agenție media de succes în Malmö la 25 de ani, iar patru ani mai târziu, când clienții continuau să vină, a reușit totuși să se căsătorească și să aibă copii. Evident, există un truc secret.

Isobel coboară la stația S:t Eriksplan și merge pe Fleminggatan, unde are apartamentul de două camere. Dacă ar ceda puțin? Dacă își permite, poate simți că ceea ce odată era interes autentic s-a transformat mai mult într-o prefăcătorie. O teamă de a nu fi la curent. Poate că, la urma urmei, n-ar fi atât de rău să se mute împreună în vila din Gnesta. În pădure. Ar lucra de la distanță. Când ajunge acasă, îl va suna și îi va spune că vine la el, chiar când se întoarce de la muncă.

Isobel intră în bloc și observă că administratorul încă nu a schimbat becul ars din casa scării. În semiîntuneric, urcă până la etajul trei.

Tobias.

Adevărul pur este că îl iubește. Îi iubește ochii albaștri, barba blondă, burtica drăguță. Iubește faptul că îi place Steely Dan. Nu vrea nimic altceva decât să fie cu el. Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât simte că este timpul. Este adultă acum. Și dacă îi va lipsi faptul că nu e la curent cu noutățile, poate să-și deschidă propria microberărie. Ar avea cu siguranță loc pentru asta în pădure.

— Gnesta, *here I come*, spune ea zâmbind în sinea sa în timp ce intră pe ușa apartamentului.

Un bărbat înalt și blond este la ea în hol.

Isobel se oprește brusc.

— Ce faci…, începe ea, dar este întreruptă de o mișcare, când o altă persoană se strecoară în spatele ei.

Se întoarce rapid. Bărbatul din spatele ei are o figură neclară, dar încruntată și este mult mai scund decât primul. Blochează

calea de ieșire.

Bărbatul înalt își drege vocea.

Abia atunci Isobel vede pistolul.

---

[14] Brand suedez popular de bere.

[15] Club cunoscut de muzică live din Stockholm, unde au loc concerte și evenimente culturale.

Când David intră în secția de poliție, nu-i vine să-și creadă ochilor. Florence este acolo și îl așteaptă. Ultima dată când a văzut-o, era acoperită doar cu un cearșaf. Acum arată sută la sută business, într-un costum negru cu umeri accentuați.

— Florence? întreabă el, simțindu-se complet confuz. Ce faci aici? Poliția a spus că am un avocat, dar nu înțeleg cine…

— Bună ziua, David! îl întrerupe ea și îi întinde mâna într-un gest formal. David Lund, nu-i așa? Am venit cât de repede am putut.

Tonul ei este profesional și rece.

— Bineînțeles că eu sunt, răspunde el, realizând că începe să vorbească fără sens, dar nu se poate abține. De ce ești…

Ea îl întrerupe din nou, de data aceasta cu o privire sugestivă. Iar el înțelege. Avocata lui trebuie să fie Florence. Nu că ar ști de ce are nevoie de una. Și Florence, dintr-un oarecare motiv, nu-i poate spune. El dă din cap către ea și îi strânge mâna. Ca și cum ar fi prima dată când se întâlnesc.

După câteva minute de așteptare, David și Florence sunt conduși într-o cameră mică. Aproape cât un dressing. Un birou este așezat cu una dintre laturile scurte lipită de perete. Există și o ușă în spatele biroului. Un bărbat intră pe acea ușă, le face semn dând din cap și se așază la birou, în timp ce se uită la niște hârtii. David observă cum Florence se încordează, dar se adună repede. Bărbatul are părul închis la culoare și des și poartă o cămașă albastră, cu mânecile suflecate. Un moment, David crede că îl recunoaște pe bărbat, dar probabil situația în sine îi amintește de ceva dintr-un film. Îl trece un fior rece. Este o reacție spontană. Nu-și explică de ce. Dar bărbatul acesta are ceva care îi dă o senzație neplăcută.

Este evident că bărbatul aflat de partea cealaltă a biroului vrea să fie perceput ca un om din popor. Unul de-ai lor. Să nu fie văzut ca un polițist. Totuși, faptul că încă nu i-a salutat este o marcă evidentă a statutului. Sunt la discreția lui. Ciocanul din ceafă lovește cu forțe noi.

— David Lund, spune bărbatul, de parcă abia acum observă că David este în cameră. Mulțumesc că ai venit. Eu sunt Klaus

Nordström. Voi trece direct la subiect. Cât de bine o cunoști pe Paulina Mentzer?

David reacționează când aude numele Paulinei, iar lui Klaus nu-i scapă. Însă Florence apucă să răspundă prima.

— Vrem, bineînțeles, să vă ajutăm în orice fel putem. Dar înainte de a răspunde la orice întrebare, clientul meu trebuie să știe de ce se află aici.

Klaus se lasă pe spate în scaun și își încrucișează brațele la piept. Este foarte cald în cămăruță. David nu știe dacă intenționat sau nu. Poate că doar este paranoic. Sau mai mahmur decât credea.

— O întrebare rezonabilă, spune Klaus. De fapt, nici noi nu știm exact ce s-a întâmplat. Acum doar strângem informații.

— Internetul servește fix la strângerea de informații, ripostează Florence. Clientul meu nu cunoaște pe nimeni cu numele Mentzer.

— Dar pe tatăl Paulinei? întreabă Klaus, întorcându-se spre David. Îl cheamă Urban Jacobsson. Presupun că știi cine este.

Klaus face o pauză pentru a-i observa reacția. David se uită la Florence, care îi face semn din cap.

— Vă referiți la cel cu șuruburile? zice David. Clar că știu cine este. Dar nu am nicio legătură cu el, doar am citit despre el în ziare și l-am văzut la televizor de-a lungul anilor. Ca toată lumea.

Ce mama dracului? Urban Jacobsson este tatăl Paulinei. Și dacă e-mailul Paulinei era pe bune, atunci Urban este prieten cu Ellen. David nu știa că Ellen are cunoștințe atât de influente. Oricare ar fi fost relația dintre Urban și mama sa, trebuie să fi fost foarte veche. Dintr-o altă viață. Altfel ar fi auzit despre asta.

— Deci nu ai vorbit niciodată cu Urban? întreabă Klaus, aplecându-se în față.

— Nu cred că avem aceleași anturaje, răspunde David și încearcă să zâmbească.

Ceva nedefinit îl determină pe David să decidă să nu menționeze e-mailul. Încă nu știe de ce a apărut Florence la secția de poliție, dar nu ar fi făcut-o fără motiv. Știe ea ceva. Și Florence a spus foarte clar că el nu o cunoaște pe Paulina. Așa că urmează

scenariul ei. Până la urmă, ea este avocatul. El tot nu știe ce caută acolo. Klaus îl privește lung. Apoi dă din cap.

— Paulina a dispărut de câteva zile, explică el. Nu știm exact în ce zi, dar știm că ai sunat-o de patru ori marțea trecută. Este puțin ciudat, în condițiile în care nu o cunoști, nu? Așa că, dacă putem înceta cu jocurile, am nevoie să știu de ce ai căutat-o. Vrei să schimbi ceva din ceea ce ai declarat până acum?

— Am nevoie de un minut cu clientul meu, spune Florence fără să schițeze niciun gest.

Klaus dă din cap din nou și se ridică. Își aranjează îndelung și meticulos notițele înainte de a ieși din încăpere.

— Despre ce e vorba? întreabă David imediat ce Klaus pleacă. Și ce faci tu aici? Nu înțeleg nimic.

— Nu știu mai multe decât tine, răspunde Florence încet.

Apoi aruncă o privire către ușă.

— Sunt o idioată, continuă ea, făcând o grimasă. Ar fi trebuit să-l recunosc pe Klaus din poza cu Urban imediat. Javra de Grayson!

— Cine? Grayson?

Ea scutură din cap și se întoarce spre David.

— Trebuie să știu un lucru. Chiar acum. Și nu mă minți, nu avem timp de asta. Ai vreo legătură cu dispariția Paulinei, în orice fel?

David clatină din cap și simte cum transpirația îi apare pe frunte. Ciocanul din ceafă lovește și mai puternic.

— Atunci de ce ai sunat-o?

— Am primit un e-mail de la ea în noaptea de luni. Știi, când tu...

O săgeată rece aruncată de ochii lui Florence îi semnalează că e mai bine să nu spună ce intenționează.

— Mi-a scris că vrea să stea de vorbă cu mine, continuă el. Nici nu auzisem numele ei până atunci, jur. Dar nu mi-a răspuns când am sunat-o.

— Și nu știi despre ce voia să-ți vorbească? Nu ți-a spus nimic?

— Mi-a scris doar că e ceva despre tatăl ei și mama mea. Dar nimic mai mult, jur.

Florence îl privește cu ochii mijiți, de parcă încearcă să decidă dacă el spune adevărul sau nu. Lui îi trece prin minte ideea că de fapt nu se cunosc deloc. Probabil că în acest moment regretă că i-a dat numărul ei de telefon.

Klaus se întoarce în cameră.

— Ți-ai amintit ce voiai să discuți cu Paulina Mentzer? îl întreabă pe David și se așază.

Florence se ridică. Dă scurt din cap spre David, iar el face la fel.

— Aceasta este informația pe care o avem, spune ea. Clientul meu nu o cunoaște pe Paulina Mentzer și nu știm unde se află. Este adevărat că David a sunat-o, dar nu știa că persoana pe care o sună e fiica lui Urban Jacobsson. Nu au vorbit niciodată. Ne pare rău, dar asta este tot.

Îi întinde cartea ei de vizită. Este de un negru mat, cu text argintiu în relief.

— Sunteți, desigur, binevenițisă ne contactați din nou dacă aveți alte întrebări, adaugă ea și zâmbește.

— Stați jos, spune Klaus calm, ridicându-se și el.

Se apleacă spre ei, cu articulațiile degetelor sprijinite de birou. Privirea îi este întunecată. Bărbatul dinainte, omul din popor, a dispărut. David înțelege că acesta este adevăratul Klaus. Îi privește plin de dispreț. Pare gata să-i rețină cu forța dacă este necesar. David dă să se așeze, dar Florence îl prinde de braț și îl ține în picioare.

— Astfel de atitudini poate că funcționează cu clienții tăi de afaceri, continuă Klaus încet.

David trebuie să facă un efort pentru a-l auzi.

— Dar eu sunt cel care spune când am terminat aici. Înțeles?

David lasă ochii în pământ. Nu-i de bine. Dar Florence îl privește pe Klaus fără să clipească.

— Iar eu spun că el, clientul meu, nu știe nimic, ripostează ea. Dar, după cum am menționat, dacă aveți alte întrebări, ne puteți suna. Totuși, o persoană a dispărut. Înțelegem gravitatea situației. Dacă putem ajuta în vreun fel la găsirea ei, suntem, desigur, la dispoziția dumneavoastră. Nu văd ce altceva am putea face pentru moment.

Klaus o privește pe Florence printre gene. Se lasă liniștea câteva secunde. Apoi pare că se hotărăște și dă din cap.

— OK. E în regulă. Puteți pleca. Dar, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș îndepărta prea mult de oraș, David.

David aprobă din cap și mormăie ceva ce nici el nu înțelege prea bine. Apoi Florence deschide ușa și, în sfârșit, pot părăsi camera călduroasă, cât un dressing. David și Florence așteaptă să ajungă în afara secției de poliție ca să vorbească. Când ies, David se înfioară fără să vrea. Deși soarele strălucește, este prea târziu în an pentru a-i simți căldura, iar frigul îi pișcă obrajii lui David. Se întoarce spre Florence în timp ce se îndepărtează amândoi de clădire.

— De ce nu ai menționat e-mailul? o întreabă.

— Trebuia să câștigăm timp, răspunde ea. Ieri-seară am găsit o poză cu Urban Jacobsson împreună cu Klaus.

Florence face o pauză și se răsucește către el.

— Deci ăsta e Klaus Nordström. Șeful poliției. Nu ți se pare ciudat că însuși șeful poliției se ocupă cu interogarea ta? Oricine altcineva ar fi putut s-o facă. Sau că te întreabă despre tatăl Paulinei, când de fapt Paulina este cea dispărută?

Tace o clipă, de parcă ar aștepta ca el să răspundă. Însă David nu are idee ce să spună.

— Urban și Klaus se cunosc, reîncepe ea să vorbească, puțin mai încet decât înainte, continuând să meargă. În același timp, Urban m-a rugat să fiu aici, pentru a te apăra. E ceva putred în toată povestea asta.

— Să mă aperi? De ce anume?

— Gândește-te. Dacă Urban și Klaus se cunosc, nu ar fi logic ca Urban să vrea ca prietenul său să facă totul pentru a-i găsi fiica? Ar trebui să fie în interesul lui Urban ca Nordström să afle tot ce are nevoie pentru a o căuta pe Paulina. Dar Urban mă angajează pe mine pentru a mă asigura că nu vei dezvălui ce ar fi putut să-ți spună Paulina.

— Dar ea nu mi-a spus nimic.

— Urban nu știe asta. Și Klaus, evident, dorea foarte mult să afle despre ce ați fi putut discuta voi doi. Încep să mă întreb dacă

ceea ce știe Paulina are legătură cu Klaus. Sau cu conexiunea lui cu Urban. Și dacă asta este cauza dispariției sale.

— Dar în e-mail a scris că era vorba despre Urban și mama mea. Nimic despre vreun șef de poliție.

Florence stă între el și soare, iar lumina îi face părul blond să strălucească precum o aură. David înțelege că ridul adânc de pe fruntea ei indică seriozitate.

— Fix la asta mă refer, spune ea. E ceva mai mult la mijloc.

— Te rog să nu te miști, îi spune Sandro lui Isobel făcând semn din cap spre pistol. Un glonț tras de ăsta nu te omoară. Dar sunt sigur că doare foarte tare.

Ea îngheață imediat, de parcă ar fi devenit o imagine statică. Sandro ar băga mâna în foc că a încetat să respire. Doar ochii i se îndreaptă când spre pistol, când spre el. Teama care i se citește pe față este evidentă. Dar Isobel Bruckner nu pare să fie genul care cedează și plânge. Fiecare reacționează diferit când este amenințat cu moartea. Isobel pare să fie una dintre persoanele mai pragmatice, ceea ce poate crea probleme. Trebuie să se miște. Departe de hol. Ușa de la intrare, din spatele lui Isobel, este probabil mult prea tentantă. Va încerca să fugă în următorul minut dacă rămân acolo. Chiar dacă Esben îi stă în cale. Și atunci Sandro ar fi nevoit să o împuște. Adică ultimul lucru pe care îl dorește. Au atât de multe de discutat!

— Vrem să vorbim cu tine despre David Lund, spune el.

Ea deschide gura să răspundă, însă el o întrerupe cu un gest.

— Știm că l-ai sunat. Ce ți-a zis? Ce legătură are cu Paulina Mentzer? Trebuie să aflăm totul.

Îi face semn din cap. Are voie să vorbească acum.

— Nu au discutat despre nimic, din câte știu, răspunde Isobel. Știți unde este ea? Nu reușesc s-o găsesc.

Vorbește rapid, mult prea rapid. Ca și cum astfel situația s-ar rezolva mai repede.

— Noi ne gândeam că probabil tu știi unde este, zice Sandro.

— Paulina i-a trimis un e-mail acelui David pentru a lua legătura cu el. Dar nu am nici cea mai mică idee de ce. Nu a pomenit niciodată de vreun David Lund înainte. Nu cred că îl cunoaște. Dar nu au reușit să ia legătura și acum Paulina a dispărut. Despre ce este vorba? Ce am eu de-a face cu asta?

— Sandro? intervine Esben.

Sandro remarcă mulțumit alegerea numelui. Conversația își atinsese scopul. Îi face semn din cap lui Esben, care aduce geanta și o așază lângă Sandro. Apoi Esben scoate o cutie de chibrituri din buzunar. După o privire iritată din partea lui Sandro, o bagă înapoi.

— Deci Paulina n-a vorbit cu David, îi zice Sandro lui Isobel. Ea ce ți-a spus, atunci? Cât de multe știi?

Isobel începe să plângă.

Așadar, până la urmă, e genul care plânge. Majoritatea sunt, până la urmă. Diferă doar momentul în care încep să plângă. Nu îi place partea asta. Niciodată nu s-a simțit în largul lui când i-a întristat pe oameni. Dar uneori este necesar.

— Ce să știu? întreabă ea suspinând. Habar n-am despre ce e vorba. Te rog, trebuie să mă crezi. Nu am nicio legătură cu asta. Nici măcar nu știu unde e Paulina! Promit să nu spun nimic nimănui, doar plecați de aici fără să-mi faceți rău.

Sandro dă din cap. Lucrurile stau așa cum bănuise. Dar nu este plătit pentru a bănui.

— Te cred, spune el. Trebuie doar să mă asigur. Te rog, mergi acolo.

Arată cu mâna liberă spre bucătărie. Înainte ca Isobel să ajungă acasă, Esben verificase dacă masa din bucătărie e suficient de solidă pentru ca o persoană adultă să se întindă pe ea. Chiar dacă acea persoană ar avea spasme puternice.

Sandro se pregătește. Dacă ar exista un moment potrivit în care ea să încerce să fugă, acesta este. Privirea lui Isobel se mută de la bucătărie la el. Sandro vede cum i se aprinde în minte gândul de a fugi. Apoi realizează ce se întâmplă și privirea i se stinge. Isobel lasă umerii în jos și suspină. Apoi se duce încet spre bucătărie în timp ce Sandro scoate banda adezivă argintie.

SÂMBĂTĂ

Vântul s-a întețit peste noapte, șuierând în jurul acoperișului. David nu și-a luat pastilele nici aseară. Dar de data asta nu a mai avut grețuri și dureri de cap. Iar durerile din corp ar putea fi la fel de bine febră musculară de la sală. De ani întregi are grijă să facă așa cum îi spune Johan în ceea ce privește medicamentele, dar a simțit ceva diferit în ultima săptămână. Ca și cum somnul indus i-ar ascunde unele lucruri. Vrea să știe ce anume, chiar dacă după aceea o să fie extrem de obosit în timpul zilei.

Vechiul vis s-a întors în noaptea asta. Conținutul lui a fost întotdeauna același în decursul anilor în care l-a avut, așa cum i l-a descris lui Johan. Aleargă pe câmp. Uneori singur, alteori cu cineva. Este noapte. Și sunt urmăriți. Ceva sau cineva îl ajunge din urmă și apoi se trezește. Visul a fost mereu așa.

Până noaptea trecută.

Pentru prima oară, a fost altfel. A fost... *mai mult*. Încearcă să-și amintească ce a fost nou înainte ca senzația să-l părăsească. A fost din nou una dintre acele dăți când nu alerga singur. Erau doi care fugeau. Pentru că asta făceau. Fugeau. Nu are nicio îndoială. Umbra fricii pe care a simțit-o în vis încă este cu el. Un sentiment nou. Un sentiment îngrijorător. Ca de obicei, nu a văzut cu cine fugea, doar a simțit o prezență lângă el. Și, deși celălalt se afla acolo, parcă ar fi fost doar el.

O voce de bărbat i-a strigat clar să se oprească. I-a strigat *numele*. Nu crede că s-a mai întâmplat asta înainte. De obicei, sunt doar sunete neclare. Încearcă să-și amintească vocea, dar amintirea îi scapă pe măsură ce se trezește. Crede că a recunoscut vocea, cel puțin așa i s-a părut în vis. Era o voce care îi plăcea. Totuși, s-a străduit să fugă de ea.

Dar asta s-a petrecut după. După ce bărbatul a strigat. Atunci a făcut ceva ce nu a mai făcut niciodată. Și asta l-a trezit. Pentru că, deși alerga atât de repede încât îl durea tot corpul, iar brațele și picioarele îi strigau *să se oprească, ajunge*, a simțit ceva în vis și s-a întors.

S-a întors.

Și pentru prima dată în viața lui a văzut de cine fugea. Cel care îl urmărea nu era decât o umbră în lumina lunii. Dar a văzut că alerga în jos pe o pantă. Ceea ce credea că este un câmp era de fapt o peluză enormă, bine întreținută.

A văzut siluetele unor meri. Un zid de piatră. Un pavilion în dreapta. Și peste toate acestea trona o clădire uriașă. Nu trebuie să închidă ochii pentru a o vedea din nou. În vis simțea că a văzut-o de multe ori înainte. Dar era deformată, prea mare, prea întunecată. Se înălța de parcă amenința să se prăbușească peste el. Un monstru cu prea multe unghiuri.

Și când a văzut *de cine* fugeau, a înțeles brusc și *unde* fugeau. Ce se afla acolo unde se termina gazonul. Casa se afla la un capăt al proprietății și la celălalt începea un lac. Cineva îi aștepta cu o barcă. Cineva care urma să-i ducă într-un loc sigur. Trebuiau doar să ajungă acolo.

După aceea, visul a revenit la normal, o umbră neagră l-a prins din urmă și l-a trântit. Dar chiar și în acest punct, visul a fost puțin diferit sau cel puțin mai detaliat decât de obicei. Pentru că vocea care strigase după el s-a auzit din nou.

— David, i-a zis. Unde te duci? Stai, David.

Dar vocea părea distorsionată, devenea din ce în ce mai slabă, ca și cum David ar fi căzut într-o gaură neagră.

Clipește în întuneric, cu lacrimi pe care nu le înțelege.

Dimineața o petrece mai mult sau mai puțin ca de obicei. Cu excepția faptului că este mort de oboseală. I-a fost greu să adoarmă din nou după vis și, când s-a trezit, simțea că alergase deja un maraton înainte de micul-dejun. Se teme că va adormi în orice secundă. S-a dus de mai multe ori în bucătărie pentru a porni cafetiera, doar ca să realizeze că deja pusese cafea în termosul de pe blatul din bucătărie.

— Ei bine, moșule, îi spune lui Kreskin, mângâindu-l în spatele urechilor, norocul nostru e că nimeni nu trebuie să ne vadă așa. Dacă Florence ar fi fost aici, nu ar mai fi vrut să ne vadă niciodată.

Dar poate că ar fi dormit mai bine dacă ea ar fi fost acolo.

Dacă ar fi dormit acolo cu el.

Se încruntă. Ce e în neregulă cu el? Știe cum va fi. De aceea nu începe niciodată ceva, ca să nu fie nevoit celălalt să încheie. Totuși, îi e greu să-și alunge imaginea lui Florence din minte. Florence, care poate intimida un șef de poliție. Florence, care e *all business* și despre care știe că râde isteric dacă îi sufli în ceafă. Care l-a lăsat fără cuvinte prima dată când a văzut-o dezbrăcată. Aruncă o privire la bilețelul cu numărul ei de telefon, care acum este pe frigider. Dar nu. Ce scuză ar avea să o sune? „Bună, mersi pentru ieri la poliție, mă simt cam ciudat și probabil sunt o companie proastă și miros urât pentru că nu am făcut duș încă, vrei să ne vedem?“

Nu prea cred.

Noaptea a rămas în el ca un oaspete care nu înțelege că petrecerea s-a terminat. Încă vede imagini din vis de fiecare dată când închide ochii.

Casa.

Peluză imensă.

Barca la care trebuiau să ajungă.

Vocea familiară.

Totul părea incredibil de real. Dar cu cât se gândește la imaginile din vis, cu atât acestea se transformă în fantezii. Casa era mai mare decât orice casă din realitate. Și se aplecase peste el. În vis părea familiară, dar nu seamănă cu nicio casă pe care a văzut-o. Peluza era lungă cât mai multe terenuri de fotbal.

Totuși, nu poate să-și șteargă imaginile din minte.

Sau senzația că le recunoaște, că le-a văzut în realitate.

Poate ar trebui să-i spună lui Johan despre noile părți ale visului. Evident, riscă să afle câte ore suplimentare de terapie consideră Johan că mai sunt necesare. Timp pe care Johan nu-l mai are.

David își freacă fața cu palmele și încearcă să se concentreze la ecranul computerului. E sâmbătă, într-adevăr. Dar încă nu a găsit problema din sistemul de plăți. Clientul devine din ce în ce mai nemulțumit. Iar David nu a reușit să înțeleagă cum a gândit programatorul anterior. Ar putea să-l sune, desigur, dar are altceva de făcut acum și, în plus, ar arăta ca o înfrângere.

Kreskin pare să-i simtă frustrarea provocată de muncă. Îl împunge în picior, se învârte o dată și apoi îi aruncă o privire dubioasă. De parcă n-ar ști cum să-l înveselească. Apoi se duce și se așază în coșul din bucătărie.

David șterge părți din codul vechi și scrie rânduri noi care conțin aceleași instrucțiuni ca înainte, dar formulate diferit, și în tot acest timp își dorește să poată face același lucru cu celulele umane. Să-l poată vindeca pe Johan.

Testează codul.

Sistemul pică din nou.

Este tentat să ignore problema și să-l scoată pe Kreskin la o plimbare lungă. Furtuna de noaptea trecută s-a preschimbat într-un cer gri și o burniță ușoară. Din fericire, câinelui îi plac bălțile. Dar la întâlnirea de ieri cu echipa, a promis că va rezolva problema în weekend.

— Moșule, mergem pe la prânz, îi spune lui Kreskin. Dar până atunci trebuie să lucrez pe bune.

Câinele ridică ușor capul, adulmecă în direcția lui David și apoi se întinde din nou. David scutură termosul. Poate ar trebui să mai facă niște cafea.

***

Până la 12:30, David a reușit să descurce puțin codul. Acum scrie linii noi, dar decide să se oprească. Pe de o parte, i-a promis lui Kreskin, pe de altă parte știe că îi este mai ușor să reia o

sarcină întreruptă decât să înceapă una nouă. Acum poate continua de unde a rămas și știe exact și ce trebuie să facă. Kreskin observă schimbarea în limbajul corporal al lui David, așa că sare din coș și începe să alerge în jurul mesei.

— Mergem, mergem, spune David.

Înainte de a lua lesa, David deschide e-mailul. Dezactivase notificările pentru a-și păstra concentrarea cât a lucrat și, în plus, primește aproape numai spamuri. Dar nu se știe niciodată, poate a primit și ceva interesant.

Verificarea inboxului durează doar câteva secunde. Sunt patru e-mailuri noi. Un newsletter de la Arcade Dreams, magazinul de unde obișnuiește să comande jocuri retro pentru Anton. Reclame de la Björn Borg[16] și de la Stadium[17]. Ambele cred că e timpul să-și cumpere haine noi pentru antrenamente. David le selectează pe toate trei și le șterge.

Însă ultimul e-mail îl face să uite complet ce-i promisese lui Kreskin. Subiectul este doar: „Trebuie să ne vedem“. Expeditorul este o adresă anonimă de e-mail, PM28542@hotmail.com.

PM.

Poate fi Paulina Mentzer. Îl înțeapă ceafa când dă click pe e-mail.

— Nu fi fraier, își spune el cu voce tare.

Kreskin se oprește, se uită la el cu reproș și apoi se duce la ușa de la intrare, unde se așază cu spatele la David. David scutură din cap și își întoarce privirea spre ecran. Cuvintele de acolo îi taie respirația.

Bună din nou,

Îmi pare rău că nu am răspuns când/dacă m-ai sunat. Cred că sunt urmărită. M-am panicat și a trebuit să mă ascund. Încă trebuie să vorbim, mai mult ca niciodată, dacă bănuielile mele sunt corecte, dar probabil că nu mai este o cale sigură. Nu știu cum să facem. Sper că îți verifici e-mailul, chiar dacă este sâmbătă. Ne putem vedea mâine, duminică? Te aștept la ora 15, la statuia lui Linné din Humlegården. Dar ai grijă. Dacă mă urmăresc pe mine, atunci sigur te urmăresc și pe tine. Șterge e-mailul ăsta după ce îl citești.

Paulina

Citește e-mailul de mai multe ori, dar nu devine mai ușor de înțeles. Ba din contră. Pare ceva dintr-o poveste cu spioni. Urmărită? Se ascunde? Care e faza?

Primul lui gând este că unul dintre băieții mai creativi de la birou se află în spatele chestiei ăsteia. Gen Bjarne sau Pär. Amândoi adoră *practical jokes* și pe David nu l-ar surprinde dacă totul ar fi fost înscenat de ei. Este cea mai plauzibilă explicație.

Dacă interogatoriul ciudat de la poliție nu ar fi existat.

Dacă adevărata Paulina Mentzer nu ar fi dispărut.

Citește din nou mesajul. *Atunci sigur te urmăresc și pe tine*. Poate ar trebui să ia totul în serios? Își dorește intens ca Paulina să-i fi explicat cine sunt „ei". Ia telefonul pentru a face o poză e-mailului înainte de a-l șterge, dar fotografia va ajunge în cloud, unde poate fi găsită. Ia hârtie și un pix și copiază e-mailul Paulinei. Apoi îl șterge din inbox. Caută și celălalt e-mail de la Paulina și îl șterge și pe acela. Dă click pe folderul de mesaje șterse și se asigură că este gol. În cele din urmă, David se loghează la serverul său de e-mail și șterge backupul e-mailurilor din ultima săptămână despre care știe că sunt acolo.

Atunci sigur te urmăresc și pe tine.

Îi ia doar o secundă să se hotărască. După care ia bilețelul de pe frigider.

---

16 Firmă suedeză de îmbrăcăminte, care poartă numele celebrului jucător de tenis. Este cunoscută în principal pentru lenjerie intimă, dar și pentru îmbrăcăminte sport și accesorii.

17 Lanț suedez de magazine de articole sportive, care vinde echipamente și îmbrăcăminte pentru sport și activități în aer liber.

Esben scrie frenetic pe laptopul său. Sandro și peruanul sunt la o cafenea din Gamla Stan[18], înconjurați de turiști americani. Dintr-un oarecare motiv, toți turiștii par să bea ciocolată caldă cu frișcă și marshmallow, de parcă ar fi ceva special. Dar important este că niciunul dintre ei nu le acordă atenție lui Sandro sau lui Esben ori laptopurilor lor. Cum spune mereu Sandro: nu ai de ce să te ascunzi dacă nu e nevoie.

Un tub gol, care odinioară părea să fi conținut chipsuri, se află lângă laptopul lui Esben, cu un cablu ieșind din el și conectat la laptop.

— Ăla e un amplificator de antenă, explică Esben și arată cu un gest din cap spre tubul de chipsuri înainte ca Sandro să apuce să facă mișto de el. Diametrul este un pic prea mic pentru a capta semnale de 2,4 gigahertzi, dar m-am gândit că David probabil are 5 gigahertzi la routerul său, având în vedere unde lucrează. Avea, de asemenea, un router mai vechi, exact cum speram. Programatorii nu prea își schimbă obiceiurile, rareori își actualizează hardware-ul până când nu este absolut necesar. A trebuit doar să trec pe lângă casa lui și să scanez semnalele rețelei pentru a găsi adresa routerului său. Modelele mai vechi nu sunt la fel de protejate.

Sandro se apropie și soarbe din *chai latte*-ul său cu sirop de vanilie și scorțișoară. Poate nu înțelege faza cu marshmallow în băuturi, dar *chai*-ul este cea mai bună chestie inventată vreodată. Oamenii care beau doar cafea neagră nu știu cum să se bucure de viață.

— Prefă-te c-am înțeles ceva din toate astea, spune el și se linge pe buze când simte că i se lipesc de la zahărul din sirop. Și că îmi pasă foarte mult. Deci avem acces la calculatorul lui?

Esben zâmbește larg.

— Bineînțeles, a trebuit să mă loghez la router când am avut acces la el. Dar ai fi șocat să afli câți oameni nu schimbă setările din fabrică. Și sunt întotdeauna aceleași, indiferent de marcă, *admin* ca login și *password* ca parolă. Apoi a trebuit doar să înlocuiesc software-ul din routerul lui David și să-l fac să trimită fișierele de care aveam nevoie către calculatorul său. Doar ți-am zis că nu-mi trebuie mai mult de un minut.

În mod evident, Esben este mândru de el însuși, iar Sandro consideră că are și dreptul să fie. Dar Sandro abia dacă l-a ascultat. Încă așteaptă să audă ceea ce-l interesează.

— Deci... spune el, întreb din nou. Avem ce ne trebuie?

Esben întoarce laptopul astfel încât Sandro să vadă, atent să nu dea peste cele două pahare pline cu apă care sunt și ele pe masă. Este important să mențină echilibrul hidric.

— Știi ce-i un troian? întreabă peruanul.

— Un virus pe calculator care pretinde a fi altceva? răspunde Sandro.

— Da. Dar nu trebuie neapărat să fie un virus. Numele vine de la faptul că este un program care seamănă cu altceva decât ceea ce este. Ca un fișier inofensiv. Am instalat unul pe calculatorul lui David și asta ne permite să avem o oglindă a ecranului său. Vedem tot ce face.

— Adică i-ai *hackerit* calculatorul? Asta era tot ce trebuia să-mi spui.

— Hackerii nu *hackeresc*, ripostează Esben oftând. Ne logăm.

Americanii de la masa alăturată râd zgomotos. Unul dintre ei stabilește un contact vizual cu Sandro pentru o secundă, dar privirea îi trece imediat mai departe și se plimbă prin încăpere. Sandro știe că turistul l-a uitat deja. Sandro și-a perfecționat abilitatea de a nu fi remarcat, aproape a transformat-o într-o formă de artă. Unii dintre concurenții săi fac mare caz de ei înșiși, vor să lase o impresie puternică și să fie ținuți minte pentru a-și îmbunătăți imaginea. Sandro crede că asta este copilăresc. Vulgar. Preferă ca nimeni să nu-și aducă aminte că a fost vreodată acolo. Este cel mai mulțumit dacă nimeni nu știe că există. Se întoarce din nou către calculator, în timp ce o săgeată începe să alunece pe ecran. Săgeata deschide un program de e-mail.

— Își verifică e-mailul, spune Esben arătând cu degetul.

Săgeata selectează trei mesaje care par a fi reclame. Apoi se mișcă spre iconul coșului de gunoi, iar mesajele dispar din inbox.

— Ăsta a fost David? întreabă Sandro.

— Aha. Tocmai a șters trei e-mailuri. Dar uită-te la ce-i încă necitit. Ghici cine cred că tocmai ce l-a contactat?

Sandro își pune ochelarii în timp ce săgeata se mișcă prin inbox și David deschide e-mailul de la Paulina. Sandro îl citește cu mare interes.

— Presupun că înregistrezi asta cumva, nu? îl întreabă Sandro pe peruan, care aprobă din cap.

— Am activat înregistrarea ecranului. Putem să revenim și să analizăm comportamentul lui în detaliu oricând dorim.

— Putem vedea dacă a primit și alte e-mailuri de interes?

Esben arată către inboxul lui David de pe ecran.

— Uite. Unul de lunea trecută. Un alt e-mail de la Paulina Mentzer. Dar de pe o altă adresă.

Sandro simte cum ceva ce seamănă cu emoția începe să se agite în el. Poate că îi va trece curând. Dacă ar afla ce știe Paulina și cui a transmis aceste informații, atunci ar putea decide cu ușurință câți oameni trebuie monitorizați, așa încât Napoleon să fie mulțumit.

— Pot să vă iau farfuriile? întreabă o voce.

Sandro ridică privirea. O tânără cu logoul cafenelei pe piept stă lângă masa lor. Tonul îi trădează convingerea că ei ar fi trebuit să termine de ceva vreme. Tot mai mulți turiști sosesc și este nevoie de masă.

— Ooo, bunăăăă, spune Esben pe un ton lingușitor când o vede.

Exact ce nu vrea Sandro, să fie remarcați. Îi aruncă o privire atât de intensă lui Esben, încât ar putea usca un cactus. Peruanul își ferește privirea. Bun.

— Sigur că poți, spune Sandro întorcându-se către tânără.

Zâmbește prietenos, uitându-se la ea fără a stabili un contact vizual direct. Începe să vorbească pe un ton monoton, dar amabil.

— A fost foarte bun, chiar voiam să mai iau un *chai latte*, ai gustat vreodată prăjitura aia cu migdale pe care o aveți, pare atât de bună, de fapt nici n-am voie să mănânc nuci, dar migdalele nu sunt nuci, așa că mă gândeam să-mi iau una totuși, în definitiv e sâmbătă, nu? Așa glumesc mereu.

Pe la jumătatea discursului vede cum interesul politicos al tinerei este înlocuit de plictiseală. Privirea ei își pierde focalizarea.

Zâmbește drept răspuns, dar Sandro știe că nu l-a ascultat. Ia cestile goale de cafea de pe masă și pleacă. Creierul ei deja începe să uite de cei doi bărbați plictisitori din colț.

— Să nu mai faci niciodată asta, spune el și așteaptă până când vede că Esben înțelege. Să ne întoarcem la David. Poți deschide e-mailul pe care l-a primit anterior?

Peruanul clatină din cap.

— Software-ul permite doar o clonare a ecranului lui David. Vedem tot ce face, dar doar când o face. Dacă vrem să intrăm mai adânc în calculatorul lui, o să observe. În fond, e programator.

— Dar asta nu o să observe?

— Probabil că da, răspunde Esben și dă din umeri. Într-un final. Dar atunci o să fie prea târziu.

Privesc cum David șterge ambele e-mailuri de la Paulina. Sandro oftează adânc și bea ultima gură din *chai latte*-ul său. Chiar ar fi vrut să știe ce scria în primul e-mail. David nu pare genul care să vorbească fără rost. Isobel Bruckner nu știa nimic. Exact cum spusese de la început. Chiar și când nu mai putea vorbi coerent, nu-și schimbase povestea.

— Humlegården, așadar, zice el și bea un pahar întreg cu apă. Mâine după-amiază.

Esben pornește o înregistrare care arată desfășurarea evenimentelor pe care tocmai le-au observat pe laptopul lui David. Peruanul pune pauză când David deschide e-mailul de la Paulina.

— Aha, la ora 15, mai exact, spune Esben. La statuia lui Linné.

---

[18] Centrul vechi al orașului Stockholm.

Tobias pune sticla de șampanie sub braț, având grijă să nu rupă cei 20 de trandafiri roșii pe care îi ține în mână. Cu cealaltă mână își scoate cheile din buzunar și le bagă în încuietoarea de la ușa Isobelei. Este abia prânzul, dar Isobel obișnuiește să spună că niciodată nu e prea devreme pentru șampanie. În plus, nu a venit aseară la el, așa cum promisese. Bănuiește că a pierdut noțiunea timpului. Nu este ceva neobișnuit ca ea să lucreze până târziu în noapte și apoi să adoarmă imediat. Dacă are noroc, încă este în pat. Atunci șampania va trebui să aștepte.

Figurina de pe brelocul său este un mic ștrumf. Ștrumful îndrăgostit. L-a primit de la Isobel când au împlinit două luni de relație. Potrivit părerii ei, două luni erau un prag magic de trecut, atunci știai dacă relația va merge sau nu. Dar el a știut întotdeauna, încă de prima oară când a văzut-o. Nu i-au trebuit două luni. Abia dacă i-au trebuit două minute. Știuse încă dinainte să-și bea prima cafea împreună la birou.

Cu toate acestea, el este motivul pentru care relația lor scârțâie. Pentru că scârțâie, nu este atât de insensibil încât să nu observe asta. I-a fost prea ușor să închidă ochii la propriul comportament. Să creadă că el e cel normal și matur, că ea trebuie să se maturizeze. Dar aseară, când nu i-a răspuns la telefon, și-a dat seama că pretențiile sale privind stilul de viață l-ar fi costat dragostea vieții lui. Și atunci, care mai era rostul? Dar asta se va schimba de acum încolo.

Tobias răsucește cheia și deschide ușa. Nu a sunat să o anunțe că vine. Probabil că Isobel se află în Söder pentru a mai lucra câteva ore, deși este sâmbătă. Așa e viața de freelancer. În cazul acesta, ar avea tot timpul din lume să pregătească un prânz-surpriză pentru când ea se întoarce acasă. Ca în filme. Risotto cu șofran și creveți sotați cu usturoi. A găsit rețeta pe internet.

Pentru Tobias, șofranul sună puțin prea îndrăzneț într-un risotto, dar asta este ideea. Începând de azi, va ieși din zona lui de confort și va intra în a ei. Imediat ce va păși înăuntru, Isobel trebuie să înțeleagă că intențiile lui sunt serioase. Avusese de ales între a umple holul cu lumânări aprinse sau cu baloane roșii în formă de inimă. A ales baloanele. Ținând cont de riscul de incendiu. Exact decizia care ar fi făcut-o pe Isobel să ofteze și să

geamă de cât de plictisitor este, dar, în același timp, astfel nu riscă să dea foc apartamentului ei.

Ține strâns șturmful îndrăgostit când intră. A fost un dobitoc egoist care a refuzat să plece din Gnesta. Care a refuzat să dea curs nevoii lui Isobel de a fi aproape de pulsul orașului. Dar pădurea nu pleacă nicăieri. Va vinde casa, de fapt a sunat deja un agent imobiliar aseară, și apoi vor putea cumpăra un apartament împreună unde vrea Isobel. Un apartament unde să se iubească. Unde să îmbătrânească împreună.

Aprinde lampa și vede că geaca nouă a lui Isobel, cea cu un tigru brodat pe spate, este pusă pe umeraș. Deci este acasă, totuși.

— Isobel? strigă el. Iubire?

Niciun răspuns. Dar are mai multe geci. Se uită în dormitor. Este gol și patul este făcut. OK. Cu atât mai bine dacă nu-i acasă. O să aibă timp să umfle toate baloanele.

Intră în bucătărie pentru a vedea ce ingrediente poate împrumuta și ce trebuie să meargă să cumpere. Șofranul poate fi o problemă, se gândește când trece pragul.

Tobias se oprește brusc, ca și cum ar fi primit un pumn în nas. Nu vrea să înțeleagă ce vede în fața lui, *pe cine* vede, prins de masa din bucătărie. Dar ce-i mai rău, ceea ce îl distruge este că, de fap, înțelege exact.

Nici nu simte cum șampania îi cade din mână. Nu aude zgomotul când sticla se sparge de podea. Nu observă că strânge șturmful îndrăgostit și cheile atât de tare, încât palma începe să sângereze. Abia când urletul său nu se mai oprește, un vecin sună la poliție.

Când Klaus intră pe ușă, Urban este deja așezat la o masă în Cassi și așteaptă. Restaurantul se află pe aceeași stradă pe care locuiește Urban. Cu pereții săi verde-lime și gresia roșie, pare că nu și-a schimbat decorul din anii 1950. Dar aspectul de birt vechi, degradat, induce în eroare. Cassi este considerat unul dintre cele mai bune *steakhouse*-uri din oraș. În același timp, decorul îi invită pe oaspeți să se ascundă în spatele unui ziar, într-un colț, fără să îi pese cuiva. Clientela este un amestec de oameni de afaceri și pensionari care probabil locuiesc în cartier și vin aici de o viață. Niciunul dintre cei care iau prânzul nu se uită în direcția lui Urban sau a lui Klaus. Acesta se îndreaptă spre masă și trage un scaun.

— Știi că n-ar trebui să fim văzuți împreună, spune el și se așază.

— Nu-ți mai face griji, zice Urban. Aici suntem practic invizibili. Mersi c-ai venit. Ce vrei să mănânci?

Urban dă din cap spre masă. În față are o bere. Klaus ridică o sprânceană.

— Credeam că bei doar șampanie și vin alb, remarcă el. Și nu, mersi. Doar spune-mi despre ce e vorba. Cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine.

Urban își privește fostul prieten. Klaus dădea dovadă de hotărâre încă de când erau tineri. Nu s-a moleșit odată cu trecerea timpului. Mai bine să termine repede. Urban împinge berea deoparte și își pune coatele pe masă.

— Cum vrei, sărim peste prânz și formalități, spune el privindu-l pe Klaus în ochi. Știi foarte bine despre ce e vorba. Fiica mea, cu care nu am avut aproape deloc contact de când era mică, a luat legătura cu David Lund. Și apoi a dispărut. Singura concluzie posibilă este că știe ceva. Cineva i-a spus ceva.

— Asta e și concluzia mea. Ar fi trebuit să te faci polițist. Ai idee cine ar putea fi?

Urban îl bănuiește pe Klaus că știe deja răspunsul. Sau măcar îl intuiește.

— Probabil că fosta mea soție, răspunde Urban, privind în jos în paharul cu bere. Când era în viață.

Rotește paharul și se concentrează pe spuma care se lipește de marginile acestuia, pentru a evita să se uite în ochii lui Klaus.

— Și ea de unde știa? întreabă Klaus.

— Știi deja, răspunde Urban iritat, ridicând mâna ca să oprească o altă remarcă sarcastică. Toată lumea știe de ce m-a părăsit și, înainte să comentezi, recunosc că a fost prostesc să-i spun. Dar intrasem în panică, aveam nevoie să vorbesc cu cineva. A vrut să se ducă la poliție. Dar am convins-o să promită că nu va spune nimic. Nu era vorba doar de ce s-a întâmplat cu David. Toți ceilalți am fi avut de suferit dacă ar fi ieșit la iveală... treburile noastre. Ca să nu mai pomenesc de motivul pentru care mă aflam la Ellen de la bun început. Dar după aceea... fosta mea soție se uita la mine de parcă aș fi fost un lucru găsit pe fundul unei gropi de gunoi. Și asta în condițiile în care nu i-am spus totul. Nu a durat mult până și-a dat seama că nu poate trăi cu mine. Și nu am cum s-o învinovățesc.

Lui Urban i se încețoșează brusc vederea și strânge din pleoape pentru a scăpa de lacrimi.

— Eva a fost marea mea iubire, continuă el. Ce s-a întâmplat la ferma aia mi-a luat-o. Nu am de gând să pierd și alți membri ai familiei din cauza a ceva de care nici măcar nu sunt vinovat.

Klaus se uită în jur, prin micul restaurant. Niciunul dintre ceilalți clienți nu le acordă atenție. Klaus se apleacă brusc peste masă și îl apucă pe Urban de antebraț. Îl apasă cu două degete în punctul de prindere a mușchilor de la cot, iar Urban icnește. Durerea este neașteptată și aproape insuportabilă.

— Potolește-te, îi zice Klaus încet. A fost vina tuturor. Fiindcă toți am fost acolo. Doar că unii au fost mai vinovați decât alții. Nu ești mai bun decât oricare dintre noi. Oricât de scump ar fi ceasul de la mâna ta.

Urban respiră rapid și scurt până când Klaus îi dă drumul. Urban își trage mâna și începe să-și maseze cotul. Îl arde tot brațul.

— Nu era nevoie de așa ceva, spune el.

— Deci crezi că cineva încearcă să o reducă la tăcere pe Paulina? întreabă Klaus, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Și crezi că poate eu sunt acela?

— De ce nu? Ai mijloacele necesare, prin statutul tău. Și n-ai fost niciodată la fel de preocupat de siguranța lui David ca noi, ceilalți.

— Acum înțeleg de ce avocata aia renumită a fost prezentă la interogatoriu, spune Klaus cu un zâmbet. Presupun că a fost ideea ta.

— Ea este o piedică, răspunde Urban și ia o înghițitură mare de bere.

Brațul îl doare încă, așa că trebuie să îl folosească pe celălalt.

— În condițiile în care cineva ar gândi că David nu mai este protejat.

Klaus se uită din nou în jur. Un bărbat mai în vârstă, care stă la două mese distanță, taie cu mare atenție un antricot.

— Sau poate tocmai ai pus-o și pe ea în pericol, spune Klaus.

Apoi coboară vocea.

— Te-ai gândit la ce ai face tu dacă ar apărea o situație în care trebuie să alegi între tine și David? Probabil ăsta e gândul cuiva chiar acum. Gândul cuiva care nu e la fel de atașat de fiica ta cum ești tu.

— Nu-mi mai pasă ce mi se întâmplă, ripostează Urban. S-a ajuns deja prea departe. Vreau doar să știu că David este încă în siguranță. Și fiica mea la fel. Poți măcar să-mi spui unde este?

Îi întâlnește privirea lui Klaus și șeful poliției aproape că se trage în spate. Urban bănuiește că arată ca un om disperat. Dar Klaus nu răspunde.

— Am stat deja prea mult aici, zice șeful poliției ridicându-se de la masă. Cineva a început să deranjeze un urs care a fost ținut adormit foarte mult timp. Cred că nici tu, nici eu nu vrem să fim prin preajmă dacă se trezește.

ATUNCI

Toți prietenii mamei sunt prezenți azi. Au venit chiar și câțiva noi. Nu s-a mai întâmplat de mult. Mama spune că un secret nu mai e secret dacă toată lumea îl știe, iar secretul ei e foarte mare. Nu pare prea fericită când mi-i prezintă pe cei noi. Dar știu că e OK, ne vor da la fel de mulți bani ca toți ceilalți. Poate chiar mai mulți. Și avem nevoie de ei. Mama se plânge mereu de cât de scump e să trăiești.

Eu nu m-am gândit niciodată la asta. Că viața costă bani. Dar poate că așa este. Pare corect dacă mă gândesc bine. Ca noi, cei care trăim, să plătim pentru asta.

Câțiva dintre prietenii mamei stau în fotoliile din salon, câțiva sunt înghesuiți pe o canapea și câțiva pe cealaltă. Ultimii trei, cei noi, stau pe scaunele pe care mama le-a adus din bucătărie. Fotoliile și scaunele sunt așezate astfel încât toți să mă vadă. Aproape ca la teatru. Facem așa de când mă știu. La început, voiau doar să-mi pună întrebări. Dar după un timp, mama a spus că nu ajunge, că o să se plictisească, așa că m-a învățat să cânt și să dansez. Tocmai am executat un număr și toți au aplaudat. În același timp, clătinând din cap, cu sprâncenele ridicate. Spectacolele sunt modul meu de a plăti, așa cum pot. Cum m-a învățat mama. Pentru că viața costă. Astăzi, sunt prezent cu totul. Mama a spus că trebuie să fiu complet prezent uneori, ca să nu fie nemulțumiți.

Nu vrem să nu mai vină.

Nu vrem să nu mai plătească.

Dar cel mai mult mă gândesc la minutarul ceasului meu fosforescent care arată ca planeta Pământ. Încerc să mut minutarul înainte în mintea mea, minut cu minut. Până va fi timpul ca prietenii mamei să plece acasă.

— Ia zi, știi să citești?

Un bărbat în cămașă albă și vestă galbenă este cel care vorbește. Nu știu cum îl cheamă.

— Clar că știu să citesc, îi răspund, încă gâfâind puțin după dans. Am șapte ani, să știi.

Ceilalți râd. E un râs întunecat, zgomotos. Bărbatul cu vestă galbenă se ridică și îmi întinde un teanc de hârtii.

— Uite un scheci pe care l-am scris eu, îmi zice. Ai putea să-l interpretezi?

— Scheci? întreb eu.

— Un scheci este... ca o poveste amuzantă, explică unul dintre ei. Doar că e ca la teatru. Știi ce e teatrul?

Dau aprobator din cap. Cel care a spus asta are ochii blânzi. Este unul dintre cei pe care îi plac mai mult decât pe restul. Încă nu înțeleg ce e un scheci, dar presupun că trebuie să rostesc cuvintele de pe hârtie cu voce tare.

— Bună, cum mă simt azi? citesc eu. Mulțumesc, mă simt bine. Dar tu cum te simți?

Fac o pauză, așa cum scrie că trebuie să fac.

— Cine ești „tu“? citesc mai departe.

Câțiva dintre adulți încep să râdă zgomotos. Eu continui să citesc fără să înțeleg pe bune despre ce e vorba.

— Mi-a fost greu să cred până n-am văzut cu ochii mei, spune unul dintre cei noi.

— Încă e la fel de straniu, murmură un bărbat de pe canapea. Îmi place.

Este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mamei. Cel cu uniformă. Cel pe care îl plac se uită la Uniformă încruntat. Mama îmi ia hârtiile din mână.

— Cred că ajunge, zice ea. Devine confuz.

Fac o plecăciune exact cum m-a învățat mama și cânt ceva scurt de încheiere. Toți râd și aplaudă din nou. Apoi mă duc în camera mea de la ultimul etaj, în timp ce adulții continuă să vorbească sau ce-or face ei în living. Probabil că unul dintre ei va merge cu mama la ea în cameră, la etaj. Așa fac de obicei. Mă uit la ceasul fosforescent de pe perete și cronometrez cât durează până pleacă. Trec o 117 minute și 49 de secunde până aud cum mașinile se îndepărtează una câte una. Mă gândesc la ce a spus cel cu uniformă.

Nu sunt deloc straniu.

Sunt doar eu.

Florence nu a mai văzut niciodată casa lui David în lumina zilei, chit că acum începe să se întunece. Se rușinează de imaginea stereotipă pe care și-o făcuse despre cum ar arăta casa, având în vedere că aparține unui programator singur. Cu o oarecare surprindere, observă cât de primitoare este. Canapeaua din living este din catifea albastră. Este moale și confortabilă, iar tablourile de pe pereți sunt clar alese cu atenție. Este în mare parte de artă fotografică, imagini alb-negru în care contrastele puternice de lumină se ciocnesc de formele delicate ale omului. Face un semn din cap spre tablouri.

— Sunt frumoase, spune ea și chiar crede asta.

— Nu pot să-mi însușesc meritul, zice David când observă la ce se uită ea. Soția unei prietene este fotograf. Se ocupă în principal de modă, dar face și așa ceva în timpul liber.

— Se pricepe, comentează Florence și dă din cap apreciativ. Sunt puțin surprinsă că ai gusturi așa de bune. Dar există multe lucruri pe care nu le știu despre tine. De exemplu, nu știam că ești pensionar și faci puzzle-uri.

Pe măsuța de cafea din fața lor este un puzzle mare, pe jumătate făcut. Pare să înfățișeze un model spațial cu un astronaut sau așa ceva. Florence încearcă să se miște pentru a vedea mai bine, dar nu vrea să-l trezească pe Kreskin. Furtuna de culoare gri care a întâmpinat-o când a intrat pe ușă doarme acum la picioarele ei. Câinele sforăie tare și, aparent, fericit.

— Te deranjează? întreabă David. Pot să-l iau de acolo.

— Nu e nevoie. Atât timp cât nu-mi roade pantofii.

— Nu cred că ești în pericol atât timp cât ai picioarele în ei. Și o să primești din partea casei o rolă de scame la plecare.

Florence zâmbește, deopotrivă bucuroasă că David pare să aibă un câine care nu lasă păr. Costumul ei de la Bottega Veneta nu este făcut pentru animale de companie. Se gândește o secundă să-și dea jos sacoul, dar dintr-un motiv oarecare pare un gest prea intim, prea relaxat. Este incredibil de ciudat că doar cu o săptămână în urmă stătea întinsă în patul de la etaj.

— Cât despre puzzle-uri, continuă David și se apleacă peste modelul de pe măsuța de cafea, ideea este mai degrabă să nu le fac. Sau cel puțin să nu le termin.

Ia o piesă de puzzle între degete și o învârte.

— E o poveste lungă. Dar le folosesc ca terapie. Să nu le termin, adică. Știu cât de ciudat sună, dar, dacă văd un puzzle, simt o nevoie aproape ridicolă de a-l termina. Este o compulsie. Rămân așezat până îl termin, chit că nu vreau. Și, destul de jenant, chit că nu sunt acasă la mine.

Așază piesa unde trebuie.

— Vezi? E dificil să mă abțin.

— Deci ai făcut o grămadă de puzzle-uri când erai mic? întreabă ea, pentru că îi este greu să o considere o activitate pentru care un adult chiar ar avea timp.

— Nu... nu cred. Nu-mi amintesc. Dar simt că nu. Acum gata cu obsesiile mele, înainte ca asta să devină cel mai ciudat *small talk* posibil.

Florence râde scurt.

— Ai dreptate. Și îmi pare rău că n-am putut să ajung mai devreme. A trebuit s-o ajut pe Phil.

— Pe cine?

— Pe Philomene. Sora mea. Mâine dă o petrecere fiindcă băiatul ei împlinește zece ani și a cumpărat decorațiuni pe care scrie 40 în loc de 10, așa că a trebuit să le tai pe toate..

Se oprește când îl vede pe David zâmbind în colțul gurii.

— ...iar asta nu ai de ce să știi, spune ea. Îmi cer scuze. Aberez.

— Ba deloc. Sunt doar fericit că ai venit.

— Oricum, continuă ea și arată spre hârtia pe care el copiase e-mailul Paulinei. Chiar mi-aș fi dorit să fi șters e-mailul după ce l-aș fi văzut și eu.

— Mda, m-am panicat puțin, recunoaște el. Dar l-am copiat cuvânt cu cuvânt, totul este acolo.

Florence analizează bilețelul și își mușcă buza de jos.

— De fapt, tu ești cel care lucrează cu calculatoarele, nu eu. Dar n-ai fi putut să-l urmărești dacă l-ai fi păstrat? Nu există informații ascunse într-un e-mail care ar putea fi utile?

David neagă din cap și arată cu degetul adresa scrisă a expeditorului.

— Este o adresă de Hotmail. Ar fi putut folosi orice computer, de oriunde, pentru a se conecta și a-mi trimite e-mailul. Chiar

dacă am fi urmărit adresa IP, mă îndoiesc că l-a trimis de acasă sau de pe propriul telefon, având în vedere ce a scris.

Câinele de la picioarele lui Florence încetează să sforăie un moment. Apoi oftează adânc și reîncepe. Se pare că pantofii Michael Kors sunt foarte confortabili pentru dormit.

— Probabil că ai dreptate, spune ea. Dar, dacă am fi știut de unde a fost trimis, am fi putut vedea dacă este încă în Stockholm. Sau în Suedia, măcar.

— Să dea dracu'! spune David și face ochii mari. La asta nu m-am gândit. *Sorry.*

— Se pare c-ai citit prea puține romane polițiste.

— Apropo de romane polițiste, zice el ridicându-se. Nu ar trebui să spunem poliției că a luat din nou legătura cu mine?

— Da, ar trebui. Chiar ar trebui.

David intră în bucătărie, iar Florence aude cum ceva cade într-un bol de metal. Într-o secundă, creatura de la picioarele ei se trezește și o ia la fugă. David se întoarce și ridică un picior pentru a permite ghiulelei, despre care ar fi putut jura că e un câine obosit mai devreme, să treacă fără să-l dărâme.

— Parcă n-ai mai fi văzut niciodată mâncare, spune el uitându-se spre bucătărie, în spatele lui. Să nu uităm ce a zis veterinarul.

Apoi dă din cap către Florence.

— Deci?

Lui Florence îi ia puțin timp până înțelege la ce se referă David. Are dreptate, ar trebui să meargă la poliție și să spună că Paulina nu mai este dispărută. Dacă nu ar fi existat un lucru.

— Paulina scrie că este urmărită, spune ea arătând cu degetul spre e-mailul copiat. Și că se ascunde. Vreau să știu mai multe și să aflu de ce Klaus Nordström se arată atât de interesat, înainte de a vorbi din nou cu el.

David se așază în fotoliul de lângă ea.

— Asta nu-i cumva obstrucționarea justiției?

— Heh! Abia am început, răspunde ea zâmbind.

Se așterne liniștea pentru câteva secunde.

— Dar un lucru mă întreb, continuă ea. De ce n-o suni pur și simplu pe mama ta s-o întrebi despre ce e vorba? N-ar trebui să știe?

David se uită în altă parte, de parcă nu știe cum să răspundă. Florence bănuiește că a atins un punct sensibil.

— Mama și cu mine... începe el, fără să o privească. Relația noastră este... probabil diferită de cea pe care o ai tu cu mama ta. N-a fost prea plină de iubire când locuiam împreună. În anii de care-mi amintesc, înainte să mă mut, mă simțeam mai degrabă ca un chiriaș ușor nedorit decât ca un fiu. Probabil de-aia mi-a fost atât de ușor să mă mut de acolo.

— Chiar sună groaznic.

David dă din umeri, jucându-se cu una dintre piesele de puzzle pe masă.

— Aia e. Nu e ca și cum aș fi trăit și alte experiențe cu care să fac comparații. Cred că fiecare are propriile probleme cu părinții.

Florence îl privește cum încearcă să găsească locul piesei pe care o are în mână. Bărbatul care nu suportă să vadă un puzzle neterminat. Care vrea ca lucrurile să se potrivească, dar care nu este sigur dacă el însuși joacă un rol. Bărbatul care nu a fost iubit când era mic. Crede că începe să-l înțeleagă. Și să priceapă de ce a mers la terapie din adolescență. David găsește locul piesei de puzzle și o apasă acolo.

— Paulina are cont pe Instagram. Îți dau mesaj cu linkul, spune el, apoi se uită în sus, către Florence. Vrei să rămâi aici în seara asta?

— Cred... cred că e mai bine să mă duc la birou și să continui să cercetez, răspunde ea. Să văd ce mai găsesc despre Urban și Paulina.

Să rămână. Este tentant. Dar nu. Profesia îi cere să fie extrem de atentă și să separe lucrurile. Ce a fost a fost. Ce este acum este acum. David este clientul ei și asta schimbă totul. Trebuie să fie doar atât, dacă vrea să poată continua.

David iese cu Kreskin la o plimbare de seară mai lungă decât de obicei. Buldogul francez este, bineînțeles, încântat să stea afară atât de mult și nu-i pasă deloc că David nu este complet prezent.

Mintea îi este vraiște. David nu are chef să se gândească la Paulina Mentzer, la interogatoriile poliției, la e-mailurile misterioase sau chiar la Florence în seara asta. Ba la Florence, da. Dar deocamdată vrea doar să fie acolo, pe alee, în amurg, cu câinele său care tocmai a adus un alt băț microscopic pe care îl așază plin de bale, cu mândrie, la picioarele lui David. David își scoate telefonul și îl închide. Oricum, aproape a rămas fără baterie. Trebuie să-și amintească să-l încarce mai târziu. Dar pentru moment nicio notificare, nicio actualizare, niciun mesaj și niciun comentariu pe rețelele sociale nu-l pot deranja. Niciun e-mail. Acum s-a rupt de lume. Simte imediat cum respiră puțin mai ușurat.

Ajung la biserică. O mică biserică albă de piatră cu un cimitir alături. Dar mormintele îl duc cu gândul la Johan, așa că David continuă să meargă pe lângă zidul scund care înconjoară partea cea mai veche a cimitirului. Apoi o ia pe câmpul din spatele bisericii. Ploaia a transformat mari părți din acesta într-o mlaștină. Chiar dacă încearcă să evite cele mai urâte porțiuni, simte iarba udă pe încălțări și șosete, iar frunzele căzute i se lipesc de adidași. De parcă toamna vrea să-i reamintească încă o dată ce fel de anotimp este. Se uită atent pe unde calcă. Însă Kreskin nu are astfel de rețineri, se zbenguiește fericit prin bălți și aleargă după ceva ce doar el poate vedea.

Chiar înainte de a ajunge la lacul Vallentuna, trec pe lângă un pârâu umflat care curge printre trunchiurile copacilor și se varsă în lac. Pârâul susură încet, iar sunetul este printre cele mai frumoase pe care David le-a auzit de mult timp. Niște copii, care probabil ar fi trebuit să se afle acasă și să doarmă dacă nu ar fi fost o seară neobișnuit de călduroasă, pun cu mare grijă bețe pe apă. Par să se întreacă, vor să vadă al cui băț ajunge cel mai departe înainte de a eșua inevitabil în vegetație. Kreskin se oprește și latră încurajator la bețele care plutesc în apa susurătoare. Copiii râd încântați.

— Pot să-l mângâi? întreabă cel mai curajos dintre ei.

— Sigur. Numai atât știe.

Copiii se adună în jurul lui Kreskin, care pare atât de fericit încât nu știe ce să facă. David se uită la bețele care plutesc mai departe și jocul îl emoționează. Nu credea că puștii mai fac astfel de lucruri. Pare ceva dintr-un timp apus, ceva ce a văzut în filmele vechi. Încearcă să-și amintească dacă el însuși a pus vreodată bețe pe apă și a pretins că sunt bărci. Dar dă de un gol. Și pentru prima dată în viața lui, nu-i este indiferent.

Dintr-odată își dorește foarte tare să-și amintească ceva din copilărie. Nu neapărat ceva extraordinar, și un mic detaliu neînsemnat ar fi suficient. Ca un băț în apa unui pârâu. Încearcă din răsputeri să alcătuiască o imagine cu el însuși jucându-se lângă o apă. Dar, oricât s-ar strădui, apar doar aceleași imagini vagi și neclare ca întotdeauna. Imaginile sunt aproape ca niște fantome, nu știe sigur dacă sunt reale sau nu. Camera lui de acasă. Școala la care a mers. Dar nu mai mult de atât. Niciun joc de copii, niciun râset într-o seară de toamnă.

Niciun băț care dispare într-o cascadă.

Este deja târziu când Florence se întoarce la birou, dar Anna se află acolo, deși e sâmbătă seara. Totuși, pare complet absorbită de hârtiile ei și doar îi face un semn cu mâna lui Florence, fără să o vadă cu adevărat. Bine. Măcar nu va trebui să răspundă la întrebări despre ce caută acolo atât de târziu.

Florence intră în biroul ei și se așază. Își vede pantofii și inspiră pentru a verifica dacă miros a câine, dar nu simte nimic. Își împinge scaunul către birou să nu mai vadă pantofii. Întrebarea este în ce constă pasul următor. Cel mai simplu ar fi, desigur, să-l sune pe Urban Jacobsson și să-l preseze. Este convinsă că știe mai multe decât spune. Bărbații care cred că stăpânesc lumea au obiceiul enervant de a ascunde informații pe care nu le consideră necesare. Ca și cum ei ar fi cei mai potriviți să decidă ce trebuie să știe ea și ce nu. Dar vrea să-l țină pe Urban la distanță o vreme. Nu vrea să-i dea ocazia să controleze narațiunea – și nici nu vrea să știe el că a început să facă investigații despre fiica lui. Nu asta i-a cerut Urban. Ar încerca să o oprească.

Deschide laptopul și își verifică mesajele. David a făcut ceea ce a promis și i-a trimis linkul cu Instagramul Paulinei. Florence dă click pe el și vede portretul Paulinei Mentzer. Este o fotografie profesională, pare făcută într-un studio. Paulina zâmbește și Florence se uită la părul ei roșu și la ochii verzi pătrunzători. Arată tânără, frumoasă și vie. Florence speră că ultima însușire încă este adevărată.

Este puțin surprinsă că Paulina nu are contul privat. Dar, având în vedere fotografia de profil profesională, probabil că este obișnuită cu un stil de viață public. Oricum, asta îi face munca mai ușoară lui Florence. Derulează feedul Paulinei și citește ultimele zece postări. Este interesată în special de cine apare în poze. Paulina nu este prea activă, de obicei trec două săptămâni sau mai mult între postări. Iar acestea sunt despre vreun prieten care a venit în vizită, despre un *after work* la un bar, o excursie la schi ici și o vizită pe Gotland colo. Dar, în afară de Paulina apar mereu alte persoane, nimeni nu pare să fie constant prezent. Cu o singură excepție. O altă femeie roșcată care ar putea fi sora Paulinei, dar care pare să fie cea mai bună prietenă a ei. Paulina o numește „draga de Isa“ și „cea mai bună Isobel“. Florence

recunoaște imediat numele. Isobel Bruckner este cea care a anunțat dispariția Paulinei.

Florence se concentrează pe comentarii. Paulina are între cinci și zece comentarii la fiecare postare. Și la toate postările, aceleași trei persoane au comentat; din nou Isobel Bruckner, o anume Tindra Ingelman și o anume Eline Dinnets. Este rezonabil să presupunem că toate sunt prietene cu Paulina. Florence se învârte cu scaunul pentru a sărbători că a făcut câteva progrese.

Apoi caută numerele de telefon ale prietenelor. Speră că nu vor fi prea deranjate, deși este weekend și târziu. Începe cu Isobel. În fond, Isobel a fost cea care a anunțat dispariția Paulinei. Dar Florence primește doar un mesaj că numărul apelat nu poate fi contactat. La dracu'! Isobel ori și-a schimbat numărul, ori are telefonul închis.

Are mai mult noroc cu Tindra, care răspunde imediat. Florence se prezintă și explică pe scurt că este avocată, că sună în legătură cu dispariția Paulinei Mentzer și că a înțeles că Tindra este o cunoștință apropiată.

— Da, Isobel m-a sunat și mi-a spus despre Paulina, răspunde Tindra când Florence termină de vorbit. E groaznic. M-a sunat și poliția. Dar nu știu nimic, nu am mai vorbit cu Paulina de câteva săptămâni. E complet nebunesc că nimeni nu știe unde e. Oare se va întoarce? De obicei se întorc, nu?

Interesant. Paulina nu le-a spus nici măcar prietenelor ei că nu a dispărut. Orice ar fi speriat-o pe Paulina, a făcut-o pe bune.

— Neo, lasă aia, du-te în pat acum! strigă Tindra ținând la mică distanță telefonul, înainte de a se întoarce la discuție. Îmi pare rău, am un copil de cinci ani acasă care nu împărtășește ideea noastră despre orele de culcare. Dar nu înțeleg, ai spus că ești avocată? De ce e implicat un avocat în caz?

— Ca prietenă a ei, sper că mă poți ajuta să înțeleg cine este Paulina, spune Florence, sperând că Tindra nu va observa că evită întrebarea. Ar fi de un ajutor neprețuit. Cum este, de exemplu, relația Paulinei cu tatăl ei, Urban Jacobsson?

— Ce relație? răspunde Tindra cu un oftat. Mama ei l-a părăsit când Paulina avea doar câțiva ani. Între ei s-a întâmplat ceva care a determinat-o pe Eva, mama Paulinei, să-și ia fiica și să rupă

orice legătură. Dar ele nu au vorbit niciodată despre asta. Deși Paulina a încercat de mai multe ori să o convingă să-i spună, singurul răspuns pe care Eva i l-a dat a fost că nu trebuie să aibă de-a face cu Urban. Așa că Paulina a crescut fără tată.

Florence se încruntă. De ce brusc Urban este atât de implicat în viața unei fiice cu care nu are nicio relație?

— Neo, ce ți-am spus? strigă Tindra, din nou la distanță de telefon. În pat! Mama vine imediat, poți să te uiți pe o revistă cu Bamse sau altceva până atunci.

— Îmi pare rău că te deranjez atât de târziu, spune Florence. Încheiem imediat.

— Nu-i nimic. Mă bucur c-ai sunat, e important. Continuă.

— Deci Urban și Paulina nu au vorbit niciodată? întreabă Florence.

— Ba da, Paulina l-a contactat când s-a mutat de acasă. Dar nu au reușit niciodată să repare relația. Nici Urban nu i-a povestit ce s-a întâmplat când Paulina era mică. Așa că totul a murit destul de repede, relația adică. Nu se cunoșteau deloc, în fond.

O bătaie în tocul ușii o face pe Florence să ridice privirea. Anna stă în prag și arată cu degetul spre ceas. Apoi cască demonstrativ în palmă. Este timpul să plece acasă. Pentru Anna, asta înseamnă să meargă acasă la soțul ei, Nils, care probabil o așteaptă cu cina și lumânări aprinse. Sau să adoarmă în fața televizorului. Florence nu mai are nicio idee despre cum mai merge relația lor. Altă dată va fi o prietenă mai bună și va întreba. Dar acum, se mulțumește să-i facă un semn din cap Annei și să ridice ochii spre tavan. Anna înțelege aluzia. Încă un client care nu se oprește din vorbit. Anna îi trimite un pupic și pleacă.

— Mama Paulinei, Eva, spune Florence după ce pleacă Anna. Ai numărul ei?

— Da, dar nu-ți va fi de folos. A murit acum vreo lună. Nici măcar asta n-a fost de ajuns pentru ca Urban să reia legătura cu Paulina. Orice s-ar fi întâmplat când era mică, el pare că încă se rușinează de asta... *Neo!* Mama o să devină puțin mai supărată în curând!

Florence îndepărtează telefonul de ureche și îl ține la distanță de un braț. E puțin spus că Tindra are o voce puternică.

— Mulțumesc, chiar m-ai ajutat, zice Florence când Tindra se întoarce. Mai am o ultimă întrebare, apoi promit că te las în pace. Știi dacă Paulina sau cineva din familia ei îl cunoaște pe un anume David Lund?

Se face liniște câteva secunde, cât Tindra se gândește. Florence aude tropăitul unor copii care aleargă în fundal.

— Cum ai zis? întreabă Tindra apoi. Nu cred c-am mai auzit numele ăsta vreodată.

Paulina stă în camera ei de hotel de la Scandic Continental și se uită la televizor, la ediția târzie a știrilor de pe TV. Reportajul este despre o femeie de 30 de ani găsită moartă în apartamentul ei din Vasastan mai devreme în cursul zilei. Reporterul spune ceva despre „violență extremă“ și „metode asemănătoare torturii“. Dacă ar fi fost o altă zi, Paulina ar fi reflectat asupra puterii mass-media și a faptului că poliția cu siguranță nu este încântată de faptul că o astfel de descoperire oribilă a fost deja divulgată. Dar Paulina nu se gândește la nimic din toate acestea. Strânge cu putere marginea patului pe care stă. Pentru că recunoaște clădirea din spatele reporterului și barierei de poliție.

Este clădirea lui Isobel.

Cea mai bună prietenă a ei, singura persoană cu care împarte totul. Reporterul nu dezvăluie, desigur, numele victimei, dar nici nu este nevoie. Culorile ecranului se estompează sub ochii Paulinei în timp ce ea încearcă să înțeleagă cum poate fi real ceea ce vede. Își dorește să fie doar un coșmar. Dar nu are un astfel de noroc. Este profund conștientă că este trează. Lacrimile care îi curg pe obraji au gust sărat când îi ating buzele. Paulina știe, simte în toată ființa ei că este vorba despre Isobel. Și lucrul cel mai rău lucru, oribil, care o face să simtă că o va lua razna complet, este că bănuiește și de ce. Știe pe de rost scrisoarea de la mama ei. Și trei fraze din aceasta i se învârt în cap.

Am trăit toți acești ani cu frică, gândindu-mă la ce ne-ar face dacă ar afla că știu. Trebuie să ai grijă. Vor veni după tine.

Mama o avertizase pe Paulina. Nu poate fi o coincidență că cea mai bună prietenă a ei pățește ceva la doar câteva zile după ce Paulina a făcut ce i-a cerut mama ei. Dar a fi precaută este una. Omorul este cu totul altceva. Cum ar fi putut să prezică un astfel de lucru? Este complet nebunesc! Ea nu are nimic de-a face cu asta. Darămite Isobel.

Paulina nu mai suportă să vadă reportajul și stinge televizorul. Apoi își înfundă capul în perna de pe pat. A intrat în panică luni seară și a fugit din apartament. Intenționat a lăsat acolo telefonul mobil deoarece bănuia că prin el ar putea fi urmărită. Dar a subestimat cât de dificil ar fi să trăiască fără telefon. De mai

multe ori a fost tentată să se întoarcă și să-l ia. Mai ales acum, când trebuie să o sune pe Isobel să verifice dacă este OK, să audă că reportajul de la televizor nu este despre ea și că sentimentele de vinovăție și de tristețe ale Paulinei pentru prietena ei cea mai bună sunt nejustificate.

De luni stă în diferite hoteluri. Noroc că și-a luat laptopul, altfel ar fi fost complet izolată de lume. A petrecut câteva zile ascunzându-se de toți cei pe care îi vedea, înainte să înțeleagă că de fapt nu era urmărită. Că avertismentele mamei din scrisoare au fost totuși exagerate. Abia începuse să se relaxeze și hotărâse să se întoarcă acasă când a văzut știrile.

Poate Isobel să fie cu adevărat moartă? Imposibil. Viața nu este un film de groază. Așa ceva nu se întâmplă în realitate. Paulina își apasă fața în pernă și urlă.

Urlă după Isobel, pe care o tachina mereu pentru preferințele în materie de bărbați. Gâtul o ustură și este iritat de atâta plâns, dar nu îi pasă. Plânge după Isobel, care întotdeauna îi cumpăra înghețată cu lemn-dulce când era tristă. Isobel care întotdeauna înțelegea, care întotdeauna găsea ceva potrivit de spus.

Paulina urlă până rămâne fără aer, urlă de parcă ar putea cumva să dea timpul înapoi, de parcă ar putea face ca Isobel să fie acolo, lângă ea. Paulina nu are de gând să renunțe la ea niciodată.

Dar Isobel nu este acolo. Golul este aproape prea mare pentru ca Paulina să reziste. Dintr-odată realizează un lucru. Ar fi putut să fie ea cea descrisă la știri. Dacă ar fi rămas acasă. Oare criminalii s-au dus la Isobel pentru că nu au găsit-o pe ea? Au torturat-o pe Isobel pentru a afla unde a plecat Paulina? În acest caz, pare că și-a ucis cea mai bună prietenă.

Scrisoarea șifonată a mamei zace lângă ea, pe pat. O urăște. Trebuie să i-o dea lui David Lund cât mai repede posibil, înainte să se mai întâmple ceva.

Isobel.

Draga de Isobel. Ridică puțin capul de pe pernă pentru a respira. Gâtul încă o doare. Aerul care îi umple plămânii miroase doar a moarte. Apoi urlă din nou.

David și Kreskin se plimbă în jurul lacului și în susul dealului, spre casele de pe cealaltă parte. Kreskin începe în cele din urmă să încetinească. În definitiv, are picioare mult mai scurte decât David. Câinele va dormi bine diseară. O idee a început să prindă formă în mintea lui David. Sakura a spus că Liv vine acasă marți. Dacă i-ar cere ajutorul? El și Liv nu s-au înțeles întotdeauna, când ea și Sakura se certau, el îi lua mereu partea Sakurei. În plus, Liv tocmai a venit acasă dintr-o călătorie și este cu siguranță obosită. Dar merită să încerce. Nu poate primi mai mult decât un refuz.

Când se apropie de strada Sakurei, Kreskin recunoaște locul și își recăpătă ca prin farmec energia. Aleargă în jurul picioarelor lui David de încântare.

— Aha, vrei să le saluți? Ești sigur că mai poți?

Merg acasă la Sakura și David sună la ușă. Când Sakura deschide, cearcănele ei sunt și mai evidente decât ultima dată, deși face ochii mari când îl vede. David presupune că asta înseamnă surprindere. Dar poate nu în mod plăcut.

— David? spune ea. Hmm, nu știu dacă e cel mai bun...

— Arăți absolut fantastic, zice el și o pupă pe obraz. Ca întotdeauna.

Kreskin se ridică pe picioarele din spate, în cea mai bună imitație a unui câine de circ.

— Complimente? întreabă ea. Trebuie să fie ceva serios. Hai înăuntru! Amândoi.

Intră în hol, unde haine sunt înghesuite alături de un geamantan mare și de genți negre colțuroase care, știe David, conțin echipament fotografic.

— Scuză dezordinea, spune Sakura, întinzându-i lui David un prosop pentru labele pline de noroi ale lui Kreskin. Liv tocmai a venit acasă. Evident, cu întârziere. Patru zile. Nu e clar de ce.

— Așa-i când ești căsătorită cu un fotograf de modă, zice el, săltând cu grijă câinele proaspăt șters peste echipamentul foto. Uit mereu cât de elegant trăiți.

— Bună, David! strigă Liv din baie. Vin imediat, doar să mă spăl de Barcelona mai întâi.

Sakura face o grimasă.

— Și nu am vrut să sune așa cum a sunat, strigă din nou Liv.

David ridică din sprâncene într-o întrebare tacită. Sakura dă din umeri, dar pare orice altceva decât bucuroasă. Nu trebuie să fii vreun geniu ca să-ți dai seama cine este cauza cearcănelor ei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Sakura, îndreptându-se spre camera de zi. Și să nu-mi zici că nu-i nimic, se vede de la o poștă că ceva nu e-n regulă.

David presupune că se observă că doarme rău de când a încetat să mai ia pastilele. Iar întâmplările legate de Paulina Mentzer nu au ajutat deloc. Oftează adânc și se prăbușește pe canapea în timp ce Sakura îi toarnă ceai într-un pahar. Nu îl întreabă dacă vrea. Acceptă paharul cu recunoștință. Apoi îi povestește despre e-mailul Paulinei Mentzer, despre interogatoriul ciudat de la poliție, despre Florence Tapper și implicarea ei și despre faptul că Paulina cea dispărută vrea să se întâlnească cu el în oraș mâine după-amiază.

— Deci Florence asta… spune Sakura zâmbind. Era și timpul, David. Bine că ai găsit pe cineva. Și care poate fi și avocatul tău, deși nu prea știu cât de legal este asta. Dar nu e treaba mea să mă bag. Când pot s-o întâlnesc?

David râde și scutură din cap.

— Atât ai înțeles din tot ce ți-am povestit? Florence și cu mine nu suntem… adică nu cred că e vreun pic interesată… și chiar de ar fi, oricum, știi cum sunt eu cu relațiile, mi-ar lua 15 minute să ruinez totul.

— Vorbești ca unul de 17 ani, ripostează Sakura.

— Ideea pe care încercam să o subliniez, continuă el, este că această Paulina Mentzer vrea să discute ceva sensibil cu mine și cineva pare să fie pe urmele ei, cel puțin așa susține. Totul este foarte ciudat.

— Paulina Mentzer, fotomodelul? întreabă Liv, ieșind din baie cu un prosop înfășurat în jurul capului. Roșcată cu ochii verzi ca smaraldul?

— Nu cred, răspunde el. Descrierea se potrivește, dacă e să ne luăm după pozele ei de pe Insta, dar acolo scrie că lucrează în Resurse umane.

Kreskin intră și se așază ca un câine de pază în fața Sakurei, care stă pe canapea. Mârâie ușor către Liv.

— Într-o zi, când o să dormi, câine, spune Liv, arătând cu două degete spre ochii săi, apoi spre Kreskin.

Se apropie de o comodă care are vreo zece sertare joase, dar late. Deschide unul dintre ele, umblă un moment printre lucruri și îi dă lui David trei fotografii. El le ia cu grijă, ca să nu lase amprente pe suprafețele lucioase.

— Ea e? întreabă Liv. Cred că le-am făcut acum vreo cinci ani.

Paulina privește seducător din fotografiile pe care David le ține în mână.

— Să dea dracu'! exclamă el, ridicând o fotografie. Sigur ea e. Pe asta o are chiar ca poză de profil pe Instagram.

— Nu-i rău, comentează Sakura, râzând. Ai întâlnire cu un fost fotomodel misterios. Și o avocată la degetul mic. Începe să-ți meargă bine, David.

David simte cum roșește, deși nu are niciun motiv.

— Sakura, poate ar trebui să-l luăm pe David mai în serios, spune Liv.

Se așază pe canapea și pune o mână pe piciorul soției sale. Sakura răspunde automat făcând același lucru. Pare ceva atât de firesc, atât de ușor. Amândouă sunt conștiente că, în ciuda tuturor certurilor, sunt acolo una pentru cealaltă. Dar David nu crede că este ușor. Niciodată nu a vrut să presupună că cineva este acolo pentru el. Și acum nu mai știe cum să facă asta.

— Ce crezi despre toată povestea cu Paulina? întreabă Liv.

El lasă jos paharul de ceai și oftează.

— Nu știu ce să mai cred. Dar vreau să te rog ceva. Și, având în vedere că tu ai pozele astea, nu e ceva ce nu ai mai făcut până acum, într-un fel.

— Ce vrei să fac? întreabă Liv, încruntându-se.

— Probabil este complet inutil, dar ai putea să vii cu mine la Humlegården mâine? Să iei o cameră, să stai la distanță și să fotografiezi sau să filmezi tot ce se întâmplă. Pentru orice eventualitate, cam așa ceva. Înțeleg dacă ai alte lucruri de rezolvat. Dar voiam totuși să te rog. Ar însemna mult pentru mine.

Liv își șterge părul înainte de a răspunde. Părul negru îi stă în toate direcțiile când lasă jos prosopul.

— Sigur că pot s-o fac. Dar ce crezi că s-ar putea întâmpla?
— Tocmai asta nu știu.

Florence mușcă stiloul. Este un Mont Blanc pe care l-a primit cadou de la Léontine și cu siguranță nu e un stilou pe care să îl roadă. Dar unele obiceiuri nu dispar niciodată. Și ar fi bine ca Léontine să nu vadă stiloul. Florence se uită la însemnările pe care și le-a făcut în agendă. Când are nevoie să gândească, notițele scrise de mână învinge versiunea lor digitală la orice oră din zi. Ca și cum literele prind viață din cerneală și îi eliberează procesele de gândire.

Rezumă ceea ce știe până acum.

Unu: Mama Paulinei Mentzer își lasă fiica să crească fără tată. Paulina nu află de ce. Apoi mama ei moare.

Doi: Paulina ia legătura cu o persoană care ar trebui să îi fie complet necunoscută, și anume cu David Lund. În cursul acelui contact, Paulina susține că tatăl ei, Urban Jacobsson, o cunoștea pe mama lui David. Într-un fel, Paulina a obținut totuși informații despre tatăl ei. Informații care, cel puțin pentru Paulina, sunt suficient de importante încât să contacteze un bărbat pe care nu-l cunoaște.

Trei: Urban Jacobsson o contactează pe Florence și îi spune că fiica lui a dispărut și că David Lund ar putea fi suspectat de dispariția ei. El o roagă pe Florence să-l apere pe David și să se asigure că nu spune prea multe. Deci Urban știe cine este David, chiar dacă fiica lui nu știe.

Patru: Paulina Mentzer ia din nou legătura cu David Lund. Îi scrie că a fugit și că probabil este urmărită. Dar nu știe de cine.

Întrebarea este ce altceva știe Urban, dar nu spune? Și de ce este Paulina urmărită?

Florence se ridică și aprinde plafoniera. Afară s-a întunecat de mult și mica lampă de birou cu abajur verde, pe care a cumpărat-o la un preț exagerat dintr-un magazin vintage, nu mai e de ajuns. Explicația simplă ar fi, desigur, că Urban și mama lui David au avut o aventură. Când Eva a aflat, l-a părăsit pe Urban, luând-o pe Paulina, abia născută. Dar ar fi cam *prea* simplu. De ce i-ar păsa atât de mult Paulinei de asta, după atâta vreme? Într-o telenovelă, răspunsul ar fi că Urban este adevăratul tată al lui David și că Paulina este sora lui vitregă. Și probabil încă ceva despre vreo moștenire pierdută.

Dar o aventură veche de peste 30 de ani nu explică de ce Paulina s-a speriat și s-a ascuns atât de bine încât prietena ei o dă dispărută. Nici de ce Urban o contactează pe Florence pentru a-l apăra pe David sau de ce șeful poliției, Klaus Nordström, pare să aibă un interes personal în caz. Sau cine o urmărește pe Paulina, presupunând că această parte este adevărată. De ce o aventură atât de veche ar provoca o astfel de furtună atât de târziu? Nu. Există ceva ce Florence încă nu observă.

Telefonul sună și o smulge din gândurile ei. Se uită cu surprindere la ecran când vede numele.

— Samir, spune ea când răspunde. A trecut ceva timp. Cu ce te pot ajuta?

Ea și Samir nu au irosit niciodată cuvinte pe formule de salut. Florence se aștepta să audă zgomotul unei seri de sâmbătă în fundal, dar aude doar câteva voci răzlețe. El este încă la muncă. Samir este contactul ei din poliție. Faptul că o sună de acolo în loc să aștepte până ajunge într-un loc mai ferit îi dovedește că este vorba de ceva important.

— Am doar un minut la dispoziție, spune el încet. Chiar îl ai pe David Lund drept client? Același David Lund care a fost interogat ieri în legătură cu dispariția Paulinei Mentzer?

— Este puțin mai complicat decât atât, Paulina nu mai este… începe ea și se oprește. Pe scurt, să zicem că da.

Nu trebuie să-i spună lui Samir că Paulina a luat din nou legătura cu David.

— Mmm. Așa credeam și eu, zice Samir. Îți spune ceva numele Isobel Bruckner?

Florence pune stiloul jos. Simte cum ceva ascuțit și rece i se mișcă prin corp. A trecut doar o oră de când a încercat să o contacteze pe Isobel Bruckner la telefon. Un telefon care atunci era închis. Își drege vocea și încearcă să pară neutră.

— De ce întrebi?

— Pentru că Isobel Bruckner a fost găsită moartă astăzi la prânz. A apărut deja peste tot în media. Atât SVT, cât și TV4 au făcut reportaje despre caz în seara asta. Fără nume și imagini, bineînțeles, dar Klaus tot a luat-o razna fiindcă s-a aflat atât de repede. Asta poate complica mult ancheta. Oricum, un vecin a

fost cel care a anunțat poliția. Iubitul lui Isobel a fost găsit în apartament, așa că toată lumea era destul de convinsă că el a făcut-o. Până când ne-am uitat în telefonul ei mobil. Ghici cine a fost ultima persoană pe care a sunat-o?

Florence se lasă pe spate, închide ochii și înghite în sec. Își dorește din tot sufletul ca Samir să tacă, ori legătura telefonică să se întrerupă, ca el să nu o spună.

— Clientul tău, șoptește el. Iubitul lui Isobel este în continuare principalul suspect. Dar Isobel era cea mai bună prietenă a Paulinei Mentzer. Două prietene apropiate, dintre care una moare și una dispare, și amândouă au intrat în contact cu David Lund, pe care niciuna dintre ele nu-l cunoștea, chiar înainte să se întâmple toate astea? *Nu* arată bine. Ne pregătim să-l săltăm pe David imediat. Suspect de complicitate, cel puțin. Klaus este dornic să obțină o arestare, cred eu. Mai ales după atenția presei. Trebuie să arate că face ceva. Am vrut doar să te avertizez.

— Căcat, spune ea și lovește cu Mont Blanc-ul în birou.

Vârful lasă o zgârietură urâtă în lemnul de nuc închis la culoare. Trebuie să-l pregătească pe David pentru un nou interogatoriu. Și să descopere despre ce este vorba. Se uită la ceas.

— Samir, dragule, cel mai bun din lume, îmi poți da măcar 24 de ore înainte să-l luați?

— Știi că nu pot face asta.

— Atunci până mâine-dimineață? Dacă îmi dau cuvântul că o să am grijă ca el să vină? O să-l însoțesc. Nu vom întârzia, nu am timp. Trebuie să ajung la petrecerea unui copil mai târziu în cursul zilei. Și o să aduc cafea pentru toți colegii tăi.

Samir tace câteva secunde. Florence aude niște colegi de-ai lui râzând în fundal de ceva. Numărătoarea inversă începe în mintea lui Florence. Trebuie să-l contacteze pe David și trebuie să aibă un plan. Și are timp doar până mâine-dimineață. În cel mai bun caz. Mușcă tare din stilou.

— Pot să încerc, spune Samir și mai încet decât înainte. Până mâine-dimineață, atunci. Nici nu mă gândesc să întreb despre petrecerea aia. Dar cafeaua să fie arabica fină. Fiartă la ibric. Și… Florence? Știi că, personal, sunt conștient de cât de fantastică ești ca avocat. Dar unele lucruri nu pot fi controlate nici măcar de

tine. De data asta, este puțin probabil ca David să iasă de aici prea curând.

Sandro privește apa. Stă pe terasa vilei mari din Saltsjö-Boo. Gazonul se întinde până la apă și la pontonul privat de la Baggensfjärden. De cealaltă parte a canalului se distinge silueta restului insulei Värmdö. Soarele a apus de câteva ore, dar o lampă de încălzire de pe fațada din spatele lor are grijă să nu le fie frig. Alte lămpi din fontă elegante luminează suficient până la apă pentru ca el să poată vedea dacă, de exemplu, o barcă neinvitată încearcă să acosteze.

Acum sunt două bărci la ponton. Una este „mica barcă de plăcere“ a lui Napoleon, botezată *Le Petit*. Sandro nu știe dacă numele este ironic, deoarece este vorba de o Fairlite Targa 50 GT, o barcă cu motor, de 15 metri și în valoare de zeci de milioane, suficient de mare pentru a fi clasificată ca iaht. Cealaltă este mica barcă cu motor cu care a venit Sandro. Ar putea fi barca de salvare a bărcii lui Napoleon. Dar Sandro nu are nevoie să se laude cu dimensiunile. Ba din contră. Și să mergi pe apă este mult mai bine decât cu mașina, dacă nu vrei să fii văzut.

Bărbatul care stă lângă Sandro și privește gânditor în întuneric emană putere, chiar și când nu se clintește. Silueta sa ascuțită ar putea fi sculptată cu un bisturiu, iar puloverul strâmt pe care îl poartă întotdeauna dezvăluie contururile unui corp care a rămas musculos, deși nu mai este tânăr. Ceea ce vede Sandro este rezultatul unei vieți de disciplină severă. Bărbatul ia o înghițitură dintr-o sticlă de bere. Sandro nu și-a deschis-o pe a sa.

— Bine lucrat în Vårby, spune Napoleon. Din păcate, nu-i mai pasă nimănui că membrii bandelor se omoară între ei. Dar ceea ce ați făcut voi a fost suficient de dur pentru a declanșa o furtună, nu doar printre bande, ci și în parlament. Mai ales când… Esben, așa îl cheamă, nu? Când Esben a răspândit imaginile pe rețelele sociale și chaturile criptate. Săptămâna asta au apărut rapid propuneri pentru zone de percheziție intensificată și mai multe resurse pentru prezența poliției. Puncte politice ușor de marcat de către partidele potrivite. Și atenția opiniei publice urmează, desigur, aceeași direcție. Va fi interesant de văzut unde va duce asta. Nu trebuie să lovești tare când știi unde să lovești.

Bărbatul tace. Sandro a înțeles că angajatorul său joacă un joc pe termen lung. Și vrea să-și păstreze atât munca, cât și viața. Dar

tot trebuie să întrebe ceva.

— Nu ați spus care-i treaba cu David Lund ăsta, spune el. Și nu trebuie să o faceți. Dar trebuie să știu care este următorul pas. Și dacă aveți dorințe noi în legătură cu modul în care ar trebui să acționăm.

Napoleon nu schițează niciun gest. Profilul său se conturează în lumina felinarelor, iar ochii îi strălucesc. Sandro așteaptă.

— Știu cum lucrezi, răspunde Napoleon. De aia îți dau atât de multe sarcini. Pot avea încredere că le faci fără să pui întrebări. Tot ce ai nevoie să știi este că nu trebuie să-l răniți pe David. În schimb, este important să nu o întâlnească pe fata lui Urban Jacobsson. Dacă ce scrie în e-mailul pe care mi l-ai arătat este adevărat, nu a fost niciodată răpită. Mă liniștește foarte mult să aud asta. Pentru că, dacă vreunul dintre ceilalți chiar ar fi luat-o, nu știm unde s-ar fi putut ajunge. Nu sunt la fel de precauți ca tine și ca mine. În încercarea lor de a opri căderea pieselor de domino, ar fi putut foarte bine să provoace tocmai asta. Dar dacă ea s-a ascuns pe cont propriu, riscul să fi vorbit cu altcineva este minim.

— Dar dacă se întâlnește cu David…?

— Aia e esența problemei. Habar n-am cât de mult știe Paulina. Deci, ca să fim siguri, trebuie să presupunem că știe absolut totul. Dacă îi spune lui David chiar și jumătate din informații, va declanșa o reacție în lanț care îmi va scăpa de sub control. Ceea ce rar, ca să nu zic niciodată, se întâmplă.

Sandro nu are nicio idee despre ce vorbește Napoleon. Nu știe cine sunt „ceilalți“, nici ce ar putea ști Paulina. Dar nici nu trebuie să știe. Napoleon mai ia o înghițitură din bere. Apoi apucă sticla lui Sandro, o deschide lovind capacul de marginea scaunului pe care stă și i-o dă înapoi. Sandro bea din ea fără să vrea cu adevărat.

— Lui Urban îi este frică, spune Napoleon, privind din nou spre apa întunecată. Nu ține legătura pe bune cu Paulina. Dar încă o iubește. Ar însemna totul pentru el s-o vadă din nou. Din păcate, chestiunea asta este mai importantă decât sentimentele lui Urban. Nu trebuie să știi mai mult decât că este vorba de niște rufe foarte murdare de spălat. Dacă se află, poate afecta oameni

mult mai importanți pentru societatea noastră decât Paulina Mentzer. Urban nu poate fi atât de naiv încât să nu înțeleagă asta.

— Atunci așa facem, spune Sandro, urmărindu-i privirea în întuneric.

— Atunci așa facem, încuviințează silueta ascuțită. Este o artă grea să creezi societatea potrivită. Și orice artă adevărată necesită sacrificii. Fă ce trebuie să faci cu Paulina. Știi unde va fi mâine.

ATUNCI

Mama și prietenul ei se uită la televizor în living. Ea îl stinge când intru în cameră. Apoi se întoarce către mine și se încruntă. Dar nu spune nimic. Este privirea de avertizare pe care o are când nu vrea să o deranjez. Aceea care spune că nu este supărată, dar ar putea fi, dacă o să continui să le întrerup treburile de adulți. Deși ea face întotdeauna treburi de adulți. Însă prietenul ei zâmbește și îmi face semn să vin în living. La ei.

— Încă ești treaz? întreabă el.

Pare mereu amabil.

— Stăteam în pat, mă uitam pe fereastră și mă gândeam, îi răspund.

Nu îi zic că mă gândeam la plimbările mele pe drumul pietruit, spre poartă. Dar prietenul mamei zâmbește din nou și asta îmi dă suficient curaj să spun ceva ce alt-fel nu aș îndrăzni.

— De ce trebuie să stau mereu aici? În casă, adică? Aș vrea să merg în alte locuri și să văd ce este acolo. Și să întâlnesc alți copii. Să merg la o școală adevărată.

Mama tresare. Bărbatul de pe canapea îi aruncă o privire.

— V-am zis să aveți grijă cu literatura aia, spune el, mângâindu-și barba.

Apoi se întoarce iar către mine. De data asta se apleacă.

— Lumea de afară este foarte periculoasă. Mama ta vrea doar să te protejeze. Știi de pirații din *Insula comorii*?

— Nu sunt reali, spun eu, încrucișându-mi brațele la piept.

— Nu, nu sunt, aprobă el, dând din cap. Pentru că pirații din realitate sunt mult mai periculoși. De aceea mama ta are grijă de tine aici. Ca să nu dai de ei. Ai tot ce îți trebuie la fermă. Mâncare, căldură, siguranță. Pe noi. Acolo afară, dincolo de porți, este frig și greu. Să dai de pirați nu e nici pe departe cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Există lucruri mult mai rele care doar așteaptă ca un băiețel nevinovat ca tine să se apropie prea mult.

Prietenul mamei se ridică. Pune mâna pe umărul meu și mă conduce afară din living, spre ușa de la intrare.

— Dar ai dreptate, continuă el. Totuși, ești băiat mare deja. Înțeleg că vrei să vezi de unul singur. Ce-ar fi să faci o excursie de câteva zile? Să vezi tot ce este acolo afară, pe cont propriu? De fapt, este o idee extrem de bună, dacă stau să mă gândesc. Cred că ar trebui să o faci chiar acum. Ia-ți geaca și eu aduc cheia de la porți.

Ia mâna de pe mine și se duce la dulapul cu chei. Apoi se întoarce și mă privește.

— Ar fi bine să-ți iei și ceva cu care să te aperi, adaugă el. Un fel de armă. Și ne vedem peste câteva zile.

— Nu, spun eu și fac un pas rapid înapoi, departe de ușă.

Deodată nu mai vreau deloc să ajung dincolo de porți. Gândul că el va încuia porțile în urma mea aproape că mă face să plâng. Nu vreau să trebuiască să mă apăr cu o armă. Nu vreau să fiu atacat. Nu mă pot descurca singur mai multe zile.

— Îmi pare rău!

— Ești sigur? întreabă el. Am cheia aici.

Scutură un mănunchi de chei în fața mea. Dau din cap cât de tare reușesc. Prietenul mamei ridică din umeri și pune cheile la loc.

— OK, atunci.

Apoi se întoarce în living fără să se uite la mine. Eu rămân în hol, prea speriat să mă mișc.

— Să mă anunți dacă te răzgândești, strigă el.

— Cred că ar trebui să pun perdele mai groase la etaj, aud vocea mamei din cameră. Ca să nu-i mai vină și alte idei.

Inima îmi bate atât de tare încât cred că o să-mi sară din piept. Tot nu mă mișc din hol. Ușa este la doar câțiva metri de mine. Ușa care duce la drumul care duce la poarta dincolo de care aproape că am trecut.

Niciodată mai mult.

Din living se aude sunetul familiar al televizorului când mama schimbă canalele.

DUMINICĂ

Cifrele roșii ale ceasului deșteptător arată 7:15. David s-a uitat la ceas cel puțin o dată pe oră de când s-a culcat. Trebuie să fi ațipit la un moment dat. Dar nu-și amintește nimic. Nu și-a mai luat pastilele de o săptămână întreagă. Ca pedeapsă, a oscilat între dureri de cap și dureri în tot corpul. La început i-a fost și rău. Dar, în ciuda acestora, creierul pare că i s-a... deschis, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, de când a renunțat la medicamente. Și asta nu doar noaptea, totul pare mai clar și în timpul zilei. În afară de oboseală. Rareori doarme mai mult de trei sau patru ore pe noapte. Se uită din nou la ceas. Și deodată vede un alt ceas în fața sa.

Un ceas fosforescent care arată ca planeta Pământ.

De unde a venit gândul acesta? Nu-și amintește să fi avut vreodată așa ceva. Oare Anton...? Nu. A avut senzația clară că stătea întins într-un pat și se uita la acel ceas, exact așa cum face acum. Ciudat. Se freacă la ochi. Evident, nu e complet treaz.

Noaptea trecută visul nu s-a întors. În schimb, gândul că o va întâlni pe Paulina Mentzer i-a răsunat în cap. Poate că în sfârșit toată această absurditate va lua sfârșit. Ar fi trebuit să-l liniștească, dar nu a avut norocul ăsta. Dacă va fi pe dos? Dacă Paulina îi spune ceva ce-i va zgudui existența? Nu-i place să fie tulburat.

Cască larg și se ridică din pat cu efort. Întâlnirea cu Paulina este abia după-amiază. Dar nu poate să stea acasă să piardă vremea, așteptând să se facă ora 15. Își pune halatul de dimineață și intră în baie. Din fericire, e duminică. El și Johan obișnuiesc să bea cafea acasă la Johan în diminețile de duminică. Exact ce-i trebuie pentru a-și mai schimba gândurile. Pornește apa la duș și realizează în același timp că încă are halatul pe el. Mânecile i se udă complet înainte să sară de sub jetul de apă.

Aha.

Deci azi va fi una dintre acele zile.

După ce face duș, își caută telefonul, care se dovedește a fi în buzunarul pantalonilor purtați ieri. Încă închis. Dar când apasă pe buton pentru a-l porni, nu se întâmplă nimic. Normal. Asta trebuia să-și fi amintit. Nu e genul care să uite un astfel de lucru.

Ar putea să-l încarce în mașină pe drum spre Johan, dar ploaia a revenit în forță. Sunetul picăturilor de ploaie care bat în geamuri nu-l înviorează deloc. Nu există nicio șansă ca el să conducă, ar fi un pericol public. O să ia trenul și metroul până în Södermalm. Johan locuiește la doar două străzi de cabinetul său.

Dar Kreskin trebuie să-și facă plimbarea înainte ca el să poată pleca. David ia una dintre umbrelele de pe suportul din hol și deschide ușa pentru câine. Kreskin ezită doar câteva secunde înainte să fugă în direcția celei mai mari bălți pe care o vede. David își deschide umbrela, care imediat este dată peste cap de vânt. Oftează și se uită la Kreskin, care se străduiește din răsputeri să imite o focă în băltoaca uriașă. Câinele pare să nu observe ploaia care-l biciuiește pe David peste față.

Johan ar face bine să aibă cafeaua pregătită când David o să ajungă acolo.

***

— Vreau să vorbim despre amintirile mele din copilărie, spune David, ștergându-se pe față de apă. Cele pe care nu le am, știi tu.

Caută o priză și conectează încărcătorul telefonului, pe care îl pune pe blatul din bucătărie. Apoi se așază pe unul dintre scaunele de lemn de la masă și își încălzește mâinile în jurul cănii cu apă fierbinte. Întreaga bucătărie a lui Johan este în stilul tipic anilor 1950, cu dulapuri turcoaz și faianță albă. Pe podea e un linoleum în carouri albe și negre, iar masa din bucătărie are, bineînțeles, blat din gresie de Perstorp. David a considerat întotdeauna că locuința lui Johan este primitoare. Sigură. De parcă nu s-ar putea întâmpla nimic rău acolo.

— Dar asta ce e? întreabă el și arată spre borcanul cu cafea instant din fața lui.

— Scuze, am uitat să cumpăr cafea obișnuită, spune Johan și își scoate ochelarii. Eu beau mai mult ceai. Amintirile din copilărie, zici.

Johan începe să-și șteargă ochelarii cu o cârpă mică.

— Da, cu ajutorul tău am reușit să mă descurc bine fără ele până acum, continuă David. Dar în ultimele zile am început să mă întreb dacă am făcut-o cu adevărat. Dacă m-am descurcat bine, adică. Am un job în care lucrez de acasă cât de mult pot ca să nu trebuiască să-mi văd colegii. Nu pot să am relații de iubire stabile și nu am mai mult de trei prieteni buni în afară de tine și unul dintre ei cred că nu mă place întotdeauna.

— Și? întreabă Johan, continuând să-și lustruiască ochelarii. Îți este frică să nu fii rănit de alții dacă îți permiți să ai nevoie de ei, așa că îi ții la distanță. Sună cam ca în cazul majorității bărbaților de 35 de ani care vin la mine.

— Sigur. Dar cu ei poate găsești cauza principală. Noi nu am făcut asta niciodată. M-ai învățat că am ocazia unică de a mă crea singur, deoarece nu am nicio programare din copilărie pe care să nu o pot controla. Dar nu știu sigur cât de bine a mers asta. Și încep să simt tot mai profund că are legătură cu faptul că nu-mi amintesc nimic din copilărie. Poate că totuși am o programare de acolo, una pe care noi n-am înțeles-o.

Johan își ține ochelarii în față, ca și cum ar verifica dacă sunt curați, înainte de a și-i pune. David nu a văzut niciodată nici măcar o pată pe hainele lui Johan, nici măcar în perioada în care vechiul său prieten se îmbrăca mereu în alb. În interiorul acestui unchi primitor, Johan, trăiește probabil un pedant riguros.

— Vrei să-ți spun un secret pe care niciun psiholog nu dorește să-l recunoască? întreabă Johan și caută printre pliculețele de ceai dintr-o cutie de metal de pe masă. Nimeni nu-și amintește copilăria. Nu cu adevărat. Când suntem mici, creierul nu are capacitatea de a distinge între imaginație și realitate.

Johan alege un plic, îl deschide și îl pune în apa fierbinte.

— Când oamenii vorbesc despre copilăria lor, acele „amintiri“ pot fi la fel de bine fantezii și vise pe care le-au avut când erau mici și pe care le-au amestecat ulterior cu evenimente reale. Nu există nicio modalitate de a ști. Așa că, personal, cred că importanța copilăriei este exagerată.

— Nu susținea Freud fix opusul? întreabă David. Că totul începe în copilărie?

Johan râde zgomotos și pune o linguriță de miere în ceai.

— Da, dar el era și drogat cu morfină în cea mai mare parte a timpului. Apropo, pari obosit. Cum te simți? Nu funcționează medicamentele cum trebuie?

— Încerc să nu le iau de ceva vreme. Cred că deja de o săptămână.

Johan lasă lingurița jos și se uită serios la el.

— Așa, pur și simplu? Nu ți-am zis clar că poate fi periculos? Ai luat pastilele atât de mult timp încât corpul poate avea un șoc dacă te oprești brusc. Cum te simți? Ai dureri de cap? Dureri musculare? Anxietate? Amețeli?

David aprobă din cap rușinat și pune o lingură de cafea instant în apă.

— Multe dintre astea, de fapt vin și pleacă.

— Măcar lasă-mă să-ți prescriu altceva, pe care să-l poți lua în timp ce reduci treptat doza. Pentru a evita cele mai grave efecte secundare.

— Ciudat e că, deși abia dacă dorm, am avut din nou visul. Noaptea trecută. A fost diferit. Au apărut lucruri noi, lucruri care nu au mai fost înainte.

Johan se uită la el cu ochii mijiți în timp ce soarbe din ceai. David habar nu are ce ar trebui să însemne acea privire. Apoi Johan ridică din umeri.

— Ai mai multe lucruri de care trebuie să te ocupi în viața de zi cu zi în această perioadă. În consecință, creierul tău introduce mai multe lucruri în vis.

— Deci nu crezi că înseamnă ceva în mod special?

— Pe plan simbolic? întreabă Johan. Ba probabil că da. Orice poate însemna ceva. Dar nu neapărat ceva important. E mult mai important pentru tine să ne asigurăm că poți dormi din nou. Sunt îngrijorat pentru tine, David.

David oftează. Sperase că Johan îi va oferi o soluție, ceva care să-l facă să nu mai spună ce gândise pe drumul până acolo. Pentru că va suna aiurea. Dar David nu are de ales. Pentru că, dacă are dreptate..

— Poate pare o nebunie, dar am început să mă întreb dacă este într-adevăr un vis, spune el. Era un vis înainte, categoric, dar

acum se simte altfel. Se simte mai... real. Dacă ceea ce visez este ceva ce... s-a întâmplat cu adevărat? O amintire uitată, dintre toate lucrurile pe care nu mi le amintesc? Dacă, după atâția ani, am găsit de fapt o amintire din copilărie? Și dacă e așa, pot găsi și altele?

Se așteaptă ca Johan să înceapă să râdă sau să pară surprins. Sau să-l privească îngrijorat. Dar Johan nu face nimic din toate acestea. Se lasă pe spate, pune un picior peste celălalt și își prinde laba piciorului cu mâna. Dintr-odată, pare foarte obosit.

— Interesant. O amintire. Felicitări, în cazul ăsta. Vorbesc serios. Este o descoperire uriașă. Vrei să spui că recunoști locul din vis drept un loc unde ai fost cu adevărat? Câmpul mare pe care alergi?

— Da. Nu. Nu știu, răspunde David și se gândește. Nu mai e un câmp când visez, e o peluză imensă. Și o casă. Dar nu e vorba că recunosc lucruri specifice, ci că recunosc sentimentul. E un sentiment pe care l-am mai trăit.

— Hmm, spune Johan și soarbe din ceai din nou. Chiar îmi doresc să ai dreptate. Și, într-adevăr, creierul poate stoca amintiri emoționale ale unor evenimente pe care le-am uitat de mult. Dar te cunosc de o viață întreagă. Dacă ceva atât de dramatic ca în visul tău s-ar fi întâmplat când erai mic, cred că ar trebui să-mi amintesc evenimentul. Sau să fi fost prezent când ai povestit despre el ulterior.

Ceea ce spune Johan pare rezonabil. Dar sentimentul din vis era atât de puternic! Dacă nu i-a povestit lui Johan despre eveniment când s-a întâmplat? Dacă așa stau lucrurile? În acest caz, încă poate fi o amintire reală. Își dorește să fie așa. Chiar dacă este o amintire neplăcută, este totuși a lui.

— Amintește-ți ce ți-am spus înainte, continuă Johan. Oamenii prețuiesc amintirile din copilărie, dar, mai des decât credem, acestea sunt mai mult sau mai puțin pure invenții. Ne amintim ce am fi *vrut* să trăim. Mai degrabă decât ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Dar tot nu vrei să-mi povestești ceva din ce-ți amintești de când eram mic?

Johan pare nefericit și clatină din cap.

— Știi de ce, spune el. Memoria nu este infailibilă. Amintirile nu sunt ceva static pe care îl scoți dintr-un sertar din cap. De fiecare dată când ne gândim la o amintire, aceasta se schimbă și este influențată de celelalte gânduri pe care le avem atunci. Așa că, dacă îți spun ceva din copilăria ta, chiar dacă este ceva ce știm că s-a întâmplat, tot nu putem fi siguri că a fost exact așa cum povestesc. Pentru că probabil o voi schimba fără să-mi dau seama. Și nu vreau ca primele tale amintiri să fie unele care poate nu sunt complet adevărate.

— Nu e mai bine decât să n-ai nicio amintire?

— Ba din contră. De fapt, poate face mai dificil pentru tine să găsești amintiri reale, dacă nu se potrivesc cu noua și falsa „amintire“ pe care ai aflat-o. Dar de unde toată treaba asta? Trebuie să fie ceva mai mult decât faptul că te plictisești lucrând de acasă?

David dă din umeri. Nu mai vrea să răspundă la întrebările lui Johan.

— Ai reușit să-ți dai seama cine ești în tablou? întreabă psihologul zâmbind. Cel de la cabinet?

Tabloul în care Avraam se pregătește să-și sacrifice fiul. David își amintește ce a spus vechiul său prieten, că trebuie să sacrifici ceva pentru a progresa. Dar nu știe sigur ce ar trebui să sacrifice el. De aceea îi place să lucreze în domeniul programării. În cod nu există simbolism de care să țină cont. Niciun înțeles ascuns de interpretat. Și absolut niciun sacrificiu.

— Dacă chiar trebuie să fiu în tablou, probabil că sunt în satul din fundal, spune el. Stau acasă și mă uit pe Disney Plus și nu trebuie să-mi fac griji pentru ce se întâmplă în pădure.

Johan pare dezamăgit. David se apropie de blatul din bucătărie să-și verifice telefonul. S-a încărcat suficient pentru a se debloca imediat ce camera îi identifică fața. Ridică telefonul și introduce codul PIN al cartelei SIM. Telefonul începe să vibreze imediat în mâna lui din cauza unui apel primit. Este Florence.

— Scuze, spune el. Trebuie să răspund.

Vibrațiile continuă și acum vede că are mai multe apeluri pierdute de la Florence.

— Tinerii din ziua de azi și capacitatea lor de concentrare, oftează Johan, făcându-i semn lui David să iasă din bucătărie în timp ce acesta răspunde la telefon.

— Unde ai fost? țipă Florence în urechea lui. Te caut de aseară.

— Stai puțin, spune David și se întoarce la Johan în bucătărie.

Își pune mâna peste microfonul telefonului.

— Ar trebui să plec, șoptește el. Ne auzim.

— Dar nu vrei să facem exercițiul nostru înainte să pleci? întreabă Johan, ridicând din sprâncene.

— Nu azi.

— Chiar ești sigur? Pari să ai avea nevoie de el. Dar bine. Facem unul dublu data viitoare. Ne vedem!

— Un lucru să-ți fie clar, continuă Florence în urechea lui David, în timp ce acesta își ia geaca din hol. Dacă ești clientul meu, trebuie să pot da de tine. În plus... în plus, am fost îngrijorată. Unde ești?

Pare că gâfâie ușor, ca și cum ar merge repede. David nu ia liftul și coboară pe scări spre ieșire. Nu vrea să riște să se întrerupă apelul.

— Scuze, aveam nevoie de un time-out, spune el când ajunge la primul etaj. Am fost la niște prietene aseară și mi-am închis telefonul. Apoi am fost foarte obosit când am ajuns acasă și nu l-am pus la încărcat. Abia acum l-am pornit. Știu, nu îmi stă în fire, dar..

Se oprește la jumătatea pasului când sensul cuvintelor lui Florence îl lovește brusc.

— Stai, derulează puțin înapoi, spune el. Dacă sunt clientul tău? Deci este oficial acum? Și nu doar o prefăcătorie la diverse interogatorii ale poliției? Nu-mi amintesc să fi fost implicat în decizia asta.

David iese din scară și merge pe Tavastgatan. Încearcă să-și deschidă umbrela cu o singură mână și eșuează complet.

— Nu face pe amuzantul, ripostează Florence la telefon. Te întreb din nou. Unde ești acum *mai exact*?

— La un alt vechi prieten. Psihologul meu. S-a întâmplat ceva?

— Pare că ești afară. Vezi vreun polițist prin apropiere?

— Dacă văd vreun... repetă el, apoi tace.

Privește strada, care este pustie în ambele direcții, cu excepția câtorva persoane în pelerine de ploaie pe trotinete electrice.

— Dacă ceea ce văd eu nu sunt polițiști foarte bine deghizați, atunci nu e niciunul aici, spune el la telefon. De ce mă-ntrebi?

— Pentru că poliția vrea să te aresteze. Le-am cerut să ne lase până astăzi, dar nu au răbdare. Sunt deja la tine acasă. Și tocmai au observat că nu ești acolo. Nu știu cât de bine cunosc rutina ta zilnică, dar, în orice caz, situația nu arată bine pentru noi, dacă trebuie să te aducă ei. E mult mai bine pentru noi să mergem acolo de bunăvoie. Ceea ce trebuie să facem *acum* dacă vrem să ajungem înaintea lor.

Să-l aresteze? A auzit bine? Panica îl cuprinde ca un val. Ce vrea să spună cu poliția este la el *acasă*? Nu poate fi luat de poliție. Astăzi este ziua în care trebuie să o întâlnească pe Paulina Mentzer, ziua în care în sfârșit va afla despre ce este vorba.

— Credeam că sunt arestați doar infractorii, îndrugă el, încercând să câștige timp. Nu pot să fiu închis. Nu acum.

— Asta e o concepție frecvent greșită, spune Florence. Arestarea înseamnă doar că poliția te ia pentru că problema este urgentă. Dar poate duce la reținere și, în cele din urmă, la închisoare. Și dacă faci prostii, *așa cum faci acum*, îți garantez că vor solicita asta. Dacă nu faci cum spun eu, poți să te aștepți să petreci următoarele săptămâni în închisoare.

— Dar eu chiar n-am făcut nimic, nu putem măcar să mai așteptăm puțin?

— Nu. Am promis. Înțelegi cât de rău ar arăta dacă nu te-ai prezenta? Ai putea la fel de bine să-ți tatuezi „vinovat“ pe frunte.

— Dar trebuie să mă întâlnesc cu Paulina în... zice el, uitându-se la ceas. În aproape patru ore. Mi se pare destul de important. Mai important decât încă un interogatoriu la poliție. Poți să-mi garantezi că apuc să fac asta dacă merg cu tine la poliție?

— În momentul de față nu pot să garantez nimic. Probabil că va trebui să petreci cel puțin o noapte acolo.

— Dar nu am cum! Nu putem să le cerem polițiștilor să vină cu noi să ne întâlnim cu Paulina?

— Nu e o idee bună. Nu știm ce se întâmplă. Dar voi veni cu tine la poliție, ca data trecută.

— Dar Paulina? Totuși, de la ea a început totul. Trebuie să știu ce se întâmplă.

— David, spune Florence cu un ton aspru care îl face să tresară. Prietena Paulinei, Isobel, este moartă. Ucisă. Și ultimul pe care l-a sunat când era în viață ai fost tu. La fel ca când Paulina a dispărut. Ești foarte aproape de a părea implicat într-o crimă. Înțelegi acum de ce e foarte rău să te ascunzi?

— Eu... cine... ce zici? se bâlbâie David.

De data aceasta este convins că a auzit greșit.

— Florence, despre ce vorbești?

David încearcă să se gândească. Totul e complet absurd. Isobel? Cea care l-a sunat când era acasă la Anton? Nu poate fi adevărat că e moartă. Cu o săptămână în urmă, nu auzise niciodată de Paulina Mentzer sau de Klaus Nordström. Și acum, fără să fi făcut nimic, este brusc urmărit de poliție.

— Nu te mișca, indiferent unde ești, continuă Florence. Dă-mi adresa și vin cu un taxi în două minute.

David încearcă să găsească posibile soluții. Dar toate sunt proaste. Se hotărăște asupra uneia dintre ele. Probabil că Florence îl va urî pentru totdeauna. Dar trebuie să o întâlnească pe Paulina. Trebuie să afle. Este cel mai important. Poliția poate să fie o problemă ulterioară. Până la urmă, el este nevinovat.

— Îmi pare rău, zice el și închide înainte ca Florence să apuce să întrebe pentru ce.

Ceasul de la mâna lui arată puțin după ora 11. Întâlnirea cu Paulina este la ora 15. Trebuie să se ascundă până atunci. Și știe exact unde.

David se grăbește spre Mariatorget, care este la două străzi de apartamentul lui Johan, în timp ce sună pentru a comanda un taxi. Ploaia lovește în umbrela lui ca și cum ar vrea să-i spună ceva. Că ceea ce urmează să facă este o idee foarte proastă, poate.

Există o singură persoană pe care o poate ruga să-l ascundă până după-amiază. Anton. Din câte știe David, preoții au obligația de a păstra confidențialitatea. Nu este complet sigur cum funcționează asta, dar Anton este suficient de nebun încât să considere întreaga situație destul de interesantă. Cel puțin așa speră David.

Scoate din nou telefonul pentru a-l suna pe Anton, dar se oprește. Telefonul are GPS. Câtă vreme îl are asupra lui, va putea fi urmărit. A citit că, dacă îl oprește, dezactivează emițătorul. Dar poate face ceva și mai bun. Dacă oricum îl vor căuta, poate să se asigure că efortul lor merită toți banii. Taxiul pe care tocmai l-a comandat va servi drept momeală.

David intră în hotelul Rival, care este lângă Mariatorget. Recepția este situată imediat la dreapta. Holul este aproape gol, cu doar câteva persoane ude care probabil se adăpostesc de ploaie. Bun. Cu cât îl văd mai puțini oameni, cu atât mai bine. La recepție, un tip cu ochelari și mustață îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Bun- venit! spune bărbatul pe care, conform ecusonului, îl cheamă Antoine. Cu ce vă pot ajuta?

— Soția mea va primi un weekend cadou aici, explică David, încercând să nu pară că fuge de poliție. Ai vreun plic cu sigla hotelului în care să pot pune câteva petale de trandafir?

— Oh! răspunde Antoine, zâmbind și mai larg. Ce idee minunată, sigur că am.

Antoine scoate un teanc de plicuri și i le întinde.

— Sper că se va bucura, spune el. Abia aștept să vă văd aici.

— Sunt sigur de asta, zice David, luând plicurile și încercând să zâmbească relaxat. Ai putea să mă ajuți și să comand un taxi? Mi s-a descărcat bateria la telefon.

— Nicio problemă, spune Antoine, ridicând receptorul.

Acum are două taxiuri. Comandând primul de pe telefonul său și al doilea de la hotel, îi va lua mai mult poliției să descopere că

ambele rezervări sunt pentru el.

— Taxiul va ajunge în trei minute, îl anunță Antoine și închide. Vreți să comandați de pe acum șampanie și căpșuni pentru cameră?

— Am aranjat deja, răspunde David, încercând să zâmbească și mai larg. Mersi pentru ajutor. Ne vedem peste câteva săptămâni.

Face semn cu mâna vesel și iese din holul hotelului exact când un taxi oprește lângă el. Se uită la numărul taxiului, vede că este al său și deschide portiera.

— Salut, am nevoie să livrezi un pachet pentru mine, spune el.

Pune telefonul pe silențios pentru eventualitatea că cineva ar suna, îl bagă într-unul dintre plicurile de la hotel și îl sigilează.

— Nicio problemă, răspunde șoferul de taxi. Unde să-l duc?

Bună întrebare! Până acum nu s-a gândit la altceva decât că vrea să trimită telefonul cât mai departe de el. Un autobuz trece pe lângă ei, iar reclama de pe partea laterală anunță: *Noutățile anului la Tom Tits Experiment! Distracție pentru întreaga familie!*

Merge.

— În... în Södertälje, spune el. Tom Tits Experiment. Parcul de experimente de acolo, știi?

Scoate un pix și scrie *Către Simon / Tom Tits* pe plic. Habar nu are dacă chiar există vreun Simon acolo, dar nu contează. Șoferul de taxi aprobă din cap și ia plicul.

— Poți să-l lași la recepție, adaugă David.

Plătește cursa, conștient că, utilizând cardul, va lăsa încă o urmă, și privește taxiul cum se îndepărtează. Dacă poliția îi urmărește telefonul prin GPS, va constata că este pe drum spre Södertälje. Care se află în direcția opusă celei în care merge el de fapt.

Probabil că este incredibil de prostesc ceea ce a făcut. Cine își folosește telefonul drept pistă falsă, în afară de situația în care este total vinovat? Nu arată deloc bine. Dar, pe de altă parte, nici să fie arestat nu sună bine. Celălalt taxi sosește și David urcă pe bancheta din spate.

— Trebuie să ajung la Täby Kyrkby, spune el, încercând să evite contactul vizual cu șoferul în oglinda retrovizoare. Îți arăt eu drumul când ne apropiem.

David își activează AppleWatch-ul și îi trimite un mesaj lui Anton, spunându-i că este pe drum. N-o mai fi având telefonul, dar poate să comunice cu cei din jur. Și un ceas nu este la fel de ușor de urmărit ca un telefon. Mai ales că tocmai a dezactivat serviciile de localizare. Primește un mesaj de la Johan cu o nouă sugestie de medicament. David nu răspunde. În schimb, încearcă să formuleze un mesaj pentru Florence, dar îl șterge. Nu există nimic ce poate spune pentru a face lucrurile mai bune. Probabil că l-a pus deja pe lista ei neagră. Și nu o condamnă.

În drum spre Anton, David descarcă un browser pe ceasul său, pentru a putea naviga pe internet. Ce a spus Johan despre medicamente l-a făcut curios. Poate ar fi mai bine să verifice la ce efecte secundare se poate aștepta, în afară de cele pe care le-a observat deja. Caută Stilnoct. Pe FASS[19] citește că substanța activă din tablete se numește zolpidem, descrisă ca un „hipnotic“. Lista efectelor secundare este lungă. A avut noroc că nu i-au apărut mai multe dintre ele. Probabil că Johan are dreptate, David nu ar fi trebuit să se oprească brusc. Dar ce-a fost a fost.

Salvează pagina și închide browserul. Apoi se reazemă pe bancheta din spate a taxiului și închide ochii. Deși este extrem de obosit și îl dor toți mușchii, de mult timp nu s-a mai simțit atât de lucid. Și așa și trebuie să fie. Trebuie să o întâlnească pe Paulina Mentzer. Trebuie să afle ce vrea de la el. Poate dormi după aceea.

---

[19] Farmaceutiska Specialiteter i Sverige, bază de date suedeză care furnizează informații detaliate despre medicamente, dedicată publicului larg.

Florence se întinde spre tavan pentru a fixa capătul unei sfori cu puțină bandă adezivă. Celălalt capăt este prins de peretele opus al camerei. Stă pe un scaun pliant, ceea ce probabil vine la pachet cu un pericol de moarte, dar cele două scări din casă sunt deja ocupate de Philomene și de soțul ei, Michael. În bucătărie, Sören, tatăl lui Michael și bunicul lui Adam, decorează tortul în formă de avion. Florence se uită la toate stelele de hârtie și panglicile. Riscul prăbușirii micuței case din Bagarmossen sub greutatea tuturor decorațiunilor este iminent.

— Știi că petrecerea nu începe până-n ora 13, nu? spune ea, apăsând banda adezivă un pic mai tare.

Literele care atârnă de sfoară spun LA MULȚI ANI, ADAM!!! 10 ANI!!!

— Da, dar mai sunt multe de făcut până atunci, răspunde Phil, care se luptă cu o poză imensă cu Adam, făcută din bucățele de hârtie colorată. Împlinește o vârstă rotundă, până la urmă. Mersi din inimă că mă ajuți cu pregătirile.

Florence nu este convinsă că sărbătoritul în persoană acordă aceeași importanță împlinirii unei vârste rotunde. Mai degrabă are impresia că Adam și cei trei prieteni invitați vor să se joace pe Xbox. Dar ce știe ea? Ea nu are copii.

Și mai bine să fie prea mult decât prea puțin, dacă nu ești sigur. O iubește pe Phil, dar a văzut căprioare mai puțin emoționate. Undeva, în adâncul sufletului, Florence nu se poate abține să se întrebe dacă dorința surorii sale ca totul să fie perfect are legătură cu diagnosticele lui Adam. Ca un fel de compensație. Dar, din nou, ce știe ea?

— Nu vreau să fiu insensibilă, dar copiii de zece ani mai mănâncă tort? întreabă ea în direcția bucătăriei. Am crezut că preferă chipsurile și pizza.

Sören se oprește.

— Să îndrăznească să atingă capodopera asta, spune el, în timp ce încearcă să deseneze o carlingă cu jeleu verde.

— Hanna cu siguranță o s-o facă, spune Michael de pe o scară. O să mănânce tort, adică.

— Asta e fiică-mea, spune Sören și râde mulțumit.

Linge puțin jeleu de pe degete. Hanna nu este doar soția lui Bernard, care este fratele lui Philomene și al lui Florence, ea este și sora lui Michael. Deși nu biologică. A fost adoptată în familia lui Sören după ce părinții ei naturali au decedat într-un accident. După ce Michael a întâlnit-o pe Philomene, nu a trecut mult timp până când Hanna s-a îndrăgostit de Bernard. Un aranjament nespus de practic, pentru care Florence nu poate să se abțină din a o lua în râs pe Hanna adesea. Ceea ce ar putea avea legătură cu motivul pentru care Hanna nu o prea îndrăgește pe Florence.

Și apropo de a nu îndrăgi pe cineva, un anume David Lund este în prezent pe lista neagră. După ce i-a închis telefonul în nas lui Florence cu aproape o oră în urmă, aceasta a decis să-i mai dea o șansă. Poate că trebuia să digere ce i-a spus ea, înainte să o contacteze. De îndată ce va înțelege gravitatea situației, îi va trimite adresa, iar ea se va duce să-l ia pentru a merge la poliție, așa cum i-a promis lui Samir.

Dar nu a primit niciun mesaj.

Așa că a încercat să-l sune. De mai multe ori. Însă David nu a răspuns.

Apoi Phil a sunat și a întrebat dacă Florence poate veni mai devreme decât au stabilit ca s-o ajute. De ce nu? Urăște să nu fie de folos. Samir a sunat și el, desigur. Până acum l-a evitat, lăsând apelurile să ajungă în mesageria vocală, care spune că se află într-o întâlnire. Dar știe că timpul ei este limitat. Mai ales că este gata să-l strângă de gât pe David când îl vede.

— Ești supărată? întreabă o voce în spatele ei. Pari supărată. Pot să pun eu decorațiunile alea, dar ar fi fost mai amuzant dacă ar fi fost o surpriză.

Se întoarce și aproape cade de pe scaun din cauza mișcării. Este nepotul ei, radiind ca un mic soare. Sau, de fapt, nu mic, trebuie să-și amintească mereu că are zece ani acum. Suficient de mare pentru ca ea să trebuiască să-și controleze mai bine emoțiile. Coboară cu grijă de pe scaunul pliant.

— Salut-o pe mătușica ta preferată, spune ea, întinzând un pumn drept salut. Nu-i destul că sunt eu aici ca o surpriză?

Adam râde și îi atinge pumnul cu al lui. Florence știe că nu trebuie să încerce să-l îmbrățișeze. Lui Adam nu-i place când cineva îl atinge și Florence nu poate decât să empatizeze cu el. Ce copil ar vrea, de fapt, să fie ridicat de la pământ sau să fie ciufulit de rude necunoscute? Însă, pentru Adam, lucrurile merg mult mai departe. Atingerea aproape că îi provoacă durere. De aceea este îmbrăcat în pantaloni lejeri și un tricou mare, deși este ziua lui de naștere. Cu cât mai moale, cu atât mai bine.

— Bunicul face tort? întreabă el încet, aruncând o privire către bucătărie. Nu știe cât de grețoasă e frișca?

— Poate nu-i pentru noi, răspunde Florence. Ai mai construit ceva nou în Trailmakers să-mi arăți?

Adam se luminează la față.

— Da, de unde știi? zice el, uitându-se la un punct care se află fix lângă capul ei.

Nici contactul vizual nu este favoritul lui.

— Un avion VTOL pentru care am folosit ca bază un F-35, dar i-am dat aripi delta ca unui Eurofighter Typhoon. A ieșit destul de lat, dar merge. Mi-a luat o groază să îl echilibrez.

Adam este un geniu absolut în inginerie. Și adoră avioanele. Începe să povestească entuziasmat despre ultima sa creație în programul de calculator în care lucrează.

— Mi-ar plăcea să-l văd, spune Florence și o face cu sinceritate. Trebuie doar să dau un telefon.

Încearcă să-l sune din nou pe David. Niciun răspuns, nici de data aceasta. De fapt, îi pare sincer rău de David. Nu va fi deloc plăcut când va reuși să dea de el.

— Poftim, îi spune ea surorii sale, dându-i benzile pe care le mai are de pus. Am o treabă mai importantă cu Domnul Inginer Aeronautic.

Urcă scările cu Adam și intră în camera lui. Băiatul se așază la birou, în fața calculatorului. Alături se află modelul LEGO al unui Saab Jas 39 Gripen E. A fost cadoul de Crăciun de anul trecut de la ea. Se întreabă dacă Adam l-a pus acolo intenționat. Poate că nepotului ei nu-i place contactul fizic, dar este mult mai receptiv la semnalele sociale decât majoritatea. Adam captează stările de spirit ale altora ca și cum ar fi frunze căzătoare într-o pădure de

fagi. Simte totul. Așa că îi este mai ușor când oamenii sunt fericiți. Prin urmare, a pus modelul acolo știind că o va face fericită pe mătușa lui. Florence simte o nevoie acută să-l îmbrățișeze, dar se abține.

Adam deschide modelul digital de avion și se întoarce mândru către ea. Florence observă cum avionul de pe ecran se ridică încet de la sol, clătinându-se vizibil.

— Înțeleg ce ai spus despre aripile delta, comentează ea. De ce nu încerci cu o aripă inversată, ca la SU-47? Ar avea o stabilitate foarte bună chiar și la unghiuri de atac destul de agresive.

Adam o privește cu ochii mari, care aproape îi întâlnesc privirea.

— Asta… chiar ar merge, spune el.

— Nu uita cine e mătușica ta preferată, adaugă Florence zâmbind.

În timp ce Adam dispare în biblioteca lui digitală cu piese de avion, ea încearcă din nou să-l sune pe David. La fel ca data trecută, telefonul sună în gol. Este pe cale să închidă când, în sfârșit, cineva răspunde.

— Da… alo? spune o voce feminină șovăitoare.

— Sunt Florence Tapper, cu cine vorbesc? Unde este David?

— Nu este niciun David aici… adică… am primit un colet la recepție… un plic, spune femeia la fel de nesigură ca înainte. E aici de ceva timp, dar a început să lumineze acum câteva minute, l-am deschis când a început să lumineze din nou și am găsit telefonul ăsta. Nu înțeleg exact…

Adam a pus noile aripi pe modelul său și îi face semn lui Florence că este timpul să asiste la zborul de testare. Ea ridică un deget pentru a-i transmite că vine imediat.

— Recepție? îi zice Florence femeii de la telefon. Nu te supăra, unde *ești* mai exact?

Când se apropie, David îi spune taximetristului să oprească. Mai sunt încă două sute de metri până la casa lui Anton, dar David coboară și parcurge restul drumului pe jos. E mai bine ca nimeni să nu știe exact unde s-a dus, chiar dacă probabil nu e nevoie să fii un geniu pentru a-ți da seama.

Anton încă nu i-a răspuns la mesaj. Este posibil să nu fie acasă. Dar David nu are un plan B. Urmează aleea pietonală care merge paralel cu carosabilul. Măcar nu mai plouă. Cei mai mulți oameni stau încă în case, însă un bărbat este afară și greblează frunzele ude de pe proprietatea sa. Poartă o geacă groasă verde și o căciulă de iarnă și pare să înjure frunzele când acestea nu se mișcă așa cum vrea el. David își coboară privirea când trece pe lângă bărbatul respectiv. Nu poate scăpa de senzația că se află în afara lumii. O parte din el are convingerea că tot ceea ce vede este doar un decor de film. Ca și cum oameni în uniforme de poliție ar putea oricând să sară din tufișuri și să-l prindă, încurajați de Florence care probabil vrea să-l omoare. Își coboară privirea în pământ și grăbește pasul.

În cele din urmă, ajunge la drumul care duce pe dealul unde se află casa lui Anton. Bate la ușă. Nu are rost să sune, soneria este stricată dintotdeauna.

Așteaptă.

Bate din nou.

Nu deschide nimeni.

Anton ar putea să fie în cadă. Sau să asculte muzică. David se uită peste umăr, brusc convins că vreunul dintre vecinii pe lângă care a trecut a sunat la poliție. Gândul este desigur irațional, chiar dacă întregul Täby Kyrkby l-ar fi văzut, nu ar ști că îl caută poliția. Dar îi este aproape imposibil să scape de acest sentiment. În plus, este doar o chestiune de timp. Trebuie să intre rapid în clădire, să se îndepărteze de oamenii care ar putea dezvălui unde este.

Deodată, își dă seama că este duminică. Anton se află la biserică, ținând slujba. Sau liturghia, cum l-a învățat Anton că se numește. Se uită la ceas. Liturghia ar trebui să se fi terminat. Din fericire, biserica nu este prea departe.

David se întoarce pe aleea pietonală și încearcă să pară că nu se grăbește. Dar singurul lucru la care se gândește este felul în care se mișcă. Cum mergi normal când nu ai nimic de ascuns? Îți balansezi brațele sau nu? Cât de mult? Să privească înainte? Se simte ca un infractor evadat și este convins că astase vede.

Când ajunge în sfârșit la biserică, se grăbește să intre. Exteriorul simplu și alb contrastează puternic cu arcadele gotice ornamentate din interior, care se întind până la tavan. Arcadele sunt pline de picturi care ilustrează diferite scene din Biblie, dar nu numai. Una dintre imagini înfățișează patru persoane care dansează în jurul a ceva ce seamănă cu un stâlp de Midsommar[20]. Cu siguranță nu este ceva biblic, din câte știe David. Însă pictura lui preferată este cea în care un cavaler joacă șah cu moartea. Anton i-a spus că pictura datează de la sfârșitul secolului al XV-lea. David nu are idee ce caută în biserică, dar dacă a fost destul de bună pentru ca Ingmar Bergman să o folosească într-o piesă de teatru și un film, atunci este destul de bună și pentru el.

Slujba s-a terminat, într-adevăr, iar biserica este goală. David își strânge brațele pe lângă el și merge de-a lungul băncilor roșii până la altar. Deasupra altarului e suspendat un triptic care ilustrează scena răstignirii lui Iisus. Anton a subliniat, nu fără mândrie, că Iisus al lui de plastic de acasă este mai mare. La nord de altar, o ușă duce la sacristie, care este și biroul lui Anton. David ciocănește ușor. Sunetul produs de degetele lui pe ușa de metal răsună în biserica pustie.

— Un moment, se aude vocea lui Anton din interior.

David aude hârșâitul unui scaun pe podea. Apoi Anton deschide ușa.

— David? întreabă el surprins. Ce faci..

Tace când vede expresia lui David. Îl apucă de umăr și îl trage în sacristie. Se uită în biserică să se asigure că David este singur și apoi închide ușa după ei. Anton arată spre un scaun și David se așază. Camera este mică, încap doar o mică bibliotecă, o masă cu câteva scaune în jur și o cruce pe un raft. Fierbătorul de apă al lui Anton este pe podea, iar microfonul pe care îl folosește în timpul slujbelor este agățat într-un suport pe perete.

Abia când se așază, David își dă seama cât de obosit este. Cel mai mult ar vrea să se întindă pe podea. Dar nu crede că ar avea loc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Anton. Arăți de parcă ai fi urmărit de o fantomă.

— Pe-aproape, răspunde David și își trece mâna peste față. Urmărit, da. Dar nu de o fantomă. Trebuie să mă ascund de poliție timp de patru ore, sau mai bine zis trei acum, și să ajung din nou în oraș fără să fiu văzut.

Anton râde scurt, aproape ca un lătrat, apoi devine din nou serios. Trage un scaun lângă masă și se așază în fața lui David.

— Vorbești serios?

Anton nu pare că îl judecă. Pare că îl ia pe David foarte în serios și este pregătit să asculte. Probabil așa arată când are conversațiile sale spirituale. Nu e de mirare că atâta lume îl îndrăgește.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva după-amiază, explică David. Cred că e ceva foarte important. Dar, dacă sunt prins, nu mai pot s-o fac. O să mă duc la poliție după aceea, promit. Atunci ei pot face orice vor. Trebuie doar să mă întâlnesc cu ea mai întâi. Ca să aflu în ce sunt băgat.

Anton își drege vocea și își aranjează gulerul de preot.

— Cel mai bine ar fi să începi cu începutul.

---

[20] Simbol tradițional al sărbătorii Midsommar în Suedia, decorat cu flori și frunze, în jurul căreia se dansează și se celebrează solstițiul de vară.

Roy stă pe covorașul de joacă pentru bebeluși din living și dă cu picioarele în plăcile de plastic care scot diferite note când sunt lovite. Sunetele îl fac pe Roy să râdă gângurind.

— Mai are ceva până să ajungă ca Avicii, spune Liv. Cred că ar trebui să regândim planul de a trăi de pe urma lui când o să devină un star pop. Poate o să fim mame de fotbalist în schimb.

— Nu mame de fotbalist, răspunde Sakura simulând teama. Orice altceva, dar nu asta. Nici măcar n-am o geacă subțire cu puf. Dar de ce schimbi subiectul? Chiar vrei să faci asta?

Sunt în hol, iar Liv alege dintre obiectivele din geanta ei. Ia un obiectiv lung pe care scrie *Nikkor 400/2.8S* și îl manevrează cu atenție, aproape ca și cum ar fi un copil. Sakura nu știe nimic despre fotografie, deși Liv a încercat să o învețe. Dar știe că obiectivele lungi sunt pentru a fotografia de la distanță. Exact ceea ce a rugat-o David pe soția sa.

— Nu-mi miroase a bine, zice Sakura. Dacă Paulina are dreptate și cineva chiar îi urmărește pe ea și pe David? Dacă e periculos?

— Dac-aș fi fost alt tip de fotograf, treaba asta ar fi fost munca mea de zi cu zi, spune Liv, punând teleobiectivul în geantă. Am colegi care fotografiază războaie. Fac poze importante, cu riscul vieții lor.

Scoate un parasolar, verifică dacă se potrivește pe teleobiectiv și îl pune și pe acesta în geantă, în timp ce Roy continuă să-și cânte propria muzică în living. Liv se oprește, ascultă, apoi clatină din cap.

— Nu, spune ea. Mă gândeam că sună cel puțin ca David Guetta, dar nici măcar.

Sakura o privește pe Liv, care continuă să-și pregătească geanta. Liv are acea expresie pe care Sakura a văzut-o de atâtea ori înainte, cea de care s-a îndrăgostit. Expresia care arată că deja s-a decis.

— Voiam doar să spun că există fotografi ale căror poze contează, continuă Liv. Dar eu? Cel mai mare conflict în care intru apare când firma de catering uită laptele de mazăre al vreunui model răsfățat. Trebuie să-l ajut pe David cu asta. Așa o să pot suporta încă niște ani de fotografie în studio. La care, din păcate, sunt foarte bună.

Închide fermoarul genții și își îndreaptă spatele.

— Pe deasupra, zice ea, punând mâna pe obrazul Sakurei, dacă va fi cu adevărat periculos, gândește-te cât de mult te vei îngrijora pentru mine. Sună un pic sexy.

Sakura o ia de mână pe Liv.

— Vin și eu, spune ea. David e, totuși, mai mult prietenul meu.

— Să vină și Roy în BabyBjörn[21], nu? Nu cred că-i o idee bună. Dacă Paulina Mentzer are dreptate și cineva chiar îi urmărește pe ea și pe David, poate o să trebuiască să o șterg de-acolo rapid. Geanta e prea grea ca să fug cu ea, dar o pot abandona. Pozele se încarcă direct în cloud când le fac, iar camerele sunt doar obiecte. Pot cumpăra altele noi. Dar Roy este prea greu pentru a fugi cu el. Și cam ezit să-l abandonez. Nu ar fi pustiu fără el?

— Proasto! îi zice Sakura zâmbind.

— Până la urmă, se pare că *poate* scoate ceva sunete „ascultabile“, conchide Liv, punându-și geanta pe umăr.

— O să am emoții tot timpul, spune Sakura și își sărută soția.

— Știu, răspunde Liv și o îmbrățișează. Dar știi că nu m-ai mai iubi dacă n-aș fi așa. Și îți promit că o să mă întorc și o să mă revanșez.

---

[21] Marcă suedeză de produse pentru copii, cunoscută pentru suporturile de bebeluși tip marsupiu.

Anton își lasă mașina în parcarea complexului de locuințe de lângă cel al lui David și merge pe jos restul drumului. Dacă poliția chiar îi supraveghează casa lui David, nu are rost să le ofere și un Porsche roșu de memorat. Ar fi preferat să nu trebuiască să meargă deloc acasă la David. Doar pentru siguranță. Dar David a spus clar: Kreskin trebuie scos la plimbare, altfel ar fi cruzime față de animale. Și fiindcă David trebuie să se ascundă, Anton e nevoit să preia responsabilitatea de a ieși cu câinele.

Nu este nici pe departe un iubitor de câini, deși provine dintr-o familie unde au fost mereu cel puțin trei câini de diferite mărimi, ca membri extra ai familiei. Unul dintre ei, un labrador pe nume Teddy, a intrat în familie când Anton avea trei ani și l-a adorat din prima clipă. Nu exista nimic ce Teddy nu ar fi făcut pentru Anton. Și, sincer, Anton l-a adorat și el pe Teddy, deși câinii mari îl speriau puțin. Dar labradorul a fost special. Niciun alt câine nu s-a dovedit a fi ca el, nici înainte, nici după. Nu că ar avea ceva împotriva lor. Doar că nu a înțeles niciodată rostul. Nu sunt Teddy.

Când se apropie de casa lui David, nu vede pe nimeni în uniformă prin apropiere. Totuși, un bărbat corpolent stă pe o bancă de la locul de joacă de vizavi. Anton se întinde pentru a arăta că nu încearcă în niciun fel să se ascundă și se îndreaptă spre curtea lui David. Se duce la ușă și bagă cheia în broască. Este cu spatele la locul de joacă, dar aude cum bărbatul se ridică gemând.

— Hei, scuzați-mă! strigă polițistul în civil, căci nu poate fi altceva, din spatele lui Anton.

— Da? răspunde el și se întoarce.

Face tot posibilul să pară surprins.

— Îl cunoașteți pe cel care locuiește aici? respiră greu polițistul și se îndreaptă către Anton.

— David? Evident, e un bun prieten.

— Știți unde este?

Polițistul este acum lângă el și își linge buzele de câteva ori, ca și cum ar încerca să-și recapete suflul. A fost doar o plimbare de zece metri, gândește Anton.

— N-am idee, răspunde și zâmbește larg. N-am mai vorbit cu el de câteva zile. Nu vorbim mereu. Dar mereu îi scot câinele la plimbare duminica.

Deschide ușa de la intrare și pe covorul din hol, din fața acesteia, stă Kreskin. Când câinele îl vede pe Anton, lovește podeaua cu coada, de parcă ar vrea să arate că este mai mult decât timpul să facă pipi.

— Hmm, spune polițistul, care tot nu pare complet convins. Și nu știți unde ar putea fi David Lund? Sunt de la poliție, dacă n-am menționat. Mă numesc Roland și…

— Mi-am dat seama că sunteți de la poliție, îl întrerupe Anton și se apleacă să îi pună lesa lui Kreskin.

Polițistul ridică din sprâncene.

— Da? Atunci poate știți și de ce sunt aici? Poate ar trebui să vorbim și cu dumneavoastră?

Anton se îndreaptă de spate și își schimbă expresia feței într-una ușor iritată.

— Sunt preot, spune el. Așa că, dacă aș ști ceva despre… orice-o fi, am datoria să păstrez confidențialitatea. Dar nu din această cauză am înțeles că sunteți polițist. Le ofer adesea sprijin emoțional colegilor dumitale din nordul orașului. Vă recunosc de la kilometri distanță. Și acum scuză-mă, Roland, trebuie să scot câinele ăsta la plimbare, dacă nu vrem să aibă loc un accident pe covorul din hol. Apoi trebuie să mă întorc la biserică. E duminică, totuși.

David nu i-a cerut niciodată nimic lui Anton. Niciodată. Așa că acum, când a făcut-o, Anton ia această dovadă de încredere foarte în serios.

— Dacă mai ai întrebări, poți să contactezi dieceza, spune el. Sunt ușor de găsit.

Paulina stă lângă una dintre ferestrele boltite din sala de lectură specială a Bibliotecii Regale și privește Humlegården. Se află la etajul al șaselea, într-o cameră rezervată în mod normal pentru citirea și mânuirea manuscriselor vechi și unice. Sala de lectură nu are însă niciun pic din romantismul pe care o astfel de activitate l-ar putea sugera sau cu care biblioteca se poate mândri în general. Deși sala de lectură principală, situată un etaj mai jos, ar putea fi un colțișor perfect din Hogwarts, cu pereții săi roșii, coloanele verzi din marmură falsă și ornamentele aurii, sala de lectură specială de la etajul cel mai de sus arată ca biblioteca unei școli comunale. Rafturile sunt din lemn deschis la culoare și metal, iar iluminatul te duce cu gândul la un spital. Dar pe Paulina nu o interesează decorul camerei. În afară de ferestre. Mai precis, de ceea ce se află dincolo de ele. Șase etaje mai jos, la 50 de metri în față, vede statuia lui Carl von Linné. Locul unde urmează să îl întâlnească pe David Lund.

Poate pentru a suta oară se întreabă dacă face ceea ce trebuie. Ce drept are ea să împlinească dorința mamei sale? Nu crede că s-ar bucura dacă cineva i-ar face același lucru. Probabil David duce o viață complet normală și a lăsat în urmă lucrurile care s-au întâmplat când era mic. Nu are nevoie să i se reamintească de ele. Totuși, ea stă acolo, pregătită să-i încredințeze unei persoane pe care nu o cunoaște o responsabilitate teribilă.

Jos, în parc, oamenii se îmbulzesc în locurile unde a revenit soarele. Evită umbrele de sub copaci, frigul de acolo probabil le amintește prea mult de faptul că în curând va fi și mai rece, când toamna se va transforma în iarnă.

Ar fi putut, desigur, să ardă scrisoarea. Să spună că totul a fost o greșeală. Dar este prea târziu pentru asta. După ce șocul reportajului de la știri s-a domolit, a încercat să se convingă că e imposibil ca femeia găsită moartă să fie chiar Isobel. Dar durerea din piept nu i-a dispărut. Încă nu a reușit să dea de Isobel sau de Tobias.

În plus, mama ei a rugat-o.

Încearcă să nu se supere pe mama ei, care a pus-o într-un pericol atât de mare, un pericol pe care mama ei însăși l-a evitat cât a trăit. Dar îi este greu. Dacă mama ei nu ar fi fost atât de lașă,

Paulina nu ar fi fost acum aici. Scoate scrisoarea din geantă și o citește din nou, deși o știe pe de rost. Ultimele rânduri le citește de câteva ori.

Te iubesc.
Mama ta,
Eva

Paulina strânge scrisoarea cu putere în mână și privește pe fereastră. Scrisoarea este o ștafetă otrăvită și aleargă deja cu ea de o săptămână, de când l-a contactat pe David pentru prima dată. Nu va putea să respire cum trebuie până când acesta nu îl va prelua. Trebuie să fie jos, lângă statuie, într-un sfert de oră.

Florence merge cu pași repezi pe Linnégatan, făcând grimase din cauza vocii care zbiară la ea în căști. Tocurile lovesc trotuarul cu putere. Îi transpiră spatele, deși soarele de după-amiază nu este prea fierbinte. Motivul îl constituie parțial pașii ei grăbiți, dar și telefonul din geantă. Telefonul lui David.

După ce a vorbit cu femeia de la Tom Tits, Florence i-a explicat lui Adam că trebuie să plece pentru o vreme, dar că se va întoarce. Apoi a chemat un taxi. Când acesta a sosit, a sărit înăuntru înainte ca mașina să apuce să oprească. În drum spre Södertälje, a sunat-o din nou pe femeia de la recepție și i-a spus că totul a fost o farsă și că este pe drum pentru a lua telefonul. A înjurat tare pe bancheta din spate a taxiului pe tot parcursul călătoriei.

Florence s-a întors la sora ei în Bagarmossen o oră și jumătate mai târziu. Cu telefonul lui David în geantă și fără nicio modalitate de a-l contacta. La sărbătorirea lui Adam și-a petrecut mare parte din timp respingând apelurile lui Samir. Măcar Adam s-a bucurat extrem de mult de cadoul ei, un tur privat cu ghid la Muzeul Forțelor Aeriene din Linköping. Philomene a observat, desigur, că ceva nu era în regulă, dar sora lui Florence a fost destul de deșteaptă să nu pună nicio întrebare. După ora 14, Florence s-a scuzat, spunând că puștii au stat suficient cu mătușa, chiar dacă era clar preferata tuturor.

Din pură obișnuință, i-a dat taximetristului adresa biroului în loc de cea a parcului Humlegården, dar nu prea contează. Sunt doar trei străzi până la parc. Și avea nevoie de o plimbare pentru a mai scăpa de hormonii de stres.

David este ca și mort.

Abia acum îi răspunde lui Samir. Dacă mai devreme contactul ei de la secția de poliție nu era prea fericit, acum este complet furios.

— Unde dracului sunteți? urlă el. Ai promis că o să veniți de dimineață. Klaus a luat-o complet razna fiindcă David a dispărut fără urmă. Nu mai e acasă, e după-amiază și voi tot nu sunteți aici. Ai ceva de-a face cu asta? Realizezi că pot fi dat afară? Și chiar că pot fi acuzat de complicitate la protejarea unui infractor.

— Ei, nu te agita, spune Florence scurt.

Aproape a ajuns la Humlegården. Traversează intersecția cu mâna întinsă spre mașinile care se apropie, fără să se uite în jur. Un SUV negru frânează brusc, oprindu-se la câțiva centimetri de ea. Nici măcar nu clipește.

— Nu te dă nimeni afară, continuă ea. E practic imposibil să concediezi pe cineva în Suedia. Crede-mă, știu asta.

Florence ajunge la intrarea în parc și se strecoară printre două cărucioare de copii. Mamele au ambele părul blond deschis și poartă căciuli tricotate care, într-un fel, le accentuează și mai mult tinerețea. Florence crede că fac tot posibilul să nu arate ca niște mame.

— Regina gheții, asta ești! spune Samir. Și nu schimba subiectul. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde sunteți?

Florence își potrivește una dintre căști pentru a-l auzi mai bine pe Samir. Trebuie să fie mai amabilă cu el. Din cauza ei, probabil că Samir este în mare rahat la secția de poliție acum.

— Nu am nicio explicație bună pentru ce s-a întâmplat. Îmi cer scuze. Dar sunt pe drum să-l iau pe David, o să pun mâna pe el din moment în moment. Știu exact unde va fi peste câteva secunde. Și promit că-ți las ce mai rămâne după ce termin eu cu el.

Apasă pe o cască pentru a închide apelul și se uită în jur în parc. În e-mail, Paulina i-a cerut lui David să se întâlnească la statuia lui Linné. Florence se uită la ceas. L-a mințit pe Samir, a ajuns de fapt cu zece minute mai devreme. Dar mai bine așa decât mai târziu.

Sunt nefiresc de mulți copaci în Humlegården pentru un parc urban, dar statuia lui Carl von Linné se află într-o zonă deschisă din spatele Bibliotecii Regale. De acolo, cărările se întind în toate direcțiile prin parc. Linné stă pe un piedestal înalt în mijloc, ca butucul unei roți ale cărei spițe sunt cărările. La colțurile piedestalului sunt patru femei, ca parte a statuii. Într-o excursie școlară din clasele primare, Florence a aflat că femeile simbolizează botanica, medicina, mineralogia și zoologia. Linné însuși a fost, bineînțeles, cel care a catalogat toate acestea.

Chiar și atunci i s-a părut o simbolistică interesantă. Calitățile inerente ale naturii sunt simbolizate de femei. Ceea ce este,

desigur, foarte potrivit. Mai puțin potrivit este faptul că, proporțional, ele sunt subordonate bărbatului reprezentat mult mai mare, a cărui singură realizare a fost să facă un tabel Excel cu forțele naturii.

Mamele cu cărucioare de copii pe care le-a întâlnit mai devreme trec pe lângă ea. Vede câțiva plimbăreți de duminică plecând din parc. Băncile ude din apropierea statuii sunt goale. Nimeni nu pare să rămână. Nimeni care ar putea fi Paulina. Și nu vede vreo urmă de David. Florence șterge una dintre băncile verzi cu mâna. Apoi se așază și așteaptă.

Inițial, Liv intenționase să aducă un trepied pentru cameră. Dar asta ar fi făcut-o mult mai puțin mobilă. Și nu crede că David are nevoie de un cadru perfect. Teleobiectivul, cel puțin, îi permite să fotografieze de la o distanță sigură. Se simte ca un agent secret când se ascunde în iarba umedă din spatele câtorva copaci, pe aleea care merge direct spre nord-vest de la statuia lui Linné. De acolo vede suficient de bine prin obiectivul camerei pentru a putea citi plăcuța de alamă de la picioarele lui Linné.

Geanta ei pentru aparat este decorată cu sigla Societății Ornitologice Suedeze. Fusese ideea Sakurei, înainte ca Liv să plece de acasă. În cazul în care cineva ar întreba-o ce face cu un aparat de paparazzi în Humlegården. Lui Liv i se păruse o prostie totală, având în vedere că va fi în oraș și nu în pădure, dar în cele din urmă fusese de acord.

O femeie se oprește la statuie și se uită în jur. Este înaltă și poartă un sacou negru cu o bluză albă. Părul îl are prins în coc. În ciuda ridurilor de pe frunte, este extrem de frumoasă, cu pomeți înalți, aristocratici. Liv crede că arată ca o avocată. Sau mai degrabă ca o vedetă de film care joacă rolul unei avocate. Liv își dă seama că poate Paulina nu îndrăznește să vină singură și a trimis un delegat. Nu cumva este acea Florence? În acest caz, David a avut mai mult noroc decât merita. Dacă Liv nu ar fi avut-o pe Sakura, nu i-ar fi displăcut să fie invitată la un suc de avocata vedetă de film. Liv o studiază câteva minute prin obiectiv. Femeia se așază pe o bancă și Liv începe să facă fotografii, pentru orice eventualitate. Nu se mai simte ca un agent secret, ci mai degrabă ca un stalker. Dar poate da vina pe David, care i-a cerut să facă asta, dacă Sakura ar întreba-o de ce are atât de multe fotografii cu o femeie extrem de frumoasă.

Cineva o bate pe umăr. Liv aproape că se lovește cu fruntea de aparat. Se ridică și se întoarce. În fața ei stă un bărbat scund, dar zdravăn.

— Bună, spune el vesel. Ce păsări urmărești cu o așa cameră?

Arată spre abțibildul de pe geantă.

— Păi... uneori mai vin vulturi pe aici, deși e mijlocul orașului, răspunde ea, încercând să pară că știe despre ce vorbește.

Zâmbește, însă zâmbetul îi devine nesigur. Bărbatul îi zâmbește și el, larg. Prea larg.

— Oricum, trebuie să plec acum, murmură ea și pune camera în geantă.

Bărbatul doar continuă să zâmbească. Ea închide geanta, o pune pe umăr și iese pe alee. Departe de bărbat, departe de statuie. După ce merge câțiva metri, îndrăznește să arunce o privire înapoi. Bărbatul încă stă acolo, cu zâmbetul înghețat pe față. Când se întoarce din nou, se ciocnește de un alt bărbat care îi taie calea. Este opusul primului. Blond, înalt și slab.

— Vai, ce te grăbești! spune acesta. Trebuie să vorbim cu tine. Apropo, eu sunt Sandro.

Paulina privește din nou pe fereastra Bibliotecii Regale. Din punctul ei de observație, se poate uita la toți cei care se apropie de statuie. De acolo, zărește o femeie brunetă ascunsă în spatele unui copac, mai departe pe alee, cu o cameră cu cel mai lung obiectiv pe care Paulina l-a văzut vreodată. Femeia îi pare vag familiară, dar este prea departe pentru ca Paulina să-i distingă fața. Paulina este aproape sigură că s-au mai întâlnit. Poate la o ședință foto, având în vedere că femeia pare să fie fotograf.

Dar important este că mama Paulinei a avut dreptate.

În mod clar este urmărită.

Paulina nu știe dacă lucrurile de care s-a temut în ultimele zile au fost reale sau au existat doar în imaginația ei. Nu știe câți dintre cei pe care i-a evitat pe stradă doar au considerat-o foarte ciudată. Dar femeia din spatele copacului, ca să nu mai vorbim de aparatul ei, confirmă că Paulina a făcut bine că s-a ferit.

O femeie blondă în haine negre vine în pas grăbit, vorbind energic în căști. Șterge o bancă și se așază, cu privirea fixată pe statuie. Și ea pare că așteaptă pe cineva. Paulina se retrage de la fereastră. Cine sunt oamenii aceștia? Niciunul dintre ei nu arată cum și i-a imaginat ea pe cei despre care mama ei a avertizat-o în scrisoare. Dar nu poate fi o coincidență că sunt acolo.

Își mușcă buza și se uită în jur în sala de lectură. Este aproape goală, cu excepția unui bărbat mai în vârstă care răsfoiește edițiile vechi ale unei reviste. O urmărește și el, împreună cu ceilalți? Atenție, își amintește ea. Nu lăsa gândurile să-ți scape de sub control. Chiar dacă este într-adevăr supravegheată, nu câștigă nimic dacă devine paranoică.

Ceva se întâmplă afară. Femeia cu camera foto își părăsește poziția. Iese pe alee, dar este oprită de un bărbat înalt, blond. Un bărbat mai scund se apropie din urmă. Paulina își dorește să poată auzi ce spun. Dar vede cum femeia cu camera foto scutură din cap atât de puternic încât părul ei negru zboară. Bărbații o apucă brusc de câte un braț și o duc undeva. Femeia nu pare că vrea să meargă cu ei, dar totuși o face. Paulina observă apoi cât de rigid pășește femeia, de parcă cineva o apasă cu ceva în spate. Aleea cotește la 90 de grade și, când trec de curbă, Paulina îi vede din spate. Corect. Bărbatul înalt ține ceva în spatele femeii.

Încercă să blocheze obiectul cu corpul său, dar Paulina vede strălucirea metalului. Un cuțit. De dimensiuni considerabile. Picioarele Paulinei înțepenesc. Oare asta înseamnă că cei doi bărbați sunt de partea ei? Sau invers? Lucrează pentru femeia de pe bancă? Și unde se duc? Încearcă să privească în direcția spre care se îndreaptă bărbații și zărește o ddubiță la marginea parcului.

— A fost o idee extrem de proastă, mamă, spune ea cu voce tare.

Iritat, bărbatul mai în vârstă, cel cu revistele, îi face semn să tacă. Paulina înghite în sec și își lipește fruntea de fereastră. Își vede propria reflexie. Cearcănele. Iar prin fața ei translucidă, o vede pe femeia de pe bancă. Încă e acolo. Ceasul arată 14:55. Dacă Paulina vrea să fie punctuală, trebuie să pornească spre statuie. Unde o așteaptă femeia. Bărbații care au luat-o pe fotografă pot reveni în orice moment. Nu a văzut încă pe nimeni care ar putea fi David.

Ar putea să renunțe. Dar dacă vine în ultimul moment? Și dacă... Dacă de fapt acei bărbați îl caută pe el? Pentru că ea l-a atras aici?

David stă în mașina lui Anton, care este parcată în fața hotelului Scandic Anglais din Stureplan. În fața lor, de cealaltă parte a străzii, se află Biblioteca Regală. Iar dincolo de aceasta, Humlegården și statuia unde ar trebui să se întâlnească peste câteva minute cu Paulina.

— Ești sigur de asta? întreabă el trăgându-se de guler. Mă simt deghizat ca naiba.

De obicei, David poartă tricou sau cămașă. Gulerul de preot pe care Anton i l-a împrumutat îi stă în jurul gâtului de parcă ar vrea să-l sufoce.

— Chiar *ești* deghizat, spune Anton. M-ai văzut vreodată umblând în hainele astea într-o zi obișnuită? Nu, exact. Dar asta e imaginea pe care o are publicul despre cum arată un preot. Pe asta mizăm acum. Nu poți avea o deghizare mai bună.

— Și de ce trebuie să mă deghizez, mai exact?

— Pentru că te caută poliția. Polițistul în civil de acasă n-a fost prea subtil. Ceea ce vreau să spun e că cei care te caută cred că încerci să te ascunzi. Să te îmbraci astfel încât să ieși în evidență este cea mai bună metodă de a deveni invizibil. N-ai idee cât de repede își întorc oamenii privirea când văd acel guler alb.

Anton apasă cu degetul pe o mică figurină cu Iisus de pe bordul mașinii. Figurina începe să se legene înainte și înapoi pe un arc.

— Dacă zici tu, spune David. Dar o să iau oricum și șapca. Pentru siguranță.

— N-ai încredere că Dumnezeu va avea grijă de tine? întreabă Anton zâmbind.

Dar zâmbetul este forțat.

— Cred că trebuie să lucrăm la încrederea asta din ambele părți, spune David și deschide portiera.

Își potrivește gulerul pentru a zecea oară, își pune șapca și iese.

— Știi unde mă găsești, zice Anton aplecându-se. Abia aștept să te rup la *Soul Calibur* din nou când totul se va termina.

Anton închide portiera. David înțelege că prietenul său încearcă să-l facă să se relaxeze. Dar mușchii corpului îi sunt ca un mecanism tensionat. Oboseala de dimineață a dispărut complet. Trage adânc aer în piept și pornește spre parc cu pași hotărâți.

Florence se uită la ceas. Câteva minute după ora 15. Nici urmă de David, nici urmă de cineva care să fie Paulina. Un bărbat apare de după colțul clădirii bibliotecii. Poartă pantaloni negri și o cămașă neagră. I se vede un dreptunghi alb la gât, care contrastează cu șapca de baseball albastrăpe care o poartă. Florence zâmbește în sinea ei. Probabil că nu a mai văzut niciodată un preot cu șapcă înainte. Nu că ar vedea preoți prea des. Nu îi poate distinge întreaga față, dar ceea ce vede îi place. Nu e sigură dacă are voie să considere un preot sexy, dar care ar fi altfel scopul acelor haine negre?

Începe să se uite din nou după David. Mamele cu cărucioare s-au întors, de data aceasta cu căni mari cu cafea în mâini. Evident, aveau nevoie doar de un plin de cafea. Florence a fost întotdeauna uimită de câtă cafea par să bea părinții în concediul de maternitate. Dar e clar, probabil este necesar. Când surorile ei au făcut copii, niciuna dintre ele nu a părut să fi dormit vreo doi ani. Florence își iubește nepoții, dar probabil că i-ar fi omorât dacă ar fi ținut-o trează în felul acesta.

Un bărbat mai în vârstă, cu costum și cravată, scotocește în coșurile de gunoi. Este pieptănat cu grijă și proaspăt bărbierit, dar mersul său înclinat trădează fațada. Lui Florence îi este milă de el. Deși nu îi place să îi fie milă de alții. Este mai bine să ajuți. Oricum, bărbatul cu siguranță nu este David. Nici măcar dacă ar fi deghizat.

Dar David nu este nicăieri altundeva.

Nici urmă de David, nici urmă de Paulina.

Privirea i se oprește din nou asupra preotului. Există ceva legat de modul în care se mișcă. De parcă se gândește la fiecare pas pe care îl face. Și de ce se uită tot timpul în jos? E greu să-i vadă fața sub șapcă. O față care..

Doamne ferește!

Preotul e David.

Florence dă să se ridice când observă doi bărbați care vin pe alee. Spre deosebire de ceilalți oameni pe care i-a văzut în parc, aceștia se mișcă având un scop precis. Prima dată crede că sunt polițiști în civil, că Samir a înțeles cumva unde se află și și-a trimis colegii să-l prindă pe David, dar renunță rapid la idee.

Merg cu pași apăsați, aproape agresivi. De parcă lumea le aparține. A fost avocat destul timp, a asistat la suficiente procese pentru a recunoaște stilul. Cei care vin sunt violență pură în formă umană. Nu poate fi o coincidență că se află acolo. Mai ales că se îndreaptă direct spre statuia spre care merge și David.

Cei doi bărbați nu par să-l fi observat pe preot. Sunt la doar câțiva metri de ea și se apropie rapid. Trebuie să facă ceva.

Florence se ridică de pe bancă și aleargă ușor către David. Acesta cască ochii de surprindere, însă ea nu îi lasă timp să reacționeze. Îl prinde strâns de braț și îl răsucește, astfel încât să fie cu spatele la cei doi bărbați. Apoi îl trage înapoi în direcția din care David tocmai venise. El nu are altă opțiune decât să o urmeze.

— Ce faci? o întreabă în șoaptă. Ai văzut-o pe Paulina?

Florence aruncă o privire peste umăr. Bărbații nu s-au oprit, vin spre ei și au privirile fixate asupra lui David. Deghizarea lui nu a ținut. Rahat! Florence încearcă să gândească rapid. Cum i-ar putea împiedica să se apropie? Dacă ar atrage atenția asupra ei și a lui David? Da. Trebuie să facă o scenă.

— Doar pentru că ești preot, nu poți să te porți cum vrei tu! îi strigă în față lui David.

El se dă în spate, dar ea îl tot trage de braț, către colțul bibliotecii, în timp ce continuă să improvizeze.

— Credeai că nu-mi dau seama că te vezi din nou cu... zdreanța aia? strigă ea.

Mamele cu cărucioare s-au oprit și se holbează la ei. La fel și doi bărbați cu crose de hochei pe umăr. Bine.

— Fac o scenă cât de mare vreau eu, continuă Florence, ridicând vocea cât poate. Întregul parc să știe că te culci cu fete de 20 de ani din parohia ta.

Cu cât îi văd mai mulți, cu atât mai bine. Cei doi bărbați probabil că nu vor îndrăzni să facă ceva dacă toți se uită. Aruncă încă o privire rapidă peste umăr. Bărbații s-au oprit. Se uită unul la altul. Apoi o iau din loc iar.

— La dracu', șoptește ea. N-a mers.

— Ce se petrece? întreabă David.

— Trebuie să plecăm de aici. Rapid.

— Un prieten mă așteaptă într-o mașină, spune David. De cealaltă parte a bibliotecii.

O iau pe lângă latura mai scurtă a clădiri mari și galbene. Florence nu îndrăznește să se uite înapoi. Dar cei doi bărbați ar trebui să fie atât de aproape încât să le simtă respirația. Probabil că doar așteaptă momentul potrivit. Este doar o chestiune de secunde până când cei doi bărbați vor decide să nu se mai joace cu ei. De cealaltă parte a Bibliotecii Regale este parcat un Porsche Cayenne roșu, nou-nouț. David dă din cap către mașină.

— Acolo, șoptește el.

Florence nu vrea nimic altceva decât să o ia la fugă, dar se abține. Bărbații din spatele lor nu trebuie să știe încotro se îndreaptă. Dacă bănuiesc ceva, îi vor ajunge din urmă într-o clipă. Iar Florence și David mai au câțiva metri buni până la mașină. În orice moment, o să simtă o mână pe umăr. Știe. Dar, în mod incredibil, asta nu se întâmplă.

Când ajung în dreptul stopurilor Porsche-ului, îi eliberează brațul lui David.

— Urcă, spune ea.

David deschide repede portiera din spate și sare în mașină. Ea îl urmează, trântește portiera și caută butonul de blocare.

— Condu! strigă David către bărbatul de la volan, care pornește imediat motorul.

Bărbatul înalt ajunge la geamul ei când mașina se pune în mișcare. Are ochii negri și începe să tragă de mânerul portierei. Dar aceasta este blocată. Roțile scârțâie când șoferul apasă pe pedala de accelerație, iar bărbatul este forțat să dea drumul mânerului. Când mașina se îndepărtează, Florence se întoarce și se uită la cei doi bărbați care stau pe trotuar. Par concentrați. Cu siguranță, amândoi memorează aspectul mașinii și numărul de înmatriculare.

— Ce vă holbați? mormăie șoferul mașinii. N-aveți la ce.

Paulina coboară în fugă scările Bibliotecii Regale, câte trei trepte odată. Încearcă să facă un calcul de risc în minte în timp ce aleargă. Este mereu pe punctul de a cădea, dar nu îndrăznește să încetinească. Cei doi bărbați care au amenințat-o pe fotografă nu par să fie de partea ei. Păreau răi. Și îi urmăreau pe blondă și pe preot. Ceea ce ar trebui să însemne că blonda și preotul *sunt* de partea ei. Întrebarea este doar cine sunt. Este trecut de ora 15. Deci fie David nu a apărut, fie el este preotul. Aleargă spre ieșire și se aruncă pe ușă în același moment în care blonda și preotul se urcă într-un Porsche roșu, aflat puțin mai departe, în stânga. Cei doi bărbați la care tocmai se gândise sunt chiar în spatele lor.

Desigur, ar fi putut rămâne în siguranța sălii de lectură, dar nimic nu garantează că acei bărbați nu ar fi căutat-o și pe ea. Trebuie să continue să se miște. Paulina crește viteza, coborând ultimele trepte spre stradă, până când simte gust de sânge în gură. Este conștientă că ar putea greși în analiza ei, că David ar putea să fie în cu totul altă parte, dar trebuie să rișt e. Pentru că nu îndrăznește să rămână.

Porsche-ul virează de lângă trotuar. Chiar înainte ca mașina să ajungă în dreptul ei, Paulina fuge în mijlocul șoselei, cu mâinile întinse. Mașina frânează brusc la o jumătate de metru de ea. Paulina se repede spre partea pasagerului și trage de mânerul portierei. Blonda din mașină o privește o jumătate de secundă. Apoi deschide portiera, în timp ce bărbații rămași în urmă aleargă către ei. Paulina se aruncă înăuntru și aterizează pe jumătate peste femeia blondă.

— Condu! urlă ea, încercând să închidă portiera.

Șoferul calcă accelerația, iar Paulina aproape alunecă afară. Bărbatul înalt ajunge la mașină și o apucă pe Paulina de călcâiul pantofului, până când preotul o trage în mașină. Bărbatul începe să înjure în spatele lor. Blonda trântește portiera și se dă mai încolo, să-i facă loc pe banchetă.

— Paulina, gâfâie ea și arată cu degetul spre sine.

I s-a tăiat răsuflarea și nu mai poate să adauge nimic altceva.

Femeia doar dă din cap în semn de răspuns. Mașina intră în trafic pe Birger Jarlsgatan, în timp ce Paulina se răsucește și îi

vede pe cei doi bărbați cum se uită după mașină. Apoi se întorc și pornesc în direcție opusă.

— Stai, Anton! îi strigă preotul șoferului. N-avem cum să plecăm. Liv e încă în parc. Am rugat-o să facă poze, în caz că se întâmplă ceva. Trebuie să verificăm dacă e în siguranță.

Liv. În sfârșit, îi pică fisa. În urmă cu cinci ani, Paulina a avut o ședință foto pentru un catalog de vânzări prin corespondență, pe vremea când încerca să devină model. Fotografa fusese o femeie cam morocănoasă, cu părul negru și dezordonat. Și o chema Liv. Paulina *știa* că o mai întâlnise cândva.

— Am văzut-o eu, spune Paulina. Pe Liv, adică. Au luat-o ăia. Cred că e la ei în dubiță.

Cum s-au putut întâmpla lucrurile atât de repede? Trebuia doar să o întâlnească pe Paulina Mentzer, să fie certat de Florence și apoi să meargă la poliție. În schimb, acum fug de doi bărbați care par să le pună viața în pericol și care se pare că au răpit-o pe Liv.

— Trebuie să facem ceva, spune David, detestând cât de nepotrivit sună cuvintele.

Ce reflecție grozavă! Urmează Premiul Nobel.

— Cum ar fi? întreabă Anton în timp ce virează spre Birger Jarlsgatan.

— Nu știu. Dar poate reușim să ajungem înaintea celor doi în parc, la dubița lor și la Liv. Ei trebuie să alerge până acolo, dar noi putem merge cu mașina. Fă dreapta la semafor și mi se rupe dacă prinzi roșu.

Anton dă aprobator din cap și apasă accelerația.

— David, sunt al dracului de supărată pe tine, dar vorbim mai târziu despre asta, spune Florence tăios. Îmi risc cariera dacă nu mergem imediat la secția de poliție. Nu avem timp pentru asta. Îl sun pe Samir și-i dau o descriere a dubei, ca să se ocupe poliția de ei. Nu vor ajunge prea departe.

David clatină cu putere din cap. Liv este responsabilitatea lui. El a rugat-o să vină acolo. Poliția poate să facă ce vrea cu el după aceea. Dar trebuie să aibă grijă ca Liv să fie în siguranță.

— Nu ai văzut cum arătau ăia doi? întreabă el. Chiar vrei s-o lăsăm cu ei?

Florence deschide gura pentru a răspunde, dar este întreruptă de un sunet care provine din geanta ei. Inițial, pare confuză, apoi scoate un telefon din geantă. David recunoaște imediat colțul crăpat al carcasei. Este telefonul lui. Cel pe care l-a trimis în Södertälje. Ea i-l întinde cu o privire care ar putea pulveriza un munte imens. El roșește și se uită la ecran. Vede un număr necunoscut.

— David, răspunde el.

— Frumoasă mașina cu care ai evadat, spune o voce de bărbat la telefon. Pe bune. Mi-ar plăcea și mie un Cayenne. Culoarea pare un pic prea de filme de la Hollywood, dar nu-i rea.

David simte cum îl pișcă pielea pe ceafă. Aceeași senzație de panică și de neputință pe care a avut-o când a aflat că Johan este

bolnav. Pune telefonul pe difuzor să audă și ceilalți. Anton virează la intersecția din partea vestică a parcului și frânează brusc la o trecere de pietoni. Vreo 20 de copii de grădiniță, în veste galbene reflectorizante, traversează strada. Una dintre educatoare, în geacă roșie cu logoul grădiniței și cu dreaduri lungi până la talie, se uită furioasă la Porsche-ul care tocmai a oprit brusc în fața lor. Probabil că se gândește la ceva despre bărbații care conduc Porsche-uri în Östermalm și la nevoia lor de afirmare. Un copil cu cizme de cauciuc gigantice și o căciulă albastru-deschis se oprește și le face cu mâna. Anton îi face cu mâna și el, încordat.

— David, ești acolo? se aude vocea la telefon.

Este calmă, aproape curioasă.

— Ce vrei? întreabă David în cele din urmă.

— Înțelegem ce încercați să faceți. Vă vedem. Și, în ciuda copiilor de la grădiniță, probabil că veți ajunge acolo cu câteva minute înaintea noastră. Dar degeaba. Pentru că nu aveți idee ce faceți.

— Lăsați-o în pace pe Liv, spune el atât de încet încât aproape că este o șoaptă.

Nu sună nici eroic, nici convingător. Adevărul e că îi este frică.

— Deci o cunoști pe femeia cu camera foto? zice vocea la fel de calmă ca înainte. De fapt, nu eram complet siguri. Am luat-o doar ca măsură de precauție. Dar e bine de știut. Urăsc să fac rău oamenilor când nu e necesar.

David își mușcă limba. Nu trebuia să-i spună numele lui Liv. Tocmai a înrăutățit situația.

— Uite cum trebuie să procedați, continuă vocea. Ne întoarcem la dubiță în trei minute. Dacă sunteți acolo atunci, ea moare. Dacă ne urmăriți, moare. De fapt, dacă nu vă opriți imediat, moare.

Privirea lui David o întâlnește pe a lui Anton în oglinda retrovizoare. Anton ridică o sprânceană într-o întrebare tăcută. Ultimii copii se grăbesc să treacă, iar educatoarea cu dreaduri le aruncă încă o privire furioasă.

— Vorbesc pe bune, zice vocea. Opriți-vă acum. Altfel moare.

David îi face semn din cap lui Anton, care eliberează accelerația în timp ce semaforul se schimbă pe verde. Se aud claxoane furioase din spatele lor, în timp ce Anton trage mașina demonstrativ pe marginea drumului și oprește motorul.

— Așa da, spune vocea. Te contactăm noi mâine, David. Dacă vreunul dintre voi vorbește cu cineva despre ce s-a întâmplat, ghici ce? Moare. Într-un mod care vă va ține treji ani întregi de-acum încolo. Și sper că înțelegeți că numărul ăsta nu poate fi urmărit. Telefonul ăsta va ajunge în coșul de gunoi în aceeași secundă în care închid. David, până ne auzim din nou, vezi să mănânci ceva. E ușor să uiți să mănânci când ești în șoc. Încearcă să dormi. Va fi o zi mare pentru tine mâine.

Apelul se încheie.

— Uite-i! exclamă Paulina și arată pe stradă.

Dubița este parcată în fața lor, pe aceeași parte a drumului, la nu mai mult de 100 de metri distanță. Atât de aproape. Și totuși, atât de departe. Cei doi bărbați merg printre copacii din parc. Cel mai înalt dintre ei îi face un semn din cap lui David. Ajung la dubiță și deschid ușile din spate. Cineva este acolo. În ciuda distanței, David vede că este Liv. Ar recunoaște oriunde acel păr negru dezordonat. Echipamentul ei foto pare să fie acolo, de asemenea.

— Să dea naiba! spune Anton.

David își scoate șapca și își trece mâinile prin păr, frustrat. Sperase că bărbatul de la telefon mințea, că Liv nu ar fi acolo. Dar este întinsă pe podeaua dubei, cu picioarele și brațele prinse cu bandă adezivă. O bandă argintie îi acoperă gura. David încearcă să nimerească mânerul portierei, dar Florence își pune mâna pe brațul lui.

— Nu cred că glumesc când spun că o s-o omoare dacă ne băgăm. Nu avem ce face.

— Dar n-ai văzut-o? exclamă el disperat. Era în regulă, ei nu pot să... Nu putem s-o lăsăm așa!

— N-o lăsăm, spune Florence, privindu-l în ochi.

Cei doi bărbați închid ușile din spate. Le deschiseseră doar pentru a arăta că vorbesc serios. Cel mai solid dintre ei arată spre mașina lui Anton, face semn cu degetul mare în sus și se urcă la

volan. Apoi dubița se îndepărtează de marginea trotuarului și pleacă.

David nu s-a simțit niciodată atât de neputincios.

— A reținut cineva numărul de înmatriculare? întreabă Paulina.

— Mi-e greu să cred o să fie de folos, răspunde Florence. Sigur e fals sau furat.

David o strânge de mână pe Florence. Are nevoie de câteva secunde pentru a-și reveni. Totul pare atât de suprarealist. Dar măcar există o persoană care poate să explice ce se întâmplă.

— Eu sunt David, îi spune el Paulinei. Îmi pare bine că te cunosc în sfârșit, Paulina. Sau poate nu bine, dar... știi tu. Ar fi grozav dacă ne-ai spune despre ce e vorba. După aia, eu și Florence trebuie să mergem la poliție.

Paulina aruncă o privire spre Florence și spre Anton, care stă pe scaunul din față. Apoi îi întinde o scrisoare mototolită lui David.

— Știu doar ce scrie aici. Am găsit-o abia după ce a murit mama. Nu am crezut niciodată că se va ajunge aici…

Vocea i se stinge și înghite în sec.

— Cea mai bună prietenă a mea este probabil moartă, adaugă ea.

— Isobel Bruckner? întreabă Florence, iar Paulina își pierde toată culoarea din obraji. Poliția mi-a spus. De fapt, ăsta este și motivul pentru care mă aflu aici, vor să discute cu David despre asta. Îmi pare foarte rău pentru tine.

— Deci... e adevărat, spune ea.

Paulina izbucnește în lacrimi. Își acoperă fața cu mâinile și se apleacă înainte, plângând și suspinând. David nu știe ce să facă. Să-i pună mâna pe spate sau să o lase în pace? Se hotărăște pentru a doua variantă.

După un timp, Paulina pare că își revine și se ridică.

— Am bănuit, dar nu eram sigură, zice ea, ștergându-și ochii cu mâna. Dacă e adevărat ce scrie în scrisoare, poate că a murit din cauza mea. Din cauza a ceea ce scrie acolo. Dar nu înțeleg, ce fel de monstru poate... să..

Vocea i se stinge din nou când lacrimile îi revin și se întoarce spre geam. De data aceasta, plânge în tăcere. Trebuie să fie

îngrozitor. Sentimentul de vinovăție că tu ai fi cauza este copleșitor. La fel cum se simte el în legătură cu Liv.

David se holbează la scrisoarea din mâna sa. Dacă aceasta provoacă moartea oamenilor, nu vrea să o atingă nici măcar cu un băț. Nu vrea să aibă de-a face cu nimic care ar putea agrava situația lui Liv. Încearcă să-i înapoieze scrisoarea, dar Paulina scutură din cap.

— Trebuie să o citești. Pentru Isobel. Și pentru Liv.

David o privește. Paulina pare să fi trecut prin iad pentru a-i înmâna scrisoarea. Nu mai poate da înapoi. Sunt mult prea multe în joc. Deschide scrisoarea.

Draga mea Paulina,

Știu că mereu te-ai întrebat de ce te-am îndepărtat de tatăl tău. Dar a fost pentru binele tău. Și acum, când nu mai sunt, vreau să știi asta.

Când l-am cunoscut pe tatăl tău, petrecea mult timp la o anumită Ellen Lund, în Småland. Era un grup mic, toți bărbați, care se întâlnea acolo regulat. Urban mi-a povestit că Ellen avea și un copil mic. David. Urban a încetat să se mai vadă cu Ellen și cu ceilalți după ce am devenit un cuplu.

Dar abia după ce te-am avut pe tine, câțiva ani mai târziu, mi-a povestit. Cel puțin câte ceva. Nu știu încă toate detaliile despre ce se întâmpla în sud, în Småland. Se pare că era prea îngrozitor pentru ca tatăl tău să spună totul. Sau poate că îi era frică de ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi dezvăluit ceva. Probabil ambele. Dar știu că nu era legal ceea ce făceau acei bărbați. Dacă s-ar fi aflat, ar fi ajuns probabil la închisoare. În schimb, au făcut avere și carieră ajutându-se unii pe alții.

Pe lângă afacerile lor secrete, mai știu și că fiul lui Ellen a fost implicat. Tatăl tău nu a îndrăznit să spună prea multe despre asta, atât de îngrozitor a fost. David a trebuit să suporte lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le îndure.

Deși Urban nu a dezvăluit totul, am aflat suficient ca să știu că trebuie să te iau de lângă el. L-am iubit. Dar nu ne merita nici pe noi, nici viața pe care și-a construit-o. Nu merita să fie în preajma copiilor. Nu după ceea ce el și ceilalți au făcut.

Acum te întrebi de ce nu am spus nimic în toți acești ani. Pentru a te proteja. Unii dintre bărbații din jurul lui Ellen dețin acum poziții importante în societate, la fel ca tatăl tău. Sunt lideri în afaceri. Politicieni. Polițiști. Și altele. Au totul de pierdut dacă se află adevărul despre întâlnirile din Småland.

Am trăit toți acești ani cu frică, gândindu-mă la ce ne-ar face dacă ar afla că știu. Așa că nu am îndrăznit niciodată să spun ceva. Nici măcar acum, când scriu această scrisoare, nu îndrăznesc să scriu tot ce știu. Știu că ar fi trebuit să fac ceva de mult. M-am simțit vinovată 30 de ani pentru că nu am spus nimic. Ani în care acei bărbați au devenit tot mai bogați și mai puternici. Fiindcă nu am spus nimic.

Dar tu ești mai curajoasă decât mine. Nu-i arăta această scrisoare tatălui tău. Dar ia legătura cu David Lund. Dacă nu s-a mutat, ar trebui să locuiască în Vallentuna. Era mic când s-au întâmplat toate acestea, deci probabil nu își amintește chiar totul. Dar dacă există cineva interesat să afle adevărul, acela ar trebui să fie el. Dă-i această scrisoare. Informațiile din ea ar trebui să fie de ajuns pentru început.

Poate să se asigure că se va face dreptate în cele din urmă.

Îi poate detrona.

Dar trebuie să ai grijă. Trebuie să iei în considerare faptul că ei știu cine ești. Când vor afla că ai vorbit cu David Lund, iar ei se pricep la descoperiri de acest fel, își vor da seama că știi. Vor veni după tine. Trebuie să fii cu un pas înaintea lor.

Te iubesc.

Mama ta,
Eva

ATUNCI

A trecut ceva timp de când nu a mai trebuit să interpretez ceva pentru prietenii mamei. Ea spune că nu le mai place. La început, m-am temut că asta înseamnă că nu mai avem bani să trăim, fiindcă viața costă și știu că prietenii mamei ne dau bani. M-am întristat, oare ce se întâmplă dacă nu mai ai bani să trăiești? Trebuie să mori? Dar, din fericire, prietenii mamei continuă să vină, chiar dacă nu mai interpretez. Uneori vin toți și atunci trebuie să merg să-i salut, dar de cele mai multe ori vin doar unu sau doi. Atunci nu trebuie să-i salut. Trebuie doar să stau în camera mea.

Cel în uniformă vine mai des decât ceilalți. Uniforma e foarte frumoasă, deși nu am îndrăznit să întreb ce înseamnă. Vine aici de mult timp. De când mă știu. Și câțiva dintre ceilalți vin aici de mult timp, dar mai ales el.

Mama are o cameră specială în care intră când vin ei. De obicei, unul câte unul, dar nu întotdeauna. Prietenul mamei, care încă locuiește aici, merge de obicei în casa lui din curte atunci. În general, este fericit, dar nu și atunci.

Astăzi, cel în uniformă a fost în vizită. Mă gândisem să-l întreb despre uniformă, dar l-am văzut doar de la fereastra camerei mele. Și acum a plecat. Cobor scările spre bucătărie să iau un sendviș, dar mă opresc la etajul din mijloc. Mama este la duș. Încuie întotdeauna camera specială, dar astăzi trebuie să fi uitat, pentru că ușa camerei este întredeschisă.

O parte din mine este prea lașă ca să intre, iar cealaltă nu se poate hotărî. Așa că aștept până capăt curaj. Apoi mă furișez în camera specială a mamei. Știu că este interzis, dar nu mă pot abține. E ca și cum aș intra într-o cameră secretă cu comori. Am trecut pe lângă ușă de multe ori în fiecare zi, dar niciodată nu am știut ce e în spatele ei. Orice ar putea fi acolo. În imaginația mea, văd un cufăr cu monede de aur. Deși sunt deja prea mare pentru comorile piraților.

În mijlocul camerei se află un pat mare. Nu știu ce mi-am imaginat, dar nu asta. De stâlpii patului sunt legate funii negre. Pare ciudat, de ce ai avea nevoie de funii la pat?

Strâmb din nas. Miroase ciudat în cameră. Ca când am mers mult cu bicicleta vara. Dar și a ceva înțepător și dulceag. Nu recunosc mirosul, dar nu-mi place. Lângă ușă este o comodă. Pe ea sunt mai multe sticluțe. Iau una. E alunecoasă și miroase puțin a condimente. Eticheta spune că este ulei. Nu sunt prea sigur de ce uleiul nu este în bucătărie. Mama are foarte multe sortimente pe comodă.

Merg în jurul patului. În fața ferestrei atârnă o perdea groasă și neagră, iar pe peretele opus este o cruce mare din lemn. La fel de mare ca un adult. Are catarame pe ea. Nici asta nu-mi place. Încep să mă retrag de lângă aceste obiecte ciudate pentru adulți. Nu mai seamănă deloc cu o cameră cu comori. Când mă întorc, mama stă în prag. Are un prosop în jurul capului și unul în jurul corpului.

— Ce faci aici, înăuntru? Știi că n-ai voie să intri.

Pare nervoasă.

— Eu doar…

— Doar erai o mâță curioasă, spune ea și se încruntă.

Apoi oftează și întinde mâinile.

— Dar poate că așa trebuia să fie, continuă ea și mă îndeamnă cu un gest să ies din cameră. Poate că este un semn că a venit timpul.

Pune mâinile pe umerii mei și se apleacă, astfel încât să mă poată privi în ochi. Uneori, mama mea este foarte frumoasă. Dar acum are o expresie ciudată. Nu mai este frumoasă.

— A început să întrebe de tine. Am încercat să amân cât am putut. Dar crede că sunt prea bătrână. Și tu ești aici, înăuntru. Deci poate că ești pregătit? Nu mai îndrăznesc să-i spun nu. Vom încerca data viitoare când vine. O să-l rog să aibă grijă. Nu cum face cu mine.

Nu mai vreau să o privesc pe mama în ochi, așa că mă îndepărtez de ea și de mâinile ei. Nu înțeleg nimic din ce spune. Dar îmi doresc să nu fi intrat niciodată în acea cameră, îmi doresc să fi ascultat partea lașă din mine și să fi rămas în camera mea.

Pentru că, deși nu înțeleg, simt că ceva s-a schimbat. Cred că, oricare ar fi lucrul despre care vorbește mama, nu este ceva ce-mi va plăcea.

Sandro conduce spre Roslagstull și apoi pe E18. După ce ies din oraș, nu durează mult până când casele pe lângă care trec sunt înlocuite de copaci și în cele din urmă de pădure.

— Încotro mergem? întreabă Esben.

— Harängen, răspunde Sandro. Lângă Norrtälje. Sunt multe cabane de vară acolo, goale. Am o anumită casă în minte, de fapt. Este izolată, în pădure. O putem folosi ca sediu, în timp ce ne gândim la următoarea mișcare. Dă-mi un telefon.

Esben cotrobăie în geanta sa și scoate un telefon mobil nefolosit. Cu un ochi la drum, Sandro formează un număr și pune telefonul pe difuzor. A memorat toate numerele de care are nevoie. O listă de contacte este pentru cineva care vrea să fie prins. Chiar și telefoanele criptate pot fi sparte. Aude că apelul e preluat când soneria se oprește, dar Napoleon nu spune nimic când răspunde. Este prea deștept pentru asta.

— Humlegården a fost un fiasco, zice Sandro rapid. Paulina este cu David. Orice are de spus, sigur i-a spus deja până acum. Mai sunt încă două persoane cu ei. Probabil că trebuie să îi considerăm pe toți compromiși.

— Să îndrăznesc să întreb ce s-a întâmplat? spune angajatorul lor de la celălalt capăt.

În mod clar nu este mulțumit.

— Nu eram pregătiți să fie mai mulți, răspunde Sandro. Dar avem o a cincea persoană...

— A *cincea*? strigă Napoleon în telefon. Ce s-a întâmplat cu păstrarea lucrurilor sub control? Cinci persoane, asta e o conferință întreagă, dracului!

— Pe a cincea o avem în custodie, continuă Sandro calm. Și, având în vedere reacția lui David când am luat-o, este probabil o prietenă apropiată. Putem să ne folosim de asta.

— Unde o duceți?

— În nord, în Harängen.

La telefon se face liniște.

— La cabana la care mă gândesc eu? întreabă Napoleon.

— La cabana aia.

— Riscant. Dar poate inteligent. Eu... sunt de acord.

Sandro reduce viteza pentru a vira la stânga. Intersecția este în mijlocul unei depresiuni, iar mașinile circulă cu viteză din ambele direcții. Va dura ceva timp până va găsi o breșă în traficul din sens opus.

— Nu-mi pasă prea tare de ce se întâmplă cu ea, spune Napoleon. Dar ar fi bine dacă ai putea s-o ții în viață măcar un timp. O putem folosi pentru a ajunge la David.

— O momeală.

— O momeală. Și dacă voi credeți că și ceilalți pe care i-ați văzut au aflat ceva, atunci... Rezolvați și asta. Trebuie să astupăm toate găurile.

Sandro se mușcă de bătătura de la deget. Înțelege iritarea de la telefon. În același timp, astea sunt regulile jocului. Trebuie să fii pregătit să improvizezi. Din fericire, și Napoleon pare să înțeleagă. Dar Sandro nu este mulțumit. Își asumă un risc.

— Și David? întreabă el. N-ar fi mai simplu să-l reducem la tăcere? Atât timp cât poate vorbi sau alții pot vorbi cu el, va trebui să astupăm noi găuri mereu.

— Încercați să nu gândiți, spune scurt angajatorul lor. Nu vă atingeți de David. Nu încă. Mă ocup eu de el.

— Poliția?

— Mă asigur că nu se bagă.

Sandro dă din cap mulțumit și zâmbește privind spre pădurea de dincolo de geam.

— O să primiți instrucțiuni noi în curând, spune Napoleon și închide.

Sandro coboară geamul și aruncă telefonul, în timp ce breșa pe care o aștepta apare pe banda opusă. Virează la stânga spre drumul care îi va duce către Harängen. Pădurea deasă începe să se îmbine cu pajiști deschise. Nu o vede încă, dar știe că sunt aproape de mare. Sandro a iubit întotdeauna marea. Nimic nu se poate ascunde pe apele întinse.

— David, ce scrie în scrisoarea aia... e adevărat? întreabă Anton, căutându-i privirea în oglinda retrovizoare.

— De unde să știu? întreabă David. Știi că obișnuiesc să spun că nu-mi amintesc nimic de când eram mic. E literalmente adevărat.

Scurta perioadă în care soarele a strălucit s-a terminat, cerul este din nou gri și ploaia începe să cadă ca și cum nu ar fi luat niciodată o pauză.

— Dar... nu înțeleg, spune Paulina. Nu-ți amintești nimic, nimic?

David clatină din cap.

— Uneori cred că îmi amintesc. Dar ar putea la fel de bine să fie ceva ce am văzut la televizor sau am visat. Psihologul meu spune că traumele suficient de puternice pot crea tipul ăsta de amnezie. Deci presupun că mi s-a întâmplat ceva când eram mic.

— Adică te-ai lovit la cap, ceva de genul ăsta? insistă ea, ca și cum i-ar veni greu să îl creadă.

— Dacă te-ai fi lovit la cap atât de rău, Johan sau mama ta ar fi trebuit să-ți spună, intervine Anton. Nu pare ceva ce ar trece neobservat.

— Cred că e mai degrabă un traumatism psihic, nu unul fizic, având în vedere conținutul scrisorii, zice Florence înainte ca David să apuce să răspundă, luându-i scrisoarea.

O răsucește pe toate părțile, de parcă ar încerca să scoată din ea mai multe informații decât cele pe care le-au citit deja. David își coboară privirea spre genunchi. Nu a discutat niciodată serios despre pierderea memoriei cu altcineva în afară de Johan. Se simte ciudat să o facă în mașina lui Anton. Printre oameni pe care abia îi cunoaște. Înainte, nu vedea ce rost are să-și amintească. Acum simte că totul depinde de asta, de el.

— Și nu ai încercat să-ți amintești nimic? întreabă Florence. N-ai fost curios?

— Ba da, am încercat. Dar fără rezultate. Johan, psihologul meu, spune că ar trebui să-mi recuperez amintirile dacă procesez trauma care a declanșat amnezia. Ceea ce este puțin dificil când nu îmi amintesc care a fost acea traumă.

— Nu a putut să te ajute?

— A încercat și a eșuat. M-am obișnuit cu ideea că amintirile mele sunt probabil pierdute pentru totdeauna.

— Îmi pare rău că n-am discutat mai mult despre asta, spune Anton. Dar nu știam exact cum stau lucrurile. Deci e complet... gol?

David își sprijină capul de tetiera din spate și închide ochii. Așa cum a făcut de multe ori înainte, încearcă să-și amintească lucruri care ar fi trebuit să fie speciale pentru el când era copil. Cea de-a zecea aniversare. O vacanță de vară. Dar, ca de obicei, acolo este doar un gol. Un gol care a început să capete o formă mai clară. Dar nu este încă o formă pe care să o recunoască.

— Îmi amintesc... când am ajuns la o nouă școală gimnazială, spune el, cu ochii încă închiși. Locuiam într-un apartament în Sävsjö. Nu aveam prieteni la școală, așa că a fost o perioadă destul de dificilă. După gimnaziu, m-am mutat aici, la Stockholm. Nu voiam să rămân în Småland mai mult decât era necesar. Relația mea cu mama este... să zicem că m-a făcut să înțeleg destul de clar că nu eram dorit acolo. Cred că a răsuflat ușurată când am plecat.

— Sună absolut groaznic, comentează Florence. Nu ai fost trist?

David dă din umeri.

— Nu m-am gândit prea mult la asta atunci, răspunde el. Eram obișnuit.

Vocea îi sună mai aspru decât intenționase. Dar nu vrea ca ei să îi fie milă de el. Este cea mai rea chestie pe care o știe. Și unul dintre motivele pentru care nu discută despre asta. Se uită la Paulina. Pare să asculte, dar în același timp pare absentă. Probabil că este ocupată cu procesarea faptului că cea mai bun prietenă a ei a murit. Amintirile lui David sunt, probabil, destul de neinteresante prin comparație.

— M-am uitat ce fel de împrumuturi pentru studii și alte subvenții aș putea obține dacă aș locui singur, continuă el. S-a dovedit că aș duce-o foarte bine, atât timp cât mama semna. Ceea ce a făcut cu plăcere. Voiam să mă mut în Stockholm, dar nu-mi permiteam o locuință pentru studenți în oraș. Era mai ieftin în Vallentuna, fiindcă era un pic mai departe, așa că mi-am depus dosarul la liceul de acolo și am fost acceptat. Când m-am

mutat în nord, am ajuns la același gen de liceu ca Sakura, soția lui Liv. Dar dinainte de gimnaziu, dinainte de a începe clasa a șaptea... nu-mi amintesc nimic. Este complet gol. Nu știu dacă am avut un prieten cu care să mă bălăcesc vara. Nu știu dacă am construit cazemate în pădure. Nici dacă mă băteam la școală sau dacă eram îndrăgostit în secret de cineva. Este doar... gol.

Gâtul i se strânge în timp ce vorbește.

— M-am simțit bine așa. Am considerat întotdeauna că amintirile din copilărie sunt supraestimate. Dar acum, când chiar vreau să știu, nu este decât un gol. Ca și cum cineva mi-ar fi șters primii 12 ani din cap. 12 ani care sunt, de fapt, ai mei. Cred... Vreau să-i recuperez. Vreau să știu cine eram în copilărie. La ce visam și de ce mă temeam. Și dacă scrisoarea este adevărată...

Are impresia că alunecă neputincios în golul din mintea sa, aproape că amețește. Scrisoarea Paulinei i-a smuls covorul de sub picioare și cade fără nimic care să-l oprească, fără o amintire care să-i explice dacă ceea ce scrie în scrisoare este adevăr sau minciună.

— Dacă scrisoarea se referă la ceva adevărat, aveți motiv dublu să sunați la poliție, spune Anton. Mai întâi, Liv și acum, asta. E grav.

David aprobă din cap.

— Florence, ai putea să-l contactezi pe acel Samir, te rog?

Dar Florence clatină din cap. Pare dusă pe gânduri.

— Nu sunt prea sigură că ar trebui să mergem la poliție, spune ea, arătând cu degetul spre un rând din scrisoare. Lideri în afaceri, politicieni scrie. Și *polițiști*. M-am tot întrebat de ce Klaus Nordström e atât de interesat de tine.

Lui David îi ia un moment să înțeleagă ce vrea să spună.

— Cine e Klaus Nordström? întreabă Paulina.

— Șeful poliției din Stockholm, răspunde David, întorcându-se spre Florence. Ne-am întâlnit cu el vineri dimineață. Crezi că este unul dintre bărbații despre care scrie mama Paulinei?

— Nu știu. Dar, dacă este, atunci ar putea fi cea mai proastă idee posibilă să te dăm pe mâna lui.

Anton lovește în volan cu frustrare.

— Și acum ce facem? Să urmărești totuși dubița?

— Ai auzit ce au zis, răspunde Florence. Experiența mea îmi spune că nu glumesc. Cred că trebuie să stăm liniștiți până ne vor contacta din nou. Oricât de greu ar fi. Dar asta nu înseamnă că nu putem face nimic. În primul rând, trebuie să aflăm cine sunt toți bărbații menționați în scrisoare.

David își dă seama după tonul ei că Florence a intrat în modul avocat.

— Din fericire, știm pe cine să întrebăm, continuă ea, aruncând o privire semnificativă către Paulina.

Se face liniște pentru câteva secunde. Apoi Paulina oftează când înțelege.

— Te referi la tatăl meu, spune ea. Dar nu vreau să mă văd cu el. Doar e unul dintre cei despre care scrie maică-mea.

— Nicio problemă, zice Anton. Îi pot duce pe David și pe Florence la el. Apoi te duc pe tine acasă sau poți veni la mine. Ești în siguranță acolo. Nimeni nu se ia de un preot.

Paulina zâmbește slab în semn de mulțumire, iar Anton pornește motorul. Când trec pe lângă Humlegården, David vede cum copiii de la grădiniță, îmbrăcați în veste galbene, au pus stăpânire pe locul de joacă. Chiar și educatoarea furioasă zâmbește spre ceva ce David nu poate vedea. Dar, desigur, termenul de „fericit în ignoranța sa“ i s-ar fi potrivit și lui. Până acum.

Florence îi dă lui Anton adresa lui Urban Jacobsson de pe Narvavägen. Apoi ia telefonul de pe scaun și formează un număr.

— Samir? întreabă ea la telefon. Sunt cu David. Da... calmează-te... calmează-te, am zis. Nu, nu venim... N-ai fost calm prea mult timp... Am pe cineva aici care vrea să îți vorbească.

Florence acoperă telefonul cu mâna și se întoarce spre Paulina.

— Este contactul meu de la poliție, îi șoptește și îi dă telefonul. Spune-i cine ești și de ce te-a sunat David de atâtea ori marți.

— Bună... bună, sunt Paulina Mentzer, spune ea nesigură la telefon. David m-a sunat pentru că i-am trimis un e-mail și l-am rugat să facă asta, pentru... pentru o chestiune personală. Da... nu, nu a reușit să dea de mine. Ce? Nu, nu ne știm. Dar...

Florence dă din cap și ia telefonul î înainte ca Paulina să mai apuce să adauge ceva.

— După cum ai auzit, Paulina Mentzer nu mai este dispărută, zice ea. Ați avut dreptate că nu a dispărut niciodată. Zece puncte pentru poliție. Înțeleg că totuși vreți să vorbiți cu David având în vedere că Isobel l-a sunat chiar înainte ca ea să...

Florence se oprește, dar prea târziu, Paulina a devenit din nou palidă.

— Dar faptul că Isobel Bruckner l-a sunat pe David Lund nu este suficient pentru a continua un astfel de efort polițienesc, ca să nu menționăm urmărirea pe care șeful tău a orchestrat-o, continuă Florence la telefon. Situația s-a schimbat de ieri. Ar fi fost o chestie dacă Paulina era dispărută. Atunci ar fi existat o legătură mai relevantă. Dar acum nu mai este, așa cum ai auzit și tu. Și ai primit și confirmarea că Paulina Mentzer și David Lund nu se cunosc.

Florence face o pauză și pare să asculte.

— Respect faptul că sunteți curioși cu privire la conversația lui David cu Isobel, spune ea apoi. Este foarte rezonabil. Dar, după întoarcerea Paulinei, acea conversație nu este un motiv suficient pentru a-l aresta. Știi și tu că nu e de-ajuns. Dacă vreți să-l întrebați în mod politicos pe clientul meu despre rutina lui telefonică, la un moment dat, când este disponibil, voi face tot ce pot pentru a programa acea întâlnire. Îi poți transmite asta lui Klaus Nordström.

David îl aude pe Samir mormăind ceva.

— Și Samir, continuă ea, dar mai încet decât înainte. Nu totul este ceea ce pare în povestea asta. Ai grijă, te rog, chiar și cu colegii tăi. Și mai ales cu șeful tău.

Samir trage adânc aer în piept pentru a se îmbărbăta, apoi ciocănește la ușa din lemn de culoare deschisă.

— Intră, strigă Klaus din încăpere.

Samir deschide ușa în același timp în care șeful poliției încheie un apel telefonic. Totul în biroul lui Klaus arată la fel ca când a preluat funcția; mobilierul simplu, conform reglementărilor, este neschimbat, nimic nu a fost înlocuit cu un fotoliu mai confortabil sau cu o lampă de birou cu un design mai interesant. Pereții sunt aproape agresiv de goi, fără diplome înrămate sau desene făcute de copiii lui. Nu există nimic care să dezvăluie cine este Klaus Nordström. În afara faptului că este șeful poliției, după cum arată clar plăcuța de pe ușă. Dar persoana în sine a lui Klaus este absentă. Samir înțelege că acest lucru este intenționat.

Klaus se apleacă spre Samir peste birou și își unește vârfurile degetelor. Cămașa obișnuită, albastră, are mânecile suflecate ca de obicei, deși este frig în cameră. Samir tremură ușor înainte să se poată controla. Klaus ridică o sprânceană, iar Samir ia gestul drept un semn să vorbească.

— Păi, eu... începe el.

Apoi trebuie să își dreagă vocea și să încerce din nou.

— Tocmai am vorbit cu Florence Tapper. Avocata lui David Lund. David este cel care...

— Știu cine este, îl întrerupe Klaus. Eu l-am interogat vinerea trecută.

— Desigur, spune Samir și își drege vocea din nou.

Un lucru a învățat muncind în subordinea lui Klaus, și anume importanța evitării conflictelor. Cel mai simplu este să privești înainte și să ții capul ușor plecat.

— Oricum, continuă el, Paulina Mentzer era cu Florence. Am vorbit cu Paulina. S-a întors.

— Știu, spune Klaus.

Acum este rândul lui Samir să ridice o sprânceană. Klaus nu arată niciun semn că ar fi ușurat sau măcar afectat de această veste. Șeful poliției se duce să deschidă geamul. Ploaia începe să bată pe partea interioară a pervazului. Picături sar pe cămașa lui albastră.

— Știați deja? zice Samir. Abia am vorbit cu...

— A fost observată lângă Biblioteca Regală, îl întrerupe Klaus, încă uitându-se la ploaie. Se pare că domnișoara Mentzer doar și-a luat o vacanță fără să își anunțe familia și prietenii. Și asta nu este ceva ilegal.

Klaus se așază din nou pe scaun, fără să închidă fereastra.

— Dar Florence Tapper, totuși. Zici că ai vorbit cu ea?

— Eh, da. Spune că...

Samir trebuie să își dreagă vocea din nou și să o ia de la capăt. Dacă șeful lui va exploda, acum e momentul.

— Că nu mai avem motive să-l săltăm pe David, continuă el rapid. Dacă vrem să vorbim cu el, trebuie să o facem prin intermediul ei.

Își ține respirația în așteptarea reacției lui Klaus.

— Aha, deci așa spune, zice Klaus calm și se lasă pe spate.

Scaunul din piele neagră se leagănă ușor înapoi. Umbra unui zâmbet joacă în colțul gurii lui Klaus. Este exact reacția opusă celei pe care Samir o aștepta. Dar nu îndrăznește să se relaxeze, nu încă. Cearta poate apărea în orice moment. Nu ar fi pentru prima dată când șeful său și-ar exprima nemulțumirea față de angajați. Samir încă își amintește petrecerea de Crăciun de anul trecut, când cineva programase afișajul aparatului de cafea să servească „Cafea pentru porci“[22]. Nimeni nu credea că va veni și Klaus la petrecere. Însă a venit. Klaus aruncase o privire la afișaj și apoi, zâmbind, explicase că persoana care făcuse acea glumă tocmai se asigurase că o să rămână fără aparat de cafea pentru jumătate de an. Persoana responsabilă își luase concediu medical o săptămână. Samir nu a putut decât să empatizeze cu ea.

— Domnișoara Tapper se consideră deasupra legii, spune Klaus și arată cu degetul către Samir. Deasupra ta. Îndrăzneață, nu-i așa?

— Dar... nu are dreptate? întreabă Samir neliniștit. Să fac o programare pentru a vorbi cu David Lund sau ce?

— Nu e nevoie, răspunde Klaus și își întoarce scaunul astfel încât să privească pe fereastra deschisă. Poți să uiți de David Lund. De fapt, este un ordin.

Samir se gândește la ce i-a spus Florence. Despre faptul că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi.

— Dar nu vrem totuși să aflăm despre ce este vorba? întreabă el și își strânge brațele pe lângă corp, luptând cu frigul. Prietenul lui Isobel încă susține că este nevinovat.

— Mă ocup eu de asta, spune Klaus.

Și îi aruncă lui Samir o privire care nu lasă loc de contraargumente.

---

[22] În unele țări, polițiștii sunt numiți „porci" ca insultă consacrată, din cauza percepției că ar abuza de putere, ar fi corupți sau lipsiți de respect față de cetățeni.

Liv este imobilizată și nu poate să se țină de nimic în timp ce dubița se clatină. Dar nu vânătăile pe care le capătă de fiecare dată când mașina virează sau când drumul este denivelat sunt cel mai rău lucru. Ci faptul că nu-și poate mișca brațele sau picioarele. Acidul lactic a început să se acumuleze deja după zece minute. La începutul călătoriei, ploaia lovea în pereții de tablă și era aproape asurzitoare.

Dar ploaia se oprește după un timp, de parcă s-ar fi îndepărtat de ea. Când mașina se oprește în sfârșit, după ce pare că a trecut mai bine de o oră, Liv simte înțepături în tot corpul, ca și cum ar avea furnici sub piele.

Când ușile se deschid și poate privi afară, razele soarelui străpung norii și se joacă printre vârfurile copacilor. Deci sunt într-o pădure. Nu-i a bună. Bărbatul cel scund o trage de picioare pentru a o scoate afară și apoi o ridică pe umăr. Liv încearcă să se răsucească pentru a scăpa, dar strânsoarea lui este prea puternică. În plus, celălalt bărbat, cel înalt și blond, care s-a prezentat ca Sandro, o apucă de păr, ceea ce o face să înceteze să se mai zbată.

Stând cu capul în jos în timp ce este cărată, nu vede mai mult decât un drum de pământ sub picioarele lor și alți copaci la marginea câmpului vizual. Urmează o scară de lemn scurtă și scârțâiul unei uși care pare să nu fi fost folosită de mult. Bărbatul scund intră și o așază pe un scaun. S-ar zice că se află într-un mic living. Liv vede o bucătărioară și un dormitor. Dincolo de fereastră sunt mai mulți copaci. Judecând după stratul subțire de praf de pe masă, nimeni nu a mai fost acolo de ceva vreme.

— E a ta acum, Sandro, zice bărbatul scund și se dă laoparte.

Blondul se apropie imediat cu o nouă bandă adezivă și îi prinde picioarele de scaun. Ar trebui să fie speriată de moarte, dar frica s-a diminuat pe măsură ce se rostogolea prin mașină. Nu că ar crede că totul va avea un sfârșit fericit pentru ea. Dar nu poți resimți la nesfârșit un val de adrenalină. Pe parcursul călătoriei, un gând groaznic a început să i se strecoare în minte, gândul că poate nu îi va mai vedea niciodată pe Sakura sau pe fiul său. Speră că este ea prea dramatică, gândul se dovedește prea teribil pentru a îndrăzni să îl ia în serios. Bărbații nici nu au spus încă ce vor. Dar faptul că a fost transportată ca un colet, fără să știe când

sau dacă va ieși vreodată din dubă, a schimbat ceva în ea. Așa că și-a cerut iertare. Doar casă fie sigură. Ceea ce nu înseamnă că se va da bătută ușor. În timp ce bărbatul îi prinde picioarele de scaun, îl lovește de mai multe ori în cap, dar mâinile îi sunt legate între ele, așa că nu are suficientă forță.

— Te rog să te oprești, spune Sandro. Violența e inutilă.

Când termină, smulge banda adezivă care îi acoperă gura. Smucitura nu doare atât de tare pe cât se temea, umiditatea respirației ei deja slăbise lipiciul.

— Nu îndrăzni să mă atingi! strigă ea. Vă tai testiculele cu o foarfecă de grădină dacă puneți măcar un deget pe mine.

Sandro oftează.

— De ce toți presupun automat ce e mai rău? se întreabă el. Așteaptă aici. Trebuie să dau un telefon.

Apoi râde în sinea lui.

— Nu că ai avea unde să pleci, bineînțeles. Chiar dacă nu ai avea chef să aștepți, adică. Vin imediat.

Iese pe ușa cabanei. Celălalt bărbat se așază la masa de lângă ea și își deschide laptopul. Nu-i aruncă nici măcar o privire, ci se joacă distrat cu o cutie de chibrituri în timp ce pare să caute ceva pe calculator.

— Nu înțeleg, îi spune ea bărbatului de la masă.

Își aude tonul implorator și nu-i place deloc. Dar nu are de ales.

— Ce caut aici? Nu știu nimic, doar...

Bărbatul își ridică privirea de la calculator. Ochii lui sunt ca două bucăți de cărbune într-un deșert. Nicio empatie, nicio înțelegere. Doar întuneric. Liv tace. Bărbatul continuă să se uite la ea până când Liv își ferește privirea. Apoi începe să citească din nou pe ecran.

Sandro se întoarce cu un telefon mobil într-o mână și o geantă sport în cealaltă. Geanta pare grea.

— Sigur ai întrebări. Dar încep eu. Angajatorul nostru vrea să afle tot ce știu Paulina Mentzer și David Lund și să se asigure că informațiile alea nu se răspândesc. Deci treaba mea este să te fac să-mi povestești tot ce ți-au spus ei. Poți să-mi dai și numele celor care ar mai putea ști ceva.

Pune geanta la picioarele ei.

— Am câteva moduri diferite de a afla asta, spune el, desfăcând fermoarul genții.

— Am un copil mic, zice ea încet. Roy. Are doar cinci luni.

— Atunci, trebuie să sperăm că Roy nu știe nimic, răspunde Sandro. Să începem cu începutul. Ce știi despre Paulina Mentzer?

Liv își umezește buzele.

— Știu doar că este un fost fotomodel cu care am lucrat o dată. Și că l-a contactat pe David în legătură cu ceva legat de părinții lor, iar David m-a rugat să fac poze în parc când urmau să se întâlnească, jur pe Dumnezeu că nu știu mai mult de atât.

Dacă înainte își găsise o oarecare liniște, o acceptare a ceea ce urmează să se întâmple, acum aceasta a dispărut complet. Toți mușchii îi strigă să se ridice și să fugă, dar ea nu poate să se miște nici măcar un centimetru. Nu poate face altceva decât să stea și să-și aștepte soarta, iar asta aproape că o scoate din minți.

— Ce vreți, de fapt? urlă ea în timp ce lacrimile încep să îi curgă.

Sandro o privește dezamăgit. Apoi deschide geanta.

Florence soarbe cu grijă din espressoul fierbinte. A auzit că un espresso trebuie băut în două minute după ce este preparat, deoarece apoi se răcește prea mult, dar acesta este încă fierbinte. În mod normal, l-ar mai fi lăsat puțin. Dar tensiunile de la Humlegården îi părăsesc încet corpul și începe să se simtă obosită ca reacție. Cofeina este acum un prieten. Chiar dacă îi tremură mâinile.

Nu că ar fi tocmai rezonabil să stea pe o canapea albă din piele și să bea cafea la scurt timp după ce a văzut cum prietena lui David a fost răpită. Un picior începe, de asemenea, să tremure ca și cum ar vrea să se alăture ansamblului. Pune mâna pe el să-l oprească.

Florence este cu David acasă la Urban Jacobsson, pe Narvavägen. Ar putea fi într-un editorial de design interior pentru revista *Residence*. Totul este luminos, cu tavane înalte și amenajat cu gust. Ar trebui să se concentreze pe Urban, dar încă se gândește la prietena lui David, care zăcea legată în dubiță, și nu își poate lua ochii de la soția lui Urban, Kickan.

Kickan are unghiile făcute cu sclipici, suficient de lungi ca să arate că nu trebuie să miște un deget în propria casă, sâni enormi, îmbunătățiți fără îndoială în mod artificial, dinți perfect albi și o frunte netedă, probabil întreținută la fiecare două luni, având în vedere că Kickan ar trebui să aibă în jur de 50 de ani. Părul blond și ondulat este prins cu o bentiță roz, care contrastează cu hainele de in complet albe. Arată ca definiția perfectă a unei soții-trofeu. Și poate tocmai de aceea, Florence aproape că își toarnă pe gât cafeaua fierbinte când Kickan începe să vorbească cu o voce groasă și autoritară.

— Ce dracului, Ubbe, fiică-ta era afară și nu ai invitat-o înăuntru? spune Kickan, încrucișându-și brațele, nu fără dificultate, peste sâni. Să-ți fie rușine.

Se întoarce către Florence și David, afișând un zâmbet strălucitor.

— Dar voi îmi plăceți. Dacă sunteți prieteni cu Paulina. Doar am auzit de ea, fiindcă bărbatu-meu n-a avut tupeu să se ocupe de familia lui. Ar trebui să citească o carte despre legăturile

emoționale sau ceva de genul ăsta. Transmiteți-i că e oricând binevenită aici.

— Hm, ei, categoric, zice David, jucându-se cu un rinocer mic din piatră, evident nesigur cum să reacționeze la ceea ce spune Kickan.

— Aia e din Kenya, continuă Kickan, arătând cu un gest din cap spre statuetă. Există doar două exemplare.

David încetează imediat să se mai joace cu rinocerul. Florence se uită la Urban, care își ține privirea fixată asupra parchetului cu plăci dispuse în spic.

— Ce... ce face Paulina? întreabă el, încă uitându-se în jos.

— Adică pe lângă faptul că fiică-ta se teme pentru viața ei? Pe lângă faptul că cea mai bună prietenă a sa a fost ucisă și tu ai legătură cu asta într-un fel sau altul? întreabă Florence.

S-a săturat să fie politicoasă. Urban tresare.

— Da, da, pare că voi trei aveți lucruri de discutat singuri, intervine Kickan și se rotește pe tocurile ei periculos de înalte. Trebuie oricum să mă apuc de bugetul pentru anul viitor. Să fii antreprenor nu este atât de elegant cum s-ar crede. Dacă vi se face foame, spuneți-i lui Marco.

— Cui? întreabă David și suflă în ceașca de espresso, înainte de a o pune înapoi pe suportul de pe masă.

— Bucătarul nostru, răspunde Urban. Este din San Sebastián.

Urban își privește tandru soția în timp ce aceasta se îndepărtează.

— Nici eu, nici Kickan nu suntem vreo forță în bucătărie și da, era mai ieftin să angajăm un bucătar personal decât să mâncăm în oraș în fiecare zi. Sau să dăm foc bucătăriei.

Florence fluieră ușor. Personal angajat. Într-o casă de două persoane. Se pare că poți ajunge departe cu câteva șuruburi.

— Deci Paulina a vorbit cu tine, zice Urban, întorcându-se pe jumătate către David. Ce ți-a spus? Sau mai degrabă ce i-a spus maică-sa?

Urban se uită în toate direcțiile, mai puțin la David, și pare extrem de jenat.

— În special indicii, răspunde David. Dar există o scrisoare. Încerc să nu trag concluzii pripite deocamdată.

— Pot să văd scrisoarea? întreabă Urban.

— Sper că glumești, zice Florence aspru. Fiică-ta a stabilit o întâlnire cu David azi pentru a-i da scrisoarea, conform instrucțiunilor de la fosta ta nevastă. Care i-a și cerut Paulinei să nu-ți arate scrisoarea. Am fost atacați de doi gangsteri care evident știau de întâlnire și care au răpit-o pe o prietenă de-a lui David. Nu știm unde au dus-o sau ce vor.

Marele magnat pare că se face mic sub ochii lui Florence. Dar nu spune nimic.

— M-ai rugat să-l apăr pe David, continuă ea. Apoi s-a dezlănțuit iadul. O explicație ar fi binevenită. Putem începe cu ce se întâmpla de fapt la casa lui Ellen Lund când David era mic.

Fața lui Urban se schimonosește într-o grimasă. Își învârte verigheta înainte și înapoi pe deget, părând să ducă o luptă interioară. Florence așteaptă. După o vreme, dă din cap, ca și cum ar fi luat o decizie.

— Trebuie să înțelegi că s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, spune el și își trece mâna peste față. Dar... da. Am putea spune că eram un grup de oameni cu aceeași gândire care se întâlneau și relaționau. Ne numeam Societatea, după acel club în care este și regele. Versiunea noastră de Societate a fost fondată cu mult înainte de existența serviciilor precum LinkedIn, așa că pe atunci trebuia să fii membru al unei asociații sau al unui club pentru a putea face astfel de lucruri. În majoritatea era foarte greu de pătruns. Oamenii erau foarte protectori în privința contactelor lor. Exact opusul a ceea ce se întâmplă acum.

Urban privește în gol, din nou pierdut în gânduri. Florence bănuiește că ceea ce a spus nu este răspunsul adevărat la întrebarea ei. Cel puțin nu partea importantă a răspunsului. Dar nu scoate niciun cuvânt. Tăcerea este uneori cea mai bună metodă de a-i face pe oameni să vorbească.

— Și poate că exista un motiv pentru care ne întâlneam în secret, continuă el după un timp. Dacă vreunul dintre noi avea informații din interior despre o schimbare iminentă a unei acțiuni sau dacă cineva avea nevoie de puțin ajutor, de o șoaptă strecurată la urechea potrivită... atunci împărtășeam acele

informații. Ne ajutam reciproc să avansăm. Și poate că... nu întotdeauna... pe căi complet legale.

— Nu întotdeauna? întreabă David.

Urban se uită îngrijorat la ușa pe care ieșise soția lui, de parcă ar vrea să se asigure că nu se întoarce și nu aude nimic.

— Să zicem că ar fi foarte rău pentru unii dintre oamenii pe care îi vedeți în *Dagens Industri* sau la televizor dacă s-ar afla cum au ajuns unde sunt astăzi. Ideea principală a Societății era să ne ajutăm reciproc în secret.

— Un secret suficient de mare încât să răpești pe cineva sau să ucizi pentru el? intervine Florence.

— Depinde pe cine întrebi. Pentru unii, cariera este totul. Ca să nu mai vorbim de reputație. Unii din Societate ar fi dispuși să facă orice pentru a se proteja.

— Deci de aceea mi-ai cerut să-l protejez pe David, spune Florence. În cazul în care s-ar afla că el știe ceva și ei ar încerca să-l reducă la tăcere. Cine mai făcea parte din Societate? Am nevoie de nume.

— Din păcate, nu te pot ajuta cu asta, spune Urban, ștergându-și fața cu mâna.

Florence vede că transpiră.

— Klaus Nordström este unul dintre ei?

— N-n-nu pot..., se bâlbâie Urban. Dacă spun ceva și ceilalți află că e de la mine... Dar să zicem că... Aș avea grijă în preajma lui Klaus.

— Nimic din toate astea nu explică rolul mamei în poveste, spune David. Nici al meu, de altfel.

Urban devine și mai palid și se întoarce spre David. Marele om de afaceri se chircește ca o broască-țestoasă care se retrage în carapacea sa.

— Cred... că este ceva ce trebuie să o întrebi pe Ellen, spune el ferindu-se să-i întâlnească privirea. Când vine vorba de tine, doar ea știe toate detaliile. Aș putea să-ți povestesc părți, puținul pe care îl știu, dar nu ai obține întreaga imagine. Și nu e treaba mea să vorbesc despre asta.

— Nu mai avem timp pentru alte secrete! izbucnește Florence. Să-ți amintesc că doi... gangsteri, în lipsa unui cuvânt mai bun,

tocmai au încercat să o împiedice pe fiică-ta să se vadă cu David în Humlegården. Poate sunt aceleași persoane care au ucis-o pe cea mai bună prietenă a ei. Deja de când a dispărut Paulina și ai luat legătura cu mine, știai că ceva urmează să se întâmple cu David. Trebuie să dai cărțile pe față. Îi datorezi asta lui David. Ca să nu mai vorbim de fiica ta. Altfel, colaborarea noastră se încheie și, cine știe, poate că scrisoarea de la fosta ta nevastă ajunge la ziarele de seară chiar azi.

— N-ai îndrăzni, ripostează Urban și își umezește buzele. Sunt nevinovat.

Dar Florence își dă seama că minte, iar Urban știe asta. Nici măcar nu reușește să dea forță cuvintelor. Bărbatul puternic de pe canapea arată ca un școlar care tocmai a fost certat. Poate că motivul este doar lumina de la fereastră, dar Florence crede că i s-au înroșit până și urechile.

— Dacă ar afla unele persoane că am discutat cu voi despre asta... spune el și o privește implorator. Aș putea pierde totul.

Iar Florence înțelege brusc un lucru. Urban este speriat. Nu doar pentru cariera lui. Ci și pentru viața lui.

— Dar ajută-ne doar să înțelegem despre ce e vorba, spune David. Conform scrisorii, se pare că făceați mult mai mult decât să vă protejați reciproc.

Urban se întoarce spre David.

— Trebuie să înțelegi că eu nu... spune el, iar vocea îi devine nesigură. Am făcut mai mult decât alții pentru ca... pentru ca tu...

Trage adânc aer în piept și își șterge repede ochii când Kickan se întoarce în cameră.

— Nu vreau să deranjez, dar mi-ai văzut încărcătorul de la laptop? întreabă ea și începe să aranjeze instinctiv albumul foto supradimensionat a lui Terry O'Neill, care se află pe măsuța de cafea. Și de ce arăți atât de ciudat?

Florence observă cum Urban se închide. Mica deschidere pe care au reușit să o obțină de la el a dispărut.

— Pentru că vorbim despre... despre fata mea, îi răspunde Urban. Știi cât de sensibil este încă subiectul pentru mine.

Apoi se întoarce din nou spre Florence.

— Credeți că există vreo șansă să o văd pe Paulina? întreabă el. Nu vreau să mă ierte, vreau doar... să o văd.

Kickan se oprește.

— Dar încă n-ați mâncat nimic! Marco! O mică tartină nu-i prea mult de cerut!

— Mulțumim, dar e în regulă, îi zice Florence și se ridică în picioare. Oricum plecăm.

Paulina stă liniștită pe scaunul din față pe tot parcursul drumului cu mașina până la Täby Kyrkby. Aruncă o privire spre prietenul lui David, Anton. Aparent el este preotul. David doar îi împrumutase hainele. Anton este înalt, aproape slăbănog. Are părul des, care pare să ducă dorul unei tunsori. Încearcă să și-l imagineze la amvon, dar nu prea reușește. Totuși, vocea lui este caldă și melodioasă. Convingătoare, într-un mod natural cu care unii oameni sunt înzestrați. Nu că ar auzi ce spune când încearcă să stea la taclale cu ea. Îi este greu să se concentreze la altceva decât la menghina care îi strânge inima. Isobel a murit, iar ea se află într-o mașină cu un bărbat străin, în drum spre suburbii. Își mușcă ușor buza de jos. Cel mai mult și-ar dori să stea ghemuită în patul ei.

— Nu știu ce se așteaptă de la mine acum, spune ea. Nu mai am nimic de-a face cu asta.

— Spune-le-o celor doi răpitori, zice preotul. Să sperăm că David și Florence o să reușească să descopere ceva, dar, în cel mai rău caz, o să trebuiască să așteptăm până când o să-l sune răpitorii pe David mâine. Oricum, ești în siguranță la mine până aflăm mai multe.

Menghina din jurul inimii se strânge și mai tare. Tot ce vrea este să meargă acasă. Dar preotul are dreptate. Ei știu cine este ea și, cu siguranță, unde locuiește. Autostrada pe care merg se transformă într-un drum național. Ultima porțiune este o șosea unde semnele de circulație indică limita de viteză 50. Cu cât se îndepărtează de oraș, cu atât pulsul i se domolește. Anton virează de pe drumul principal și Paulina vede o casă mare din lemn, albă, pe o colină mică. Gândurile îi dispar când mașina ajunge lângă casă și Paulina o vede de aproape.

— Coliba mea modestă, spune Anton și intră pe alee.

Este sincer impresionată. Casa este veche și frumoasă. Nu extravagantă, ci... cum trebuie.

— Am avut noroc că au renovat complet casa parohială și asta a fost singura casă disponibilă în apropierea proprietăților bisericii, spune Anton zâmbind. Nu mă plâng.

Parchează Porsche-ul. Când iese din mașină, smulge plăcuțele de înmatriculare provizorii, făcute din două bucăți de carton.

Plăcuțele de înmatriculare reale sunt dedesubt. Apoi o conduce pe Paulina către casă. Deschide ușa vilei albe cu un gest aproape inutil de grandios.

— *Mi casa es su casa*, spune el. Sau, mai bine zis, casa bisericii.

Paulina intră. Se uită în jur în hol. Este spațios cât o garsonieră mică din oraș.

— Locuiești singur aici? întreabă ea.

— Pentru moment, răspunde Anton, scoțându-și pantofii și punându-i lângă perete. Am fost căsătorit. Dar se pare că nu mă prea pricep la asta.

— Dar nu ești preot? spune Paulina, descălțându-se și ea.

— Din păcate, nu e o garanție pentru relații reușite. Fac la fel de multe greșeli ca toți ceilalți. În cazul meu, a fost o relație catastrofală, dar care a avut-o ca rod pe minunata mea fiică, Malva. Dar mersi de încredere. Vrei ceva de băut? Un pahar cu vin? Știu că e mijlocul după-amiezii și, cum am spus, sunt preot și toate celelalte prejudecăți pe care le putem bifa, dar cred că amândoi avem nevoie să ne calmăm puțin nervii.

Paulina dă din cap în semn de mulțumire. În doar câteva minute, stă pe canapeaua mare de piele a lui Anton, cu un pahar de Zinfandel în mână. Muzică plăcută răsună din difuzoare pe care nu le vede.

— Poate nu vrei muzică, de fapt? spune Anton. O am mereu pornită, din obișnuința de a locui singur. Dar poate că nu...

— E bine, spune Paulina. Isobel avea mereu...

Simte cum o apucă plânsul din nou și trage adânc aer în piept pentru a-l alunga. Nu mai are puterea să plângă.

— Când Isobel locuia singură, avea mereu televizorul pornit pentru a-i ține companie, chiar dacă nu se uita la el. Era ceva rău. Când mă aflam acolo, trebuia să stau cu spatele la el ca să mă pot concentra la ce spunea. Cine poate concura cu *Anatomia lui Grey*, de exemplu?

Anton râde, iar ea ia o înghițitură mare de vin. Căldura alcoolului i se răspândește prin corp și se simte, poate, puțin mai calmă.

— Trebuie să te întreb, spune Anton, punându-și paharul pe măsuța din fața canapelei. Despre cei care au luat-o pe Liv,

prietena lui David și a mea, de altfel. Chiar nu ai habar cine sunt sau ce a vrut să spună mama ta în scrisoare?

Ea clatină din cap. Evident, nu a fost paranoică când s-a ascuns la hotel. Era urmărită. Întrebarea principală este cine o urmărea. Mama ei nu s-a exprimat prea limpede. Speră că David și Florence au obținut niște nume de la tatăl ei. Oare sunt aceleași persoane care o urmăreau în parc? Care au fost la Isobel acasă?

Gândul că cea mai bună prietenă a ei a fost în mâinile acelor doi bărbați este aproape prea groaznic pentru a-l suporta. Dacă există rău pe pământ, Paulina consideră că arată exact ca ei. Nu vrea să-i mai vadă niciodată. Dar știe că ei o să apară de fiecare dată când va închide ochii, pentru mult timp de acum înainte.

Anton o privește. Apoi ia o înghițitură de vin.

— Mama ta n-a exagerat când ți-a zis să fii atentă, spune el.

Amândoi tac. Paulina lasă muzica să o învăluie în tonurile sale. Ca și cum gândurile ar avea nevoie de muzică pentru a înceta să i se mai învârtă prin minte. Se afundă mai adânc în canapea. Dintr-odată se simte incredibil de obosită. Adrenalina din ultimele ore a părăsit-o în sfârșit. Brațele și picioarele par să cântărească fiecare o sută de kilograme.

— Și acum ce facem? întreabă ea după o vreme.

— Așteptăm vești de la David și Florence, răspunde Anton. David trebuie să vorbească și cu Sakura. Aș putea s-o sun eu, dar el e cel care i-a cerut ajutorul lui Liv. El trebuie să-i povestească ce s-a întâmplat. Până atunci, propun să terminăm sticla asta. Și nici să rostim o rugăciune n-ar strica.

— De rugăciunea aia ai putea să te ocupi tu. Dar să-l întrebi pe Dumnezeu de ce a trebuit să moară Isobel. Asta vreau să știu.

Anton dă din cap în tăcere.

Paulina oftează și își trage picioarele grele sub ea, pe canapea. Nu poate să nu se întrebe cum vor fi primiți David și Florence de tatăl ei. Ultima dată l-a văzut acum cinci ani. A invitat-o la cină, iar ea, dintr-un motiv oarecare, a acceptat. S-au întâlnit la Teatergrillen și a fost o catastrofă de la început până la sfârșit. Toate prejudecățile ei despre magnatul Urban Jacobsson s-au confirmat doar văzându-l cum stă tolănit pe canapeaua de catifea roșie din restaurant. Cu costumul său scump, lanțul de aur de pe

braț și ceafa groasă. De parcă ar fi crezut că lumea îi aparține. Cum ar putea cineva ca el să-i fie tată? Faptul că el nu a recunoscut-o la început nu a îmbunătățit lucrurile. A comandat pentru amândoi câte un antricot, deși ei nu-i plăcea carnea cu prea multă grăsime. Și un vin roșu mult prea scump. Ea a băut apă, în schimb. Conversația care a urmat a fost laconică și stângace. Urban a întrebat-o despre viața ei și despre mama ei. Dar părea mai degrabă că citește un scenariu decât că ar fi cu adevărat interesat. Au fost cele mai lungi două ore din viața ei.

Bineînțeles, s-au văzut și la înmormântarea mamei sale. Dar Paulina a refuzat să stea de vorbă cu el. Iar el a avut bunul-simț de a o lăsa în pace.

Poate că totuși a fost o greșeală să nu meargă cu Florence și David să-l întâlnească. Probabil va trebui să discute cu el mai devreme sau mai târziu. Dar preferă să amâne cât poate.

Anton își drege vocea din pragul ușii, iar ea ridică privirea. Anton ține în mână ceva ce pare a fi un controller de joc video vechi.

— Cât timp așteptăm, spune el, e posibil să joci jocuri video?

Palma de la Sakura îl ustură. Însă David o merită. Probabil că doar buna-creștere o împiedică pe Sakura să-și dea frâu liber furiei, pentru că Florence este acolo. Dacă ar fi fost singur, probabil că l-ar fi făcut bucăți. Dar vede lacrimile din ochii Sakurei, oricât de mult ar încerca ea să se abțină.

— Liv a decis singură să te ajute. E vina ei, spune ea. Dar tu ai rugat-o. E vina ta.

— N-aveam de unde să știu... începe el stângaci.

Sakura încă blochează ușa, în fața lor.

— Vorbește într-o pungă, ripostează ea. Sau, și mai bine, vorbește cu Roy și spune-i când vine acasă maică-sa.

David știe că furia Sakurei se va transforma curând în depresie. Sărise cu totul peste etapa de negare. David speră că va rămâne furioasă cât mai mult timp posibil. A citit că oamenii care intră în depresie pot deveni complet pasivi. Nu ar fi bine pentru Roy. David își întinde gâtul ca să vadă dincolo de hol, în bucătărie. Bebeluşul stă într-un scaun pentru copii şi bate fericit cu mâinile într-o substanță care pare a fi vopsea pentru degete. Ar putea fi și mâncare. Roy, a cărui mamă a dispărut într-o dubiță, iar David n-a putut să facă nimic. Îl doare inima când îl vede pe Roy lovind cu mâna în scârboșenia aia și apoi băgând-o în gură.

— Deci tu ești avocata lui David? întreabă Sakura uitându-se la Florence. De ce are nevoie de avocat?

— E... complicat, răspunde David. Putem intra?

Sakura pare să se gândească. Apoi se dă laoparte.

— Poți să găsești pe cineva mult mai bun decât David Lund, îi spune lui Florence când trece pe lângă ea. Ca idee.

Sakura îi conduce în living, apoi se duce în bucătărie. David se așază pe o canapea. Simte că nu va mai avea puterea să se ridice. Ziua asta a fost un roller-coaster mult prea lung. Johan, Anton, Humlegården, Liv, Urban... Florence se așază într-un fotoliu, în diagonală față de el.

— Deci pot găsi pe cineva mai bun, spune ea, aruncându-i o privire rapidă. Bine de știut. Poate pe cineva care nu-și închide telefonul când e căutat de poliție, de exemplu.

— Îmi pare rău, repet, spune David.

Florence dă din cap încet.

— Oricum, probabil c-a fost mai bine că n-am reușit să dau de tine și că nu ne-am dus la poliție. Având în vedere ce s-a întâmplat mai târziu.

— Trebuie să fac curat după Jamie Oliver, aici, se aude vocea Sakurei din bucătărie.

David este uimit că mai are puterea să glumească. Dar aceasta este Sakura în toată splendoarea ei. Femeia care refuză să plece capul, indiferent de ce se întâmplă.

— Să vedem dacă am înțeles eu bine, continuă Sakura cu voce tare din bucătărie. Liv a fost răpită de doi bărbați care apoi v-au urmărit și v-au amenințat. Într-o asemenea situație, orice om sănătos la cap ar fi sunat la poliție. Dar voi nu vreți asta? Și acum nu putem face altceva decât să așteptăm să ne contacteze răpitorii, ceea ce se va întâmpla abia mâine? Am înțeles bine? Așa că o s-o lăsăm pe nevastă-mea în mâinile lor toată noaptea? Doar mie mi se pare că sună complet nebunesc? Explicați-mi de ce nu ar trebui să sunăm la poliție imediat?

— Pentru că poliția poate fi implicată, spune David.

Capul Sakurei apare în cadrul ușii. Părți din ceea ce fusese pe masă sunt acum pe fața ei. Se holbează la amândoi.

— Pe bune?

— Mă tem că da, răspunde Florence.

Sakura rămâne tăcută o vreme, în timp ce își șterge fața cu un prosop.

— Ce avea de spus legendara Paulina Mentzer? întreabă ea apoi. Trebuie să fi fost ceva extrem de important.

— Cred că e mai bine să nu-ți povestesc prea multe despre asta, zice David. Având în vedere ce s-a întâmplat cu Liv.

Sakura se încruntă.

— Adică Liv știa ce avea Paulina de spus?

— Nu. Ea doar era acolo.

Sakura îl fixează cu privirea. Apoi arată cu degetul spre ușă.

— Afară! Acum.

— Ce? întreabă David.

Abia ajunseseră acolo. Și canapeaua deja îi acaparase toți mușchii corpului.

— Afară! repetă ea. Dacă ce zici e pe bune, atunci au răpit-o pe Liv doar pentru că au crezut că te cunoaște. Nu pentru că știa ceva. David, te iubesc, deși poate nu chiar acum. Ne pui pe Roy și pe mine în pericol doar prin simpla ta prezență aici.

Florence face ochii mari.

— Are dreptate, zice ea, ridicându-se. Trebuie să plecăm de aici.

Pe drum către casa lui David, Florence încearcă să facă o sinteză mentală a ceea ce știu. Dar există prea multe întrebări fără răspuns pentru a putea ajunge la vreo concluzie. Nu îi place asta. Deloc. După câteva minute, ajung la o fațadă roșie familiară. Exact acum o săptămână dormea la David. Atunci când au băut vin portughez. Înainte ca totul să înceapă. Ar fi putut la fel de bine să fi fost într-o altă viață, având în vedere tot ce s-a întâmplat de atunci. Și, desigur, este un clișeu să spună că nu știe dacă ea și David sunt aceleași persoane care erau cu o săptămână în urmă, dar nu contează. Este totuși adevărat.

David deschide ușa casei sale și Florence se pregătește să fie atacată de un câine gri ca o ghiulea. Dar Kreskin stă cuminte pe covorașul de la ușă și se uită la ei. Când îl vede pe David, se întoarce ofensat și intră în casă. Florence ar putea jura că a auzit câinele pufnind.

— Îmi pare rău, moșule, că am lipsit atât de mult, spune David, pășind înăuntru. S-au întâmplat... câteva lucruri. Te scot afară și apoi o să primești mâncare bună în plus ca scuză. Mâncarea aia specială cu gust de mușchi de vită.

Câinele se oprește brusc și își schimbă direcția către bucătărie. Dar încă nu se uită la David.

— Intră, hai, îi spune David lui Florence. Îl scot puțin afară, rapid.

Florence își dă jos haina și se așază în bucătărie. David îl ia pe Kreskin din bucătărie și iese cu el. Nu lipsesc mai mult de zece minute, dar câinele pare mulțumit când se întorc. Florence îl bănuiește că este deja cu gândul la mâncarea aceea specială. Iese în hol. În timp ce David se descalță, Kreskin fuge direct în bucătărie, cât de repede îi permit picioarele lui scurte, târând lesa după el.

— Poți să rămâi aici, dacă vrei, spune David, scoțându-și geaca. Sakura are dreptate, nu știu dacă ești în siguranță cu mine. Dar nici acasă la tine nu o să fii mai în siguranță. Sunt foarte conștient că tot ce s-a întâmplat este din cauza mea. Dar nu știu ce pot face mai mult decât atât.

— N-aveai de unde să știi, zice ea și îi pune mâna pe spate. Niciunul dintre noi nu putea să anticipeze că o să se ajungă aici.

David se încordează. Florence îi simte mușchii spatelui sub palmă, parcă el s-ar pregăti să spună ceva. Însă David clatină din cap și se îndreaptă spre bucătărie, unde Kreskin a început să zgârie cu ghearele castronul de mâncare, de parcă ar încerca să-și croiască drum prin metal. Florence îl urmează.

— M-am decis, spune David în timp ce scoate o pungă cu mâncare dintr-un dulap aflat suficient de sus încât Kreskin să nu poată ajunge la el. Nu pot să stau aici și să aștept un telefon. Aș lua-o razna. E mai bine să facem cum ai spus tu, să adunăm cât mai multe informații înainte să ne sune mâine. Deci... Știu că nu am dreptul să îți cer nimic, nu după ce te-am evitat de dimineață, dar crezi că poți să stai cu Kreskin? Trebuie să plec pentru câteva ore. Dacă nu, o rog pe Sakura, nu e nicio problemă dacă...

— Nu cred că Sakura vorbește cu tine acum, îl întrerupe ea. Și nu sunt nici prea încântată să te las să pleci singur, având în vedere ce s-a întâmplat ultima dată. Dar dacă îmi spui ce vrei să faci fără mine, poate că o să am eu grijă de monstru.

David umple castronul, iar Kreskin își bagă capul în el.

— Trebuie să merg în Småland, răspunde David și se ridică. În Sävsjö.

— Asta nu-i o călătorie de vreo patru ore cu mașina, doar dus? întreabă Florence. Și o să trebuiască să te și întorci, nu? Chiar crezi că poți face asta? Ce este atât de important în Sävsjö, de trebuie să pleci tocmai în seara asta?

— Sincer, nu, probabil că nu pot. Dar, cum am spus, trebuie să aflăm cât mai multe. Cred că e timpul să vorbesc cu mama și să-i pun câteva întrebări întârziate. Întrebări pe care nu i le pot pune la telefon. Cu puțin noroc, poate o să-mi spună ceea ce n-a vrut Urban să mărturisească.

— Atunci vin și eu. Ca avocat al tău. Luăm și câinele.

Dar David clatină din cap.

— Cred... cred că trebuie să mă văd cu ea între patru ochi. Cred... *știu* că e singura modalitate, ca să am șansa de a o face să vorbească. Dacă mai e cineva cu mine, nu o să spună nimic. Dar mi-ar... mi-ar plăcea să te găsesc aici când mă întorc la noapte. Nu cred că vreau să fiu singur cu gândurile mele atunci.

Ea dă din cap, în tăcere. Să rămână. O parte din ea nu își dorește altceva decât să șteargă ultima săptămână din memorie, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar partea ei rațională știe cât de rău ar fi să stea prea mult aici. În orice ar fi implicat David, trebuie să rămână obiectivă dacă vrea să-l poată ajuta. Ca să nu mai vorbim de detaliul deloc neglijabil al unui conflict de interese, nepermis în profesia de avocat. Cine a fost idiotul care a crezut că e o idee bună chestia asta cu sentimentele?

— Cred că e mai bine să vin cu tine, spune ea. Mă simt enervant de ineficientă acum. Dar trebuie să faci așa cum e cel mai bine pentru tine. Pentru că e vorba de tine. De tine și de mama ta. Voi fi aici când te întorci, ca să-mi povestești atunci. Putem considera asta... consultanță peste program. Nu promit că o să mai fie și câinele aici, dar voi face tot ce pot.

David râde ușor. Apoi se uită la ea cu acea privire care pare să cuprindă totul. Privirea care îi dă senzația lui Florence că e o idee foarte proastă să fie în preajma lui, pentru că toată independența ei atent adunată zboară pe fereastră. Își spune că este doar anormal de vulnerabilă din cauza lui Grayson. Și că a fost o zi obositoare. Dar știe că nu acesta este tot adevărul. David o face să se simtă calmă. În siguranță. Și îi place, chiar dacă urăște s-o recunoască față de ea însăși, că el are nevoie de ea. Nu este deloc *politically correct*. Dar nu-i pasă. Și-ar fi dorit să-l fi întâlnit pe David în loc de Grayson, cu multă vreme în urmă. Atunci poate că ar fi fost diferit. Dar nu l-a întâlnit. Asta este. *End of story*.

— Condu cu grijă, spune ea.

David dă din cap și pleacă spre garaj. Florence închide ușa după el.

— Acum suntem doar noi doi, monstrule, strigă ea spre bucătărie.

Orgia din castron se oprește un moment înainte de a-și relua ritmul.

Tocmai când începe să i se tulbure vederea, Sandro scoate punga de plastic pe care o ținea strânsă în jurul capului ei. Liv începe imediat să tușească violent, deoarece, din reflex, trage prea mult aer în plămâni. Mirosul de plastic este copleșitor după ce punga a stat lipită de fața ei. Stelele din câmpul vizual dispar încet pe măsură ce continuă să respire adânc. Inima îi bate cu putere din cauza panicii, iar capul îi bubuie.

Deși poate respira din nou, acidul lactic din corp a revenit. A stat legată de scaun în aceeași poziție prea mult timp. Se răsucește înainte și înapoi.

— Stai liniștită, încă nu ți-am făcut nimic, spune Sandro. Cel puțin din punct de vedere fizic. De ce te-aș sufoca pe bune, până la moarte, când e suficient ca trupul tău să creadă că mori de fiecare dată? Dacă ai suferi o mică leziune cerebrală din cauza lipsei de oxigen, ar fi păcat, dar nu te-ar omorî. Crede-mă, ar putea fi mult mai rău.

Liv îi vede zâmbetul sincer și îl crede. Oricât de înfricoșător ar fi, el crede cu adevărat că îi face o favoare. Sandro ridică punga transparentă în fața ei.

— Ți-ai mai adus aminte de ceva ce trebuie să știm? întreabă el. Sau o mai facem o dată?

Liv clatină din cap violent.

— Nu! Jur, nu știu nimic, plânge ea. Dar nu o face din nou. Ia ce vrei de la mine, dar nu o face din nou. Te rog.

Ar vrea de fapt să țipe la el, să țipe atât de tare încât să se audă la kilometri depărtare, dar gâtul îi este uscat și o ustură. Lacrimile îi curg în timp ce începe din nou să tușească. Trupul îi este fierbinte, are 100 de grade, iar transpirația de pe frunte i se îmbină cu lacrimile. Senzația de a fi legată și, pe deasupra, de a nu putea respira, convingerea totală că plămânii îi sunt pe cale să explodeze... Până acum, Sandro a supus-o la asta de trei ori. Și de fiecare dată a știut cu certitudine că de data *aceea* chiar va muri. Vederea îi este încă tulbure. Dacă îi pune din nou punga de plastic pe cap, știe că mintea i se va sparge în mii de bucăți. Dar să înnebunească pare tot mai mult o salvare. Cel puțin nu va mai realiza ce îi va face Sandro în continuare.

— Hmm. Nu-s prea sigur că spui adevărul, zice Sandro. Și faza asta cu nevastă-ta nu sună a bine. Probabil c-o să trebuiască să vorbesc și cu familia ta, când termin aici cu tine.

Nu. Nu Sakura. Nu Roy. Liv încearcă să urle, în ciuda usturimii din gât, dar se aude doar un sunet răgușit. Se zbate și trage de banda care o ține lipită de scaun. Nu cedează deloc. Se oprește abia când Sandro o apucă de gât și țipătul răgușit nu-i mai poate ieși din gură.

— Te rog, șoptește ea. Sakura nu știe mai multe decât mine.

— Vedem noi, spune Sandro și deschide punga din nou. Cred că o s-o ținem mai mult de data asta. Ce spui? Patru minute îți sună bine?

Lui Liv îi curg mucii din nas și i se preling între buze. Simte cum creierul începe să se oprească din funcționare când Sandro îi pune din nou punga pe cap.

— Sandro, l-am găsit! exclamă brusc bărbatul scund de la masă.

Scutură cutia de chibrituri cu entuziasm, ca și cum ar fi un *maracas* și el s-ar afla la un carnaval, nu într-o casă de vacanță prăfuită. Sandro se oprește în mijlocul unei mișcări.

— La ce te referi? întreabă el.

— La Porsche, răspunde bărbatul, arătând cu degetul spre laptopul său. Cel despre care ea spunea că nu știe nimic. Și cu care David a fugit. Plăcuțele de înmatriculare erau false. Dar așa am și presupus.

Sandro se apropie de masă. Liv expiră tot aerul pe care îl ținuse. A primit un răgaz. Dar nu are habar cât va dura.

— Cum ai reușit să accesezi registrul pentru... începe Sandro, dar apoi ridică mâinile într-un gest de revocare, ca și cum nu ar mai vrea să audă răspunsul.

— Cu asta mă ocup eu. De-asta sunt aici.

— OK, deci...?

— Deci modelul mașinii nu e mai vechi de doi ani. Am verificat cele mai recente vânzări la dealerii de mașini din oraș. Se pare că sunt mulți proprietari de Porsche. Peste șase sute vândute în ultimii doi ani. Ar fi fost imposibil să știm care dintre ei conducea mașina. Dar David Lund a fost ultima piesă a puzzle-ului. Fără el, n-aș fi găsit-o.

— Ce vrei să spui? întreabă Sandro, aplecându-se spre calculator.

— Știi cum era îmbrăcat în parc?

— Ca un preot.

— Exact, continuă bărbatul de la masă, întorcând ecranul laptopului spre Sandro. Și un preot din Täby Kyrkby deține un Porsche Cayenne roșu. Este la doar câțiva kilometri de casa lui David. Coincidență?

— Cu siguranță, nu. Bună treabă.

Liv trage aer în piept mai scurt decât și-ar fi dorit când aude ce spune bărbatul. Vorbește despre Anton. Totul este complet nebunesc. Trebuie să-i avertizeze pe ceilalți cumva. Dar habar nu are cum. Nici măcar nu știe cum să supraviețuiască următoarelor minute. Dacă psihopatul ăla îi pune din nou punga pe cap, totul se va termina.

Poate ar trebui să renunțe. Să îmbrățișeze ceața. Atunci măcar nu va mai simți panica.

Dacă nu ar fi Sakura.

Dacă nu ar fi Roy.

— Ți-aduci aminte ce-a zis Napoleon, spune bărbatul de la masă, închizând clapa laptopului. „Rezolvați.“ Mă gândesc să mă duc și să rezolv. Oricum tu ai treabă aici.

Sandro aprobă, dând din cap.

— Te duc până în Norrtälje. Iei un Uber de acolo. Ca să nu poți fi urmărit până aici.

Bărbatul cel scund pare că ar vrea să protesteze, dar își lasă umerii în jos. Bagă cutia de chibrituri în buzunarul pantalonilor și iese. Sandro se așază pe vine în fața lui Liv. Ea întoarce capul, nu vrea să-l privească. Dar el o prinde de bărbie și o forțează să se uite în ochii lui.

— Trebuie să plec puțin. Dar ești în siguranță aici, ușa de la intrare o să fie încuiată și nu e nimeni pe o rază de kilometri. Deci n-are de ce să-ți fie frică. Iar când mă întorc, vom fi doar tu și eu.

Anton oftează și lasă jos controllerul de la jocul video.

— De ce ești atât de bună la *Soul Calibur*? Chiar nu-mi dai nicio șansă.

— Am verișori mai mici, spune Paulina. Din partea mamei. Și au un astfel de joc vechi la casa lor de la țară. Trebuie să-i mai pun la punct din când în când.

Înțelege ce încearcă Anton să facă, vrea să-i distragă atenția pentru a-i da timp să asimileze tot ce s-a întâmplat. Și pentru a-i atenua șocul cel mai mare. Dar Isobel nu i-a părăsit gândurile nici măcar pentru o secundă. Un nod strâns de disperare s-a format în pieptul Paulinei și știe că îl va purta cu ea tot restul vieții.

— Mai vrei vin? întreabă Anton ridicându-se de pe podea.

— De ce nu? Oricum nu o să pot adormi în seara asta. Nu cred că o să pot dormi până nu o să primească David acel telefon. Chiar crezi că suntem în siguranță aici?

— La fel de în siguranță ca oriunde altundeva, spune Anton, întinzând mâna spre ea.

Coboară amândoi spre parter.

— Vrei să vorbești despre Isobel? întreabă el. În fond, e treaba mea să ascult. Și, când pot, să ajut. Sunt destul de bun la asta.

Dar Paulina clatină din cap. Nu știe ce să spună. Nu există cuvinte potrivite.

— OK. Dar promite-mi că mă anunți dacă te răzgândești. Sunt aici pentru tine.

Paulina se uită la preotul lungan, la expresia sinceră de pe fața lui. Ar putea fi, într-adevăr, cineva cu care ar dori să vorbească. Nu doar despre Isobel, ci despre tot. Dar nu acum. Nu mai are deloc putere.

Continuă să coboare scările și intră în bucătăria lui Anton. Masa și scaunele sunt vechi și vopsite în alb. Par să fi venit odată cu casa. În colț este un mic suport de lemn cu șapte sticle, pe care Anton îl numește „crama sa“.

— Nu pot să mi-i scot din minte pe ăia doi din parc, spune el în timp ce alege o sticlă de vin. Cum au știut că o să fim acolo?

— Habar n-am, răspunde ea.

Anton scoate o sticlă de Porcupine Ridge. Paulina îi ia sticla din mână și deschide dopul cu filet.

— I-am trimis un e-mail lui David, i-am scris ora și locul întâlnirii, explică ea. Dar am avut grijă. Am făcut o adresă de Hotmail doar pentru a i-l trimite. Nimeni altcineva în afară de el nu știa. Nu am vorbit cu nimeni.

— Mi-a spus David, zice Anton și ia sticla înapoi, găsește două pahare curate și toarnă. Evident, le-a spus și lui Florence și lui Liv. Eu știu că n-am spus nimănui. Putem presupune că nici Liv nu a făcut-o, având în vedere că au răpit-o. Florence nu pare genul care să trăncănească. Deci dacă David nu a vorbit cu altcineva și nici tu...

— ...au reușit să citească e-mailul într-un fel sau altul, încheie Paulina.

Amândoi au aceeași revelație. Anton fuge în living unde își lăsase telefonul. Aproape îl scapă când îl ia. Apoi îl sună pe David.

— Merge spre Småland, spune Anton când Paulina intră cu paharele de vin.

— Småland? Acum?

— Știu, nici eu n-am înțeles de ce. Dar a zis că, dacă cineva i-a citit e-mailul, trebuie să-i fi spart codul de acces. Sau să fi pătruns în calculatorul lui. Ideea e că o să poată vedea dacă a existat vreo breșă. Și, în cel mai bun caz, o să ajungă la cel care a făcut-o. Cu puțin noroc, o să aflăm curând cine sunt cei care au luat-o pe Liv. Trebuie doar să așteptăm ca David să se întoarcă acasă.

De îndată ce Liv aude mașina plecând, încearcă să se elibereze. Nu se obosește să strige după ajutor, crede ce a spus Sandro că nimeni nu o poate auzi. E mai bine să-și păstreze energia pentru a scăpa de banda adezivă. Dar, oricât de mult încearcă, nu se întâmplă nimic. Sandro a lipit-o mult prea bine. Trage de brațe cel puțin un sfert de oră, până când acidul lactic devine prea puternic ca să mai poată continua. Adezivul îi rupe pielea. Dar nici când transpiră de efort nu reușește să desprindă banda măcar puțin. Se uită la ușă. E chiar în fața ei. La doar câțiva metri.

Ar putea la fel de bine să fie la celălalt capăt al lumii.

Dar... Dacă nu poate să se elibereze, oare poate să ajungă la ușă cu scaunul? Își amintește că a văzut într-un film cum cineva legat ca ea sărea cu scaunul pe podea. Încearcă să sară cu tot corpul pentru a muta scaunul. Singurul lucru care se întâmplă este că aproape răstoarnă scaunul și pe ea însăși. Să se lovească cu capul de podea nu pare o idee bună. Realitatea nu e deloc ca în filme. În plus, ce ar face dacă ar ajunge la ușă? Se află în mijlocul pădurii.

Nu poate face nimic.

Oricât de imposibil și de oribil ar fi, trebuie să stea acolo și să aștepte ca Sandro să se întoarcă. Din cauza frustrării scoate un geamăt cu vocea ei răgușită, deși știe că nu ajută. Dar e singurul lucru pe care îl poate face.

Liv nu aude păsări și nici frunze foșnind. Tăcerea e ca un capac peste cabană. Ca și cum cineva ar fi oprit toate sunetele. Ca și cum cabana ar exista într-o bulă în afara realității, o bulă din care nu va ieși niciodată.

Nu știe cât timp trece. Se roagă ca răpitorii ei să aibă un accident de mașină, deși asta ar însemna să rămână legată de scaun până când cineva o va găsi. În cele din urmă, aude mașina întorcându-se. Se oprește și, după câteva secunde, Sandro intră pe ușa din față. Aproape în același timp, telefonul începe să-i sune. Sandro se uită lung la ecran înainte să răspundă.

— Esben, de ce dracului mă suni? întreabă el, încruntându-se. Tocmai te-am lăsat. Ai uitat adresa sau ce? Știi că trebuie să arunc telefonul ăsta acum.

Apoi ascultă. După un timp, se întoarce către Liv.

— Blonda din parc, îi spune. Foarte frumoasă, dacă îți plac femeile care arată ca și cum cineva le-a băgat un cub de gheață în cur. Presupun că o să spui că nu știi cine e?

Liv clatină din cap și speră cu disperare ca Sandro să o creadă. Punga de plastic este pe masa de lângă ea. Sandro ascultă din nou la telefon și dă din cap. Apoi pune telefonul deoparte.

— I-ai făcut poze, nu-i așa? întreabă el.

Scoate un cuțit și Liv începe să clatine din cap și mai tare.

— Stai liniștită, doar vreau să tai puțin din banda adezivă. Dacă te agiți așa, te poți răni.

Taie cu grijă banda care îi ține brațele și mâinile lipite de scaun. Liv începe să-și maseze încheieturile. I-au amorțit de cât a stat nemișcată. O dor când circulația sângelui revine. Sandro îi aduce aparatul foto, care zăcea cu celelalte echipamente într-un colț.

— Arată-mi.

Camera foto.

O idee se formează brusc în mintea ei. Apare de nicăieri, complet conturată. Și periculoasă. Înghite în sec.

Îndrăznește?

Aruncă o privire spre punga de plastic. Nu are de ales. Ar putea fi singura ei șansă de a scăpa cu viață de acolo. Atâta timp cât Sandro nu înțelege ce face. În momentul în care el bănuiește ceva, pentru ea totul e pierdut.

— Arată-mi poza cu ea, spune Sandro și îi pune aparatul în mâini.

Liv nu trebuie să se prefacă a fi stângace, deja tremură. Ține camera foto îndreptată în jos, cu obiectivul apăsat de picior, și face o fotografie. Pe ecran vede că imaginea este complet neagră. Dar e tot ce are nevoie.

— Ai grijă, continuă Sandro. Să nu-ți vină vreo idee. Nu-mi place să fiu fotografiat, dacă asta aveai de gând.

— Nu, nu, sigur că nu, mormăie ea și deschide galeria cu imaginile din parc.

Caută poza cu femeia blondă. Femeia pare ușor speriată, dar are și o sclipire hotărâtă în privire.

— Poți să mărești imaginea ca să se vadă mai bine fața? întreabă Sandro.

Liv face așa cum îi cere el, până când fața femeii umple ecranul camerei. Sandro fotografiază ecranul cu telefonul său. Liv aude un bip de la mesajul trimis. Apoi Sandro scoate cartela SIM și o calcă în picioare.

— Ce risipă, bodogănește el, apoi se întoarce către ea. Arată-mi toate pozele pe care le-ai făcut în parc.

Liv ridică aparatul astfel încât Sandro să vadă și trece prin pozele stocate în aparat. A pus un card de memorie nou înainte de a pleca, așa încât în camera foto nu există decât pozele de azi. Câteva mame cu cărucioare. Un bărbat care caută în coșul de gunoi. Poze cu statuia și copacii. Și femeia blondă.

— Șterge-le! îi ordonă Sandro.

Ea face întocmai, în timp ce el o privește atent.

— Camera are și card de memorie, nu-i așa? Scoate-l.

— Dar nu tocmai am șters pozele? Cardul e gol.

— Ca să fim siguri.

Scoate cardul și i-l dă lui Sandro, care îl bagă în buzunar.

— Nu știu dacă mai are vreun rost să continui să te interoghez, spune el apoi. Nu sunt un sadic. Ar fi fost, desigur, mai bine dacă ai fi și știut ceva.

— De ce?

— Pentru că, dacă nu supraviețuiești, măcar ar fi existat un motiv pentru care ai murit.

— Ce anume decide dacă voi supraviețui? întreabă ea cu o voce care abia se aude.

— Prietenul tău David, răspunde Sandro. Și ce o să facă mâine.

Îi ia camera și o pune înapoi în grămada cu echipamentul ei. Liv întoarce privirea. Își aude pulsul bătându-i puternic în urechi. A făcut tot ce a putut. Acum trebuie doar să rămână în viață, astfel încât ceilalți să aibă o șansă să o găsească. Dar ar putea dura câteva ore. Dacă vor veni. Iar dacă Sandro bănuiește ceva, s-ar putea tocmai să-și fi semnat condamnarea la moarte.

Esben zâmbește în sinea lui pe bancheta din spate a Toyotei. Dacă e să o spună el însuși, a fost încă o mișcare genială din partea lui să-l sune pe Sandro și să obțină poza cu blonda. Sandro nu s-a dovedit vreun maestru fotograf când a pozat ecranul aparatului, dar fața femeii era suficient de clară. Esben a avut nevoie doar de o căutare de imagini pe Google ca să-i afle numele, profesia, vârsta și adresa. Avocata Florence Tapper. Cu un apartament în Östermalm. Ceva frumos. Ea este următoarea oprire după preot.

Rezolvați! spusese Napoleon.

Nu au primit ordine directe despre cum să acționeze. Dar inițiativa proprie nu poate fi ceva rău. Ba dimpotrivă. Cu puțin noroc, Esben va fi recompensat pentru asta.

Ar fi preferat să ia Uberul tot drumul de la cabană, dacă tot plătește clientul nota. Sandro a refuzat. Este uneori ridicol de precaut. Dar Sandro este cel care decide. Așa că Esben face cum spune el. Deocamdată. Până când Esben îi va arăta lui Napoleon de ce este capabil.

Drumul de la Norrtälje la Täby Kyrkby nu durează mai mult de 40 de minute. Personal, Esben își poate imagina că face asta doar de amuzament. Se gândește dacă să accepte sau nu plata. Esben râde cu poftă în sinea lui, în timp ce stă în întuneric, pe bancheta din spate a mașinii. Foarte curând va ajunge la preot.

Kreskin stă într-un fotoliu cu model verde și sforăie zgomotos. Florence bănuiește că, de obicei, câinele nu are voie în acel fotoliu, având în vedere cât de bucuros a fost când l-a ajutat să urce. Dar acum ea este cea care ia decizii. Nu că ar fi vreo mare iubitoare de câini, dar a fost mai bine să se asigure că se află de partea monstrului. Și e posibil să-l fi scărpinat puțin mai mult după urechi. Oricum, nu era nimeni care să vadă.

Stă pe canapeaua lui David și se uită la puzzle-ul de pe măsuța de cafea. Pentru un puzzle care nu ar trebui terminat, pare totuși destul de avansat. Mai mult de jumătate este completat. David a sortat piesele rămase după culoare. Florence ia o piesă albă cu gri și se uită unde s-ar potrivi în modelul puzzle-ului. Este o parte din piciorul astronautului. Pune piesa la locul ei și o ia pe următoarea. Inițial îi este greu să-și dea seama unde se potrivește, înainte de a observa că trebuie să se alăture altor piese separate și să formeze o parte din fundal.

Fără să se gândească prea mult, continuă să așeze piesele la locul lor, până când una dintre grămezile sortate după culoare se epuizează. Se gândește la ce a spus Grayson despre ea, cum că este rece. Samir a zis aproape același lucru, când a numit-o „regina gheții“. Desigur, poate că avea un motiv pentru asta, dar totuși. Dacă au dreptate? Dacă nu este bună cu adevărat la exprimarea emoțiilor?

— Crezi că stăpânul tău mă consideră rece? i se adresează câinelui adormit.

Primește ca răspuns o sforăitură. În mod normal, nu-i pasă de ce cred ceilalți despre ea. Și există o mulțime de avantaje, atât profesionale, cât și personale, în a fi cunoscută ca o persoană dură. Dar nu vrea ca David să creadă asta despre ea.

Se oprește și privește puzzle-ul de pe masă. Aproape că a completat o mare parte din ce mai rămăsese. Mai sunt doar câteva găuri mici. Speră că nu a distrus terapia improvizată a lui David.

Pentru a găsi altceva de făcut, se apropie de bibliotecă. Faptul că există cărți pe rafturi este deja puțin ciudat. Majoritatea prietenilor ei ascultă doar audiobookuri sau nu citesc deloc. O bibliotecă este un loc unde depozitezi obiecte decorative și

teancuri de reviste de design interior. Sau procedezi ca surorile ei, care și-au umplut bibliotecile până la refuz cu poze ale copiilor. Florence îi iubește, dar nu a înțeles niciodată nevoia de a-ți expune progenitura în fața întregii lumi în acest mod. Presupune că este un lucru specific părinților.

Biblioteca lui David este, în orice caz, plină de cărți adevărate. Își trece ușor mâna peste cotoarele cărților. Multe dintre ele sunt despre programare, dar are și o colecție de romane science-fiction. Ceea ce explică modelul din puzzle. Nume de autori precum Charles Yu, Cixin Liu și Hannu Rajaniemi. Nu-i spun absolut nimic. Dar este greu să nu interpretezi psihologic faptul că David, bărbatul fără copilărie, preferă să citească despre viitor.

Trebuie să se întâmple ceva cu o persoană care nu-și cunoaște copilăria. Cine ar fi fost ea însăși, dacă nu ar fi avut anii din copilărie? Când se juca împreună cu frații ei pe câmpurile de lângă cartierul de vile din Kumla, unde au crescut, era un zid luminos la orizont. Toți știau că zidul înconjura închisoarea. Bernard obișnuia să-i spună că va ajunge acolo pentru că era foarte neascultătoare. Dar Phil îi explicase după ce reguli funcționează lucrurile. Oare Florence ar fi devenit avocată dacă nu ar fi existat un simbol atât de clar al sistemului juridic, al legii, al ordinii și al dreptății, care să fi fost prezent acolo în perioada în care crescuse și care i se imprimase în memorie?

Poate că da. Poate că nu.

Dar Florence crede că este important să-ți amintești de primii ani din viață. Crede *cu adevărat* că asta contează.

Întrebarea este doar ce se va întâmpla cu David dacă mama lui îi va oferi răspunsurile pe care le caută? Se va schimba el dacă va începe în sfârșit să-și amintească? Florence nu este sigură că ea însăși ar fi vrut să știe, dacă ceea ce cuprinde scrisoarea ar fi fost despre ea.

Esben nu-și poate crede norocului. Paulina Mentzer este acasă la preot. Parterul este ridicat cu vreun metru deasupra solului din cauza demisolului, dar asta este bine. Esben poate trece lejer pe sub ferestre fără a fi văzut din interior. Paulina și preotul stau amândoi la fereastra bucătăriei, în timp ce el se ascunde în tufișurile de afară. Nu că ar face vreun efort deosebit, întunericul este de partea lui, iar Paulina și preotul par să fie complet ocupați. Ar fi fost, desigur, și mai practic dacă și Florence Tapper s-ar fi aflat acolo. Dar nu are de gând să fie lacom. Nu poți avea totul.

Coboară dealul. În drum spre casă, a trecut cu Uberul pe lângă o benzinărie. Se întoarce la benzinărie și cumpără un bidon cu benzină. Nu are nevoie doar de unul, dar probabil ar atrage atenția dacă ar cumpăra mai multe. Cineva și-ar aminti de bărbatul scund care a cumpărat câteva bidoane cu benzină. Și aplicația cu hărți de pe telefonul lui îi arată că mai există încă o benzinărie la doi kilometri spre nord. Are timp.

Vreo 45 de minute mai târziu, două bidoane de 20 de litri sunt în spatele casei preotului, sprijinite de fundația clădirii. Este, în fapt, încă prea puțin. Dar Esben știe cum să le distribuie astfel încât să fie de ajuns. Are însă o problemă. Casa are două etaje. Trei cu subsolul. Și nu este complet sigur unde se află Anton și Paulina, nu-i mai vede pe fereastra bucătăriei. Probabil că nu sunt în subsol, deoarece luminile sunt stinse dincolo de ferestrele joase ale subsolului. Ar putea fi mai departe în casă, ceea ce ar fi OK. Dar, dacă sunt la etaj și observă că începe să ardă la parter, există riscul să încerce să iasă pe ferestre. Atunci va trebui să-i împuște când ies. Pare... neglijent. Există și riscul ca vecinii curioși să audă împușcăturile și să sune la poliție înainte ca el să termine. Nu, odată ce focul începe, nu vrea să iasă nimeni din casă.

Există o singură soluție, chiar dacă nu-i place. Trebuie să intre și să-i omoare înainte.

Își scoate arma, un pistol Start modificat, și urcă treptele până la ușa din față. Atinge ușor clanța. Ușa nu e încuiată. O deschide puțin și ascultă. Se aude muzică încet de undeva. În rest, este liniște. Se strecoară în hol.

Cel mai elegant ar fi fost să-i sufoce cu perne. Un astfel de omor este descoperit doar dacă, sau când, vreun medic sârguincios observă că victimele incendiului nu au fum în plămâni. Dar sufocarea durează. Nu poate să-l sufoce pe unul dintre ei și să se bazeze pe faptul că celălalt își va aștepta răbdător rândul. Nu are de ales, va trebui să-i împuște. Acest lucru este descoperit, desigur, mai repede decât sufocarea. Dar punga cu cocaină din buzunarul său, punga pe care intenționează să o plaseze într-un loc unde focul nu va ajunge, va oferi explicația pentru schimbul de focuri. Vor fi pe bune titluri de prima pagină în presa de seară. INCENDIUL A FOST URMAREA UNEI TRANZACȚII CU DROGURI. Scandal, Biserica se distanțează și dintr-astea.

Nimeni nu va face vreo conexiune cu Esben și cu Sandro sau cu angajatorul lor.

De fapt, incendierea nu are niciun rost dacă tot e silit să-i împuște. Dar trebuie să se distreze și el puțin. Se strecoară mai departe. Este încă liniște. Ajunge la ușa de unde se aude muzica și îndrăznește să arunce o privire înăuntru. Sunt amândoi acolo, în living. Pe masă sunt pahare și sticle de vin. Paulina stă pe canapea. Anton, într-un fotoliu. Și amândoi dorm.

Esben zâmbește larg, e nevoit să-și pună mâna la gură pentru a nu începe să chicotească. Nu va trebui să-i împuște până la urmă. Tot ce trebuie să facă este să se asigure că va fi mai mult fum decât foc la începutul incendiului. Astfel, nu se vor trezi din cauza căldurii înainte de a se sufoca din cauza fumului.

Se strecoară cu grijă înapoi prin casă și iese. Este o idee falsă des întâlnită că te trezești și tușești când începe incendiul. De fapt, fumul te face să dormi mai adânc. Până când îți pierzi cunoștința. Și apoi este prea târziu. Mai ales dacă Esben se asigură că fumul conține monoxid de carbon, care blochează aportul de oxigen, și că evită gazele mai iritante pentru mucoase. Totul depinde de ce arde. Esben este bun la chimie, dar știe toate acestea mai degrabă din propria experiență practică.

Experiență dobândită în mai multe ocazii.

Ia primul bidon de benzină și se strecoară din nou în casă. Este oarecum păcat că vor fi deja morți înainte ca focul să înceapă cu

adevărat. Ar fi fost amuzant să-i audă țipând. Ar putea paria că preotul ar țipa ca o fetiță. Dar nu poți avea totul.

Esben desface bidonul de benzină. Benzina creează într-adevăr dioxid de carbon când arde, ceea ce nu-i convine prea tare, dar are nevoie de ea doar pentru a aprinde focul. Casa preotului este construită din lemn vechi. Va arde ca un țap de Crăciun din Gävle[23].

Intră în bucătărie și toarnă benzină pe perete, sub fereastră. Astfel, nu vor putea ieși pe acolo dacă totuși se trezește vreunul. Miroase minunat. Esben se simte aproape amețit când inspiră vaporii. Trasează atent o dâră subțire de benzină prin bucătărie și înapoi în hol, unde toarnă mai multă benzină pe primele trepte, ca să nu poată urca la etaj. Face același lucru și cu scările care duc la subsol. Nu îndrăznește să intre în living. Ar fi o prostie să-i trezească. Dar se poate ocupa de ferestrele acelea de afară.

Se întoarce afară și toarnă restul de benzină pe ușa de la intrare și sub ferestrele la care poate ajunge din exterior. Culege câteva frunze din tufișuri și le folosește pe post de pensulă improvizată, pentru a lega până și ferestrele cu o dungă de benzină în jurul casei. Acordă o atenție deosebită ferestrelor livinglui, în timp ce se uită cu grijă după eventuali vecini care ar fi putut ieși la o plimbare târzie de seară. Dar nu este nimeni afară.

Vopseaua casei s-a scorojit în mai multe locuri. Vor fi mai puțini vapori de vopsea care pot irita gâtul. Esben și preotul cred în același zeu, dar Dumnezeu cu siguranță a arătat de partea cui este.

Esben înconjoară casa până în spate, unde nu are cum să fie văzut de pe drum. Face o pauză și privește casa pentru ultima oară. Nu poți observa nimic privind-o. Dar casa este pregătită să ardă ca un foc de Noaptea Valpurgiei[24]. Deschide geanta și scoate sistemul de aprindere. De fapt, este destinat lansării de focuri de artificii, dar el l-a modificat. Nu vrea să fie în apropiere când declanșează focul, în caz că totuși cineva l-ar vedea.

Atașează dispozitivul de aprindere de perete, acolo unde este acoperit cu benzină și desfășoară cablul de zece metri lungime. La capăt se află o unitate cu butoane. O ascunde într-un tufiș. A reconstruit-o până și pe aceasta, așa încât butoanele sunt activate

printr-un puls electronic. Nici măcar nu trebuie să fie acolo. Trebuie doar să apese pe un transmițător pe care îl are la el. De la o distanță sigură.

Nimeni nu va găsi nimic în ruinele de după incendiu. Dispozitivul de aprindere se va topi în foc și cablul va arde. Mica unitate din tufiș este prea departe de casă pentru a o găsi cineva. Dar Esben va reveni totuși după o zi sau două ca să o ia. Pentru a fi sigur.

Zâmbește mândru. Este foarte bun la ceea ce face.

Coboară dealul cu bidoanele de benzină goale și le lasă lângă garaj. Nimeni nu va ști că nu aparțin preotului. Nu este ciudat să ai câteva canistre suplimentare acasă. Esben bagă mâinile în buzunare și aruncă o ultimă privire spre casă. Oftează adânc și fericit. Este o casă veche incredibil de frumoasă. Abia așteaptă să o vadă arzând.

Se întoarce și începe să se îndepărteze, scoțând în același timp o mică bucată de plastic din buzunar. Arată exact ca o cheie de mașină. Apasă pe un buton și după câteva secunde aude un șuierat în spatele său. Știe exact ce înseamnă. Benzina din spatele casei s-a aprins. Zgomotul vine de la flăcările care înghit rapid tot oxigenul din jur.

Esben continuă să meargă și să fluiere o melodie pentru el însuși. Când ajunge la o distanță relativ sigură, se întoarce pentru a-și admira opera de artă. Flăcările îmbrățișează casa și au început deja să sărute cerul nopții. Se întind lacome în sus și trosnesc ca și cum i-ar mulțumi. Cu ochii fixați asupra focului, Esben scoate telefonul și comandă un Uber către Östermalm. Mai exact, către apartamentul lui Florence Tapper.

---

[23] Țapul de Crăciun din Gävle este o figură de paie mare, ridicată anual în Gävle, Suedia, ca parte a tradițiilor de Crăciun. De-a lungul anilor, a devenit celebru pentru faptul că este adesea incendiat ilegal, tradiție neoficială care datează din 1966.

[24] Focul de Noaptea Valpurgiei este o tradiție europeană celebrată pe 30 aprilie, în special în țările nordice, prin aprinderea unor focuri mari pentru a marca sfârșitul iernii și a alunga spiritele rele.

Este seară când David ajunge în Sävsjö. Ferestrele apartamentului cu trei camere de pe Köpmangatan sunt luminate când trece prin fața lui. Abia atunci realizează că nu știa dacă mama lui va fi acasă. Dar se pare că are noroc. Parchează după colț, coboară din mașină și rămâne pe loc.

În ultimele ore, și-a ignorat oboseala gândindu-se la ce va spune. Cum își va formula întrebările. Ce ton să folosească. Dar acum, când privește fațada apartamentului din care datează cele mai vechi amintiri ale sale, parcă ar fi dispărut totul. Nu are nici cea mai vagă idee despre cum va reacționa când o va vedea. Sau când ea îl va vedea. O va recunoaște măcar? Nu s-au mai văzut de când a plecat de acasă. Ceea ce s-a întâmplat în urmă cu 20 de ani. Doamne! Sună absurd când se gândește la asta. Dar viața este adesea așa. Ceea ce pare normal când se întâmplă poate părea complet absurd ulterior. Se întreabă cum arată mama lui acum. Anii au fost blânzi cu ea sau a devenit zbârcită? Deși nu este atât de bătrână. Era, totuși, tânără când l-a născut pe David.

Încă stă lângă mașină.

Poate că nu a fost o idee bună, în definitiv.

Ar fi trebuit doar să sune.

Dar atunci ar fi existat posibilitatea ca ea să îi închidă telefonul. Sau să nu răspundă deloc. Își strânge brațele pe lângă corp, deși seara de toamnă este relativ caldă. Este doar mama lui. Scoate telefonul și formează numărul ei în timp ce merge rapid către intrare înainte să se răzgândească.

— Daa...? răspunde o voce de femeie.

— Bună, Ellen, sunt eu. David. Coboară și deschide. Sunt afară.

Închide înainte ca ea să aibă timp să inventeze vreo scuză sau să-i spună că nu este acasă. Așteaptă câteva minute și aproape că începe să creadă că nu va veni, când se aprinde lumina pe scară. Pereții scării sunt galben-deschis, exact cum și-i amintește. O siluetă apare în spatele ușii de la intrare. Mama lui este încă incredibil de frumoasă. Atent machiată și îmbrăcată ca pentru o petrecere.

Când o vede coborând scările, brusc o frază îi fulgeră prin minte. Și nu doar o frază, ci și o imagine întreagă. El și mama lui merg pe o stradă din Sävsjö. L-a luat de la școală. Unii dintre

colegii lui din clasa a șaptea au început să creadă că părinții lor sunt prea stânjenitori pentru a fi văzuți în apropierea școlii, dar David nu are nicio problemă ca mama lui să vină acolo. Tocmai a primit un ghiozdan nou de care este foarte mândru, deși evident nu lasă să se vadă asta. Mama poartă cele mai frumoase haine pe care le-a văzut vreodată. Strălucesc. Este machiată cu negru în jurul ochilor și are buzele de un roșu-sângeriu. I se pare că arată ca o vedetă de cinema. Unii dintre adulții de pe trotuar se opresc și o privesc când David și Ellen trec pe lângă ei.

— Lasă-i să se uite, spune mama, cu voce tare, astfel încât ceilalți să audă. Sunt doar invidioși. Viețile lor devin mai cenușii când mă văd pe mine. Pentru că le amintesc de tot ceea ce nu au. Pentru că nu au avut curaj. Dar lumea nu este pentru șoarecii mici și fricoși. Este pentru noi.

David se întoarce și se uită la adulții de pe trotuar. Comparativ cu mama lui, ei chiar par cenușii. Se uită la mama lui. De obicei, ea vorbește doar despre ea însăși. Dar spusese „noi". Ea și David. Simte o căldură în piept și o ia de mână. Reușește să o strângă o dată înainte ca ea să-i dea drumul.

Aceasta este o amintire.

Acum stă din nou în fața ușii clădirii, în Sävsjö, și își trage sufletul. În amintirea lui, era cu siguranță încă în gimnaziu. Dar a fost o amintire care nu i-a mai apărut până acum. Și dacă poate avea o amintire, poate că va avea și altele. Poate dintr-o perioadă și mai îndepărtată.

— Ce cauți aici? întreabă mama lui când deschide ușa.

Se întoarce spre apartament fără să privească înapoi. Nicio altă amintire nu mai vine. Este decizia lui dacă să o urmeze pe Ellen sau nu. De parcă ar avea de ales. Prinde ușa înainte să se închidă. Simte greutatea ușii în palmă, este o senzație familiară, știe exact cât de tare trebuie să apese pentru a o deschide complet.

Așteaptă să intre în apartament pentru a spune ceva. Recunoaște unele piese de mobilier, dar multe sunt noi. Era prea tânăr pentru a se gândi la asta când locuia acolo, dar acum vede că apartamentul este la fel de elegant și de exclusivist ca mama lui. Dacă locuința lui Urban Jacobsson era elegantă, dar ostentativă, apartamentul mamei sale este opusul. Mobilat

discret, cu o subtilitate bine gândită. Urban și Kickan vor să-și arate banii. Mama lui nu are nevoie de asta. Dar se vede, pentru cei care știu unde să se uite.

David rămâne nemișcat în hol. Nu și-a dat seama că provine dintr-o familie atât de înstărită. O ușă este deschisă la dreapta, către ceea ce era vechea lui cameră. Dar nu trebuie să intre pentru a vedea că acum este amenajată ca o mică bibliotecă. Nu există niciun semn că el ar fi locuit vreodată acolo. Și de ce ar exista?

Mama lui intră în living și se așază. O urmează. Un roman gros este deschis pe masa mare de nuc. O țigară arde într-o scrumieră de argint. O privește pe mama lui, care pare la fel de indiferentă ca întotdeauna, și nu știe cum să înceapă. Nu s-au mai întâlnit de când s-a mutat de acasă. O mamă normală ar fi curioasă, ar vrea să știe cum o duce, i-ar spune că ar trebui să se tundă. Ar pune de cafea. Dar ea nu face nimic din toate acestea. Doar se uită la el, de parcă ar fi deranjat-o în mijlocul unui lucru important. Îi trece prin minte că nu are, de fapt, nicio idee despre cine este ea. Și ea trebuie să fi avut visuri și ambiții în viață. Dorințe care s-au împlinit și eșecuri care au lăsat cicatrici. Dar nu i-a povestit niciodată nimic despre ea. Și nu știe dacă ea l-a întrebat vreodată. Se gândește dacă este fericită, singură în apartamentul ei. Dacă fericirea este un sentiment pe care ea este capabilă să îl simtă, măcar.

— Cred că știi de ce sunt aici, spune el, în loc să piardă timpul cu politețuri.

Probabil că Ellen va fi cu atât mai bucuroasă, cu cât David rămâne mai puțin. Se așază la celălalt capăt al canapelei. E o senzație ciudată să se afle în aceeași cameră cu mama lui, dărămite să stea pe aceeași canapea. Poate ar fi trebuit să aleagă fotoliul.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat când eram mic.

Ellen ridică din sprâncene.

— Nu știu la ce te referi.

— Nu trebuie să te prefaci, ripostează el și își drege vocea. Am vorbit cu Urban.

Ellen îl privește cu o expresie de neînțeles. Cum îl vede după toți acești ani? Îl vede ca pe fiul ei? Sau este un străin incomod în

casa ei? După câteva secunde, expresia dispare și masca imperturbabilă revine. Nu a fost niciodată bun la a-și citi mama, iar acum începe să înțeleagă de ce. Masca ei este aproape perfectă. O transformă într-o fortăreață impenetrabilă.

— Și ce a spus domnul Jacobsson? întreabă ea, detașată, trăgând un fum din țigară.

— Că el și alți câțiva obișnuiau să se întâlnească la noi acasă și să... socializeze, ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit. Și știu că soția lui l-a părăsit când a aflat despre acele întâlniri. Ceea ce mă întreb este de ce ar veni cineva de la Stockholm în Småland doar pentru asta? Și de ce tocmai la noi acasă?

Mama lui se sprijină de canapea.

— Da, cei din grupul ăla își băgau mâinile unul în buzunarele celuilalt destul de adânc. Dar nu doar pentru a se bate unul pe altul pe umăr. Pentru asta nu ar fi avut nevoie nici de mine, nici de mama mea, de altfel. Aș putea la fel de bine să-ți spun, dar vei ajunge să-ți dai seama singur, dacă n-ai făcut-o deja. Nu sunt surprinsă că Urban a fost cel care nu a putut păstra secretul, mereu a fost cel mai sensibil dintre ei.

Cuvântul „sensibil“ nu este tocmai cel pe care David l-ar folosi pentru a-l descrie pe Urban Jacobsson, dar nu spune nimic. Este sincer mirat că mama lui răspunde la întrebare și nu vrea să o întrerupă.

— La mine acasă... la noi acasă, continuă ea, nu doar că puteau rămâne ascunși de ochii publicului. Ci puteau și... să dea frâu liber... lucrurilor pe care soțiile lor nu le permiteau.

David o privește fix pe mama lui.

— La ce te referi? întreabă el, simțind cum i se face rău.

Nu știe dacă vrea să audă ce urmează, dar nu are de ales. Pentru asta e acolo.

— Societatea aia exista deja când eu eram mică, spune Ellen. Deși atunci mama o găzduia, bineînțeles. Câțiva dintre bărbații mai în vârstă au dispărut, iar câțiva noi au venit de-a lungul anilor, dar toți erau de același fel. Bărbați cu poftă de viață. Și de femei. Nu-ți poți imagina cum roiau în jurul bunicii tale când era tânără. Așa a început totul, de fapt. Celelalte lucruri, de exemplu

cum au început să profite unul de celălalt, au apărut mai târziu. Iar când am ajuns destul de mare, am preluat eu rolul mamei.

Greața îi urcă în gât. Oare mama și bunica lui și acei bărbați...? Nu. Înghite în sec, nu vrea să se gândească la asta. Încearcă să nu se uite la ușa dormitorului lui Ellen, încearcă să nu-și vizualizeze mama acolo cu un grup de bărbați. Simte în gură gustul amar al bilei. Ellen stinge țigara, se ridică de pe canapea și se duce în bucătărie. O aude turnând ceva într-un pahar, apoi zgomotul cuburilor de gheață. David respiră adânc de câteva ori pentru a se aduna.

— Bunica mea, ai spus, strigă el spre bucătărie. Nu vorbești niciodată despre ea, cum era?

Mama lui, care a trăit o viață de gazdă perfectă, se întoarce cu un pahar în mână. Nu i-a adus nimic lui David.

— Există un motiv pentru care nu vorbesc despre Susanne, răspunde ea, așezându-se din nou pe canapea. S-a mutat în străinătate imediat ce m-a învățat să mă ocup de Societate de una singură. Dar abia plecase când am rămas însărcinată cu tine. Nu m-a iertat niciodată pentru asta. Tot ceea ce construise era aproape să se destrame într-o clipită. Din fericire, am reușit să salvez situația. Dar nu am mai păstrat legătura de atunci. Nici nu știu dacă mai trăiește.

El înghite în sec. În cei câțiva ani în care își amintește că a locuit împreună cu Ellen, nu a auzit-o niciodată vorbind despre propria ei mamă. Credea că motivul era că murise.

— Deci te-a abandonat, spune el.

În același timp, își dă seama că el însuși a făcut exact același lucru. Nu a văzut altă opțiune decât să plece. Dar era adevărat și că și-a abandonat mama, chiar dacă atunci simțea că ea îl abandonase cu mult înainte. Se întreabă ce efect are asupra cuiva să fie părăsit atât de părintele său, cât și de propriul copil. Oare mama lui și-a dat seama de acest lucru? Simte cum îi ard obrajii, dar Ellen pare să nu observe. Soarbe din băutură, pierdută în descrierea de pe spatele coperții cărții ei.

— Acea Societate... venea des aici? întreabă el, uitându-se prin încăpere.

Îi este greu să își imagineze camera plină de bărbați înfometați, preocupați doar de ei înșiși. Cum au încăput toți? Camera este destul de mare pentru mama lui, dar îi vine greu să creadă că un grup mai numeros ar fi avut loc acolo. Trebuie să se fi înghesuit.

— Destul de des, răspunde Ellen, fără să ridice privirea. Aveau nevoie de mine și unul de altul, iar eu aveam nevoie de ei. Sau cel puțin de banii lor.

— A fost... a fost și Johan unul dintre ei? întreabă el, temându-se de răspuns.

— Johan? repetă Ellen, zâmbind. Nu, îi ura. El a fost doar... amicul meu.

David știe că e mai mult de atât, că există ceva ce mama lui nu îi spune. Dar nu știe cum să o facă să vorbească.

— Apropo, știi măcar că Johan este bolnav? o întreabă el, încercând să o zguduie. Cancer. Nu mai are mult de trăit.

Ea doar aprobă din cap în semn de răspuns. Nu a fost reacția pe care o aștepta el. Se gândise că măcar va fi surprinsă. Sau... nu cumva știa deja? Johan a fost foarte atent să își țină boala secretă, nu vrea ca alții să afle. Deci e puțin probabil ca Ellen să fi aflat din zvonuri. Dacă e așa înseamnă că există doar două persoane care ar fi putut să-i spună. El însuși sau Johan. David nu i-a spus nimic. De unde rezultă că Ellen și Johan încă țin legătura. David nu știe de ce simte asta ca o trădare, dar așa o simte. Johan ar trebui să fie de partea lui. Dar de el se va ocupa când se va întoarce la Stockholm. Are întrebări mai importante pentru Ellen.

— Știu că făceau și alte lucruri, zice el.

Din nou Ellen râde scurt.

— Erau toți niște ipocriți. Unii dintre ei sunt acum în consiliile de administrație ale unor mari companii și dezvoltă planuri pentru egalitate, dar nu îi deranja deloc să plătească pentru serviciile mele când nu aveam nici 20 de ani. Unul dintre ei este în poliție și vorbește despre măsuri mai dure împotriva infracționalității, dar motivul pentru care a ajuns acolo este că el însuși a încălcat legea, de mai multe ori chiar. Ipocriți, cum ziceam.

Pufnește disprețuitor.

Ceea ce povestește Ellen este aproape exact ce a scris în scrisoare mama Paulinei. Dar de fapt lui David puțin îi pasă de ce făcea Societatea când era vorba despre afacerile și carierele lor. A venit să afle un singur lucru. Se pregătește și pune întrebarea pentru care a condus patru ore.

— Știu că și eu am fost implicat în acele întâlniri într-un fel. Ce s-a întâmplat de fapt când eram mic?

Ellen îl analizează cu o privire cercetătoare, ca și cum ar fi un animal fascinant. Nu pentru prima dată, David se întreabă dacă nu cumva mama lui suferă o tulburare de empatie. Este un gând teribil despre propria mamă. Dar David a citit despre asta. Unii oameni se nasc cu amigdala cerebrală micșorată. Alții cu o leziune la hipocamp. Rezultatul este că acele persoane au dificultăți în a empatiza și a simți emoții. În limbajul popular sunt numiți psihopați, deși în realitate este o gamă largă de trăsături. Toți au o incapacitate mai mare sau mai mică de a empatiza.

Nu este vina mamei sale că nu îl poate iubi.

David încearcă să nu o judece.

Dar de data aceasta ceva se schimbă în ochii lui Ellen. David se întreabă dacă ceea ce vede în privirea mamei sale poate fi îngrijorare. Sau chiar rușine.

— Făceai spectacol, spune ea într-un târziu și soarbe din băutură. Îți scriau scheciuri amuzante, pe care le interpretai. Uneori executai numere de circ. Sau cântai.

David așteaptă ca ea să mai adauge ceva, dar nu mai spune nimic.

— Nu sună așa de rău. Îmi e greu să cred că Eva Mentzer și-a părăsit soțul pentru asta și că-și închipuia că ar fi suficient pentru a mă face să mă răzbun.

— Eva? întrebă mama lui. Nu știam că Urban s-a căsătorit cu ea până la urmă. Nu am întâlnit-o niciodată, din motive evidente. Dar din ceea ce mi-a spus Urban, părea să aibă o viziune în alb-negru asupra vieții. Nu e de mirare că nu a mers.

Îi este greu să se concentreze la ce spune Ellen. Încă se gândește la faptul că a făcut spectacol în fața Societății. O parte din el știe că este adevărat. O amintire în care citește replici începe să

prindă formă în creierul lui. Este slabă, o vede ca printr-un fum. Dar este încă o amintire. De când era mic. Ușa din mintea lui a început în sfârșit să se deschidă.

În același timp, știe că amintirea este atât adevărată, cât și falsă. Este adevărată... și totuși nu este.

— Nu am făcut altceva decât spectacol? întreabă el.

— Nu tu, nu. Nu tu. Este tot ce trebuie să știi despre acest subiect. Dar există un lucru care nu are sens.

— În ceea ce a spus Urban?

— Nu. În ceea ce ai spus tu. Ai întrebat cât de des veneau aici. Nu veneau aici.

Ellen arată cu brațul spre living și restul apartamentului.

— Ce vrei să spui? întreabă el.

— Nu aici se întâlneau.

Este tipic pentru mama lui să ia lucrurile atât de literal. Își amintește asta din anii de gimnaziu, cum ura când el nu se exprima exact.

— Ne-am mutat în apartamentul acesta abia în vara dinainte să începi gimnaziul, continuă ea. Până atunci am locuit la o fermă, la câțiva kilometri de aici. Acolo aveau cei din Societate întâlnirile. A fost ferma mamei de la început, așa că am crescut acolo. Și tu la fel.

Ferma.

David nu poate respira.

Se prinde strâns de marginea canapelei când gânduri, imagini și sentimente uitate îi năvălesc brusc în minte, prea rapid pentru a le putea prinde. Asta era ceea ce nu se potrivea cu amintirea. Se văzuse pe el însuși făcând spectacol, dar se afla într-o încăpere mult mai mare decât cea de acum. O cameră cu mobilă masivă și cu șemineu. A presupus tot timpul că amintirile sale pierdute din copilărie ar fi legate de apartament. Că acolo ar fi locuit chiar și când era mic. Nici Johan, nici Ellen nu spuseseră altceva. Dar când făcea spectacol pentru Societate, o făcea în salonul cel mare..

La fermă.

Deodată mai știe un lucru.

Scara care ducea spre camera lui scârțâia.

Gândul dispare înainte ca el să-l facă să dezvăluie mai mult. Mama lui își ia cartea, ca și cum ar vrea să-i arate că vizita s-a încheiat. Dar el nu are de gând să cedeze.

— A locuit și Johan cu noi la fermă?

Ellen lasă cartea, vizibil iritată că David a ignorat semnalul.

— Eu și Johan am fost prieteni încă din școală, răspunde ea. Când urma să te am pe tine, el a decis să mă ajute. Nu era ușor să fii singură și să întreții un loc atât de mare. S-a mutat într-o casă mai mică de pe proprietate. A fost foarte amabil din partea lui. Un grădinar locuise acolo când proprietatea îi aparținuse mamei.

Deci măcar partea aceea fusese adevărată. David crescuse cu Johan când tatăl său real nu catadicsise să își facă apariția.

— Apropo de fermă, o să treci pe lângă ea când conduci înapoi spre casă, adaugă Ellen și răsfoiește cartea. Intrarea se face de pe drumul principal. De acolo sunt doar câteva sute de metri până la casă. Dar e goală de când ne-am mutat. Nu am vândut-o. Există riscul să fie destul de degradată.

Se oprește din vorbit și începe să citească din nou. David nu va mai afla altceva. Dar i-a oferit multe lucruri la care să se gândească. Nu a spus încă nimic despre scrisoare sau despre răpirea lui Liv. Dar ultima dată când el a adus asta în discuție, Urban s-a închis complet. Nu vrea să facă aceeași greșeală cu Ellen. E mai bine ca ea să creadă că este doar curios.

— Atunci ar trebui să plec acasă, spune el ridicându-se. Mi-a făcut plăcere să te văd, mamă.

Mama lui dă din cap fără să își mute privirea. Apoi își umezește vârful arătătorului cu limba și întoarce cu grijă pagina, înainte de a flutura mâna în direcția lui. David presupune că asta înseamnă la revedere.

Iese în hol, gândindu-se la posibilitatea de a trece pe la fermă în drum spre casă. Oare ar trezi și mai multe amintiri în el? Dar nu. Momentul este complet greșit. Se simte atât de obosit încât abia poate sta în picioare. Iar creierul său a primit prea multe informații într-un timp prea scurt. În plus, e o călătorie lungă până acasă și cei de la muncă îl așteaptă să se logheze devreme mâine-dimineață. Și nu știe când vor suna răpitorii mâine. Trebuie să fie vigilent când îl vor contacta. Și, ca și cum nu ar fi

fost suficient, trebuie să găsească timp să verifice dacă cineva i-a pătruns în computer.

Se oprește când realizează cât de disperat caută scuze.

Adevărul, motivul real pentru care nu vrea să treacă pe lângă fermă, este că doar gândul la ea îi trezește o frică inexplicabilă.

Ferma.

Fără să înțeleagă de ce, se simte mai speriat decât a fost de mult timp încoace.

Florence se uită la ceas. Aproape miezul nopții. Se gândește dacă să rămână trează până ajunge David acasă. De când el a plecat, s-a uitat la televizor. A vorbit la telefon cu frații ei. Bernard i-a povestit despre ultima încercare de fertilizare in vitro. Le ține pumnii. Și Hanna o urăște pe Florence, ca de obicei.

Le-a trimis și un e-mail Annei și Jamelei cu o scuză rezonabilă, explicându-le că s-ar putea să nu ajungă la birou mâine. Le-a scris că dosarul Urban Jacobsson a devenit mai complex, că trebuie să lucreze la el de acasă și că dacă acea firmă de arhitectură mai prezintă interes, ar putea să se ocupe doar ele două. Nu are timp să reprezinte încă un client acum. Din fericire, Anna și Jamela sunt obișnuite cu situațiile de acest gen.

Adevărul, bineînțeles, nu are de-a face cu Urban. Dar mâine trebuie să fie pregătită pentru orice, până vor afla dacă Liv este în siguranță. Pe la ora 22 a primit un scurt apel telefonic de la David. Tocmai se urcase în mașină și se îndrepta spre casă. Nu a intrat în detalii despre ce i-a spus mama lui, dar nu părea prea fericit.

Oricum, David nu va ajunge decât spre primele ore ale dimineții. Florence ar trebui să se culce. Întrebarea este doar unde. Patul lui David nu îi este necunoscut, dar ezită totuși să se întindă acolo. Patul i se pare brusc prea intim. În același timp, are nevoie disperată de somn.

Se ridică de pe canapea și se întinde.

— Presupun că te descurci singur, spune ea aruncând o privire către Kreskin, care încă doarme în fotoliu. Dacă vrei să ieși la o plimbare de noapte, ghinion.

Kreskin mârâie ușor.

— Ai dreptate, spune Florence și își ascunde un alt căscat în spatele mâinii. Mă duc. E timpul să mă culc.

Urcă la etaj și intră în dormitorul lui David. Se gândește pentru o clipă dacă ar trebui să se întindă peste pătură, îmbrăcată.

— Nu te mai prosti, își spune sieși. Ești atât de obosită încât abia poți sta în picioare.

Se așază pe marginea patului în timp ce se dezbracă. Fără să se gândească prea mult la ce face, trage sertarul noptierei. Acolo găsește o carte. Romanul *Insula comorii* de Robert Louis

Stevenson. Florence nu l-a citit, dar știe că este considerat un clasic. Pe copertă este un pirat cu un picior de lemn și o privire răutăcioasă. Conduce un băiat legat cu o sfoară de talie. În fundal, la orizont, se vede o navă. Scoate cartea din sertar și o deschide. Când o răsfoiește, observă că paginile sunt îngălbenite. De ce a păstrat David o carte atât de veche? Trebuie să însemne ceva special pentru el. Trebuie să-și amintească să-l întrebe despre asta.

Pune cartea înapoi. Apoi se strecoară sub pătură. Este foarte moale. Oboseala vine ca un tren accelerat când își așază capul pe pernă. Înainte de a adormi, observă că patul miroase a David. Și să dea dracii și la naiba și rahat, știe că a spus că nu ar trebui. Dar îi place foarte mult mirosul lui.

Johan încuie ușa în urma lui și iese pe stradă. După ce David l-a vizitat de dimineață, a mers la cabinet, chiar dacă era duminică, și a rămas mult mai mult decât intenționase. Este trecut de ora 23. Dar nu e ca și cum cineva l-ar aștepta acasă.

Își bagă mâinile în buzunare și tremură ușor. Nu are mai mult de 100 de metri până acasă. Rar se deplasează în afara cartierului său. Doar când merge la cumpărături. Ceea ce înseamnă încă 50 de metri.

Întâlnește o tânără cu un cărucior de copii și trebuie să coboare de pe trotuar pentru a-i face loc. I se pare foarte târziu în noapte să fii afară cu un cărucior de copii. Dar ce știe el? Își zâmbesc politicos unul altuia. Pe vremuri, îi cunoștea pe toți cei care umblau prin cartier, dar nu mai e așa. Pentru tinerii nou-veniți, el trebuie să fie ca un element de decor, bătrânul care a fost mereu acolo.

Trăiește în zona lui micuță de pe colina din Södermalm ca și cum ar fi într-o închisoare invizibilă. Nu pentru că ar fi obligat să trăiască așa. Ci pentru că așa e obișnuit. A trăit mereu în acest fel. Și durerea sâcâitoare pe care o simte de ceva vreme în corp îl face oricum să nu vrea să se deplaseze prea departe. Încă de când a întâlnit-o pe Ellen Lund pentru prima dată, a știut că viața lui se va învârti în jurul ei. Își amintește și acum cu o claritate fotografică. Se întorsese la școală după vacanța de vară și urma să înceapă clasa a patra. În prima zi, profesorul le-a spus că au venit câțiva colegi noi de la școala vecină, care fusese comasată cu a lor. Când a strigat numele lui Ellen și ea a răspuns, parcă restul lumii a încetat să mai existe. Stătea acolo, în banca ei, iar Johan, cu convingerea totală a unui copil de zece ani, a știut că vor fi mereu împreună, doar ei doi.

Acea certitudine a devenit din ce în ce mai puternică odată cu trecerea anilor. Ellen se deosebea de ceilalți copii de la școală. Era necruțătoare. Deloc sentimentală. Neînfricată. Părea să nu-i pese de ceea ce credeau ceilalți, ci de ceea ce puteau face pentru ea. Când le permitea.

Când a început să studieze psihologia după liceu, a înțeles că Ellen probabil avea un diagnostic care o făcea incapabilă să experimenteze sentimente la fel ca toți ceilalți. Dar, la acel

moment, Johan era deja îndrăgostit de ea de o jumătate din viața lui. Era gata de orice pentru ea.

Ceea ce a și făcut.

Intră pe Tavastgatan. E întuneric afară și felinarele sunt aprinse. Când vine acasă la o oră normală, este de obicei întâmpinat de soarele jos de toamnă pe strada lui. Îi place cum soarele, în acest anotimp, are capacitatea de a colora totul în auriu, când se arată. E frumos. A auzit că se numește *nordic light*, acea lumină specială galben-aurie care există doar în serile de toamnă aici, în nord. Frumusețea pe care o conferă lumii este unul dintre lucrurile pentru care se simte recunoscător.

A început să facă o listă cu astfel de lucruri.

I-a dedicat întreaga viață lui Ellen. Johan s-a mutat la fermă când David era mic. Ellen nu i-a mulțumit niciodată. Dar nu contează, pentru că asta a însemnat că a putut fi aproape de ea.

Totuși, nu au avut niciodată o relație, nu în felul acela. Chiar dacă el și-a dorit cu disperare. Dar Ellen nu este genul de femeie cu care să ai o relație. Când ea și David s-au mutat de la fermă și s-au instalat în Sävsjö, Johan nu a mai putut locui cu ei; a fost nevoit să-și găsească propriul apartament. I-a luat ceva timp să se împace cu ideea.

Ar fi putut să se rupă de această situație când David s-a mutat la Stockholm. Atunci ar fi putut face altceva. Dar a ales să se mute și el, pentru a-l proteja pe fiul lui Ellen.

Și a schimbat micuța zonă de la fermă cu cartierul său din Södermalm.

Desigur, era o mare diferență. Nu se mai afla aproape de Ellen. Marea durere a vieții lui, dacă ar fi să aibă una, ar fi aceea că a trebuit să se mute departe de iubirea vieții sale. Dar tot ce a făcut a fost de dragul ei. De dragul lui David.

Johan se oprește în fața ușii sale. Se uită în sus, la fațada galben-pal a clădirii și încearcă să estimeze de câte ori a intrat pe acea ușă.

Întreaga lui viață s-a învârtit în jurul ei.

Și acum viața s-a încheiat.

Nu a fost cum se aștepta. Poate că ar fi trebuit să facă ceva diferit. Să vadă lumea, să se îndrăgostească de o italiancă și să se

mute în Irlanda, unde să fi avut o mică fermă cu oi. Să scrie o carte despre psihologia personalității. Dar e OK. Nu poți avea totul. A fost totuși o viață. Suficientă pentru a face o listă. Și a avut-o pe Ellen Lund. În felul său.

Să conducă spre casă în aceeași noapte nu este cea mai bună decizie pe care a luat-o David în viața lui. Este atât de obosit încât ochii i se închid de somn. Ar fi trebuit să găsească un loc unde să înnopteze în Sävsjö. Dar trebuie să se întoarcă acasă. De dragul lui Liv. Și de dragul lui Florence, care îl așteaptă.

Se simte ciudat știind că cineva face asta. Îl așteaptă.

Se oprește să alimenteze la o benzinărie Gulf de la marginea localității. Când se urcă în mașină și pornește mai departe, curiozitatea ia totuși locul oboselii. Gândul pe care Ellen i l-a sădit în minte nu îi dă pace, oricât de obosit ar fi. I-a spus că ar trebui să treacă pe lângă fermă, că e foarte aproape. După modul în care a vorbit, părea că ar dura doar câteva minute în plus dacă ar trece pe acolo.

Ar fi suficient să arunce o privire.

Nu trebuie să stea.

Peisajul oscilează între pădure și câmpii. La câteva minute după ce a părăsit benzinăria, încetinește. Din când în când, drumuri cu pietriș se ramifică de la șosea și dispar în întuneric, în lateralele mașinii. Nu știe care dintre ele este cel bun. Nu are cum să știe încotro să se îndrepte. Nu și-a întrebat niciodată mama unde se află ferma. Dar, la vederea unui drum neînsemnat care se deschide la dreapta, pielea capului îl furnică brusc. Nu îi apare nicio imagine în minte, ci mai degrabă o convingere că a mai văzut acest drum. Și că era noapte și atunci.

Nu există nicio îndoială că acesta este drumul corect.

Virează pe drumul cu pietriș, învăluit într-o furtună de sentimente mute, toate legate de locul spre care se îndreaptă. O parte din el îi spune că e o idee foarte proastă. Frica și-a înfipt adânc ghearele în el. Dar o altă parte îi amintește că este casa copilăriei sale. Are dreptul să fie acolo. Și este încă proprietatea mamei sale, nu e ca și cum i-ar deranja pe noii proprietari.

Se oprește chiar în fața porții, la 50 de metri de casă. Nu are nevoie să conducă mai departe. De aici, de unde se află, vede casa clar. În ciuda luminii lunii, pare că este cufundată într-o umbră și mai adâncă decât copacii din jur. Nu-și amintește de curtea care se întinde în fața lui. Clădirea îi este complet necunoscută.

Și totuși..

O voce interioară îi spune că este acasă.

Dar nu o spune cu bucurie. O spune cu îngrijorare. Cu un nod în stomac. Se sprijină de poartă pentru a-și menține echilibrul și continuă să privească silueta întunecată a casei copilăriei sale. Probabil că umbrele îi joacă feste, dar i se pare că una dintre ferestrele de sus este mai întunecată decât celelalte.

La acea fereastră este o perdea roșie.

Știe asta, deși nu vede în întuneric. Brusc, oboseala e ca și dispărută. Imaginea perdelei roșii îi este la fel de clară în minte ca și cum ar sta acolo în plină zi. Dar obișnuia să vadă perdeaua..

de pe partea cealaltă.

Apucă mai strâns poarta și trage aer adânc în piept când amintirea îl aruncă brusc înapoi în camera de la ultimul etaj.

Mașinile din curte se colorează în roșu și negru prin material.

Acolo unde obișnuiește să stea și să-i privească pe oaspeții mamei când aceștia..

Când aceștia..

Era mic. Dar totul este la fel de clar ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Brusc, se răzgândește. Orice secrete ar ascunde casa, nu vor fi bune. Nu poate face față, nu acum. Ce se va întâmpla cu Liv mâine dacă el va avea o cădere nervoasă aici? Nu, trebuie să se concentreze asupra ei. Cel mai important este ca Liv să fie în siguranță.

Aruncă din nou o privire către fereastra întunecată.

Îi vede prin materialul perdelei când sosesc.

Apoi se aruncă în mașină și pornește în trombă, făcând pietrișul să sară în toate direcțiile.

Esben se uită la ceas. Nu are timp să gândească un final rafinat pentru Florence Tapper. Dar nu contează atât de mult, deja s-a distrat destul. Când Florence va fi găsită a doua zi de dimineață, va părea un jaf care a degenerat. Apartamentul va fi într-o dezordine de nedescris, toate lucrurile vor fi răvășite. Florence, într-o baltă de sânge, în mijlocul podelei. Va fi bine și așa.

Să intre în scară, de pe stradă, nu i-a pus nicio problemă. Esben ia liftul și fluieră încet, în timp ce scoate pistolul din buzunarul interior. Deși intenționează să folosească cuțitul. Un foc de armă în interior atrage prea multă atenție. Dar arma e bună pentru intimidare. Ca ei să nu îi vină idei.

Când ușile liftului se deschid la etajul unde locuiește Florence, Esben aude o voce iritată.

— Nu pot să cred așa ceva, spune vocea când Esben iese din lift.

În fața ușii lui Florence stă un bărbat care apasă alternativ, cu frenezie, pe sonerie și pe tastatura de deasupra clanței. Esben își ascunde rapid arma la spate.

— A schimbat codul, zice bărbatul. Locuiesc și eu aici.

— Oricum, eu nu merg la apartamentul tău din Farsta, spune o femeie care stă lângă el. Ori ne ducem la hotel, ori poți s-o lași baltă.

Esben se gândește o secundă să intre din nou în lift, dar e prea târziu. Bărbatul deja l-a văzut.

— Tu ce vrei? întreabă bărbatul, a cărui barbă bine îngrijită arată la fel de scumpă ca și tunsoarea lui.

— Florence Tapper, răspunde Esben. Este acasă?

— De ce crezi că stăm aici? îl repede bărbatul. Nici măcar eu nu pot intra.

— Și nu e nimeni înăuntru? întreabă Esben.

Esben ar putea lejer să intre și să verifice. Dar asta ar ridica întrebări inutile.

— Nu pare să fie. Eu sunt Grayson, apropo. Fostul soț al lui Florence. Tu cine ești? Ce vrei de la Florence la ora asta?

Esben strânge mai tare pistolul ascuns la spate. Nu are aceleași rețineri ca Sandro în a folosi violența. Doar că nu știe dacă e nevoie.

— Eu sunt David, spune el, mijind ochii către bărbat. David Lund.

Nici bărbatul, nici femeia nu reacționează la nume. Evident, Florence nu le-a vorbit despre ce s-a întâmplat. Ce păcat! I-ar fi plăcut să șteargă expresia arogantă de pe fața acestui Grayson spărgându-i capul femeii. Asul din mâneca lui Esben este să înceapă întotdeauna cu victima care ar provoca șocul cel mai mare, pentru a-l paraliza pe cel care altfel ar putea deveni o problemă. Nu că Grayson pare a fi vreo mare amenințare, oricum. Esben relaxează puțin strânsoarea asupra pistolului, însă doar puțin.

— N-ai răspuns ce vrei de la fosta mea nevastă, spune Grayson.

Esben sesizează suspiciunea în voce. Așa că nu răspunde. Doar se uită în ochii lui Grayson și zâmbește prietenos. Fără să-i scape din priviri. Sau să clipească. Încet, zâmbetul disprețuitor de pe buzele lui Grayson dispare, înlocuit de ceva care începe să semene a frică.

— Doamne, Florence acceptă orice găsește zilele astea, comentează Grayson, întorcându-și privirea.

— Haide să plecăm, spune femeia, trăgându-l de braț, în direcția liftului. Nu putem să stăm aici toată seara.

Esben așteaptă până când cei doi dispar cu liftul. Apoi își lipește urechea de ușa apartamentului și ascultă. Grayson avea dreptate. Nimic nu pare să se miște în interior, în ciuda insistenței cu care Grayson a apăsat pe sonerie. Dar e mai bine să se asigure. Esben scoate un magnet rotund, puțin mai mare decât un jeton de poker, și îl pune pe tastatura cu cod pentru a dezactiva bateriile. Apoi forțează manual încuietoarea și deschide ușa. Intră în hol și închide ușa ușor în urma lui, în timp ce își scoate pistolul. Din hol vede direct în living. Întuneric și gol. Nu îi ia nici măcar un minut să verifice restul apartamentului. Nimeni nu este acasă. Esben dă din cap pentru el însuși și se uită la ceas. Pune pistolul înapoi în buzunarul interior al gecii și iese din apartament. Soarta lui Florence Tapper mai poate aștepta până mâine.

ATUNCI

Mama a făcut o greșeală. Cel puțin, asta l-am auzit pe unul dintre prietenii ei spunând. Au aflat că cineva m-a dus în camera secretă a mamei. Eu însumi nu prea știu ce s-a întâmplat acolo, partea speriată din mine e cea care a intrat. Și partea speriată nu vorbește despre asta.

Prietenii mamei sunt în camera de zi de la parter. Dar vocile lor sunt suficient de puternice încât să le aud până în camera mea, în ciuda ușii groase.

— Ai mers prea departe, spune o voce. Nu mai putem veni aici dacă o să continue așa. Dacă ar ieși vreodată la iveală... E mult prea riscant. Și tu ce naiba faci, ești nebun? Vrei să ne prindă pe toți sau ce?

— Vezi-ți de treaba ta, răspunde o altă voce. Ești ultima persoană care să judece, de cât timp vii aici? Cred că de 15 ani? Mai întâi la Susanne și apoi la Ellen. Deci acum ești la a doua generație. Și ce dacă o apuc eu pe-a treia? Nu-i ăsta scopul, să facem ce vrem?

Partea mea fricoasă tresare când aude vocea. Nu sunt sigur, dar cred că vorbește cel cu uniformă. O a treia voce intervine. O recunosc. Este vocea celui cu ochii blânzi.

— Experimentul ăsta cu care vă ocupați a fost discutabil încă de la început, spune el. Și, pe deasupra, a început să scârțâie. Nu cred că ar mai fi funcționat prea mult timp oricum. Copiii cresc și încep să descopere adevărul despre o grămadă de chestii. Ce s-a întâmplat acum doar a accelerat totul. Trebuie să punem capăt acestui lucru înainte să ne distrugă pe toți.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la cum era la început? zice mama și aud cum vocea îi tremură puțin. Când eram doar eu.

— Păcat că nu mai ești doar tu, spune cel cu ochii blânzi. Nu există altă soluție. Mi-e teamă că totul s-a terminat.

Se face liniște un moment. Vreau să deschid ușa pentru a auzi mai bine. Partea mea fricoasă nu vrea, dar nu o ascult. Deschid ușa și scot capul. Se aude un zgomot din camera de zi, două etaje

mai jos. Cred că vine de la sticlele pe care mama le ține pe un cărucior mic acolo.

— Să votăm, propune unul dintre ei. Toți cei care sunt pentru a pune capăt complet acestui lucru să ridice paharul.

Se lasă liniștea câteva secunde.

— Atunci rămâne hotărât, continuă aceeași voce. Astăzi e o zi istorică. Prin urmare, dizolvăm Societatea. A fost frumos cât a durat. Noroc!

Aud zgomotul paharelor ciocnite.

— Nu! strigă brusc mama, panicată. Putem rezolva. Mi-am dedicat viața vouă, la fel și mama mea. Nu puteți face asta. Nu după tot ce-am făcut pentru voi.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, spune prima voce. O să continuăm să te plătim în mod regulat. Câtă vreme îți ții gura și îți știi locul. Dacă îți trece prin minte să spui ceva, amintește-ți că știm ce ai făcut. Viitorul tău, la fel ca și al nostru, depinde acum de păstrarea secretelor. Un echilibru perfect al terorii.

Pare în același timp că glumește și nu prea.

— Asta e valabil, de altfel, pentru toți. Dacă cineva s-ar gândi să vorbească, să-și amintească că știm destule lucruri murdare unii despre alții încât oricare dintre noi ar putea să-i tragă pe toți ceilalți în râpă. În camera asta am făcut cu toții afaceri și am construit cariere care altfel ar fi fost imposibile. Și ne-am distrat de minune în tot acest timp. Susanne și Ellen au fost niște... gazde fantastice.

— Să ciocnim pentru asta, spune cineva, iar paharele se ciocnesc din nou. Pentru o prietenie care acum s-a încheiat.

Îmi retrag capul și închid ușor ușa. Ar trebui să fiu fericit, nu mi-au plăcut niciodată prietenii mamei. N-au decât să dispară oricând. Dar toată ființa mea se simte acum ca partea fricoasă. Pentru că știu că mama este furioasă.

LUNI

Liv deschide ochii. Trebuie să fi adormit. Probabil doar câteva minute, dar totuși. Credea că va sta trează toată noaptea, dar evident există o limită până la care poate rezista corpul. Se uită în jur în semiîntuneric.

Sandro stă pe un scaun lipit de peretele din partea opusă a camerei. Se uită fix la ea. Nu este decât o siluetă nemișcată în întuneric, dar Liv îi simte privirea. Cum îi urmărește până și cea mai mică mișcare. Se întoarce în pat ca să nu-l mai vadă. Patul e tare, dar măcar i-au dat un pat. La început credea că va petrece noaptea legată de scaun cu bandă adezivă.

Celălalt bărbat s-a întors la un moment dat în timpul nopții. El și Sandro s-au certat în legătură cu ceva, Liv nu a auzit tot, dar părea să fie despre cum a venit el înapoi. Cel scund a spus că a mers pe jos ultimii kilometri, dar Sandro nu considera că a fost destul de sigur. Liv a auzit ceva despre faptul că a atras prea mult atenția asupra lor. Aproape că nu îndrăznește să se gândească ce ar putea însemna asta, având în vedere că răpirea este, aparent, suficient de discretă pentru a fi OK.

Acum, celălalt bărbat doarme întins pe podeaua din bucătărie, sforăind zgomotos.

Liv se gândește la Sakura și la Roy. Încearcă disperată să își amintească mirosul lui de bebeluș și cum îi simte în mâini degețelele mici și grăsune. Cum o atinge pe față. Cum o trage de nas până când trosnește și ea se pierde în ochii lui mari, căprui și inocenți. Amintirea râsului său gâlgâitor îi face stomacul să i se strângă. Și țipetele de fericire pură când îi suflă peste burtică, iar el își agită mâinile și picioarele. Ar face orice să audă acel sunet din nou.

Și Sakura, marea iubire a vieții ei, oricât de des ar pretinde contrariul când se ceartă. Știe că nu o tratează pe Sakura așa cum ar trebui. Sakura, care știe mereu ce trebuie făcut, care este sprijinul ei când simte că se pierde. Îi iubește pe amândoi teribil de mult. Când se va întoarce de la cabană, nu îl va mai lăsa pe

niciunul dintre ei să se îndepărteze mai mult de un centimetru. Vor primi cadouri în fiecare zi. Vrea să fie cu ei pentru totdeauna.

Dar pare mai probabil să nu-i mai vadă niciodată. Și acest gând o doare atât de tare încât începe să plângă cu sughițuri, ducându-și genunchii la piept.

Tot ce poate face este să spere că Sakura își amintește cum funcționează camera.

Este ora 2:30 când David se apropie de Vallentuna. Ultimii zece kilometri a reușit să rămână treaz doar datorită unui aport continuu de cafea și de dulciuri cumpărate de la o benzinărie de pe drum. Oricum, de două ori l-au trezit denivelările de pe marginea șoselei.

Urmează să treacă prin Täby Kyrkby și pe lângă casa lui Anton. Speră că Anton și Paulina dorm. El însuși are nevoie de câteva ore de somn, înainte să-și curețe calculatorul și serverul de e-mail de urmele unei intruziuni. Și să se dea bolnav ca să nu mai lucreze.

Întrebarea este dacă Florence a decis să rămână la el acasă. Nu o învinovățește dacă a plecat la ea. Are propria viață, cu propriile treburi de rezolvat. David nu poate presupune că Florence va găsi loc și pentru el. Dar dacă ar putea să-și pună o dorință... mda, ce și-ar dori? Dacă ea nu i-ar fi avocat? Pe de o parte, Florence este în gândurile lui mai mult decât a lăsat pe cineva să fie de foarte mult timp. Pe de altă parte, dacă încearcă să înceapă ceva, știe cât va durea când se va termina. Pentru că întotdeauna se termină. Și nu e vorba că-și plânge singur de milă, ci știe asta dintr-o experiență îndelungată.

Prima relație serioasă a lui David a fost și cea mai lungă. Era îndrăgostit nebunește de Signe. S-au cunoscut în liceu și au fost un cuplu aproape cinci ani. Dar în tot acest timp ea a fost împreună și cu aproape toți ceilalți băieți din școală, lucru pe care el l-a aflat abia mai târziu. Signe i-a explicat că nu-i oferea suficient spațiu. Ironia este că, probabil, a fost totuși cea mai bună relație a lui. După aceea, fiecare încercare s-a dovedit catastrofală. Rareori a durat vreuna mai mult de câteva luni, înainte ca ele să descopere că fie nu le permitea suficient să intre în viața lui, fie cerea prea multe. Iar în ceea ce o privește pe Florence, ea are destule probleme în viața personală, nu are nevoie ca el să o complice și mai mult.

Și totuși, nu se poate abține să nu spere că ea este încă la el acasă.

Mâine-dimineață, sau mai degrabă azi, trebuie să se vadă din nou cu Johan. Johan trebuie să știe ce s-a întâmplat la fermă. Poate că nu a făcut parte din acea Societate, dar era acolo în

același timp cu ei. Însă nu a spus niciun cuvânt despre asta. Nici despre fermă. În toți acești ani.

Johan a susținut mereu că nu are rost ca David să își caute amintirile deoarece, chiar dacă își amintește ceva, nu va ști dacă respectiva amintire este adevărată sau doar o fantezie a creierului său plin de dorințe. Mai bine să nu-ți amintești deloc decât să îți amintești lucruri care nu s-au întâmplat. David a crezut că are sens. Dar acum se întreabă dacă există un alt motiv pentru care Johan nu vrea ca el să-și aducă aminte.

Când mai are un kilometru până la casa lui Anton, simte un miros înțepător. Exact același miros ca când a fost la focul de Noaptea Valpurgiei cu Sakura, în primăvară. Ceva arde undeva, mai în față. Ceva mare. Se trezește complet dintr-odată. O coincidență, desigur. Asta trebuie să fie.

Dar greutatea rece din stomac îi indică altceva.

David ignoră limita de viteză și calcă pedala de accelerație. În doar câteva minute ajunge la gardul din jurul casei lui Anton.

Sau la ce a mai rămas din ea.

Două mașini de pompieri și două mașini de poliție sunt la fața locului. Pereții casei au dispărut complet, doar niște grinzi și stâlpi carbonizați au mai rămas în picioare. Ceea ce a fost cândva acoperișul s-a prăbușit și zace printre resturile fumegânde de pe pământ. Arată aproape pervers. O casă este un cămin, simbolul siguranței încă de când omul a început să ridice pereți în jurul său. Ar trebui să fie de neatins. Când vede casa lui Anton așa, într-o versiune neagră și de coșmar a ceea ce a fost, David își ferește privirea. Este greu să deosebești ce a fost cândva mobilă și ce a fost parte din casă, atât de bine a mistuit focul totul. Efortul de stingere a incendiului pare în mare măsură încheiat, dar mai sunt pompieri care stropesc cu apă ceea ce a fost odată un cămin.

Deși e miezul nopții, întregul cartier a ieșit să privească spectacolul. Vecinii lui Anton stau în halate de baie în josul dealului. Arată cu degetul și vorbesc. Hiene.

David trage mașina pe trotuarul celălalt și sare din mașină. Nu vede nicio ambulanță. Niciun echipaj de urgență. Aleargă spre deal și este întâmpinat de un polițist care ridică mâna.

— Stop, strigă polițistul pentru a se face auzit peste zgomotul furtunurilor cu apă. Nu aveți voie să vă apropiați mai mult. Și, apropo, nu aveți voie să parcați așa, este periculos pentru pietoni și blocați jumătate din drum.

— Prietenul meu locuiește aici, strigă David. Îl cheamă Anton Clemens, era acasă în seara asta și se mai afla cel puțin o persoană în casă, știți ce s-a întâmplat cu ei?

Polițistul, transpirat leoarcă, dă din cap încet, încercând să înțeleagă ce spune David.

— Ambulanța a ajuns aici în același timp cu prima mașină de pompieri. Dar asta a fost înainte să vin eu. Am înțeles că au preluat pe cineva care a fost dus la Karolinska. Acolo se tratează arsurile. Dar nu am nicio idee despre starea acelei persoane.

Au preluat *pe cineva*, a spus polițistul. Nu *pe mai mulți*. David speră din toată inima să fie o neînțelegere.

— A fost doar o persoană în ambulanță? întreabă el, să fie sigur. Și cealaltă?

Polițistul doar clatină din cap. Nu știe. Scoate o batistă și își șterge fața. Devine neagră de la funingine.

— Știe cineva cum a început incendiul? încearcă David să afle.

Polițistul neagă din nou, clătinând din cap și pune batista înapoi în buzunar.

— Îmi pare rău, momentan nu avem idee. Dar pare să fi început din afară și nu din interior, ceea ce ar putea însemna că cineva a pus focul.

David se uită dincolo de polițist la stâlpii negri fumegând, la pereții pe jumătate prăbușiți și la resturile de nerecunoscut care au fost cândva casa prietenului său. Nu pare un incendiu din care să scapi cu viață. Și având în vedere ce s-a întâmplat în Humlegården, nu poate fi o coincidență. Este a doua oară în aceeași zi când unul dintre prietenii lui are necazuri doar pentru că îl cunoaște pe el. Urăște să se simtă atât de neputincios. Vrea să spargă ceva. Dar asta nu-i va ajuta pe Anton și pe Paulina. Sau pe Liv.

— Karolinska, ați spus, zice el și înghite în sec. Mulțumesc.

David se întoarce și aleargă înapoi la mașină.

Stă în camera lui de zi și privește în noapte. Este deja treaz de la 2 dimineața și nu a mai putut să adoarmă. Ca să nu-și trezească soția, s-a strecurat din dormitor și s-a așezat în fotoliul de lectură. De acolo are vedere spre gazonul luminat până la ponton. Îi amintește de un alt gazon, un alt ponton. Dintr-o altă viață. Dar niciunul dintre cei care erau acolo atunci nu ar fi putut anticipa grozăvia care a declanșat totul.

Și-ar fi dorit să aibă un pahar de whisky, astfel imaginea bufniței îngrijorate ar fi fost completă. Dar adevărul este că alcoolul tare îi provoacă dureri de stomac.

Evenimentele din ultima săptămână îi bântuie mintea. A știut mereu că îl va ajunge din urmă, că unul dintre cei mai sperioși va trăda. Nu îl surprinde deloc că, în final, Urban a fost cel care a făcut-o. Se mișcă în fotoliu, care se ajustează după greutatea lui. Ar vrea să-l trimită pe Sandro după Urban ca să-i dea o lecție magnatului. Dar un astfel de lucru ar atrage prea mult atenția, iar mass-media ar roi în jurul unui Urban Jacobsson mort ca mușteleîn jurul unui rahat.

Scoate un oftat adânc. Nu are timp de asta. Trebuie să se concentreze pe situația care s-a dezvoltat de la Vårby. Ar fi păcat să faci un astfel de efort și să nu ai timp să urmărești rezultatul până la capăt. Propunerile legislative pentru sporirea atribuțiilor poliției în suburbii au fost, desigur, grăbite. Dar opinia publică este mai greu de schimbat. Mai rămâne mult de muncă. Asta este provocarea lui. Nu ceva care s-a întâmplat cu decenii în urmă.

Întrebarea este câte informații dăunătoare a împărtășit, de fapt, Urban? Ce știe Urban este destul de rău, dar nu cunoaște nici măcar jumătate din poveste. Urban nu a avut niciodată acces la toate afacerile care s-au făcut sau la serviciile care s-au prestat. Și Urban nu știe nici că el a continuat să îi viziteze regulat pe Ellen și pe David după ce Societatea s-a desființat. Nimeni nu știe asta. Ba nu. Ellen știe, desigur. Și încă cineva.

Johan.

Totuși, Johan rămânea în casa lui de la fermă când el era acolo. Dar Ellen trebuie să-i fi spus lui Johan. Sau nu? El nu a vorbit niciodată cu Johan despre asta. Faza cu „nu trezi ursii care dorm“. Și Johan nu i-a spus nimic lui David în toți acești ani.

Johan a fost prea inteligent ca s-o facă. Sau prea speriat. Daunele pe care le-ar putea produce fiica lui Urban sunt destul de grave, dar sunt totuși limitate dacă singurele informații pe care le are sunt cele pe care tatăl ei le cunoaște. Însă dacă Johan începe să vorbească... atunci totul s-a terminat. Poate că ar fi mai bine să găsească o fereastră în program pentru a se întâlni cu Johan, până la urmă.

Sau... să lase pe altcineva să aibă acea discuție. Cineva care se pricepe să fie convingător.

Scoate telefonul și îi trimite lui Sandro numele lui Johan.

Tușește doar o dată, însă un bărbat în halat alb se grăbește imediat spre ea.

— N-am nimic, spune Paulina și îi face semn ușor medicului să se îndepărteze. Doar am gâtul puțin uscat.

Ridică paharul de plastic de pe masa de lângă pat ca într-un toast și bea apă. Plasticul paharului este subțire și scârțâie când îl strânge puțin prea tare. Totul în cameră este alb. Pereții sunt albi, paharul este alb, halatul medicului este alb. Are aceeași vârstă ca ea, dar afișează o expresie de compasiune ca și cum s-ar uita la un copil. Paulina înțelege că face parte din rolul său, dar nu se poate abține să nu se enerveze. Unde era când Isobel avea nevoie de ajutor? De ce nu a venit nicio ambulanță să-i salveze viața celei mai bune prietene a ei? Unde erau medicii atunci? Este foarte ușor să pari mulțumit de tine când pacienții tăi au supraviețuit. Dar nimic din ce ar putea spune nu i-ar aduce-o înapoi pe Isobel. Paulina strânge din pleoape încercând să-și alunge lacrimile. Nu mai are energie să plângă.

— Mai trebuie să purtați halate albe? întreabă ea, mai furioasă decât intenționase. Adică... Credeam că medicii sunt îmbrăcați mai normal în zilele noastre.

Medicul tresare.

— Este... o chestiune complicată, răspunde el. S-a considerat că halatele creează o distanță între medici și pacienți, așa că multe clinici au renunțat la ele. Dar au și o valoare simbolică importantă. Un simbol al competenței. Așa că am ales să-mi păstrez halatul.

— Simbol al competenței, izbucnește ea. La fel o fi crezut și Isobel când n-ați fost în stare să o salvați?

— Cine?

— Îmi pare rău, nu trebuia, răspunde ea.

Își dă seama că este nedreaptă. De fapt, e recunoscătoare că trăiește. Tușește din nou și mai ia o gură de apă. Medicul o privește suspicios, dar nu spune nimic. Au avut deja această discuție. Toate valorile Paulinei erau în limite acceptabile. Dar asta nu înseamnă că pericolul a trecut.

— Cum sunt durerea de cap și greața? întreabă el. Ceva schimbări? Mai mult sau mai puțin decât înainte? Oboseală?

Chiar dacă nu ți-ai pierdut cunoștința, există posibilitatea unei intoxicații cu monoxid de carbon. Trebuie să fim vigilenți.

— Înțeleg. Problema este că s-ar putea și să fiu extrem de obosită pentru că este miezul nopții și am avut o zi lungă. Sunt atât de obosită încât mi-e greață, de fapt. Și da, încă am dureri de cap. Dar, pe de altă parte, am băut destul vin aseară. Deci toate astea se potrivesc. Dar nu contează. Valorile mele au fost bune, ai spus-o tu însuți.

Medicul îi aruncă o privire lungă. Apoi se uită în hârtiile sale.

— Niciun ritm cardiac neregulat, spune el, clătinând din cap. Nu erai confuză când ai venit. Și ai făcut un test de vedere. Trecut cu brio. Totul arată… totul arată bine. Aproape că nu aș crede dacă nu aș fi făcut eu însumi testele. Ai avut un înger păzitor, să știi.

— Păcat că acel înger nu a avut grijă de amândoi, în cazul ăsta, răspunde ea și privește spre Anton.

Acesta stă întins pe patul de lângă al ei. Cu perfuzii în braț și o mască de oxigen pe față. Are bandaje pe o mare parte din corp. Paulina nu-și poate împiedica gândul că seamănă cu un cocon. Sau cu o parte dintr-o mașinărie. Niciunul dintre aceste gânduri nu ajută. Dimpotrivă. Lacrimile îi umplu ochii. Este greu să-și imagineze că acel pachet învelit de lângă ea este cineva cu care a băut vin și pe care l-a învins la jocuri video cu doar câteva ore în urmă.

Paulina a primit și ea oxigen la început, înainte ca ei să constate că fumul nu i-a afectat capacitatea de absorbție a oxigenului. Anton nu a avut același noroc. Încă așteaptă ca el să-și recapete cunoștința. Până ieri, i se părea incredibil de tragic că a fost implicată în asta. Dar ceea ce a trăit ea nu se compară cu ce a suferit Anton. Și tot ce a făcut el a fost să fie amabil. Medicul verifică perfuzia lui Anton și notează ceva pe o hârtie.

— Revin imediat, spune el apoi și se întoarce să iasă din cameră.

Aproape că se ciocnește de David, care intră în fugă. David este palid și pare transpirat. Medicul îi aruncă doar o privire înainte de a se îndrepta spre următorul pacient.

— Paulina, strigă David când o vede. Doamne, ce… ce s-a întâmplat? Am văzut focul, cum te simți… Picioarele tale! Te-ai ars?

Ea se uită la picioare. E amuzant, nu s-a gândit la ele de ceva timp. Medicamentele împotriva durerii pe care le-a primit evident că funcționează. Pentru că are bandaje la picioare. Rănile pe care le-a suferit când l-a tras pe Anton prin ușa în flăcări ar fi putut fi mai grave, dar adevărul este că a trecut direct prin foc.

— M-am trezit și m-am dus la baie, povestește ea obosită. Aveam nevoie urgentă, am băut destul vin. Când eram acolo, am pierdut noțiunea timpului, am început să mă uit pe telefon. Anton dormea, oricum. Apoi a început să miroasă ciudat. Când am deschis ușa de la baie, am văzut fumul. Și focul dincolo de ferestre.

David se uită la Anton. Puțina culoare pe care o mai avea David în obraji dispare complet.

— Este...? începe el.

Sfârșitul propoziției nu se înțelege.

— Nu știu încă, răspunde ea și clipește ca să-și alunge lacrimile. Dar am o prietenă care e pompier. Mi-a spus că sunt suficiente trei respirații adânci pentru a-ți pierde cunoștința din cauza fumului de incendiu. Am încercat să respir cât mai puțin posibil și prin mâneca bluzei. Dar Anton, cu siguranță, a respirat mai mult decât atât în somn. E greu, chiar dacă e atât de slab, și chiar știe să doarmă. Nu s-a trezit nici măcar când l-am scăpat din greșeală și a căzut pe podea de pe canapea. L-am târât în hol trăgându-l de brațe.

Dintr-odată, gâtul îi este uscat din nou și își umple paharul cu apă proaspătă. Este convinsă că medicul va veni în fugă dacă mai tușește o dată.

— Cum ați ieșit? întreabă David.

Își plimbă privirea de la ea la Anton. Pare că vrea să facă ceva, dar nu se poate decide ce anume.

— De obicei, vezi doar case în flăcări în filme, continuă ea. Ca imagine. Dar un incendiu pune stăpânire pe tot. Căldura, mirosul, zgomotul, lumina puternică. Este copleșitor. Și devine greu să gândești limpede… Așa că unele lucruri nu mi le

amintesc. Dar îmi amintesc că ușa de la intrare nu ardea pe interior. Totuși, era foarte fierbinte când am împins-o.

Își ridică mâinile bandajate.

— Când am deschis ușa, ardea în jurul întregii deschideri. Dar tocul ușii măcar era mai mare decât ferestrele care ardeau și ele. Ușa era singura cale de ieșire. Am găsit două căciuli în hol, am pus una pe capul meu și una pe capul lui Anton pentru a ne proteja părul și fața. Nu am văzut aproape nimic, dar măcar n-am inhalat fum. Și apoi l-am tras afară.

David închide ochii. Probabil își imaginează cum Paulina îl trage încet pe cel mai bun prieten al său direct prin foc. Ea își dorește ca el să nu fie nevoit să se gândească la așa ceva, dar singurul lucru pe care îl poate face este să-i acorde timpul de care are nevoie. David se uită din nou la Anton, la puținul care se vede din el de sub bandaje și masca de oxigen. Ridică mâna să o așeze pe corpul prietenului său, apoi o coboară.

— Anton, șoptește el.

— Nu e atât de rău cum pare, zice ea și își drege vocea. Așa au spus, oricum. Am reușit să-l sting destul de repede după ce am ieșit. Căciula i-a salvat capul. Focul a aprins mai mult partea de jos a bluzei și a pantalonilor, când… când l-am tras prin ușă. Bandajele sunt acolo pentru a-l răci. Marea problemă este că s-a intoxicat cu monoxid de carbon.

David dă din cap în tăcere. Ea nu vrea să-i spună ce a zis medicul. E posibil ca Anton să nu se mai trezească deloc. Există un risc, unul foarte real, ca prietenul cel mai bun al lui David să nu supraviețuiască.

— Poliția a vorbit cu tine? întreabă el încet.

— Da, imediat ce medicii au constatat că sunt suficient de bine pentru a vorbi. Nu înțeleg de ce nu au putut aștepta până mâine, nu e ca și cum casa ar putea fi salvată dacă se grăbesc.

— Ei cred că cineva a dat foc intenționat, spune David. În cazul ăsta, e vorba de un incendiu provocat.

Paulina aprobă ușor din cap. Nici ea nu crezuse că ar fi vorba de altceva.

— Le-am spus exact aceleași lucruri pe care ți le-am spus și ție. Dar nu am menționat nimic despre ce s-a întâmplat în

Humlegården. Ar fi trebuit să o fac?

— Nu cred. Amintește-ți ce a zis Florence. Încă nu ne putem încrede în poliție. Și un lucru este cert, cei despre care te-a avertizat mama ta nu au renunțat să ne urmărească.

Florence stă la masa din bucătăria lui David și privește în jos, în ceașca de cafea. S-a trezit după doar câteva ore de somn. David i-a trimis un mesaj în timpul nopții, explicându-i ce s-a întâmplat cu Anton și cu Paulina și că el se află la spital. După aceea, i-a fost imposibil să mai adoarmă la loc. Cafeaua din fața ei nu ajută deloc. Poate că ar trebui să facă o baie în ea, pentru a absorbi cofeina prin pori.

Cu toate acestea, probabil că nu este nici pe departe la fel de obosită ca David. El s-a întors acasă puțin după ora 5 și s-a întins pe canapeaua din living. Acum nu este nici măcar ora 8:30, iar ei stau deja în bucătărie, în timp ce Kreskin face ture nemulțumit în jurul mesei. Încearcă să proceseze ceea ce i-a povestit David despre incendiu. El stă aplecat peste laptopul său și a ajuns deja la a treia ceașcă de cafea. Fruntea îi este brăzdată de riduri adânci și ochii i se mișcă rapid înainte și înapoi în timp ce trece sistematic prin toate folderele din calculator.

— Vreau să termin cu asta înainte să sune răpitorii, explică el, stăpânindu-și un căscat.

— Poate că n-o să sune până după-amiază, spune Florence cu precauție. Dacă sună.

— Nu vorbi așa... Dar ce dracului, Anton avea dreptate! exclamă el deodată, atât de tare încât Florence aproape își scuipă ultima gură de cafea.

Întoarce calculatorul spre ea și îi arată ecranul.

— Era într-un folder ascuns. Programul ăsta n-ar trebui să fie aici.

— De cât timp e acolo? A fost acolo înainte sau a apărut după ce am fost contactată de Urban?

— Stai puțin, să văd... A fost instalat în aceeași zi în care am citit al doilea mail de la Paulina. Ce ghinion maxim! Dar acum știm de unde au aflat răpitorii lui Liv despre întâlnire.

— Poți să-l urmărești?

Ar vrea foarte mult să știe cine sunt acei doi bărbați și pentru cine lucrează. Arătau ca niște salahori. Și, în acest caz, există altcineva care trage sforile. Probabil cineva din acea Societate. Revede în minte scena din Humlegården și simte un fior. Au fost incredibil de aproape să nu scape. Care era planul bărbaților?

Intenționau să-i bage și pe ea și pe David în dubiță, legați de mâini și de picioare? Sau ceva și mai rău?

— Speram să pot să reușesc, răspunde David, dar cine a făcut asta a fost mai atent la securitatea sa decât am fost eu însumi. Pot vedea doar data când a fost copiat fișierul pe laptopul meu. Hmm. Mai bine nu riscăm nimic până nu verific și restul.

Închide laptopul complet și iese din bucătărie. După câteva minute se întoarce cu un alt laptop, mult mai gros decât primul.

— Nu e atât de modern, dar o să fie bun deocamdată, spune el, punându-l cu zgomot pe masă. Și nu e ca și cum aș avea nevoie să lucrez pentru moment, am contactat echipa și le-am spus că sunt bolnav astăzi.

Apoi cască larg.

— Cred că trebuie să-l scot pe Kreskin la plimbare, altfel o să adorm în picioare.

Kreskin sare în patru labe când își aude numele. Latră și se aruncă în hol.

— Vin și eu, spune Florence și se ridică. Din același motiv.

Când ies pe ușă, o văd pe Sakura mai departe pe stradă. Roy, care stă într-un ham pe pieptul ei, începe să se agite de bucurie când îl vede pe Kreskin, care fuge imediat spre ei. Sakura se lasă pe vine astfel încât Kreskin să-i poată oferi fiului ei niște pupici plini de bale. Roy aproape că se sufocă de râs.

David aruncă o privire spre Florence și apoi se îndreaptă spre Sakura.

— Bună, spune el nesigur. Ce faci aici? Credeam că nu vrei să fii în preajma mea.

Îl prinde pe Kreskin de zgardă înainte ca bebelușul să se înece. Sakura are și ea cercuri întunecate la ochi și este ușor umflată la față.

— Ai vești despre Liv? întreabă ea.

David clatină din cap. Florence observă că el nu pomenește de incendiu. Și îl înțelege. Faptul că Anton și Paulina au fost aproape să moară noaptea trecută nu este ceea ce Sakura are nevoie să audă acum.

— Poate c-am fost prea dură ieri, zice ea. Vreau să-mi cer scuze. Putem intra la tine? Trebuie să-l schimb pe Roy.

— Sigur, răspunde David.

Kreskin pare să înțeleagă că plimbarea a fost anulată, pentru că face pipi imediat pe un tufiș și apoi se uită acuzator la David.

— Îmi pare rău, moșule, mergem mai târziu.

Câinele lasă capul în jos și o ia înapoi spre casă.

Când se întorc, Sakura îi schimbă scutecul lui Roy pe podeaua din bucătărie. Apoi îl lasă acolo, iar ea se așază pe un scaun. Ridică o sprânceană când vede vechiul laptop al lui David.

— Vai, ăsta nu-i chiar modelul anului, comentează ea. Merge atât de prost firma?

— Poveste lungă, spune David și își drege vocea. Am avut un atac informatic.

Se pregătește să explice că motivul pentru care Liv a fost răpită, motivul pentru care acei bărbați erau în parc, în primul rând, a fost că el nu și-a protejat suficient calculatorul. El, programatorul. În plus, Paulina îl avertizase că ar putea fi monitorizat. Doar că el nu înțelesese la ce nivel. Este de neiertat.

Roy îl salvează pentru moment, râzând tare de jos, de pe podea. Bebelușul stă în patru labe în fața lui Kreskin și încearcă din răsputeri să imite câinele.

— Ați aflat măcar cine a răpit-o pe Liv? întreabă ea.

— Din păcate, nu, răspunde Florence, în timp ce îi toarnă o ceașcă de cafea Sakurei, care pare să aibă mare nevoie.

Sakura ia ceașca în ambele mâini și dă din cap într-un gest de mulțumire către Florence.

— Am vorbit atât cu tatăl Paulinei, cât și cu mama mea, spune David. Am aflat câteva lucruri, dar încă nu avem un nume. Și sunt convins că există lucruri pe care nu ni le spun. Oricum, nimic din ceea ce știm nu ne ajută să o găsim pe Liv.

— Păcat că nu avem fotografiile ei din Humlegården, zice Florence gânditoare. Dacă ar fi făcut poze și cu cei doi bărbați, aș fi putut să-i cer contactului meu din poliție să-i identifice. Momentan, nu avem niciun indiciu despre cine ar putea fi.

— Pozele lui Liv? repetă Sakura și deschide ochii larg. Ba le avem. Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Cum adică le avem? întreabă Florence. Nu i-au luat camera?

— Ba da, dar când lucrează, folosește un serviciu de cloud, chiar a vorbit despre asta înainte să plece de acasă, răspunde Sakura și arată spre calculator. Poți să pornești dinozaurul ăsta?

David îl pornește și se conectează. Apoi împinge calculatorul în fața Sakurei, care își dă părul după urechi cu o mână și deschide un site numit LightBox.com.

— De fiecare dată când Liv face o poză cu una dintre camerele ei, se salvează automat o copie de siguranță pe serverul ăsta, spune ea și se loghează.

— Pot să întreb cum de ai datele ei de logare? spune David.

Sakura roșește ușor.

— Pe vremuri obișnuia să-mi lase poze acolo când era plecată cu serviciul. Dar asta a fost acum ceva timp.

— Ce fel de poze? întreabă David.

Sakura roșește și mai tare.

— Acum ar trebui să taci și doar să asculți, răspunde ea. Și încetează să-ți mai creezi fantezii cu soția mea.

— Mereu aceste acuzații, ripostează David, ridicând mâinile.

Dar vede un zâmbet ușor în colțul gurii Sakurei.

— E în regulă dacă Roy se târăște prin living? întreabă Florence.

David ridică privirea exact la timp pentru a vedea un funduleț de bebeluș îmbrăcat în albastru dispărând din bucătărie.

— E în regulă, am grijă eu, spune Sakura. Ochi de mamă, știi. Uite aici, în folderul ăsta cu data de ieri. Aici sunt toate pozele pe care Liv le-a făcut ieri în parc.

Sakura aruncă o privire rapidă spre Roy, în living, apoi deschide toate pozele din folder pe pagina LightBox. Nu sunt multe. David simte un nod în gât când vede pozele cu Florence. Are căștile în urechi și pare să discute cu cineva. O mână este ridicată într-un gest, iar privirea ei, îndreptată spre ceva ce David nu poate vedea, este clară și hotărâtă. Inima lui bate o dată mai tare, ca și cum ar vrea să fie sigur că a înțeles. Liv este o fotografă foarte talentată.

— Bună poză! spune el.

— Bună soție! zice Sakura.

Roy gângurește fericit în sufragerie, când brusc începe să se audă o muzică dramatică.

— Kreskin știe cum să pornească televizorul, explică David.

Florence și Sakura îl privesc fix.

— Oricum, spune Sakura, nu văd nicio poză cu bărbații ăia.

David se uită la celelalte poze. Sakura are dreptate. Pozele sunt cu statuia lui Linné. Câteva mame cu cărucioare. Un bărbat care caută în coșul de gunoi. Oameni care trec pe acolo, mergând spre

sau dinspre ceva. Fațada Bibliotecii Regale. Dar cei doi bărbați nu apar. Ultima poză este complet neagră.

— Ce e asta? întreabă el și arată spre poza neagră.

Sakura dă din umeri.

— Nu știu. Poate avea capacul pe obiectiv?

— Nu prea o caracterizează pe soția ta.

David se apleacă și dă click pe poză pentru a vedea numele fișierului. Este compus dintr-un număr, data și ora la care a fost făcută poza. Se oprește când vede ora.

— A fost făcută la 21:30, spune el. La câteva ore după ce Liv a fost răpită.

— Ar fi putut s-o facă altcineva cu camera ei? întreabă Florence.

— Adică unul dintre bărbații ăia? intervine Sakura. Dar de ce ar face o poză neagră?

David își freacă bărbia gânditor. Se uită la poză. Se gândește că aparatele foto ale lui Liv sunt suficient de complicate încât nu oricine știe să le folosească. Așa că este foarte probabil să fi fost făcută de Liv. În timp ce se afla în mâinile răpitorilor. Liv, care știe că Sakura poate vedea poza în serviciul cloud. E ceva aici ce-i scapă.

— Cred că Liv vrea să ne arate ceva, spune el.

— Dar ce? întreabă Sakura. Poza este neagră.

Are dreptate. Ce vrea Liv să le arate? Dacă nu… ah. Desigur. Poza este neagră. Dar nu este singurul lucru care se află acolo.

— Este în cod, spune el.

— Ce anume? întreabă Florence.

— Nu vreau să subliniez ceea ce este evident, răspunde el. Dar pe vremuri pozele erau alcătuite din lumină și întuneric pe un film fotosensibil. Și încă ne gândim la ele în acest fel. Dar nu mai este adevărat. Fotografiile digitale sunt, de fapt, doar cod. Din care, la rândul său, se poate crea o reprezentare vizuală, ceea ce numim noi „poză“. Dar poți la fel de bine crea și sunet din același cod. Sau altceva. Și există și informații în cod care nu vor apărea într-o reprezentare vizuală.

— Și explicat pentru cineva care nu poartă un tricou mental Star Trek? intervine Sakura.

— Metadate, continuă el. Fiecare poză conține acum și informații despre cameră, date de expunere, focalizare și rezoluție, cine a făcut poza, când a fost făcută și… unde anume.

— Așa cum pot vedea la pozele din telefonul meu? întreabă Florence.

— Exact așa. În trecut, trebuia să deschizi fișiere efix pentru a vedea acele informații, dar acum se face practic automat.

Dă click pe link pentru a salva poza neagră pe calculatorul său. Apoi o deschide în programul de vizualizare a fotografiilor Asta e tot ce trebuie. Sub poză apar rânduri de informații detaliate. Majoritatea se referă la setările camerei când a fost făcută poza și ar fi nevoie de un inginer pentru a le înțelege. Dar sub acestea apare o hartă a Suediei. Un ac de pe hartă arată unde a fost făcută poza. Într-un loc situat la nord de Stockholm. Muzica de film din sufragerie crește progresiv. Sakura pune degetul pe adresa care apare lângă ac. Când David dă zoom pe hartă, văd o singură clădire. Pare a fi o casă de vacanță.

— Acolo, spune Sakura. În casa aceea. Acolo este.

— Întrebarea e cui aparține casa, zice David.

Caută adresa pe Google, dar nu găsește nimic.

— Dar Registrul Imobiliar este public, precizează Florence. Și locul se află în comuna Norrtälje. Cunosc pe cineva acolo. Dă-mi un minut.

Florence își ia telefonul și se duce în living, la Roy și la Kreskin. David nu prea aude cuvintele când Florence începe să vorbească, dar tonul ei indică limpede că este pregătită să mănânce pe cineva la micul-dejun dacă îndrăznește să o încurce și să nu-i dea exact ce vrea. Lipsește doar două minute. Când se întoarce, are o expresie pe care David nu i-a mai văzut-o niciodată.

— Casa aia…, rostește ea încet. Cât de siguri suntem de toată treaba?

— Nu există nicio îndoială că poza a fost făcută acolo, răspunde David. Sau că a fost făcută cu aparatul lui Liv. Ai aflat a cui este?

Florence inspiră adânc înainte de a răspunde.

— Este a lui Klaus Nordström. Șeful poliției.

Samir citește încă o dată mesajul primit de la Florence Tapper, în timp ce iese pe ușile secției de poliție.

Sună-mă când poți vorbi fără să te audă cineva, i-a scris ea.

Mesajul este scurt, dar nu prevestește nimic bun. Simte un nod în stomac când îl citește. Samir a intrat de mai multe ori în contact cu Florence în ultima săptămână decât într-un an întreg. Și de fiecare dată când îl caută, e vorba de ceva care îi poate pune slujba în pericol. Nu ar vrea să o sune. Dar știe că nu va renunța. Și știe și că ea este una dintre cei buni. Îi este îndatorat de când ea a reușit să-l scape pe fratele său mai mic, Omar, de o acuzație gravă de jaf și agresiune. Asta s-a întâmplat acum mulți ani. Atunci, Samir și Omar credeau că totul e pierdut. Amândoi știau că o sentință cu închisoarea e iminentă, chiar dacă Samir susținea nevinovăția fratelui său. Problema era că Omar fusese identificat de o martoră drept agresor. Și asta conta mai mult decât mărturia lui Samir.

Apoi a intrat în scenă Florence Tapper. Se întâmplă înainte să aibă succes și să ajungă cunoscută. Dar era genială și pe atunci. I-a luat doar o zi să descopere că polițistul care a interogat-o pe martoră se grăbise și nu verificase istoricul acesteia pentru a vedea dacă ar exista vreun motiv personal pentru a-l acuza pe fratele lui Samir. De exemplu, faptul că avusese o relație cu Omar și nu îl iertase niciodată după ce el o părăsise. Florence nu doar că l-a crezut pe Omar când i-a povestit asta, dar a și găsit o conversație pe Discord care dovedea că Omar se afla acasă, jucându-se pe Xbox în timpul jafului. Omar a fost imediat achitat, iar martora a fost acuzată de mărturie falsă.

Întreaga poveste a reprezentat motivul pentru care Samir s-a hotărât să devină polițist. Pentru a fi unul care nu face astfel de greșeli. Iese pe ușile din față și pornește pe stradă. Măcar nu plouă azi, dar vântul e cu atât mai puternic. Merge pe lângă fațada secției de poliție până trece de colțul clădirii. Abia atunci o sună pe Florence. Ea răspunde imediat.

— Samir, spune Florence.

Atât. Întotdeauna direct la subiect. O dată, doar o dată, ar vrea ca ea să-l întrebe ce mai face.

— Bine că ai sunat, continuă Florence. Trebuie să știu un lucru. Este o întrebare simplă, trebuie doar să răspunzi cu da sau nu. Dacă spui nu, nu mă voi supăra și nu voi pune întrebări suplimentare. E o promisiune. Tot ce-ți cer este să fii sincer. Dacă răspunzi cu da și aflu mai târziu că ai mințit, vei regreta că m-ai întâlnit vreodată.

Samir tace câteva secunde. Nodul din stomac devine mai mare. Știa că e o idee proastă să o sune.

— Ce vrei să știi?

Vântul de toamnă îi amintește că este prea frig să stea afară doar în cămașă. Tremură ușor.

— Ești de partea mea? întreabă Florence. Da sau nu. Vreau doar să știu.

— Nu trebuie să mă amenințI ca să afli asta. Ce-i cu tine? Sunt întotdeauna de partea ta. Știi doar. Asta e tot ce voiai să afli?

În tăcerea care urmează, aproape că aude cum ea dă din cap. O singură dată, așa cum obișnuiește. Scurt și decisiv.

— Bine, continuă ea. Norocul tău. Dar nu, nu e tot. Mă tem că ceea ce urmează să-ți spun te-ar putea face să-ți pierzi slujba.

— Nu ziceai că e imposibil să dai oameni afară în Suedia? ripostează Samir.

Florence nu răspunde.

— Orice ar fi, nu vreau să aud, conchide el. O să închid.

— Nu o vei face. Uite cum stă situația. Probabil îți amintești că trebuia să vin ieri cu David Lund. Motivul pentru care nu am venit este că o prietenă a lui David a fost răpită.

— Răpită? Sper că ați depus plângere la poliție.

— Taci puțin. Răpitorii s-au ascuns într-o casă de vacanță din Harängen, lângă Norrtälje. Capeți un premiu dacă ghicești a cui este cabana.

Samir începe să meargă înapoi spre intrarea în secția de poliție. Conversația este încă pe punctul de a deveni de neînțeles. Nu are niciun rost să continue să înghețe până o încheie.

— De ce ar trebui să știu cine are o cabană în Norrtälje? întreabă el.

— Pentru că este a șefului tău, Klaus Nordström.

Samir se oprește în mijlocul unui pas.

— Ce spui? Klaus știe că cineva a intrat în cabana lui? Și de ce mi-ar putea cauza asta pierderea slujbei?

— Bună întrebare! Poți găsi un motiv?

— Stai puțin. Crezi că și Klaus are ceva de-a face cu asta?

— Tu ce crezi?

— Dacă au intrat în cabana lui, mai degrabă ar fi o dovadă că el *nu* are nicio legătură, răspunde Samir. Ar fi incredibil de prostesc să ne conducă la el în felul ăsta.

— Suficient de prostesc pentru a fi foarte inteligent. Desigur, nu există nicio legătură dovedită între răpitori și Klaus. Nu cred că intenționau să descoperim că e cabana lui Klaus. Dar, dacă s-ar întâmpla asta, Klaus ar putea oricând să susțină că evident nu ar găzdui infractori și că este doar o coincidență că au intrat chiar la el. Simplul fapt că ei sunt acolo sugerează că nu ar fi implicat. Fiindcă cine ar face ceva atât de prostesc, nu-i așa? Toată lumea va gândi fix cum tocmai ai făcut-o și tu. Klaus este clar nevinovat și totul este o coincidență cosmică. Este singura concluzie logică. Crezi în coincidențe cosmice, Samir?

Samir nu răspunde.

— Nici eu, continuă Florence. Aveam deja motive să cred că și Klaus este implicat. Nu am vrut să spun nimic pentru că nu aveam dovezi concrete. Dar nu poate fi o coincidență că el apare din nou.

Samir își strânge brațele pe lângă corp într-o încercare zadarnică de a ține frigul la distanță. Își dorește să fie din nou înăuntru, la căldură. Dar Florence avea dreptate în mesaj. Aceasta este o conversație pe care nimeni altcineva nu ar trebui să o audă. Mai ales cineva dintre pereții secției de poliție.

— Și știm ce mare interes a arătat Klaus față de David Lund și de Paulina Mentzer, spune el încet. Deci crezi că este implicat în asta?

Încearcă să digere ce tocmai i-a spus Florence. Implicațiile, dacă se dovedesc adevărate, sunt mai mari decât vrea să se gândească.

— Îți spun doar ce știu, răspunde Florence. De exemplu, știu cum s-a comportat Klaus la interogatoriul cu David. Nu văd exact cum se leagă toate, dar sunt convinsă că într-un fel se leagă. Și am nevoie de ajutorul tău.

Samir își trece mâna peste față. Tocmai aceste ultime cuvinte nu voia să le audă. Trebuie să vadă dacă există Novalucol în trusa de prim ajutor când se întoarce la birou. Pentru că începe să aibă gastrită.

— Nu pot interveni într-un caz de răpire fără să afle Klaus, spune el, tremurând din cauza frigului. Este prea important pentru a nu ajunge pe biroul lui. Trebuie implicată echipa de intervenție. Și negociatorii. De ce nu suni la poliția din Norrtälje? Ar putea ajunge acolo în 15 minute.

— Pentru că nu am încredere în nimeni altcineva în afară de tine. Dar ne grăbim. Răpitorii au spus că vor suna astăzi. Prefer să îi prindem înainte de asta, cât încă avem elementul-surpriză de partea noastră. Până acum, ei nu au idee că știm unde sunt.

Și acesta este motivul pentru care totuși răspunde la apelurile ei. În ciuda severității și a genialității ei, are nevoie de el. Ar fi plăcut să audă asta din când în când.

— Deci cum facem? Având în vedere că ești de partea mea și toate cele.

Samir se uită la intrarea în sediul poliției. Ideea care îi trece prin minte ar putea foarte bine să însemne că e ultima oară când intră pe aceste uși. Exact așa cum a bănuit că se va întâmpla din momentul în care ea l-a contactat. Și de această dată.

— Cred că apelul pe care îl am acum, spune el, gândind rapid în timp ce își formulează răspunsul, este de fapt un pont anonim despre ceea ce pare a fi un jaf în Harängen. Cel care ne-a dat pontul crede că ar putea fi vorba despre una dintre bandele care jefuiesc case de vacanță. Cu o astfel de informație, pot merge acolo practic imediat. Desigur, va dura ceva mai mult să organizez o intervenție dacă vreau să iau și un negociator sau doi în care am încredere, dar s-ar putea să merite. Mai ales dacă pontul sugerează că persoanele respective par a fi sub influența unor substanțe și că vor rămâne la locul respectiv pentru o vreme. Dă-mi două ore. De preferat, ceva mai mult. Nu va fi o intervenție completă cu echipa specială, dar voi reuși să adun câte ceva. E tot ce pot face de aici. Dar tot cred că ar trebui să îi suni pe cei din Norrtälje.

— Cer doar ce este mai bun.

— O singură întrebare, știi ce vom întâlni acolo? Câți sunt?
— Doi.
— Ești sigură?
— Nu.
— Înarmați?
— N-am idee. Dar să presupunem că da.

Samir suspină și pune mâna pe clanța ușii de la intrarea în sediul poliției.

— Mulțumesc, Samir, spune Florence. Ești un înger. Doar un ultim lucru.
— Ce anume?
— Ai grijă.

Florence închide în același moment în care Samir deschide ușile, gândindu-se la colegii în care poate avea încredere și la ce le va spune.

David o lasă pe Florence la birou, înainte să-și continue drumul spre Söder, spre cabinetul lui Johan. Niciunul dintre ei nu dorea să o lase pe Sakura singură, dar ea le-a explicat că Roy este singura distracție de care are nevoie. Ea și Roy urmau să cumpere acuarele pentru pictat cu degetele.

„Pentru bannerul de bun-venit acasă al lui Liv“, spusese Sakura.

Chiar s-a oferit să iasă cu Kreskin în locul lui David. David părea mai rușinat decât credea Florence că este posibil. Dar nu pot face mai mult deocamdată. Nu până când Samir nu va lua legătura cu ei. Sau răpitorii. Oricare dintre acestea se va întâmpla întâi.

Florence a decis să folosească timpul pentru a mai face cercetări despre Urban Jacobsson, în timp ce David se întâlnește cu psihologul său. Lui Florence i-a venit ideea de dimineață. Poate că Urban nu vrea să le dea nume, dar compania lui ar putea să le ofere. Prin examinarea istoricului companiei, mai exact perioada de acum 25-30 de ani, poate vedea dacă există plăți ciudate. Sau profituri inexplicabile. Nu că ar crede că acestea vor duce imediat la nume, membrii Societății probabil și-au ascuns urmele. Dar, dacă găsește ceva, are capătul unui fir. Apoi nu trebuie decât să înceapă să tragă de el. Și la asta se pricepe.

Pe vremuri, era o muncă infernală să obții documente financiare vechi, dar, de când totul a fost digitalizat, este suficient să accesezi site-ul Oficiului Național al Registrului Comerțului. Totul este acolo. Documentele contabile ale companiei lui Urban sunt deja deschise pe ecranul calculatorului ei când Jamela bagă capul pe ușă.

— Mi s-a părut că te-am auzit, spune Jamela veselă, bătând cu unghiile ei lungi și albe în tocul ușii. Nu mă așteptam să vii azi. Cum merge treaba cu Urban Jacobsson și fiica lui, ai...?

Amuțește când vede expresia lui Florence.

— Dar, Doamne ferește, în ce hal arăți! zice ea pe un ton mult mai serios decât înainte. De parcă nu ai dormit de câteva zile. E vreo problemă? La nivel superdarling?

Florence clatină din cap. Nu pentru că Jamela nu are dreptate, ci pentru că Florence nu știe cum să înceapă să explice. Riscul

este ca și Jamela să devină o țintă dacă află ceva. O șuviță de păr i s-a desprins din coadă, iar Florence oprinde la loc.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca, îi răspunde. Sper. Întreabă-mă din nou peste câteva zile.

— Cum vrei. Știi că sunt aici dacă vrei să vorbești. Sau să bei ceva.

— Aș avea nevoie, spune Florence. Cât despre Urban, mă ocup de el chiar acum. S-a dovedit a fi ceva mai mult decât credeam.

Ceva mai mult. Asta e subestimarea anului.

David urcă treptele spre cabinetul lui Johan două câte două. Ieri-seară, cu mintea plină de întrebări, intenționa să-l înfrunte pe Johan înainte să deschidă cabinetul. Dar nu a făcut-o. Nu a decis încă dacă să discute direct cu el sau să pretindă că nu știe nimic. Dar când deschide ușa și îl vede pe Johan cu o ceașcă de ceai în mână, vorbind cu Torbjörn care lucrează la recepție, adrenalina îi copleșește mintea și ia decizia în locul lui.

— Salut, David! spune Torbjörn, zâmbindu-i.

Dar zâmbetul dispare când vede expresia lui David.

— David? zice Johan. Nu avem programare astăzi, nu-i așa? Am un client care vine în cinci...

— Când ai vorbit ultima dată cu mama?

Johan voia să se uite la ceasul de la mână, dar se oprește în mijlocul mișcării. Aruncă o privire rapidă spre Torbjörn și apoi îi face semn lui David să intre în birou. David intră și rămâne în picioare, în mijlocul covorului oriental care acoperă cea mai mare parte a podelei.

— Ce e? întreabă Johan după ce închide ușa în urma lor. De ce întrebi despre Ellen? Și stai jos, Doamne iartă-mă.

Johan se așază în fotoliul său de piele care scârțâie și ia încet o gură de ceai, uitându-se la David peste ramele verzi ale ochelarilor săi de azi. Dar manierele care înainte îi inspirau lui David liniște și încredere sunt acum doar extrem de enervante.

— Am crezut că nu mai ții legătura, răspunde David, rămânând în picioare. Dar ea știe că ești bolnav. Cât de des vorbiți? În fiecare săptămână? De ce nu mi-ai spus? Și despre ce vorbiți, de fapt? Despre mine?

— David, spune Johan și arată ferm cu degetul scaunul din fața lui.

David cedează și se așază, dar cu brațele încrucișate la piept.

— Mama ta este una dintre cele mai vechi prietene ale mele, continuă Johan. Am cunoscut-o cu mult înainte să te naști tu. Desigur că încă păstrăm legătura. De ce ești brusc atât de interesat de asta? Nu e ca și cum ți-ar fi păsat de Ellen până acum.

— Cum adică „nu mi-a păsat"? Ea e cea care...

Se oprește când cuvintele lui Johan îi pătrund în minte. Johan are parțial dreptate. Ellen era totuși cea care se purta distant în copilăria lui. Ea era cea care nici măcar nu pretindea că o interesează ce făcea el la școală și care ura când o numea mamă. Dar acum el devenise adult. Poate că ar fi putut schimba ceva. Felul cum arăta relația lor acum 20 de ani nu trebuia să definească felul în care va arăta în restul vieții lui. Dar este nevoie de două persoane pentru o astfel de schimbare, iar el tocmai și-a văzut mama. Totul a fost exact cum fusese mereu. Îi este foarte greu, poate imposibil, să se apropie de cineva care nu a dat niciodată vreun semn că este conștient că mai există și alte persoane pe lume.

O imagine neașteptată îi fulgeră prin minte.

El și Johan stau la masa din bucătărie, la fermă. Johan pune întrebări și el răspunde. Johan notează răspunsurile într-un formular. Au făcut asta de multe ori înainte.

Și vin și alte imagini. Mereu cu Johan. David rămâne complet nemișcat în fotoliu. Johan era întotdeauna acolo. De obicei, în fundal. Dar uneori..

Uneori, Johan îl interoga. Despre ce?

— De ce nu mi-ai spus nimic? Despre faptul că vorbești cu mam... cu Ellen?

— De ce nu ai întrebat?

— Nu știu, am crezut că toate legăturile cu Småland s-au rupt când m-am mutat.

— Legăturile tale, poate. Nu ale mele. De ce s-ar fi rupt?

— Cât timp ai locuit de fapt la fermă când eram mic?

Johan trage zgomotos aer în piept când îl aude pomenind de fermă.

— Deci știi despre fermă.

Johan pare să aștepte ca David să adauge ceva, dar acesta tace.

— OK..., continuă Johan, tulburat. Nu m-am mutat acolo decât după ce ai împlinit șase ani. Dar am fost prin apropiere încă de când te-ai născut. Mama ta și cu mine nu am fost niciodată un cuplu, dar... Voiam să mă asigur că nu ți se întâmplă nimic.

— Și nu mult după ce am plecat eu la Stockholm, te-ai mutat și tu aici.

— Cum am spus, zice Johan, ridicând ceașca de ceai la gură. Voiam să mă asigur că nu ți se întâmplă nimic.

— Ce ar fi putut să mi se întâmple, mai exact?

Acum este rândul lui Johan să nu răspundă. Dar trebuie să însemne ceva faptul că a fost mereu acolo. Veghind asupra lui David. Gândul este, la drept vorbind, prea copleșitor pentru a putea fi exprimat în cuvinte după atâți ani, dar nu are de ales. Trebuie să afle.

— Johan, ești...

Înghite în sec. Trage aer în piept și începe din nou.

— Johan, ești tatăl meu?

— Eu? spune Johan, punând ceașca pe birou cu zgomot. Nu, nu sunt tatăl tău. Și înainte să mai pui vreo întrebare pe tema asta, nu știu cine este. Mama ta nu mi-a spus niciodată. Dacă ea însăși știe.

O rază de soare se strecoară pe fereastră. David vede particulele de praf în lumină, plutind în aer de parcă timpul s-ar fi oprit brusc.

— Ce vrei să zici? E clar că trebuie să știe cine a lăsat-o însărcinată, nu?

Johan ia o gură de ceai înainte de a răspunde. Câștigă timp. Raza de soare joacă pe barba lui Johan când se mișcă.

— Să zicem că au fost mai mulți candidați, spune el blând. Iar ea nu a fost niciodată interesată să afle care dintre ei era.

— Societatea, spune David.

Johan tresare vizibil. Pune ceașca jos din nou, de data aceasta cu grijă, și îl privește pe David în ochi.

— Unde ai auzit numele acesta?

— Tocmai ai spus că ai fost acolo de când m-am născut. Așa că ai fost acolo și atunci. Îi cunoști. Știi cine sunt și ce au făcut.

Johan se lasă pe spate. Își scoate ochelarii și își acoperă ochii cu mâna. Dar nu răspunde.

— Unul dintre ei a lăsat-o însărcinată, nu-i așa? continuă David. Cineva din acea Societate este tatăl meu.

— Te-ar face să te simți întreg dacă ai ști cine este? întreabă Johan cu fața ascunsă în palmă.

— Probabil că nu, răspunde David. Dar nu despre asta e vorba. Trebuie să aflu adevărul. Să știu ce s-a întâmplat cu adevărat când eram mic. Am vorbit cu Urban Jacobsson. Și ieri m-am văzut cu mama. Mi-au spus câte ceva, dar nu tot. O s-o iau razna din cauza asta. Dacă există secrete atât de mari încât au omorât-o pe cea mai bună prietenă a Paulinei Mentzer, trebuie să aflu care sunt. Știu că am spus că e liniștitor să nu am o copilărie. Dar nu mai e așa. Ajunge. Am văzut ferma. De la distanță și în mijlocul nopții, dar a fost suficient pentru ca unele amintiri să-mi revină. Mă duc înapoi cât mai curând, pentru a vedea dacă locul poate declanșa și mai multe amintiri, dacă îi dau timp. Chiar dacă îmi revine doar o amintire măruntă, tot e mai bine decât nimic.

Raza de soare dispare de la fereastră și atmosfera din cabinetul lui Johan devine brusc cenușie. Ca și cum toată viața a plecat de acolo.

— Există lucruri de care ne amintim și care ne fac să ne simțim mai rău, spune cel mai vechi prieten al lui David. Și în cazul tău, există lucruri care îi fac pe alții să se simtă mai bine dacă nu ți le amintești. Dar mereu am avut grijă de binele tău, nu înțelegi? Indiferent ce spun ceilalți.

Vocea lui Johan devine mai stridentă, de parcă s-ar strădui să nu înceapă să țipe.

— Tot ce am făcut în acești ani, continuă el cu glas tare, de fiecare dată când ne-am văzut, am făcut pentru a-ți oferi o viață cât mai bună. De dragul tău. Dacă ai fi aflat adevărul... Nu sunt sigur că ai fi putut suporta. Nu, *știu* că nu ai fi putut. Sper să înțelegi cât de mult am fost nevoit să sacrific eu însumi pentru binele tău, pentru ca tu să te simți bine și să privești doar înainte...

— Cum adică tot ce ai făcut? îl întrerupe David, încruntându-se.

Din câte știe el, doar au vorbit. De obicei, despre cum se simte David și mereu cu accent pe viitor. Johan a fost un sprijin important. Dar mereu a avut un rol pasiv în viața lui David. Sau... nu a fost așa?

— De ce crezi că ai primit doză dublă de medicamente? întreabă Johan. Presupun că ai citit despre efectele secundare, având în vedere că ai încetat să le iei.

Efectele secundare. David deschide pagina web pe care a salvat-o în AppleWatch în taxiul către Anton. Se uită din nou la listă. Își amintește de cele mai multe. Depresie. Dependență fizică sau psihică severă. Neliniște. Durere de cap. Durere musculară. Anxietate. Lista cu posibilele efecte secundare pare că nu se mai termină. Apoi, mai jos pe listă, unde nu a citit data trecută, vede un cuvânt care îl face să tresară.

Amnezie.

Îl citește din nou. Amnezie. Pierderea memoriei. De ce... De ce i-ar da Johan ceva care agravează problemele de memorie pe care deja le are?

— Ce... ce ai făcut? repetă el, simțindu-se ca un balon dezumflat când brusc își dă seama de încă un lucru. Dumnezeule! Exercițiile de relaxare. Sunt și ele de vină, nu-i așa?

Cele cu care Johan încheia fiecare întâlnire. Și pe care David nu și le amintește niciodată exact. Aproape ca și cum ar fi fost... hipnotizat. Dar dacă nu era doar aproape? Dacă Johan chiar l-a hipnotizat ca să uite? De fiecare dată când s-au întâlnit, timp de 20 de ani. În combinație cu medicamentul care induce pierderea memoriei, este un miracol că David își mai amintește cum să își lege șireturile.

— Ai făcut în așa fel încât să nu-mi amintesc? Cu intenție?

Își aude vocea tremurând. Dar nu există un mod rațional de a aborda ceea ce Johan tocmai a spus.

— Și m-a durut inima de fiecare dată, răspunde Johan. Dar ca să citez cartea ta preferată din copilărie: *Dacă nu te-aș fi apreciat atât de mult, crezi că aș fi fost aici acum să te avertizez?* Sunt lucruri despre care nu ne face bine să știm. În special ție.

— Asta e din *Insula comorii*, spune David. Dar a spus-o Long John Silver. Ticălosul care pretindea că este cel mai bun prieten al lui Jim, dar de fapt era în spatele a tot. Vrei să spui că tu ești Long John Silver?

— Vreau să spun că sunt prietenul tău. Și am fost mereu. Indiferent ce s-ar întâmpla, amintește-ți asta.

David arată spre tabloul cu Avraam și cuțitul. Sacrificiul pentru o putere superioară.

— Știu care este adevăratul sacrificiu. 12 ani din viața mea. Asta e ce ai sacrificat. Și am de gând să aflu de ce.

Johan dă din cap încet.

— Așa să fie, atunci.

Florence nu așteaptă mai mult de câteva secunde înainte de a suna din nou la ușă. Fusese prea neliniștită ca să stea și să studieze cifre la birou. Mai bine să facă o nouă încercare față în față cu Urban. Ultima dată când s-au văzut, a încercat să-l pună la colț. A fost o greșeală. Presându-l pe Urban Jacobsson, nu l-a făcut decât să se închidă în sine. Trebuie să schimbe strategia. Să apeleze la sentimentele lui de tată. Poate e cinic, dar Paulina se află totuși în spital. De ce să nu se folosească de asta? Florence vrea foarte mult să obțină câteva nume înainte ca răpitorii să sune.

În cele din urmă, ușa este deschisă de un bărbat cu cămașă albă și șorț. Are părul tuns scurt, dar des și închis la culoare, și o mustață impresionantă, modelată cu mare precizie.

— Îmi pare rău că n-am deschis imediat, eram în bucătărie, spune el, ștergându-și mâinile de șorț, în timp ce o invită înăuntru. Urban și Kickan sunt în salon.

— Cred că nu ne-am întâlnit până acum. Mă numesc Florence, sunt avocata lui Urban. Tu ești Marco?

— *Sí, soy yo*, spune el cu un accent spaniol impecabil și zâmbește. Fac un pic din toate pe aici. Bucătar, *carpintero*, șofer...

— Șofer? Atunci să fii pregătit.

Marco ridică o sprânceană când ea trece pe lângă el, fără să-i dea ocazia să-i ia paltonul. Florence urcă scările din holul îmbrăcat în marmură și intră în camera de zi pe care o recunoaște de data trecută. Acum televizorul este pornit. Urban pare absorbit de un reality-show despre casnice. Imaginea omului de afaceri muncitor Urban Jacobsson este evident o exagerare, judecând după cum își petrece zilele de luni. Ai avantaje când moștenești un imperiu. Kickan stă lângă el cu un pix în mână, luând notițe într-un caiet. Amândoi ridică privirile când Florence intră.

— Florence? spune Urban surprins, reducând volumul televizorului. Am uitat de vreo întâlnire?

— Nu, nu e vorba de așa ceva, răspunde Florence blând. Dar am presupus că nu știi ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Urban. E vorba de Paulina din nou?

Florence dă afirmativ din cap. Vede îngrijorarea din ochii lui Urban.

— Paulina a fost implicată într-un accident noaptea trecută. Se afla într-o casă pe care cineva a incendiat-o. Nu trebuie să vă temeți, a supraviețuit și l-a salvat și pe bărbatul care deținea casa. Amândoi sunt acum la Spitalul Karolinska, tratați pentru arsuri și intoxicație cu monoxid de carbon.

Singurul sunet care se aude este zgomotul scos de pixul lui Kickan când îi cade din mână pe masa de marmură.

— Au... au găsit... au găsit vreun vinovat? se bâlbâie Urban.

Florence clatină din cap.

— Nici nu cred că o vor face. Ce părere ai?

Florence vede că Urban gândește la fel ca ea. Știe că incendiul nu poate fi o simplă coincidență.

— Acum, că știm de ce sunt capabili vechii tăi colegi, continuă ea, poate că este timpul să-mi spui cine făcea parte din acea Societate. Înainte să se întâmple ceva mai grav.

Urban se strâmbă la auzul numelui Societății și îi aruncă o privire soției sale. Își umezește buzele.

— Nu pot. Cu atât mai puțin acum. Dacă ei sunt în spatele incendiului... Vezi și tu ce sunt dispuși să facă.

— Urban, niciunul dintre ei nu va păți nimic, oricât de mult mi-aș dori eu. Nu există dovezi despre cine a provocat incendiul. Și termenul de prescripție pentru activitățile ilegale de tranzacționare pe baza informațiilor privilegiate pe care le-ați desfășurat în Småland este de doar cinci ani, așa că nimeni nu mai poate fi pedepsit pentru asta. În ceea ce-l privește pe David, indiferent de felul în care este implicat, chiar și în cel mai rău mod posibil, termenul de prescripție pentru acest tip de infracțiune este de zece ani după ce victima împlinește 18 ani. Și David tocmai a împlinit 35 de ani. Deci nici pentru asta nu poate fi condamnat cineva. Toți cei din Societate sunt în siguranță. Nimeni nu va ajunge după gratii pentru că îmi dai câteva nume. Dar este important pentru mine să știu. Mai ales pentru a putea să-ți protejez fiica.

Urban este palid, picături de transpirație îi strălucesc pe frunte. Se uită peste tot prin cameră, dar nu la Florence.

— Nu sunt sigur că toți ar fi de acord cu tine, spune el. Va fi... foarte dificil, ca să nu spun imposibil, pentru mulți să-și păstreze pozițiile pe care le au astăzi, dacă adevărul iese la iveală. Înțelegi că încerc să te protejez? Dacă află că știi... Nu-ți pot garanta siguranța. Nu pot să-ți dau niciun nume, pentru binele tău la fel de mult ca pentru al meu.

— O să-i găsesc oricum, zice Florence și se ridică în picioare. Speram să mă ajuți să grăbesc lucrurile. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru Paulina. Dar este alegerea ta. Trebuie să plec acum. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Kickan se ridică și ea. Cu părul ei blond și bustul enorm, pare să-l domine pe Urban, care se face mic din nou pe canapea.

— Sunt sătulă să te ascult. Du-te și ia-ți sacoul. Și adună-te. Mergem s-o vedem pe Paulina. Și dacă găsești o urmă de autoreflecție pe jos în hol, ia-o și pe aceea cu tine. Zeii știu că ai nevoie de ea.

Apoi se întoarce către Florence și îi zâmbește larg.

— Voi avea o discuție cu soțul meu, îi spune, luând mâinile lui Florence într-ale sale. Mă voi asigura că vei obține informațiile de care ai nevoie. Dar familia trebuie să fie pe primul loc, așa cum sper că înțelegi. Dacă putem face vreodată altceva pentru tine, nu ezita să ne spui. Oricare ar fi onorariul tău, vreau să-l facturezi dublu. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, dar Urban are o fiică de văzut.

David este în mașină, pe Narvavägen, la un colț distanță de apartamentul lui Urban, încercând să-și adune gândurile. Johan are dreptate când spune că David duce o viață bună. De fapt, nu are nimic de reproșat. Dacă nu luăm în considerare neîncrederea constantă în ceilalți și incapacitatea de a lega relații strânse. Dar a învățat să trăiască așa. A făcut ce i-a spus Johan și a privit mereu înainte.

Până când i-a văzut pe acei copii jucându-se cu bețe lângă pârâu și a început să se întrebe dacă nu cumva Johan s-a înșelat ani la rând, dacă nu cumva chiar are nevoie să-și aducă aminte de copilărie. Oricât de întunecate par acele amintiri. Frazele scurte din scrisoarea Paulinei nu sunt altceva decât insinuări, dar nimic din ceea ce sugerează nu este bun. Încearcă să nu lase gândurile să meargă prea departe în acea direcție. Este inutil să-ți creezi traume înainte de a ști dacă sunt adevărate. Totuși, nu poate ignora faptul că mama Paulinei a scris că a „suportat lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le suporte“. Și că ar vrea să se răzbune. Este greu, dacă nu imposibil, să nu te gândești lace ar putea însemna asta.

Dar Eva Mentzer și-a pus prea multe speranțe în el și în capacitatea lui de a descoperi adevărul. Ea nu știa că el nu-și amintește nimic. Oricât de mult și-ar dori, nu este arma letală pe care ea conta.

Florence deschide portiera și urcă în mașină.

— Mersi că m-ai așteptat. Urban și Kickan sunt pe drum spre Paulina. Cum a fost la psiholog?

— Nu sunt sigur. Încep să am tot mai multe amintiri, de când… mda. Sunt mai multe, în orice caz. Exact ce-mi doream.

Nu spune că probabil se întâmplă din cauză că a încetat să mai ia somniferele și nu l-a mai lăsat pe Johan să-l hipnotizeze. Acum, privind retrospectiv, este rușinos de evident că a fost manipulat. Dar nu vrea să pară un idiot. Florence îl privește cercetător. El încearcă să evite contactul vizual. Ea stă atât de aproape încât îi poate simți căldura corpului. Dacă ar închide ochii, nu ar ști unde se termină el și unde începe ea. Și totuși, ea este complet inaccesibilă.

— Dacă-ți recapeți amintirile, probabil că viața ta se va schimba într-un fel. Și este imposibil să știi dinainte în ce fel. Cum te pregătești să-ți recapeți 12 ani? Nimeni nu te poate forța să faci asta. Ești cu adevărat pregătit pentru ceea ce ar putea urma?

— Probabil că nu poți fi pregătit, spune el încet. Dar nu mai ține de mine. Uită-te doar la ce-au pățit Liv, Paulina și Anton. Isobel. Am o responsabilitate față de ei. Trebuie să mă întorc la fermă. Imediat ce contactul tău din poliție îi prinde pe răpitorii lui Liv și știu că ea este în siguranță.

David pornește mașina tocmai când telefonul începe să-i sune.

Este un număr necunoscut. Se simte de parcă cineva îi toarnă gheață pe sub cămașă. Este apelul pe care îl așteaptă de ieri. Mâna îi tremură când răspunde și conectează telefonul la sistemul hands-free al mașinii.

— Salut, spune el. Din nou.

— Bună, David, răspunde Liv.

Liv? Nu la asta se aștepta. Un val de emoții îl copleșește. Are atât de multe de spus. *Ești bine? Am văzut fotografia, poliția este pe drum, Anton și Paulina sunt la spital, te-au rănit?* Dar își ține respirația.

— Vor să vii aici, continuă Liv. Și spun că trebuie să aduci toate... dovezile? Da, dovezile. Tot ce ai primit de la Paulina Mentzer, chit că sunt fotografii, scrisori, orice ar fi. Trebuie să aduci tot. Dacă sunt mulțumiți, mă eliberează în schimbul a ceea ce aduci. De asemenea, vor să vii cu… cum o chema?

Se aude un zgomot în telefon și vocea lui Liv este înlocuită de a unui bărbat. Aceeași voce pe care David a auzit-o ieri după-amiază.

— Florence Tapper, spune bărbatul. Știi unde e?

David îi aruncă o privire lui Florence.

— Nu, răspunde el. N-am văzut-o de ieri. Am încercat să evit cât mai multe persoane, ca să nu mai fie cineva rănit.

— Caut-o și adu-o cu tine, spune bărbatul. Trebuie să... vorbim cu ea.

— La fel cum ați vorbit cu Paulina și cu Anton? întreabă David. Nu cred. Nu am nicio idee unde...

— O să vin și eu, spune Florence, întrerupându-l. Doar asigurați-vă că vă țineți de cuvânt.

— Ah, iată-te! exclamă bărbatul și David aproape îl simte prin telefon cum zâmbește. David, credeam că putem avea încredere unul în celălalt.

Florence scrie ceva pe telefonul ei și i-l arată lui David.

Îi dăm ce vrea. Acceptă totul. Poliția va fi acolo înaintea noastră, oricum.

— Cum pot fi sigur că o veți elibera pe Liv când venim? întreabă David.

— Nu poți. Dar ai cuvântul nostru. Trebuie să avem încredere unul în celălalt, tu și cu mine. Urcă în mașină și condu pe E18 spre nord. Îți dau mai multe detalii puțin mai târziu.

— De ce nu spui direct unde trebuie să mergem?

— Pentru că știu că vă mănâncă palma să sunați la poliție imediat ce aflați adresa. Dar, credeți-mă, e o idee proastă. O să aflăm imediat și o să plecăm de aici. Data viitoare când ne întâlnim, nu vom mai fi la fel de cooperanți. Și o trimitem pe Liv înapoi în cutii mici.

David strânge volanul cu putere. Se roagă ca omul lui Florence din poliție să fi vorbit cu persoanele potrivite, care să nu se fi dus direct la Klaus Nordström când au aflat despre ce este vorba. În caz contrar, el și Florence ar putea să o omoare pe Liv.

— Trebuie să merg acasă mai întâi, să iau ce mi-a dat Paulina, spune el. Nu le am la mine.

— David, parcă ai încerca să câștigi timp, spune bărbatul la telefon. Sper sincer că nu e așa. Fă ce trebuie să faci, dar îți sugerez să conduci spre nord foarte curând și să fii flexibil în ceea ce privește limitele de viteză. În 55 de minute plecăm de aici.

Bărbatul închide. David vede că Florence se gândește la același lucru. A trecut doar o oră de când Florence a vorbit cu contactul ei din poliție. Și contactul avea nevoie de aproximativ două ore pentru a-și aduna colegii și a ajunge la cabană.

David calcă accelerația. Conduce spre Vasagatan pentru a continua către Roslagstull și de acolo pe autostradă, spre Vallentuna.

— Avem 55 de minute, spune el. Vom ajunge la Harängen înaintea poliției. Te las la mine acasă. E prea periculos să vii cu mine.

— Nu este decizia ta, ripostează ea aspru. Te-ai gândit vreodată că poate Urban avea dreptate, că poate tu ești cel care are nevoie de protecție din partea mea, și nu invers?

David nu răspunde. Doar calcă și mai tare pedala de accelerație.

54 de minute.

ATUNCI

Prietenii mamei nu mai vin pe aici. Mi-a fost teamă că ea ar putea fi supărată pe mine, dar e aproape ca și cum nu ar ști că sunt aici. E mereu foarte obosită. De fapt, e un fel de ușurare, dar mă simt și trist. Dacă încă mi-ar fi plăcut *Insula comorii*, aș spune că cineva i-a luat harta comorii.

— Ellen, ăsta era cel mai bun lucru care ți se putea întâmpla, spune Johan într-o zi, când luăm cina împreună. Vor avea grijă de tine pentru tot restul vieții. Fără să mai trebuiască să faci nimic pentru Socie... pentru ei. Și amândoi știam că asta nu putea dura la nesfârșit.

— Dar tu nu știi... începe mama, înainte de a mă vedea și a se opri.

Încerc să pară că nu ascult. Privesc în jos, la chifteluțele din farfuria mea. O parte din mine le adoră. Chifteluțele lui Johan sunt cele mai bune din lume. O altă parte din mine ar prefera să mănânce doar mazărea. Este rece, aproape înghețată, și foarte bună. Dar o parte din mine nu vrea să mănânce deloc. Acea parte doar rostogolește chifteluțele prin farfurie, în timp ce încerc să-mi fac curaj să vorbesc.

— Mamă, cred că sunt suficient de mare să merg la o școală obișnuită după ce trece vara.

Partea mea speriată înțepenește de frică. Dar curajul din mine câștigă.

— Nici vorbă, zice mama.

— De ce nu? întreb eu.

— Sunt de acord, spune Johan. E cel mai bine pentru toți să rămâi la fermă o vreme. Până știm ce să facem.

Nu știu cine sunt acei „toți“ pentru care e cel mai bine, dar oricum se înșală. Știu asta. Întregul eu știe asta. Lumea de afară nu e atât de periculoasă pe cât am crezut cândva. După ce Johan a amenințat că va încuia poarta în urma mea, a durat ceva timp până am avut curaj să ies din nou pe furiș. Dar de atunci am făcut plimbări destul de multe și destul de lungi în miez de

noapte ca să înțeleg că pericolele de dincolo de poartă erau la fel de inventate precum cele din cărți. Am mers departe, dincolo de poartă. Până la indicatorul de pe drum pe care scria „Sävsjö 10 km“. Și nu s-a întâmplat nimic.

Piraților nu există.

Aș putea să fug.

Și totuși, rămân aici.

Cum aș putea să mă descurc singur? Și cum aș putea să mă descurc fără mama?

De fapt, nu a fost adevărat când am spus adineauri că prietenii mamei au încetat să mai vină. Unul dintre ei a rămas. Cel în uniformă. Doar el mai vine acum. Dar vine mai des decât înainte. Nu mai cred că uniforma e frumoasă. Mi se pare foarte urâtă. Mama obișnuiește să plece de acasă când vine el. Nici măcar nu i-am auzit vreodată salutându-se. Și de fiecare dată când vine, partea mea speriată intră în cameră cu el.

Partea speriată a încetat să îi mai privească pe ceilalți în ochi.

În camera mea, partea speriată vrea doar să facă puzzle-uri. Puzzle după puzzle după puzzle. Uneori vreau să dau cu piesele de toți pereții. Dar cel mai adesea nu. E important ca puzzle-urile să fie complete. Ca toate piesele să fie acolo.

Îl urăsc pe cel cu uniformă. Nu-mi pasă că aduce cadouri. Vreau să-l omor. Să-l omor astfel încât să nu fi existat niciodată. Dacă aș fi fost la fel de curajos ca Jim din *Insula comorii* cu sabia lui, aș fi făcut-o deja.

Paulina bate cu degetele în bara de metal a patului. Sunetul gol este ca un metronom care numără secundele. Azi o dor picioarele. Pe parcursul nopții nu au durut-o. Dar presupune că adrenalina poate fi un analgezic puternic.

Nu a trecut nici măcar o zi de când stătea la ultimul etaj al Bibliotecii Regale, așteptându-l pe misteriosul David Lund, cu o scrisoare plină de transpirație în mână. Parcă a trăit două vieți de atunci. Inima i-a fost smulsă din piept și călcată în picioare.

Întoarce capul și se uită la Anton. Amândoi au fost mutați într-o cameră de terapie intensivă. Medicii intenționau să-l ducă doar pe Anton la ATI, dar ea le-a explicat că oriunde l-ar duce, vine și ea la pachet. Nimeni nu a comentat.

Vrea să fie acolo când el se trezește. Pentru că trebuie să se trezească. Numai să îndrăznească să nu o facă. Medicul care a fost de gardă peste noapte a fost înlocuit de altul dimineața. Îi este greu să-și amintească ce i-au spus medicii, dar a observat cât de îngrijorați devin de fiecare dată când se apropie de patul lui Anton. Preotul de lângă ea încă este conectat la tuburi și furtunuri care nu par că ar trebui să fie legate de corpul cuiva. Lângă pat sunt monitoare despre care presupune că arată dacă el trăiește sau nu. Inutil. Bineînțeles că trăiește.

Se aude o bătaie în ușa camerei. Prima persoană pe care o vede Paulina când ușa se deschide este o femeie care arată de parcă s-ar duce la o premieră de film. A doua este tatăl ei.

— Paulina! rostește el când o vede.

Aleargă spre ea, dar se oprește la jumătatea drumului. Se uită când la ea, când la podea. E ca și cum totul se oprește. Ca și cum cineva ar fi pus pauză la filmul vieții Paulinei, așteptând să vadă ce va spune tatăl ei.

— Paulina, iubita, zice femeia blondă, rupând vraja.

Se apropie de pat și îi ia mâinile Paulinei într-ale sale. Mâinile femeii miros a cremă de mâini scumpă și sunt moi, dar Paulina tot face o grimasă ușoară. Pielea ei este încă sensibilă.

— Nu ne-am mai întâlnit, dar eu sunt Kristina, continuă femeia, zâmbind. Kickan, pentru prieteni.

Paulina nu este sigură, dar se pare că femeia are niște paiete în formă de stea în păr. Instinctiv, Paulina o place pe Kickan.

— Sunt căsătorită cu tatăl tău, cel care tremură acolo ca un jeleu. Și tatăl tău are ceva să-ți spună. Dar îi poate lua ceva timp să se gândească de unde să înceapă, judecând după câți ani a avut la dispoziție să reflecteze la asta. Ubbe?

Paulina se uită la bărbatul care stă în mijlocul încăperii. Marele industriaș. Omul cu șuruburile. Cel care a făcut ceva atât de dificil de iertat încât mama ei l-a părăsit din cauza asta. Care poate fi motivul pentru care ea însăși se află într-un pat de spital, mirosind ca un marshmallow prea prăjit. Bărbatul care în acest moment își frământă mâinile ca un elev emoționat, fără să aibă curajul să-și privească fiica în ochi.

— Asta... asta este..., spune el, gesticulând către paturi în timp ce își caută cuvintele. Încerc... încerc să îndrept lucrurile. Dar ceea ce s-a întâmplat atunci, demult... a fost o altă viață. Eram alți oameni atunci. Majoritatea dintre noi, cel puțin.

— Ubbe, rostește apăsat Kickan. Vorbești aiurea.

— Vreau să știi măcar un lucru, continuă Urban.

Ridică privirea și, în sfârșit, se uită direct la ea. Ochii îi sunt umezi de lacrimi.

— Noi nu am avut intenții rele. Poate că am fost proști. Dar nu răi. Iar cel dintre noi care chiar a fost rău… Încerc să îndrept lucrurile acum.

Kickan dă drumul mâinilor Paulinei și se apropie de Urban.

— Nu cred că asta era ceea ce ar fi vrut Paulina să audă, spune ea și își pune brațul pe umerii lui. Încearcă din nou.

Urban trage adânc aer în piept și se apropie de patul Paulinei. Strânge pumnii atât de tare încât i se albește pielea la articulații.

— Poate că e prea târziu pentru mine să-ți fiu tată. Dar vei fi întotdeauna fiica mea. Și te voi iubi mereu. Indiferent dacă vrei sau nu.

— A fost mai bine, exclamă Kickan și își lovește palmele una de alta. Poate ar trebui să nu închei cu o amenințare data viitoare, dar a fost mai bine.

Paulina încuviințează. Este singurul răspuns pe care îl poate da. Pentru că, sincer, nu știe ce să creadă. Toată situația este prea mult pentru ea. Dar confirmarea ei pare să fie suficientă pentru Urban, care oftează adânc și dă și el din cap.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întreabă el. A fost un incendiu? A dat cineva foc casei?

— Poliția așa crede, oricum, răspunde Paulina, arătând spre patul de alături. El e Anton. E prieten cu David Lund. Eram la el acasă. Am băut vin și am adormit. Apoi a început să ardă. Am reușit să-l scot afară.

Nu menționează răpirea. Nu are încă puterea să facă asta. Dar nici nu pare că ar fi nevoie, având în vedere cât de întunecată devine privirea tatălui ei. Acesta apucă bara patului și o scutură.

— Dobitocul ăla. N-am crezut niciodată că ar merge atât de departe încât… Dobitocul!

— Ubbe? spune Kickan. Despre ce vorbești?

— Propria mea fiică, spune el tare, ca și cum ar vorbi cu cineva care nu e acolo. *Fiica* mea. O să-i bag uniforma în cur.

Tatăl ei dă drumul barei patului, se întoarce și iese furios din cameră. Kickan se uită surprinsă după el.

— Cum te simți, de fapt? o întreabă apoi pe Paulina, mângâind-o pe obraz.

Mirosurile de flori și de parfum sunt copleșitoare, dar totuși nu neplăcute.

— Putem să aranjăm ceva pentru tine? Vrei un spital mai bun? Pastile mai bune?

Paulina neagă cu o mișcare din cap.

— Ți-am spus că este preot? zice ea și se uită cu drag la Anton.

Asfaltul de sub roți se transformă în pietriș când David intră pe drumul lateral care duce spre Haräng̈en, în Norrtälje. Răpitorul l-a sunat pe David când acesta trecuse de ieșirea spre Rimbo și i-a explicat unde trebuie să meargă. A ieșit de pe autostradă la doar câteva minute după aceea. Când Florence a introdus adresa în GPS, a constatat că avuseseră dreptate. Era într-adevăr casa pe care o identificaseră pe fotografia lui Liv. Drumul lateral pe care înaintează nu este mai lat decât mașina lor. Kreskin scâncește nefericit în brațele lui Florence, ca și cum ar fi preluat starea de spirit a lui David. David a încercat să lase câinele acasă, dar Kreskin i-a aruncat o privire prin care a explicat că, dacă nu i se permite să vină de data aceasta, nu va mai rămâne nicio carte întreagă în bibliotecă până când David se va întoarce acasă.

Căsuțele de vacanță sunt împrăștiate ici și colo printre copaci, la o distanță considerabilă una de alta. GPS-ul îi spune să vireze pe un drum și mai îngust. Crengile copacilor atârnă peste banda de pietriș înghițită de vegetație pe ambele părți, frecându-se de geamurile mașinii. La începutul sezonului de vară drumul fusese, probabil, bine îngrijit. Turiștii din Stockholm nu vor zgârieturi pe mașinile lor Tesla. Acum, toamna, pădurea a recucerit terenul. Printre urmele roților crește iarbă înaltă. Dar David observă că iarba a fost aplatizată în anumite locuri. Cineva a condus pe acolo recent. Și, într-adevăr, la aproximativ 50 de metri mai în față, zărește ceva alb. Dubița pe care a văzut-o ultima dată la Humlegården. Drumul se termină la marginea unei porțiuni cu gazon, iar dubița este parcată în mijlocul acesteia. David trage mașina alături și oprește motorul.

— Poliția nu e aici, zice Florence încet.

David doar dă din cap în semn de răspuns.

— Stai aici, moșule, îi spune lui Kreskin, care chiar nu pare deloc interesat să iasă din mașină.

Florence îl scarpină puțin între urechi înainte de a coborî din mașină și pare că asta îl mulțumește. David deschide portiera și coboară și el. De cealaltă parte a gazonului se află o casă de lemn maro. Întotdeauna i-a surâs ideea de a avea o casă de vacanță. Doar că nu și-a dat seama ce ar face acolo, complet singur.

Casa de lemn din fața lor este aproape provocator de lipsită de personalitate. Ferestrele sunt întunecate, astfel că nu au cum să vadă dacă cineva este cu adevărat înăuntru. Îl lovește o liniște profundă. Frunzele copacilor foșnesc în adierea ușoară. Câteva păsări comunică între ele. În rest, nu există alte sunete. Niciun fel de trafic. Nicio mișcare. Nimeni nu vine să-i întâmpine. David se uită la ceas. S-a grăbit cât a putut, dar totuși a trecut exact o oră de când l-au sunat răpitorii. El și Florence au întârziat cinci minute.

Liv poate să nu mai fie acolo.

Dar dubița încă este. Poate că răpitorii îi observă dintr-un loc pe care David nu-l vede. De exemplu, din interiorul casei. Merg încet spre cabană, fără să vorbească între ei. Niciunul nu pare că vrea să rupă tăcerea. Gazonul este la fel de înalt ca iarba de pe drumul cu pietriș. Dacă răpitorii încă sunt în casă, David vrea să le dea timp să îi vadă pe el și pe Florence. Ridică scrisoarea Paulinei ca ei să înțeleagă că a făcut ceea ce i-au cerut.

Florence merge înainte. Când mai are un metru până la ușa de la intrare, aceasta se deschide din interior. Ea își umbrește ochii cu mâna pentru a vedea mai bine, dar înăuntru este complet întuneric. David nu știe nici el ce îi așteaptă când pășește peste prag. Își încordează tot corcorpul și se așteaptă să fie lovit în cap. Dar nu primește nicio lovitură. În schimb, ușa se închide în spatele lor.

— Vezi, David, spune o voce, tu și cu mine putem avea încredere unul în altul.

Mijește ochii în direcția din care s-a auzit vocea. Vocea pe care o recunoaște de la telefon. Când ochii i se obișnuiesc cu semiîntunericul, observă două lucruri. Unul îl reprezintă motivul pentru care este atât de întuneric acolo. Saci negri de gunoi sunt lipiți peste ferestre.

Al doilea lucru este Liv.

Slavă Domnului, trăiește! Stă pe un scaun, prinsă cu bandă adezivă, mai încolo, în cameră. Liv se zvârcolește și încearcă să-i strige numele, cel puțin asta crede el că încearcă să facă, dar e dificil de înțeles pentru că are o bucată mare de bandă lipită și

peste gură. Bărbatul care tocmai a vorbit stă lângă ea. Ține un pistol în mână. Îndreptat spre David și Florence.

— Nu te agita prea devreme, spune bărbatul și pune mâna pe umărul lui Liv. Nu am terminat încă.

Liv strigă ceva din nou de sub bandă, David crede că este o înjurătură, și apoi rămâne liniștită. În ciuda semiîntunericului, vede urme clare de lacrimi pe obrajii ei. Dar *trăiește*. Privirea bărbatului este fixată pe ceva din spatele lui David. David se întoarce și vede cum celălalt bărbat, cel de la Humlegården, se așază lângă ușa de la intrare. Își încrucișează brațele la piept și îi zâmbește lui Florence. Dar în zâmbetul lui nu există nici urmă de bucurie.

— Pot să am încredere că ții în mână toate dovezile pe care le ai? întreabă bărbatul cu pistolul.

David se întoarce spre el. Face tot posibilul să nu se gândească la faptul că bărbatul scund și zdravăn se află acum în spatele lor.

— Păi, nici nu știu dacă aș considera asta dovadă, răspunde David și ridică scrisoarea. Scrie doar…

— Nu vreau să știu ce scrie, îl întrerupe bărbatul cu pistolul. Pune-o pe masă.

— Nici măcar eu nu știu la ce se referă, adaugă David și își fixează privirea pe Liv.

Trebuie să o scoată de acolo. Pe ea și pe Florence. Dar ușa din spatele lor este blocată. Și în întuneric nu vede dacă există o altă ieșire.

— Nici măcar Paulina nu știa ce este cu scrisoarea, continuă el. Și apoi ați venit voi după noi. Nu înțeleg de ce.

— Nu trebuie să înțelegi.

— Oricum, scrisoarea este aici acum, spune David și speră că nu arată atât de emoționat încât îi vine să vomite. Jur că asta e tot ce am. Dă-i drumul lui Liv... te rog.

— Nu mai ai nimic altceva? întreabă bărbatul cu pistolul. Nimic din ce ar fi putut descoperi celebra avocată Florence Tapper? Pare cam puțin, având în vedere că asta e tot ce încerci să dai la schimb pentru viața prietenei tale. Nicio fotografie, niciun document, nicio înregistrare audio? Pentru că dacă aflăm că există mai multe dovezi…

— Înțelegem, intervine Florence. Dar asta chiar este totul.

David se întoarce și vrea să-i dea scrisoarea bărbatului zdravăn din spatele lor. Acesta întinde mâna pentru a o lua, dar este oprit de colegul său.

— Nu e treaba noastră s-o citim. Nu vrem să știm ce scrie acolo.

Bărbatul de la ușă pare dezamăgit.

— Dar le-am cerut celorlalți să mărturisească tot ce știu, spune el. Pe tipa din Vasastan am interogat-o ore întregi. Îți garantez că și Florence știe ceva. Ce importanță are dacă citim scrisoarea?

Tipa din Vasastan. Probabil se referă la Isobel Bruckner. David simte cum amețește și trebuie să-și depărteze picioarele pentru a-și păstra echilibrul. Paulina avea dreptate, cei doi sunt niște ucigași. Și nu are nicio idee ce să facă. Nu are niciun plan. Nu poate gândi rapid, nu are reflexe fulgerătoare. Din contră, simte că îi este greu să-și formuleze gândurile.

— Nu te mai plânge, îi zice omul cu pistolul colegului său. Bârfa e altceva, iar cu Florence Tapper vom avea o discuție privată. Dar dovezile directe nu sunt pentru ochii noștri. Dă-i foc ăleia.

Bărbatul din spatele lui David oftează zgomotos.

— Atâta muncă doar pentru o scrisoare, comentează el.

Apoi smulge scrisoarea din mâna lui David, scoate o cutie de chibrituri și aprinde hârtia. Flăcările îi luminează fața brăzdată, făcându-l să semene cu un demon rânjit. Ține scrisoarea de un colț până când pare mulțumit de flăcări, apoi îi dă drumul să cadă pe masă, unde continuă să ardă.

— Chiar credeam că o să fie ceva mai distractiv, oftează el, dar apoi ochii i se luminează. Îi omorâm, nu-i așa?

Liv începe din nou să țipe prin bandă. Dar David nu spune nimic. Este paralizat de frică.

— Nici măcar n-ai voie să-l atingi pe David, știi bine, spune omul cu pistolul, mușcându-și încheietura degetului. Florence Tapper este altceva.

David încearcă să înțeleagă. Este într-un fel imun? Cine a decis asta?

— Dar David e ca un virus, protestează cel scund. Atâta timp cât există, poate vorbi cu alții. Paulina a fost deja neutralizată.

Dar dacă Napoleon vrea cu adevărat să pună capăt acestui lucru, David nu poate pleca de aici.

Ah, bărbații nu știu că Paulina a supraviețuit. Asta le oferă un anumit avantaj, dacă l-ar putea folosi într-un fel. Bărbatul cu pistolul se încruntă.

— Nu mai vorbi atât, spune el iritat.

— Ce importanță are? răspunde cel scund.

Pentru moment, par să fi uitat de ostatici. S-ar zice că nu se plac deloc unul pe altul. Atunci de ce au răpit-o pe Liv? Sau, mai bine zis, cine le-a cerut să o răpească? David încă nu se poate mișca. Atmosfera din cameră este ca o coardă de vioară tensionată, cel mai mic pas greșit și David se teme că se va rupe.

— Există reguli, spune bărbatul cu pistolul.

Apoi se întoarce spre David.

— Aici Esben are de fapt dreptate. Tu porți un virus. Ar fi mai simplu pentru toată lumea dacă ai dispărea. Dar am primit instrucțiuni să te lăsăm în pace.

Ultima parte sună ca și cum ar fi adresată atât lui David, cât și bărbatului din spatele lui.

— Regulile nu se aplică însă și pentru cei din jurul tău, continuă bărbatul cu pistolul.

— Să iau asta ca pe o amenințare? întreabă Florence, încrucișându-și brațele la piept. În acest caz, avem o problemă. Nu am alte planuri decât să plec de aici cu David și cu Liv. Nevătămați, poate-ar fi bine să adaug.

David se holbează la Florence. Cei doi bărbați din cabană nu par genul pe care să-i provoci. Dar înțelege. Încearcă să câștige timp, până ajunge poliția. Bărbatul cu pistolul îi zâmbește lui Florence în întuneric. Are mult prea mulți dinți.

— Am spus de la început că-i dau drumul lui Liv, răspunde el. Ca dovadă a bunei noastre credințe. Dar dacă David va sufla vreodată o vorbă despre asta cuiva, fie peste zece minute, fie peste zece ani, acea persoană va dispărea. Într-un mod foarte dureros pentru ea. Și apoi vom veni după Liv, după familia ei și restul prietenilor lui David. Ce am făcut în Vasastan va fi un tratament la spa prin comparație. Ai înțeles, David?

David aprobă, dând din cap viguros. În realitate, nu înțelege nimic. Cu excepția faptului că el și Liv trebuie să plece de acolo. Nu-i pasă cine sunt cei care i-au angajat. Vrea doar ca totul să se termine.

— Și cu mine cum rămâne? întreabă Florence.

David își dă seama că încearcă să pară la fel de curajoasă ca înainte, dar vocea începe să-i tremure.

— Tu ești o problemă, spune bărbatul cu pistolul, agitând arma către ea. Având în vedere profesia ta, presupun că știi mai multe decât lași să se înțeleagă. Poate chiar mai multe decât David. Vino aici, te rog.

Trage un scaun și îl pune lângă Liv. David simte cum Florence se încordează. Se uită la ea și clatină din cap cu putere. Nu trebuie să se apropie de scaun. Bărbatul de la ușă, care aparent se numește Esben, o împinge pe Florence din spate, făcând-o să se împiedice pe podea.

Bărbatul cu pistolul este la doar un metru de Florence. Bate cu palma în spătarul scaunului, indicându-i să se așeze.

— Nu, murmură ea. Nu o să mă așez.

Florence este împinsă iar din spate și, de data aceasta, aproape că își pierde echilibrul. Este forțată să mai facă un pas. Un pas mai aproape de inevitabil. Imagini ale familiei îi trec prin fața ochilor. Este posibil să nu îi mai vadă niciodată și inima i se frânge în mii de bucăți. Fuseseră toți la petrecerea lui Adam. Dar vorbise oare cum trebuie cu ei? Îl ascultase oare cu atenție pe Adam? Îi explicase lui Phil cât de mult o iubește? Își luase rămas-bun cum se cuvine de la Léontine când plecase?

— Ia cu tine o rolă de bandă adezivă de pe masă, spune bărbatul de lângă scaun, îndreptând pistolul către ea. Una mare.

Pe masă sunt mai multe role de bandă adezivă argintie. Florence își înăbușă un suspin și întinde mâna după una dintre ele. Trebuie să se forțeze, deoarece mâna ei refuză să facă mișcarea.

Ușa cabanei se deschide brusc, izbindu-se zgomotos de perete. Florence scapă banda pe podea. Lumina de afară o orbește, astfel încât inițial vede doar două siluete care intră în fugă. Îi ia o secundă sau două să înțeleagă că sunt doi polițiști în echipament de protecție și cu armele scoase. Nu le-a auzit mașina când au venit. Polițiștii aproape că îl doboară pe David în goana lor. Răpitorii par la fel de surprinși ca și el. David se aruncă în lateral, departe de Esben, iar Florence se retrage rapid de la masă spre David. Unul dintre polițiști își îndreaptă arma spre Esben, care scapă cutia de chibrituri. Celălalt îl ia la țintă pe bărbatul de lângă Liv.

— Pune arma jos! strigă polițista, ținându-și pistolul cu ambele mâini.

Florence constată că este o femeie. Dar bărbatul cu pistolul nu cedează. În schimb, pune arma la tâmpla lui Liv.

— David, acum sunt dezamăgit, spune el. Credeam că am ajuns la o înțelegere. Și totuși, ai chemat poliția. Exact ceea ce am spus că nu trebuie să faci. Ce s-a întâmplat cu încrederea?

David nu răspunde. Florence înțelege că nu știe ce să spună, fără să rișt viața lui Liv. Dar bărbatul așteaptă un răspuns.

— Nu am sunat pe nimeni, spune David într-un târziu.

Vocea îi este prea lipsită de putere. Dar este adevărat. Nu el a sunat. Florence a fost cea care a făcut-o. Esben se dă un pas înapoi, îndepărtându-se de ei, și se uită când la polițiști, când la colegul său.

— Nu contează dacă ai sunat sau nu, zice bărbatul cu pistolul. Acum voi sunteți biletul nostru de ieșire de aici. Sunt amabili prietenii noștri în uniformă să lase jos armele?

Polițista care l-a luat drept țintă strânge pistolul și mai bine.

— Tu primul, spune ea.

— Sandro, cred… cred că s-a terminat, rostește Esben slab. Ei au două arme. Noi avem doar una.

— Știam că nu ești de încredere, zice bărbatul cu pistolul, care se pare că se numește Sandro. Dar stai liniștit, am eu grijă. Singurul lucru care se va întâmpla dacă polițiștii ăștia nu mă ascultă este că în curând vom avea doar doi ostatici în loc de trei. Aveți cinci secunde să puneți jos armele. Patru.

Apasă mai tare țeava pistolului pe capul lui Liv, care geme de durere și încearcă să se îndepărteze, dar fără succes.

— Trei.

— Nu veți scăpa de aici, intervine celălalt polițist, care îl are în vizor pe Esben. Colegii noștri așteaptă afară. Există o singură cale de ieșire din această casă și este în cătușe.

— Doi.

Florence abia îndrăznește să respire. Erau atât de aproape să plece de acolo și acum totul s-a dus din nou de râpă. Liv va muri, ea va muri, probabil și David. Totul este ca un coșmar febril.

— Imunitate! strigă brusc Esben.

— Ce? spune polițista, vizibil derutată.

— Nu trebuia să se întâmple așa, continuă Esben, ridicând cutia de chibrituri de pe podea. Fiindcă în mod evident Napoleon nu ne poate proteja așa cum era convenit, consider că angajamentul este anulat.

— Te avertizez, Esben, trebuie să taci, mârâie bărbatul cu pistolul. Unu.

Esben îl ignoră și se întoarce spre polițiști.

— Vreau imunitate totală, spune el. Fără acuzare, fără dosar, nici măcar amenzi.

— Și de ce ți-am oferi asta? întreabă polițistul.

Încă își ține arma ridicată, doar o coboară câteva grade.

— Pentru că pot să vă spun cine este cu adevărat în spatele a tot ce se întâmplă aici. Noi doi suntem neimportanți, la capătul de jos al lanțului. Dar cel care ne plătește lucrează…

Un zgomot puternic răsună în aer și Florence tresare. O secundă mai târziu, bărbatul cu pistolul se aruncă direct într-unul dintre sacii de gunoi care acoperă ferestrele. Se așteaptă să audă geamuri sparte, însă bărbatul și sacul dispar prin fereastră. Florence înțelege în sfârșit de ce erau saci de gunoi la toate ferestrele. Nu doar pentru a bloca lumina. Reprezentau și o cale de scăpare invizibilă, în caz că ceva ar fi mers prost. Bărbatul cu pistolul planificase totul cu atenție. Scaunul lui Liv fusese plasat astfel încât să se găsească exact lângă fereastră. Totul, de la focul de pistol până la săritura pe fereastră, s-a întâmplat într-o clipită.

Dar a tras.

Nu, nu, nu, nu Liv.

A tras în Liv.

Este greu să vezi ceva în întuneric, dar ea…

Dar ea…

Dar ea pare, de fapt, nevătămată. Și-a smucit capul tare în lateral, dar încă se mișcă. Florence nu vede sânge. Deci ce…? David pare și el nevătămat, la fel de confuz ca ea. Privirea i se fixează pe bărbatul numit Esben, care arată profund îngrijorat.

Esben se încruntă și cade pe podea. Totul se întâmplă foarte repede, dar și foarte lent. Cât a trecut de când a auzit împușcătura? Două secunde? 20? Împușcătura încă îi răsună în urechi. Esben stă întins pe podea, cu mâinile pe abdomen. Un picior îi tremură.

— Să dea dracu'! spune polițistul, în timp ce colega sa își ia rapid stația de la centură.

— Suspect înarmat în libertate, anunță ea rapid în microfon. Bărbat, blond, circa 1,90 metri. A părăsit casa chiar acum printr-o fereastră. Fiți precauți.

Apoi își scoate casca și se apleacă peste Esben. Acesta a rămas complet nemișcat, în timp ce o mică baltă de sânge se formează încet în jurul corpului său.

După ce aterizează pe pământ, sub fereastră, Sandro se rostogolește până scapă de folia neagră de plastic. Iarba este încă udă și alunecoasă de la ploaia de ieri, dar el reușește să se ridice rapid în picioare. Polițiștii din cabană au spus adevărul că sunt mai mulți. Doi dintre colegii lor stau pe gazon între cabană și mașini. Și ei sunt complet echipați cu căști, mănuși și veste de protecție. Dar sunt întorși cu spatele. Atenția lor este concentrată asupra ușii din față. Exact cum știa Sandro că va fi. Nu își permite niciodată să dea dovadă de imprudență, chiar și când așa pare. Sandro vrea să fie cât mai eficient posibil și de aceea o mare parte din planificarea lui constă în a anticipa acțiunile celorlalți și a profita de acestea. Din acest punct de vedere, îi place poliția. Se antrenează să acționeze la fel, cu toții. Ceea ce îi face complet previzibili.

Din momentul în care îi ia prin surprindere aterizând pe pământ în lateralul casei, știe că are la dispoziție cel puțin cinci sau poate chiar opt secunde până când surpriza dispare și ei reacționează conform regulamentului. Este mai mult decât are nevoie. Dar își propune să câștige încă zece secunde, pentru orice eventualitate. Stația radio a polițiștilor trosnește și o voce începe să vorbească despre el. Prea târziu. În același timp în care se ridică în picioare, Sandro trage cu pistolul în direcția lor. Este greu să țintească, simțul echilibrului nu și-a revenit complet după rostogolire, dar nici nu are intenția de a nimeri.

— Ce dracului, la adăpost! strigă unul dintre ei și se aruncă într-o parte.

Exact cum sperase Sandro, polițiștii se adăpostesc după colțul casei. Desigur, au veste de protecție, dar instinctele primare sunt greu de reprimat. Sandro aleargă în direcția opusă, printre copacii din spatele casei. Crengile ascuțite îl zgârie pe față și pantofii i se udă când o ia prin tufăriș, dar el nici nu simte. Tot ce contează este supraviețuirea imediată. Nu va trece mult până când unul dintre polițiști va privi după colț și va vedea că a dispărut. Cele zece secunde ale lui sunt aproape gata. În plus, polițiștii din casă vor anunța în curând schimbul de focuri, dacă nu au făcut-o deja. Și atunci locul va fi plin de polițiști.

N-au decât să vină și cu elicopterul, nu contează. Nu-l vor găsi pe Sandro. Se simte ca acasă în pădure. Poate să se ascundă zile întregi, la nevoie. E conștient că astfel de cunoștințe sunt depășite în zilele noastre, dar știe cum să supraviețuiască în natură. Știe ce plante sunt comestibile, cum să vâneze animale mici și cum să facă un foc astfel încât să nu fie văzut. Esben poate să-și păstreze calculatoarele. Sandro s-a simțit întotdeauna ca acasă printre copaci. Cu cât mai mari și mai sălbatici, cu atât mai bine.

Ceea ce îl face aproape să râdă în timp ce aleargă prin pădure este că zona de cabane se află, de asemenea, aproape de o apă. Nu toți proprietarii de cabane și-au luat bărcile, după sezon. Poate să se îndrepte spre orice ponton și să fure o barcă pentru a pleca. O să dispară înainte ca ei măcar să înceapă să-l caute serios. După aceea, poate să stea ascuns luni întregi.

— Stai! strigă o voce slabă departe în spatele lui.

Dar aude cum vocea ezită. Ei nu știu unde este el. Își reduce ritmul cu 20%, se mișcă încă rapid, dar este atent să nu facă prea mult zgomot când sare ușor peste un copac căzut. Vocea care strigă se îndreaptă într-o altă direcție.

Nu voia să-l împuște pe Esben. Dar nu poate lucra cu oameni în care nu are încredere. Esben era oricum doar în probe, chiar dacă Sandro avea speranțe pentru peruan. Acum trebuie să găsească pe altcineva cu abilitățile tehnice care îi lipsesc lui Sandro. Cineva care înțelege mai bine cât de importantă este loialitatea. Și nu era doar o chestiune de moralitate. Dezvăluirea identității lui Napoleon ar avea consecințe enorme, dincolo de înțelegerea lui Esben. Și a lui Sandro, de altfel. Asta-i și ideea. Cu cât știe mai puțin, cu atât mai ușor îi este să-și facă treaba.

Totuși, Esben a avut dreptate într-o privință. Li s-a promis că poliția nu va fi implicată. Sandro nu este mulțumit. Un angajator în care nu se poate avea încredere este aproape și mai rău. A compromis Napoleon intenționat siguranța lui Sandro? A fost o capcană? Gândul îl face pe Sandro să se oprească brusc.

Încearcă Napoleon să-l înlăture din ecuație?

Așa ceva nu poate accepta. Trebuie neapărat să ia măsuri.

În cabană, polițistul ascultă la stație. Apoi se întoarce către colega sa.

— Îl caută în pădure. Ar fi trebuit să avem câinii cu noi.

— Atunci de ce nu îi aveți? întreabă Florence iritată, în timp ce dezlipește cu grijă banda adezivă de pe gura lui Liv.

David a început să se ocupe de banda din jurul brațelor ei. Polițistul ridică un deget către Florence.

— Mergi afară și vezi dacă au nevoie de ajutor, îi spune el colegei sale și îl împinge cu piciorul pe Esben. Trebuie să raportez asta.

După ce colega pleacă, își scoate casca și mănușile. Abia atunci Florence vede că este Samir.

— Ce mizeria dracului! spune el uitându-se la corpul neînsuflețit. Bună, Florence. Și salut, David, eu sunt Samir. Ca să-ți răspund la întrebare, Florence, nu am putut aduce câinii pentru că m-ai rugat să fiu discret. A fost destul de greu să adun patru persoane fără să trezesc suspiciuni. Dar dacă aș fi știut că se va ajunge la așa ceva, am fi putut foarte bine să venim cu întreaga echipă de intervenție.

Florence reușește în cele din urmă să îndepărteze banda adezivă de pe gura lui Liv, care inspiră adânc.

— Ce dracului! spune ea cu o voce tremurândă. Bandă adezivă pe gură. Din nou. Știți cât de înfricoșător este?

— Ești bine? întreabă David. Cum te simți?

— Ai răni care necesită îngrijire medicală imediată? intervine Samir.

— Sunt speriată de moarte, răspunde Liv și tușește. Traumatizată după numeroase tentative de sufocare. Acum știu cum s-au simțit prizonierii de la Guantanamo. O să am mult timp coșmaruri. Dar sunt în viață.

Zâmbetul lui Liv este slab, dar exprimă o ușurare infinită.

— Cum e Sakura? îl întreabă pe David. A făcut deja atac de cord de îngrijorare?

David își scoate telefonul din buzunar, dar aproape îl scapă pe podea.

— Poftim, de ce nu vorbești tu direct cu ea?

Formează un număr și pune telefonul pe masă lângă ei, în timp ce Florence continuă să îndepărteze banda. Nu vrea să petreacă nicio secundă în plus în cabană. După ce soneria se aude de trei ori, Sakura răspunde.

— Bună, iubito, spune Liv tremurând. Nu scapi atât de ușor de mine.

Sakura scoate un țipăt care aproape că sparge difuzorul.

— Ești teafără?? întreabă ea cu vocea plină de emoție. David e acolo? Când te întorci acasă?

— David și Florence m-au salvat. Nu fi supărată pe el.

— Supărată? M-aș putea și mărita cu el, doar să vă întoarceți acasă!

— Ce face Roy? întreabă Liv cu o voce gâtuită.

— Roy? Îi este dor de tine. *Mie* îmi este dor de tine. Dar ce... cum...

— Suntem cu toții nevătămați, spune David spre telefon.

Se ridică de pe podea.

— Cei care au răpit-o pe Liv nu mai sunt aici. Sau unul este, dar pe podea... nu știu. Celălalt a dispărut. Oricum, poliția e aici cu noi. Suntem pe drum spre casă cu Liv.

Ultima parte este probabil o minciună. Poliția va dori să o ducă pe Liv la spital pentru a verifica dacă totul e în regulă și apoi la un interogatoriu. Se pare că toți cei pe care David îi cunoaște ajung la spital în ultima vreme. Toți în afară de Florence. Deocamdată.

— Nu întârziați, spune Sakura cu vocea gâtuită. Roy a făcut tocăniță. E în mare parte din plastilină, dar se așteaptă să mâncăm tot.

— Sakura? spune Liv.

— Da?

— Te iubesc.

Urmează câteva secunde de tăcere.

— Clar că mă iubești, îi răspunde Sakura. Dar nu la fel de mult cum te iubesc eu pe tine.

— Florence, spune Samir. Trebuie să vorbim.

— Nu poate aștepta? întreabă ea ridicându-se.

Nu intenționează să fie nepoliticoasă cu Samir. Dar chiar vrea să plece din cabana asta întunecată. Nu reușește să scape de gândul că bărbatul cu pistolul s-ar putea întoarce oricând. E, desigur, un gând irațional, sunt trei polițiști afară care-l caută și probabil că vin și alții.

Dar totuși.

— Nu e doar o răpire cu o victimă care are nevoie de îngrijiri și de terapie, explică Samir cu voce joasă. Avem și un omor. Criminaliștii trebuie chemați imediat. Tot pachetul. Nu am nicio șansă să ascund asta de Klaus. O să se întrebe de ce am venit aici fără să-i spunem. Mai ales având în vedere că e cabana lui.

— Poți oricând să spui că nu ați avut indicativul corect al proprietății când ați venit aici, răspunde Florence.

Samir o privește confuz.

— Nu poți căuta în registrul proprietăților cine deține casa dacă nu ai indicativul corect, îi explică ea. Și când ați sunat la cadastru, persoana responsabilă era în pauza de prânz. De aceea nu știați a cui casă e când ați venit aici.

— Înțeleg, spune Samir. Inteligent.

Se uită la ceasul de la mână.

— Dar probabil s-au întors acum la cadastru, continuă el. Cred că vom primi informațiile corecte în maximum zece minute. Atunci va trebui să-l sun pe Klaus. Nu pot să spun că aștept cu nerăbdare. Sper doar să creadă povestea că am venit aici pe baza unui pont anonim despre doi drogați care au intrat prin efracție într-o cabană de vară și am dat peste un caz de răpire. Și întâmplător era casa lui. O coincidență nebunească. Și în raport uit să menționez că cei doi răpitori erau evident plătiți de altcineva, conform celui care e pe podea. Cam așa? În ce te-ai băgat, de fapt, Florence?

Înțelege situația lui Samir. Dar Florence nu îl poate ajuta. Acesta trebuie să se descurce pe cont propriu cu Klaus. Dacă s-ar implica, colaborarea ei cu Samir ar fi descoperită. Cel mai bun lucru pe care îl poate face este să nu-l sune o vreme. Samir nu merită furtuna de probleme care probabil se va abate asupra lui.

— Nu pot dezvălui încă, spune ea și începe din nou să tragă de bandă. Dar știi cât de mult apreciez asta.

Îl privește pe Samir și vede că este prea puțin. Nu este suficient. Dar va trebui să fie suficient pentru moment. Într-un târziu, reușește să îndepărteze ultima bucată de bandă de pe brațele lui Liv și, împreună cu David, o îndepărtează și pe cea de pe picioare. Liv este încă palidă, dar începe să-și recapete culoarea în obraji. Florence nu-și poate imagina prin ce a trecut. Sau cât de aproape a fost să ajungă ea însăși pe scaun. Dacă Samir ar fi întârziat doar câteva minute... Florence scutură din cap. Probabil că Samir i-a salvat viața. Când Liv este în sfârșit eliberată de pe scaun, se ridică și își întinde brațele spre tavan cu un geamăt.

— N-o să mă mai așez niciodată pe un scaun, spune ea.

Apoi începe să tremure violent, când șocul se manifestă liber în corpul ei. David o îmbrățișează, iar ea respiră adânc, lipită de pieptul său. Rămân așa un timp, până când tremuratul încetează. Tot ce aude Florence sunt respirațiile lui Liv. David și Liv rămân pe loc. Fără să își dea drumul din brațe.

MARȚI

David are grijă să nu-i pună lui Kreskin mai multă mâncare decât i s-a recomandat. Când Kreskin vede porția, se uită urât la el. Dar au programare la veterinar la prânz, așa că David nu îndrăznește să-i dea mai mult.

Veterinarul. Este un lucru atât de normal, încât aproape că pare absurd, după tot ce s-a întâmplat. David chiar uitase de asta. Din fericire, telefonul i-a amintit cu o oră în urmă.

El și Florence au însoțit-o ieri pe Liv la spital. Sakura și Roy au venit acolo. Să spui că revederea a fost plină de lacrimi ar fi o subestimare. După ce medicii au considerat că Liv nu suferise nicio vătămare fizică în urma tratamentului din cabană și au lăsat-o să se întâlnească și cu un terapeut, Samir a interogat-o. Ea a spus, în mare parte, adevărul. Se afla în Humlegården pentru a fotografia păsări când doi bărbați, pe care nu îi mai văzuse niciodată, au imobilizat-o și au dus-o la cabana din Norrtälje. După aceea, a fost prea amețită și speriată pentru a observa mai multe detalii. La întrebarea despre ce crede că este vorba, ea a răspuns că despre bani. Nu a menționat numele Paulinei Mentzer.

Florence are încredere în Samir și prin urmare are și David, dar știau că tot ce se spune la interogatoriu va ajunge la Klaus. Deși Esben a menționat că angajatorul lor se numea Napoleon, acesta era, desigur, doar un nume de cod.

În timp ce Kreskin mănâncă, David verifică în BackLog pentru a vedea cu cât a rămas în urmă după ce a ratat o zi întreagă de lucru. A îndeplinit o parte din sarcini în cursul dimineții, dar mai are multe de făcut. Acest lucru este următorul aspect care pare complet absurd: că are un loc de muncă de care să se ocupe. Un loc de muncă și colegi care așteaptă ca el să performeze și care nu au nicio idee că unul dintre prietenii săi a fost răpit, iar altul este în comă după un incendiu provocat. Nodul din stomac i se strânge dureros. Își trece mâna prin păr și se concentrează asupra ecranului. Cel mai absurd lucru este că a reușit să se concentreze

la muncă. Dar poate că mintea are nevoie de o pauză de la toate nebuniile. Primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns acasă ieri a fost să pună câteva piese la puzzle-ul de pe masa din living.

Noul cod al lui David a fost implementat în sistemul de plăți și totul funcționează așa cum trebuie. Clientul este foarte mulțumit. Dar a venit și cu idei pentru noi funcții pe care le-ar dori adăugate. David oftează. Ca de obicei, de altfel. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Telefonul lui David scoate un sunet de notificare. Este Florence.

Cum te simți azi? S-a întâmplat ceva de când ați ajuns acasă? Te-a contactat Urban sau cineva de la poliție?

Inițial, David vrea să îi răspundă cu un mesaj. Apoi se răzgândește și o sună.

— Hei, eu sunt, zice el când Florence răspunde. Aici e liniște. Apropo de Urban, am vorbit aseară cu Paulina. Urmează să fie externată azi.

— Doar ea? Dar Anton?

David tace câteva secunde. Ultima oară când și-a văzut cel mai bun prieten, Anton era încă bandajat ca o mumie, conectat la tot felul de tuburi. Își dorește să aibă credința preotului în puterea unei entități superioare, așa ar ști cel puțin la cine să se roage. Pe de altă parte, credința nu pare să-l fi ajutat nici pe Anton. Închide ochii și se lasă pe spate în scaunul din bucătărie.

— Anton rămâne. Paulina nu știe care este starea lui, dar se află încă la terapie intensivă. Nu cred că asta înseamnă că se simte mai bine. Valorile lui sunt aparent acceptabile, având în vedere circumstanțele, dar... da. Spitalul a luat legătura cu fosta lui soție și cu fiica lui din Halmstad. Mi-e greu să îmi imaginez... că nu se mai trezește.

Nu îi este doar greu să se gândească la asta. Îi este imposibil. Îl doare fizic gândul că Anton nu va mai avea ocazia să se joace cu Malva cât este mică, că nu va avea ocazia să o ghideze în timpul adolescenței și că nu va putea să fie exagerat de mândru de tot ce va reuși ea în viitor. Imaginea din mintea lui David, cu un Anton care se stinge pe un pat de spital fără să fie conștient de acest lucru, devine copleșitoare. Deschide ochii larg.

— Tu ce faci azi? întreabă el pentru a schimba subiectul.

— Mă uit la informațiile despre firma lui Urban, spune Florence, iar David aude foșnet de hârtii în fundal. Urban este încă tăcut ca mormântul, deși Kickan a promis că îl va presa. Așa că m-am gândit să o iau pe drumul cel lung acum, că am timp. Am început din nou să trec prin toate tranzacțiile realizate de Built By Jacobsson vechi de peste 25 de ani. Ideea este că, dacă găsesc ceva care pare suspect, pot să urmăresc firul respectiv și, cu puțin noroc, să găsesc pe cineva la celălalt capăt. Cineva care ar fi putut face parte din Societate. Dar e o companie mare, va dura săptămâni să trec prin toate.

— Pentru altcineva, poate. Dar știm amândoi că ești un geniu.

— Lingușitorule!

David o aude că zâmbește și simte un fior în stomac, dar își reprimă senzația.

— Dar ai dreptate, continuă Florence. Poate că deja am găsit câteva nereguli minore. Asta nu înseamnă neapărat ceva, astfel de lucruri există în toate companiile. Și nu sunt ceva pentru care cineva ar ucide. O să văd unde duce firul. Dar nu cred că Urban a fost implicat în cele mai murdare afaceri.

Din câte se pare, Kreskin a terminat de mâncat, deoarece zgârie iritat bolul. David îl ridică în brațe și îl scarpină după urechi. În semn de mulțumire, Kreskin îl linge pe față cu o limbă mirosind a hrană uscată.

— În altă ordine de idei, spune David la telefon, eu și Kreskin mergem la veterinar peste mai puțin de o oră.

Câinele scoate un lătrat vesel când aude asta. Trebuie să fie singurul câine din lume căruia îi place să meargă la doctor.

— Nu vrei să vii și tu? Știu că ești ocupată cu scormonitul în contabilitatea lui Urban, dar ar fi plăcut să facem ceva împreună care nu implică să fim urmăriți sau amenințați cu arme. Poți lua prânzul cu clientul tău. Face Urban cinste.

Poate e doar în imaginația lui, dar i se pare că o aude zâmbind din nou.

Vede pe fereastră că cineva este jos, pe ponton. Chiar și de la distanța asta, de sus, din casă, recunoaște statura lui Sandro. Dar Sandro nu se mișcă din loc. Semnalul este clar. Sandro vrea ca el să coboare. Destul de îndrăzneț. Nu îi place insinuarea. Jonglează cu prea multe variabile în prea multe domenii, ca să tolereze cea mai mică provocare. Trebuie să-i reamintească lui Sandro cine lucrează pentru cine. Sandro ar putea avea nevoie de o ușoară corecție. Însă doar de data asta deschide ușa dinspre terasă și coboară către ponton.

— Sandro, spune când ajunge lângă el.

Hainele lui Sandro sunt murdare și au găuri în unele locuri. Are noroi pe mâini și pe față. Sandro stă și admiră iahtul, cu un picior pe vârful prorei, de parcă ar intenționa să urce la bord.

— Ar fi mișto să mergem cu *Le Petit* la o plimbare cândva, spune Sandro, aruncând o privire spre barcă. Bănuiesc că e destul de rapidă.

Observă pantoful murdar al lui Sandro, acolo unde se sprijină de Fairline Targa 50 GT-ul lui proaspăt spălat.

— Dă-ți piciorul jos, spune el rece. Cum a mers ieri în Harängen?

Sandro ridică piciorul de pe barcă și zâmbește ciudat.

— Ceva-mi spune că deja știți, răspunde el.

— Știu că a scăpat din nou de sub control.

— Firește. *Cineva* a trimis poliția acolo. Am furat o barcă și am fost nevoit să dorm în pădure, pe o insuliță de lângă Vaxholm, noaptea trecută.

Pantoful lui Sandro a lăsat o urmă murdară pe proră. Îi este greu să-și ia privirea de la ea.

— Da, ceva nu se leagă. Fie ați greșit și ați fost văzuți, fie cineva din interior a dat informații și a avertizat despre ce urmează să se întâmple.

Sandro face un pas înainte și-l privește în ochi.

— Există și o a treia posibilitate.

Nu se poate abține să nu râdă tare.

— Crezi că am fost eu? întreabă el, întâlnindu-i privirea lui Sandro.

S-a săturat de amenințări neputincioase. Este a doua pe ziua de azi. Urban îl sunase mai devreme, furios că Paulina fusese implicată într-un accident. Nu avusese răbdare să asculte tot ce spunea Urban că-i va face. Fusese nevoit să-i explice clar că nu a dat niciodată ordin expres de incendiere a casei cuiva. Era adevărul. Deși Urban putea să creadă ce voia, nu-i păsa deloc.

Faptul că Paulina a supraviețuit ar putea deveni, desigur, o problemă. Mai ales că va fi supravegheată de Urban. Trebuie să urmărească atent cum evoluează situația.

Iar acum a venit rândul lui Sandro să-l amenințe.

— E chiar bine să fii paranoic când ești pe teren, dar n-am nevoie să iei atitudinea asta cu tine când vii aici. Gândește-te. Ce aș fi avut de câștigat asigurându-mă că poliția o să fie acolo?

— Păi, ați scăpa de mine, zice Sandro.

Dar ucigașul nu mai pare la fel de convins.

— Încă am nevoie de tine, spune el și îi zâmbește.

Știe însă că zâmbetul este rece, că arată ca un prădător care tocmai i-a spus prăzii că nu are de gând să atace. Este intenționat. Sandro trebuie ținut din scurt.

— O întrebare mai bună este ce s-a întâmplat cu toate dovezile, continuă el. Pentru ca totul să nu fi fost în zadar.

Sandro îl privește țintă câteva secunde, înainte de a coborî ochii și de a face un pas înapoi. Ca un câine ascultător. Bine. Știe unde-i este locul.

— David nu avea prea multe, spune Sandro. Ce avea la el, am ars. Și sunt sigur că nu a ascuns nimic. Trebuia să-l fi văzut. Era mult prea speriat ca să riște așa ceva.

— E un mare pas înainte, comentează el, privind pe lângă Sandro, peste apă. Dar trebuie să fim siguri. Trebuie să te duci la biroul lui Florence Tapper cât mai repede posibil, să vezi dacă mai este ceva acolo. În fond, e avocată. Aș fi surprins să nu fi descoperit ceva pe cont propriu.

— Acum? întreabă Sandro, ridicând din sprâncenele murdare. Nu sunteți întreg? Polițiștii ăia din Harängen m-au văzut, probabil există deja un mandat pentru arestarea mea. Trebuie să mă ascund o vreme.

— Cred că nu înțelegi, spune el, fixându-l pe Sandro cu privirea. Tot ce am făcut până acum ar putea fi în zadar dacă ea are mai multe dovezi. Du-te acolo. Fă-o să-ți arate tot ce are. Arde tot biroul, dacă e nevoie. Nu-mi pasă. Și nu cred că trebuie să te învăț eu cum să eviți poliția. Pentru că, dacă e așa, ar trebui să reconsiderăm serios angajarea ta. Dar spală-te, Doamne iartă-mă! Arăți de parcă ai dormit într-un tufiș. Sau, stai așa, chiar asta ai făcut.

Sandro îl privește cu ochii mijiți. Dar totul s-a terminat. Statutul a fost restabilit. Sandro dă din cap scurt și se întoarce să plece.

— Încă ceva, spune el, arătând spre urma de picior de pe iaht, cea lăsată de pantoful lui Sandro. Șterge aia înainte să pleci.

Se întoarce înainte ca Sandro să aibă șansa să răspundă și urcă înapoi către casă, fără să-i spună la revedere. Când ajunge pe terasă, aude cum Sandro pornește motorul bărcii furate.

Sandro e cel mai bun în ceea ce face. Nu crede că Sandro a fost văzut din greșeală sus la cabană. E mai probabil să fi aflat cineva din poliție. Trebuie să descopere cine este acea persoană și cât de mult știe. Dar asta trebuie să mai aștepte. Acum e bine să lase pe cineva să îngroape cazul în cât mai multe obstacole administrative posibile. Legătura cu cabana ar fi catastrofală dacă ar ajunge în presă și un jurnalist ambițios s-ar decide să înceapă să sape. A fost mereu atent ca niciun reflector să nu fie îndreptat în direcția greșită și ar fi culmea să se întâmple asta chiar acum.

Intră în casă, apoi în birou. Își ia haina din cuier și o îmbracă. Apoi încheie toți nasturii, de jos în sus. A reușit să țină totul la distanță timp de peste 20 de ani. Cu toții au făcut-o, prin eforturi comune, încă de când Societatea s-a dizolvat.

Dar acum totul se apropie prea mult.

Închide ușa biroului. Apoi se postează în fața oglinzii din colț și își studiază uniforma. Îi vine la fel de bine ca când obișnuia să-i viziteze pe Ellen și pe David. Evident, există avantaje în a nu mai dormi noaptea. Clar a slăbit. Dar într-un mod care îl avantajează. Chiar ar putea spune că arată al naibii de bine pentru vârsta lui. Un bărbat după care femeile ar trebui să întoarcă privirea. Ellen a fost norocoasă.

Ar trebui să o viziteze din nou, de dragul vremurilor bune. Să termine o dată pentru totdeauna, așa cum ar fi trebuit să facă acum 20 de ani. Au fost naivi să creadă că pot controla asta. Că tăcerea pentru care au plătit-o ar putea dura veșnic.

Poate că nu mai există dovezi concrete, dacă Sandro a spus adevărul. Dar nu poate scăpa de sentimentul că faimoasele piese de domino au început totuși să cadă. Nu va mai putea niciodată să pună duhul înapoi în lampă. Nu complet. Sunt prea mulți care *ar putea* ști ceva.

O ploaie ușoară începe să bată în geam. Desigur, există o soluție simplă pentru problema lui: trebuie doar să se asigure că nu mai există nimeni care să vorbească.

Nici Ellen, nici David.

Niciun scandal care să-l îngrijoreze.

Nu este chiar pregătit pentru această soluție. Decizia comună a fost ca David să fie protejat. Întreaga Societate se va întoarce împotriva lui dacă se va opune acestei decizii. Chiar dacă s-ar ocupa de membrii Societății unul câte unul, ei reprezintă o forță care i-ar aduce prejudicii grave dacă s-ar uni. În plus, mereu l-a plăcut pe David. Încă de când era mic.

Totuși, bănuiește că mai devreme sau mai târziu va trebui să ajungă la această soluție. De fapt, Urban este cel care a cauzat încurcătura. Dacă Urban nu ar fi implicat-o pe acea avocată, probabil că deja ar fi avut totul sub control.

David trebuie protejat, asta au decis ei cu mult timp în urmă.

Dar nu dacă ar avea de ales între David și el.

Se privește din nou în oglindă și își întinde gâtul. De ce cuvintele celorlalți ar trebui să cântărească mai greu decât ale lui, când el are cel mai mult de pierdut? Nu, aceasta este o decizie pe care are dreptul să o ia singur. Apucă telefonul și îl sună pe Sandro, care răspunde imediat. Poate auzi zgomotul motorului în fundal.

— Când termini cu Florence, am încă o misiune pentru tine, spune el, privindu-se din nou în oglindă. Ultima.

Uniforma îi vine chiar perfect.

Kreskin este atât de ascultător încât Florence se întreabă dacă nu cumva este bolnav. A fost cel mai ascultător câine din lume de când au ajuns la cabinet. Kreskin urmează comenzile date de doctorița veterinar fără să se opună, apoi stă complet nemișcat în timp ce ea notează în jurnal.

— L-ai drogat? îi șoptește Florence lui David.

— Nu, doar că e îndrăgostit până peste cap de veterinarul său, răspunde David. A fost așa de când era pui. Uneori cred că sunt singurul pe care nu-l respectă.

Doctorița, pe nume Louise, se întoarce către Kreskin, care își ridică ambele urechi și o privește plin de dorință. Florence își pune mâna la gură pentru a-și stăpâni râsul. Ea și David se sprijină de perete în micul cabinet de la Spitalul Veterinar Täby, în timp ce Louise examinează câinele.

— Oricum, este plăcut să ne vedem în circumstanțe mai normale decât cele din ultimele zile, îi spune el încet lui Florence. Crezi că o să înceteze să ne mai urmărească acum? Scrisoarea a fost distrusă. Au obținut ce au vrut.

— Chiar nu știu. Samir zice că încă nu l-au găsit pe răpitorul lui Liv. Ar putea să fie pe urmele tale.

— Dar nu mai am nicio dovadă, nimic. Dacă am avut vreodată. Scrisoarea nu era prea clară. Eu încă nu-mi amintesc cine erau acei membri ai Societății. Și chiar dacă mi-aș aminti cum arătau, tot nu știu cine sunt.

— Da, dar probabil trebuie să mai fim vigilenți o perioadă, cel puțin până îl prind pe răpitor. Nu cred că ar fi atât de prost încât să se arate în timp ce îl caută poliția. Dar nu se știe niciodată.

Realizează că nu este ceea ce David vrea să audă. El vrea să afle că totul s-a terminat, că prietenii lui sunt în siguranță. Scoate un oftat adânc în timp ce Louise îl mângâie pe Kreskin pe cap și spune că a fost foarte cuminte. Kreskin arată de parcă ar vrea să o ceară în căsătorie.

— Nu am de ales, spune David, dând din cap. Trebuie să fim mai rapizi decât ei. Așa cum scria în scrisoare. Având în vedere ce s-a întâmplat când am fost la ferma aia duminică... Dacă există ceva care să-mi declanșeze amintirile din copilărie, acela este locul. Locul în care am crescut. Puținul care mi-a revenit ultima

dată nu a fost deloc plăcut. Dar poate că amintirile mele ne-ar oferi ceva care să ne ajute. Mă duc acolo chiar mâine.

— Vrei să vin cu tine? întreabă ea, luându-l de mână fără să-și dea seama.

Simte căldura mâinii lui amestecându-se cu a ei. Stau așa o vreme, tăcuți. În ciuda a tot ce și-a promis, nu este sigură că va putea să-și retragă mâna.

— Ar însemna mult pentru mine să nu fiu acolo singur, răspunde David.

David o ia de braț și o conduce afară din cameră. Nici câinele, nici doctorița nu par să observe că pleacă.

— Încă ceva... În legătură cu Klaus Nordström, spune David încet, când sunt pe coridor, departe de urechile curioșilor. Ești absolut sigură de implicarea lui?

Florence se gândește. Ce are concret? Ce ar prezenta ca dovezi dacă acesta ar fi un caz în instanță? Adevărul este că nu are decât indicii. Dar pentru ea acestea sunt clare. Unu: Klaus a venit personal la interogatoriul lui David. Doi: răpitorii au ales să se instaleze tocmai în cabana lui. Trei: Urban, despre care *știm* că este implicat, îl cunoaște pe Klaus. Patru: scrisoarea de la mama Paulinei a menționat poliția.

Își dă seama că niciuna dintre acestea nu este categorică. Desigur, există și alți polițiști în afară de Klaus la care scrisoarea ar putea face referire. De asemenea, nu este imposibil ca și șeful poliției să fie nevoit să participe la anumite interogatorii. Și Urban cu siguranță are o rețea largă de contacte. Deci, nu, în instanță nu ar fi suficiente. Dar acum nu este în instanță. Și are un sentiment. Un sentiment care a refuzat să o părăsească în ultimele zile și care a devenit mai puternic. Florence știe, după toți anii de experiență, că trebuie să aibă încredere în acest sentiment.

— Sunt sigură, spune ea, dând din cap. De ce întrebi?

David aruncă o privire în jur.

— Nu am avut timp să mă gândesc la asta până acum, s-au întâmplat prea multe. Dar la interogatoriul de vineri... Când Klaus a intrat în cameră, pentru o clipă am avut impresia că îl recunosc. Senzația a dispărut la fel de repede cum a apărut, așa că

aproape nu am reacționat. Dar cred că l-am mai întâlnit înainte. Și, dacă e așa...

— ...s-ar fi putut întâmpla când erai mic, termină Florence, iar David aprobă serios, dând din cap. Și dacă e așa, am avut dreptate tot timpul. Klaus face parte din Societate. Cred că este foarte important să mergi la fermă.

Sandro a pierdut aproape totul când a fugit din cabană. Atât echipamentul, cât și dubița sunt irecuperabile. Dar, din fericire, este bine pregătit pentru majoritatea situațiilor. În Nacka are un depozit Shurgard de cinci metri pătrați care conține tot ce are nevoie. A fost suficientă o vizită rapidă acolo pentru a face rost de haine, bani și scule noi. În depozit are și o serie de pașapoarte, în cazul în care ar trebui să părăsească țara. Nu că ar avea planuri să facă asta. Din contră, de fapt.

Urcă scările în clădirea de pe Linnégatan și își mângâie capul ras. Trebuie să se aștepte ca polițiștii din Norrtälje să-i fi observat înfățișarea. Așa că s-a ras în cap. De fapt, nu arată deloc rău. Pare puternic.

Sandro se oprește în fața ușii pe care o caută și citește pe placa de alamă: Tapper, Alho și Siöö. Este impresionat, trebuie să recunoască. Și-a făcut temele în timp ce era în depozit și a citit despre succesele lui Florence Tapper. Nu este deloc o necunoscută pentru mass-media. Atât *Resumé*[25], cât și *Dagens Industri* au publicat reportaje ample când Florence și colegele ei și-au deschis firma și au scris despre cum, la început, au trebuit să lupte împotriva structurilor vechi, consacrate, pentru a-și câștiga locul. Cele trei au fost descrise într-un articol drept niște amazoane aproape divine, care au deschis calea pentru un fel de reformă a egalității în breaslă. Sandro bănuiește că autorul articolului voia să se culce cu cel puțin una dintre ele.

Întotdeauna îl surprinde cât de ușor se văd bărbații ca jumătatea dominantă a speciei umane. Când, de fapt, femeile sunt cele care păstrează condițiile pentru existența continuă a umanității. Unii pur și simplu nu s-au gândit bine. Ca fostul soț al lui Florence, Grayson White. Sandro, desigur, a citit și despre el. Dar acolo a fost mai greu să se simtă impresionat. Pare a fi cineva care ocupă un spațiu ce ar putea fi folosit mai eficient. Sandro apreciază cu adevărat ce a realizat Florence. Întotdeauna a respectat oamenii care îndrăznesc să își urmeze visul și să meargă împotriva curentului. Are cel mai mare respect pentru Florence Tapper.

Nu că ar ajuta-o.

Aceasta este doar o slujbă. Și slujba e întotdeauna pe primul loc.

Sandro își îndreaptă spatele, afișează un zâmbet larg și apoi apasă pe sonerie. Intensitatea sonoră din spatele ușii este ridicată. Bun. Volumul este ajustat pentru a fi auzit de la distanță. Asta înseamnă spații mari, dar fără recepție. Spațiile mari înseamnă că este mai ușor de găsit un loc retras, iar lipsa unei recepții înseamnă mai puține persoane de care trebuie să se ocupe.

Ușa este deschisă după câteva secunde de o tânără. Prea tânără pentru a fi una dintre colegele lui Florence. Dar, bineînțeles, ele nu lucrează complet singure la firmă. A încercat să găsească informații despre câți oameni sunt la firmă, în afară de proprietari, dar nu a reușit. Speră că nu va fi o problemă.

— Bună ziua, spune tânăra cu o expresie ușor întrebătoare. Pe cine căutați?

Se dă laoparte, să îl lase să intre chiar înainte ca el să răspundă. Este clar că nu vine nimeni aici fără să aibă un motiv serios.

— Am programat o întâlnire cu Florence Tapper, răspunde el calm și pășește înăuntru.

Continuă să zâmbească și își aranjează geanta pe umăr.

— Oh, probabil a uitat, nu este aici momentan, îi explică tânăra. Cred că are o treabă de rezolvat la prânz. Dar probabil că se va întoarce curând. Așteptați aici, o s-o chem pe una dintre colegele ei până atunci.

Tânăra dispare în timp ce ușa se închide încet în spatele lui Sandro. Aude cum se blochează automat. Bun. Încă un lucru de care nu trebuie să se îngrijoreze.

Aruncă o privire rapidă în jur. Tavanul are peste trei metri și jumătate înălțime. Luminos și aerisit. Multe ferestre, ceea ce nu este grozav pentru el. Ar fi preferat mai puțină vizibilitate. Stucaturi de-a lungul tavanului. Întregul loc pute a bani.

Lângă ușă este o cutiuță argintie. O alarmă de panică. Asta înseamnă că trebuie să le atragă pe toate cât mai în interiorul sediului destul de rapid, astfel încât nimeni să nu fie aproape de alarmă când își vor da seama de ce se întâmplă.

Apare o altă femeie. Este cu aproximativ 20 de ani mai în vârstă decât cea dinainte și îmbrăcată într-un costum mult mai

scump. Cu siguranță, una dintre partenerele lui Florence. Sandro bănuiește că este Jamela.

— Bună ziua, spune ea și întinde o mână cu unghii lungi, date cu ojă albă. Jamela Siöö. Din păcate, Florence nu este aici.

Brațul ei este bine făcut, dar nu de la ridicarea greutăților la sală. Tonifiat este cuvântul pe care îl caută. Sandro bănuiește că Jamela practică vreun sport. Și face și câteva sesiuni de padel pe săptămână. Dacă mai joacă cineva padel în lumea ei. Strângerea de mână este fermă și clară.

— Da, tocmai am aflat că Florence este plecată de la...? zice Sandro și zâmbește și mai larg.

— Jennifer, asistenta noastră, răspunde Jamela, zâmbind în cele din urmă. Florence se va întoarce probabil în orice moment. Vreți o cafea până atunci?

— Mulțumesc, dar nu vreau să deranjez, dacă sunteți în ședințe, spune Sandro în timp ce Jamela îi arată drumul spre bucătărie.

Trec pe lângă vitrine din lemn de nuc, pline cu reviste și fotografii în care apar Florence și colegele ei.

— Nu e nicio problemă, suntem doar noi aici azi.

Doar el și ele. Iar ușa este încuiată. Nimeni nu îi va deranja până se întoarce Florence. Intră în bucătărie, care, în contrast cu restul locului pe care l-a văzut, este decorată în negru. Dulapuri negre, blat negru, robinete negre. Pereții sunt de un gri-deschis și împodobiți cu premii înrămate pe care firma le-a primit. La fereastră este o *Syngonium podophyllum* sau planta vârf-de-suliță, cu frunze roșu-închis. Sandro clatină din cap. Nu este o plantă pe care ar pune-o în această cameră. La o masă mare, în mijlocul bucătăriei, stau o femeie care trebuie să fie Anna și asistenta Jennifer. Sunt concentrate la laptopurile lor și au un prânz pe jumătate mâncat alături.

— E bine că sunteți toate aici, spune Sandro.

O prinde strâns de braț pe Jamela. Dintr-o mișcare, o împinge în cameră, astfel încât să ajungă în fața lui, apoi scoate pistolul. Îl îndreaptă spre toate trei.

— Atunci o putem aștepta împreună pe Florence, adaugă el.

Jennifer face exact ce se aștepta, scoate un geamăt ușor când vede pistolul. Filmele greșesc, oamenii speriați nu țipă. Un țipăt este un semnal de avertizare, oamenii care țipă o fac pentru că pot scăpa de pericol, iar partea primitivă a creierului lor vrea să-i avertizeze pe ceilalți.

Dar oamenii care nu pot fugi nu țipă. Ei scot sunete guturale, joase, care apar când eliberează aer în timp ce, inconștient, își comprimă corpul pentru a se face cât mai mici posibil. Un țipăt necesită să îți întinzi gâtul. Este ultimul lucru pe care vrei să-l faci când ești speriat și prins la colț. Ceea ce este în avantajul lui. Dar știe și că frica lui Jennifer poate degenera într-un atac de panică total. Trebuie să oprească fluxul de cortizol care tocmai preia controlul asupra creierului ei.

— Ce crezi că faci? zice Jamela.

Aceasta se uită la pistol, dar pare mai mult surprinsă decât speriată. Este un alt mecanism de apărare. Nu a realizat încă gravitatea situației. Încă speră că este un fel de glumă, o farsă sau o mare greșeală. Dar va înțelege. Mai devreme sau mai târziu, întotdeauna înțeleg.

— Așezați-vă, spune el. Și puneți-vă mâinile pe masă. Toate trei. Palmele în sus. Ăsta nu e un jaf, așa că nu trebuie să vă faceți griji în privința asta. Dar pe prima care încearcă să urle sau să strige ceva, o împușc în gură.

Amenințarea vulgară, desigur, nu o liniștește pe Jennifer, dar cel puțin nu va mai îndrăzni să scoată vreun sunet. Ar fi dorit să nu fie nevoit să arate ca simbolul viu al problemei structurale a societății pe care el însuși o detestă, dar nu are ce face. În acest moment, el este un bărbat alb care amenință trei femei de succes cu violență și cu o armă care aproape arată ca un organ sexual masculin. Atât de stereotipic. Dar fără acel stereotip, femeile din fața lui poate că nu ar fi fost la fel de speriate. Deocamdată, frica este bună.

— În timp ce așteptăm să vină Florence, spune el, așezându-se călare pe un scaun cu spătarul întors, sunt foarte curios de un lucru.

Își lasă geanta pe podea. Geanta este nouă și nu la fel de plină precum cea veche, dar conține suficiente obiecte pentru a-l ține

ocupat.

— Cât de mult v-a povestit Florence despre lucrurile pe care le-a descoperit?

---

[25] Revistă și site web care oferă informații despre dezvoltarea profesională. Includ articole despre cariere, interviuri și sfaturi pentru scrierea CV-urilor.

— Sus, somnoroaso! spune Sakura, scuturând cu tandrețe umărul soției sale.

Ea și David și-au dat mesaje pe tot parcursul dimineții, înainte ca el și Florence să meargă cu Kreskin la veterinar. De parcă ar fi fost o zi obișnuită. Într-un fel, chiar este. Dar este și o zi pe care Sakura o va ține minte tot restul vieții. Pentru că este ziua în care s-a trezit lângă Liv. După ce a fost speriată că o va pierde pentru totdeauna.

— Cât timp ai de gând să dormi, de fapt? întreabă ea.

Liv se luptă să deschidă ochii. Își linge buzele și încearcă să se ridice, apoi cade înapoi pe pat.

— Cât e ceasul? întreabă ea și geme. Te-ai trezit și tu când a trecut buldozerul ăla peste mine azi-noapte?

— Este 6:30 dimineața, spune Sakura cu blândețe.

Liv deschide larg ochii.

— 6:30? Ce-i în neregulă cu tine? Sunt adânc traumatizată, așa au spus medicii la spital ieri. Ai auzit și tu, au spus-o de mai multe ori. Nu merit să dorm măcar…

— Am glumit. Este trecut de ora 13.

— Ce umor, spune Liv și închide ochii. Înțeleg. Dacă n-aș fi fost atât de obosită, aș fi râs. Dar... mulțumesc, în cazul ăsta. Evident, aveam nevoie de somn.

Sakura se uită la Liv, la micile riduri de la colțurile gurii de care s-a îndrăgostit din nou și din nou. La vârful ascuțit al nasului, la gâtul frumos care se lungește când Liv se întinde. În pat stă persoana care este opusul total al Sakurei, dar o și completează perfect. Nimeni nu o poate răni la fel de mult ca Liv, când este într-o stare proastă. Dar asta pentru că nimeni nu o poate iubi la fel de mult ca Liv. Sunt pentru totdeauna una a celeilalte. La bine și la rău.

Ar fi nevoie de mai mult decât un psihopat pentru a le ține departe una de cealaltă. Deși Sakura nu a fost atât de speriată în viața ei ca când nu știa dacă Liv se va întoarce.

— Știi că o să te terorizez cu întrebări, spune ea. Am făcut asta deja cu David în timp ce dormeai. Dar vorbim mai târziu. Un singur lucru contează: că ești din nou acasă.

— Apropo, dacă tot e trecut de ora 13..., spune Liv, cu o bruscă îngrijorare în voce. Unde este Roy?

— Am fost la locul de joacă de dimineață, răspunde Sakura zâmbind. Apoi am fost la ora de cântece[26] de la bibliotecă. După aceea, am venit acasă și s-a jucat cu niște cuburi. Și apoi m-a ajutat în bucătărie. Sau, cel puțin, mi-a ținut de urât. Am mâncat. De două ori, de fapt. Am găsit un DVD vechi cu *I drömmarnas trädgård*[27], așa că ne-am uitat și la ăsta când a început să plouă. Acum doarme.

— Doarme? zice Liv, ridicând o sprânceană. E bolnav?

— Cred că doar începe să devină un bebeluș normal, răspunde Sakura.

— Minunile nu s-au încheiat, spune Liv întinzându-se din nou. Apropo, ți-am spus că te iubesc?

Pătura alunecă de pe ea, dezvelindu-o.

— Poți să-mi mai spui o dată, zice Sakura, băgându-se în pat lângă soția ei. Probabil avem cel puțin trei minute la dispoziție până să se trezească Roy.

---

[26] Sesiuni de cântat, frecvent organizate în biblioteci, grădinițe sau centre pentru copii, adesea sub îndrumarea unui educator sau animator.

[27] *In the Night Garden*, show britanic pentru copii, cunoscut pentru stilul său liniștit, având scopul de a calma copiii înainte de culcare.

Florence și David privesc prin parbrizul mașinii ploaia torențială de afară. David a oprit cât mai aproape de biroul ei, din cauza ploii. De fapt, locul unde au parcat este o zonă de încărcare și descărcare, dar niciunul dintre ei nu acordă atenție acestui lucru momentan.

— Mersi că m-ai adus înapoi, spune Florence și deschide portiera.

Picăturile grele de ploaie o lovesc imediat în cap.

— Ne auzim mai încolo?

— Adică înainte să plecăm în Småland mâine? Da, te caut eu imediat ce descopăr ceva nou despre afacerile lui Urban.

— OK, multă baftă atunci.

David pare că vrea să spună ceva mai mult. Dar pornește mașina, în timp ce ea se grăbește să intre în clădire. Urcă în lift și apasă pe butonul pentru etajul cinci. Apa care i se scurge din păr formează o băltoacă la picioarele ei. Când liftul se oprește, iese cu un ușor sentiment de vinovăție pentru băltoaca pe care a lăsat-o în urmă și introduce cheia în ușă. Speră doar ca nu toate prosoapele din baie să fi fost trimise la spălat.

Intră și își dă jos sacoul ud. Este neobișnuit de liniște în birou. Au plecat deja acasă?

— Florence, superdarling, tu ești? strigă deodată Anna. Suntem în bucătărie. Vino aici, te rog.

Florence se oprește brusc. Ceva este ciudat în vocea Annei. Și a numit-o superdarling. Codul lor pentru o amenințare serioasă.

Gândurile lui Florence încep să alerge.

Cineva este cu Anna, Jamela și Jennifer în bucătărie.

Și sunt în pericol.

Probabil are doar puțin timp să acționeze, până să-și dea seama cel care îi amenință colegele că ceva nu este în regulă. Are o idee despre cine ar putea fi. Răpitorul din cabană spusese, în fond, că vrea să aibă o „conversație confidențială“ cu ea.

— Stai să-mi usuc părul mai întâi, strigă, străduindu-se să vorbească normal. Plouă torențial afară.

Activează alarma silențioasă din cutia de lângă ușă. Aceasta trimite un semnal către firma de securitate care, la rândul ei, alarmează poliția. Dar va dura câteva minute până când cineva o

să ajungă acolo. Și Florence, probabil, nu dispune de câteva minute. Nu are idee ce o așteaptă în bucătărie. Trebuie să presupună că este în inferioritate. Și dacă lucrurile stau așa cum crede ea, probabil nu contează că alarma a fost trimisă către poliție. Nu o vor ajuta oricum.

— Cred că ar trebui să vii imediat, strigă Anna.

Sună ca și cum ar fi pe punctul de a ceda. Să dea dracii! Florence nu mai are timp de pierdut.

— OK, vin! strigă și ea.

Îi trece prin minte ceva. Își scoate telefonul, intră pe Instagram și pe contul lor. Apoi își pune din nou sacoul ud și așază telefonul în buzunarul de la piept, astfel încât să iasă câțiva centimetri, cu ecranul orientat spre interior. Pe drumul către bucătărie, ia și un caiet A4 și un marker gros de pe un raft. Scrie febril în caiet în timp ce merge.

Ajunge în bucătărie și încremenește în prag. Bărbatul care a răpit-o pe Liv este acolo. Sandro. Îl recunoaște imediat, deși nu mai are păr. Ține în mână un pistol, pe care îl îndreaptă direct spre Florence. Înghite în sec. Cine nu a fost la capătul nepotrivit al unei arme nu știe ce face această experiență din tine. Cum toate instinctele îți spun că trebuie să fugi de acolo. Dar Florence se forțează să rămână pe loc. Pentru că ceea ce vede în continuare este și mai rău.

Sandro o aude pe Florence Tapper venind. Exact când ajunge în pragul bucătăriei, îndreaptă pistolul dinspre Jamela Siöö către ușa unde Florence se oprește. Ea se uită mai întâi la pistol, apoi la fierbătorul de apă din cealaltă mână a lui Sandro. Indicatorul transparent arată că este plin cu apă clocotită, care fierbe intens. Jamela ține mâna întinsă pe masa de bucătărie. Apa este suficient de fierbinte pentru a-i face pielea să se desprindă dacă Sandro începe să toarne. I se va desprinde de mână și se va lipi de masă. Deși Sandro nu mai îndreaptă pistolul către ea, Jamela încă își ține mâna sub fierbător și tremură de frică. Sandro a avut timp să le explice în detaliu ce se va întâmpla dacă nu fac ce le spune.

Florence pare să înțeleagă situația. Bun. Nu o să încerce ceva nebunesc. Dar de ce ține un caiet și un marker în mâini?

— Deci să continuăm cu un tur ghidat al vizuinii leilor, spune ea cu voce tare.

Ce se întâmplă? Tonul lui Florence este vesel și degajat, ca și cum ar vorbi cu o clasă de elevi, dar Sandro poate simți frica din spatele cuvintelor. Ce încearcă să facă?

— Aceasta este bucătăria, continuă ea, unde am spus că ar trebui să mâncăm și să nu lucrăm, așa că, evident, aici lucrăm cel mai bine. Și văd că am întrerupt o întâlnire cu unul dintre clienții noștri, care fabrică arme de recuzită pentru filmări.

Florence întoarce caietul și îl apasă pe piept, astfel încât Sandro să poată citi ce a scris.

Ești live pe Instagram.

Arată cu degetul spre buzunarul de la piept, de unde un telefon iese puțin, cu camera îndreptată spre exterior. Este o farsă. Trebuie să fie. Dar Florence scoate telefonul și îl întoarce astfel încât Sandro să vadă ecranul. Vede transmisia video și o serie de simboluri cu degetul mare în sus, probabil provenind de la urmăritorii care se alătură transmisiunii. Simbolurile se înmulțesc. Sandro strânge din dinți. A subestimat-o clar pe Florence Tapper. Aceasta pune telefonul înapoi în buzunar și scrie rapid pe caiet, în timp ce apa i se scurge din păr. Întoarce din nou caietul. Textul este ușor estompat de picăturile de apă, dar mesajul este clar.

82 de spectatori acum. Toți sunt juriști.

— Ai grijă cu apa de ceai, spune ea și râde într-un fel deloc sincer. Nu vrem să te arzi și să ne dai în judecată.

Sandro își dă seama că nu poate face nimic. Florence este acum în avantaj. Se forțează să zâmbească spre cameră și să râdă și el, deși cu dinții strânși. Pune fierbătorul pe blatul de bucătărie. Ea scrie din nou.

Fă cea mai mică mișcare
&
primești 1 000 de ani de pușcărie
Poliția e pe drum

— Cred că am terminat aici, totuși, spune el și se întoarce către Anna și Jamela zâmbind de îl doare fața. Sper totuși că mă puteți ajuta cu permisele pentru acest pistol nou pentru următoarea... filmare.

Își pune arma în buzunarul de la geacă, își ia geanta de pe podea și merge către Florence, privind-o adânc în ochi și zâmbind. Ea arată de parcă ar putea să leșine de frică. Totuși, nu fuge, ci doar se dă un pas înapoi pentru a-i permite să treacă, cu camera îndreptată către el. Nu poate să nu fie impresionat. Nu că ar conta pe termen lung, desigur. Ea doar a amânat inevitabilul. Florence Tapper va ajunge în mâinile lui. Acesta este un fapt.

— Ne vom însoți clientul până în hol, spune Florence către transmisiunea live. Așa putem continua turul acolo. Trebuie să vă arăt și biroul meu.

Sandro se îndreaptă către ușa de la intrare. Când o deschide, se întoarce către Florence pentru ultima oară. Zâmbește încă la fel de larg.

— Încântat de cunoștință, Florence Tapper. Ai grijă cu părul ud, să nu răcești. Tu și cu mine o să ne revedem în curând.

David scufundă câte un pliculeț de ceai în două căni mari. Ar fi vrut să aibă ceaiul de iasomie chinezesc al Sakurei, dar ceaiul de ghimbir cu multă miere va trebui să fie de ajuns. Bea rar altceva decât cafea, așa că speră că ceaiul nu și-a pierdut gustul după lunile în care a stat în dulapul din bucătărie.

Ia cănile și merge în living, unde Florence stă cu picioarele în poziție de yoga în fotoliul verde. Are un prosop înfășurat în jurul capului și poartă o bluză pe care a împrumutat-o de la David. Când taxiul ei a oprit în fața casei lui, avea hainele complet ude.

— Am vomă în păr! a fost singurul lucru pe care i-l spusese.

Nu a putut povesti ce s-a întâmplat decât după ce a făcut un duș lung. A încheiat explicând de câte ori a verificat dacă ușa era într-adevăr încuiată după ce Sandro a plecat și cum a alergat apoi la toaletă și a vomitat. A reușit să încheie transmisia live chiar înainte.

Florence tremură din tot corpul. Kreskin s-a întins pe spate în spațiul dintre picioarele ei, permițându-i să-l mângâie pe burtă. Pare să o liniștească.

— Te răsfeți cu cineva pe care abia îl cunoști, îi zice David câinelui.

— Ne cunoaștem foarte bine, spune Florence cu voce nesigură, mângâindu-l pe burtă. Eu și Kreskin am avut câteva conversații private când tu erai plecat la mama ta. N-ai idee câte mi-a spus.

Buldogul francez mârâie în surdină, mulțumit, iar Florence îi zâmbește ușor lui David. El o admiră că încă are puterea să zâmbească. Nu i-ar reproșa dacă s-ar prăbuși pe podea, copleșită de tot prin ce a trecut. El cu siguranță asta ar fi făcut. Dar nu Florence Tapper. Ea nu și-ar permite niciodată așa ceva.

Niciunul dintre ei nu și-a revenit complet după ce au văzut filmarea de pe telefonul ei. Pentru Florence, a fost a doua oară când a trebuit să retrăiască groaza de la birou. Florence își ia cana de ceai și suflă în ea, dar o ține departe de Kreskin, ca nu cumva să-l stropească din greșeală.

— Mersi pentru ăsta, spune ea ridicând cana. Orice e bun pentru a scăpa de gustul neplăcut din gură. Probabil voi avea nevoie și de o băutură tare.

David încearcă să nu se uite prea mult la ea. Știe că circumstanțele sunt speciale. Ea probabil se simte extrem de incomod stând acolo și tânjește să-și pună costumul bine croit și pantofii eleganți. Pentru că îi este greu să creadă că Florence, pe care o cunoaște de puțin peste o săptămână, și-ar permite să stea în bluza lui și să îi mângâie câinele, dacă nu ar fi fost o situație de urgență.

— Ai sunat la poliție după ce a plecat? întreabă David.

— Le-am spus Jamelei și Annei că o voi face. Dar a fost o minciună. Cu siguranță se vor întreba peste câteva zile de ce nimeni nu le-a luat nicio declarație, dar asta va fi o problemă pentru mai târziu. Având în vedere ce a spus bărbatul acela când eram în cabana lui Klaus, că poliția ar fi trebuit să primească mesajul să nu meargă acolo, cred că este mai bine să știe cât mai puțin.

— Nu poți să apelezi la Samir?

— Am impresia că sunt deja pe minus cu el, răspunde ea și zâmbește amar. Și nu vreau să-l expun la mai multe pericole. Samir e de partea noastră, dar nu știm cine altcineva, în afară de Klaus, nu este.

David ia o gură de ceai și încearcă să vizualizeze figura lui Klaus. Polițistul cu mânecile suflecate. Sigur, i-a dat fiori când s-au întâlnit, însă doar pentru că David nu-l place nu înseamnă că el este cu adevărat așa cum suspectează ei. De acord, răpitorii stăteau în cabana lui. Dar dacă *a fost* doar o coincidență? Sau o modalitate prin care răpitorii să îndrepte bănuiala în altă direcție? Este un drum destul de lung de la a spune despre Klaus Nordström că se numără printre cei care au fost în Societate la a crede că el a ordonat răpirea lui Liv. Sau că este păianjenul din centrul unei mari pânze conspiraționiste.

— Orice ar fi făcut șeful poliției, poate acționează pe cont propriu?

— Posibil. Ideea e că nu știm. În munca mea, întâlnesc corupție la tot pasul. Poliția nu este deloc imună la asta. Dar întrebarea este cât de secretă a ales să fie Societatea. Cu cât sunt mai mulți din exterior implicați, cu atât devin mai puțin discreți și am impresia că vor să fie foarte discreți. Dar nu vreau să risc.

David dă din cap și o privește din nou pe ascuns. Își amintește iar că ea se află acolo doar pentru că tocmai i-a fost amenințată viața. Totuși, i se umple corpul de căldură când o privește. Este ridicol și demn de un roman de dragoste, dar îi place să o vadă pe Florence Tapper bând ceai în fotoliul lui verde, cu părul strâns în prosop, dezvelindu-i gâtul frumos. Și, Dumnezeu să-l ajute, dar este doar un bărbat, iar bluza îi subliniază formele într-un mod care îl face să își piardă complet concentrarea.

— Sakura a avut dreptate, spune Florence, smulgându-l pe David din gândurile lui.

— La ce te referi?

— Toți cei din jurul tău sunt în pericol. Încă.

Kreskin pufnește și se ridică în poala ei. David nu știe ce să răspundă.

— Nu te mai uita așa, spune ea. Probabil că ideea Paulinei de a se ascunde a fost bună de la început. Nu cred că Liv și Sakura sunt în pericol, având în vedere că răpitorii erau dispuși să o elibereze pe Liv când ai ajuns la cabană. Paulina și Anton sunt o chestiune mai nesigură. Probabil că până acum Sandro a aflat că au supraviețuit. Dar Anton este în siguranță câtă vreme se află sub supraveghere la spital. Și am impresia că Urban Jacobsson o supraveghează pe Paulina. Dacă cineva vrea să ajungă la ea, trebuie să treacă de el mai întâi. Deci rămânem doar noi doi. Și ferma din Småland.

— Aș merge acolo și acum, dacă aș putea. Dar deja e după-amiază și chiar am nevoie să dorm în noaptea asta, ca o schimbare. Mai vrei să mergi cu mine mâine?

Florence aprobă cu o mișcare din cap și își pune cana de ceai pe masă.

— Cred că trebuie să trecem împreună prin asta.

Telefonul lui David începe să sune. El răspunde și ascultă vocea de la celălalt capăt al liniei. Dă din cap de câteva ori, deși știe că persoana cu care vorbește nu-l poate vedea. Apoi închide și se întoarce spre Florence.

— Era Paulina. Spitalul tocmai le-a sunat pe rudele lui Anton. Paulina le-a cerut să fie inclusă pe lista de apeluri, așa că au sunat-o și pe ea. Anton...

Înghite și reia, încă nevenindu-i să creadă ce a auzit.

— Anton s-a trezit.

— Oh, dar e fantastic! Putem merge acolo?

— Fără vizite deocamdată, spune el, clătinând din cap. Încă e *touch-and-go*. Dar măcar s-a trezit.

Simte o ușurare în tot corpul, de parcă ar fi scăpat de o piatră de 50 de kilograme pe care nici nu știa că o cară. Anton se va întoarce acasă. Totul va fi bine. David nu poate explica de unde știe asta, dar știe. Nu contează că va trebui să-și petreacă restul vieții cerându-și iertare pentru tot ce s-a întâmplat. Important este că Anton s-a trezit.

Kreskin sare din poala lui Florence și pornește spre bucătărie, vizibil nemulțumit că noua lui prietenă a uitat să-l mai mângâie de câteva minute.

— Vin și-ți dau niște recompense extra, strigă David după câine. Cu toții meritățm ceva în plus acum.

Florence i se alătură în bucătărie.

— Dacă nu putem merge la poliție, nu cred că e o idee bună să te întorci acasă, îi spune David în timp ce scoate câteva recompense pentru câini dintr-un pachet. La cum știm, Sandro ar putea să te aștepte în living.

Câinele mănâncă recompensele din mâna lui David una câte una, asigurându-se că nu îi scapă nicio firimitură.

— M-am gândit și eu la asta, zice Florence. Poate ar trebui să mă cazez la un hotel până mâine. Poate e unul aici în Vallentuna care…

— Știi că poți să rămâi aici. În felul ăsta, suntem doi care pot sta de pază.

Florence îl privește.

— Din nou? Să profiți de o femeie neajutorată, David?

— Adică… nu asta am vrut să spun… se bâlbâie el și se ridică repede, spre nemulțumirea lui Kreskin. Mă referam doar… tu… ca oaspetele meu…

Simte cum se înroșește ca un rac.

— Stai liniștit, îl întrerupe Florence. Glumeam.

Florence îi zâmbește, iar ochii îi strălucesc.

— Ah! este tot ce reușește să spună David. OK. Bine. Hm… Ce încercam să spun este că am un pat pentru oaspeți. Îl pot pune în living. Poți să-l folosești dacă vrei.

Desigur, ar putea să-i ofere dormitorul și să ia el patul de oaspeți, dar e posibil ca Florence să considere asta prea personal. Ea își scoate prosopul umed și i-l aruncă.

— Mersi de împrumut. Și rămân cu plăcere. Hainele mele nu se vor usca până mâine oricum și nu pot să apar așa.

David aprobă din cap și îi oferă ultimele recompense lui Kreskin. Lui i se pare că nu este nimic în neregulă cu felul în care arată ea.

MIERCURI

Patul pentru oaspeți s-a dovedit a fi un model pliant și nici măcar nu avea cea mai groasă saltea din lume. Când Florence a dat cu ochii de el, aproape că a sugerat să împartă patul cel mare, totuși. Dar apoi l-a văzut pe David spălându-se pe dinți, doar într-un tricou alb și boxeri. Era pe cale să se apropie de el, să-l atingă. Să-i simtă mirosul. Să-i simtă mâinile în părul ei. A fugit în living și a întins patul pliant cât de repede a putut.

În timpul nopții, Kreskin s-a așezat la picioarele ei, cel mai inofensiv câine de pază din lume. Nu a avut inima să-l mute. Așa că somnul a fost pe măsură.

Dimineața, David a plecat cu Kreskin la Sakura și Liv, astfel încât ele să poată scoate câinele afară în timp ce el și Florence sunt plecați la fermă. În lipsa lui, Florence folosește timpul pentru a o suna pe Kickan.

— Îl chem, spune soția lui Urban la telefon când aude că este Florence.

— Stai puțin, de fapt cu tine vreau să vorbesc, zice Florence și își înăbușă un căscat cu dosul palmei. Urban nu-mi mai spune nimic. Ai avut tu mai mult noroc?

Kickan scoate un sunet iritat.

— Nu, nici cu mine nu vorbește. Ca pedeapsă, doarme pe canapea, nu lângă soția lui care tocmai și-a cumpărat o lenjerie provocatoare. Dar îți promit că o să te anunț dacă se schimbă ceva.

Face o pauză, apoi continuă pe un ton mult mai serios.

— Florence, trebuie să înțelegi un lucru. Urban a fost nevoit să ia multe decizii dificile în viață. Un om cu poziția lui rar câștigă vreun concurs de popularitate. Este prețul pe care trebuie să-l plătească pentru succes. Nu-i pasă ce cred și ce spun ceilalți. Dar nu l-am mai văzut niciodată așa. Încearcă să nu-mi arate nimic. Dar nu cred că exagerează. Cred că este foarte, foarte speriat.

— Mulțumesc, Kickan. E bine de știut. Atunci am ceva care poate îl va motiva. Eu și David suntem pe cale să plecăm la ferma

din Småland, unde se întâlnea Societatea. Și unde a crescut David. Credem că își va aminti mai multe despre Societate când va ajunge acolo. Deja începe să-i aducă aminte unele lucruri.

Ia o gură de cafea din cana-termos pe care a împrumutat-o de la David. Textul de pe cană spune *Rebel scum since 1977*. Bănuiește că este o referință la *Star Wars*. Nu se poate abține să nu zâmbească. Uneori, David este cu adevărat clișeul unui programator.

— Iartă-mă, dar nu prea înțeleg, spune Kickan.

— Știu. Dar Urban va înțelege. Și poate va realiza că ar fi în interesul lui să nuanțeze imaginea pe care o vom obține despre Societate.

— Dar nu ar fi mai bine să-i spui asta personal?

— Poate. Dar am încercat deja de două ori. Și știi ceva, Kickan? Dintre noi două, cred că pe tine te respectă mai mult.

Kickan izbucnește într-un râs puternic.

— Vrei să zici că de mine îi e frică mai tare, spune ea după ce se oprește din râs. O să vorbesc cu el.

Florence închide. David se întoarce de la Sakura câteva minute mai târziu, exact după ce ea își umpluse cana de cafea și pusese una și pentru el.

— Nu am văzut niciodată un bebeluș atât de fericit ca Roy când am ajuns acolo, spune David. Nu știu dacă voi mai îndrăzni să iau câinele înapoi după asta. Plecăm?

Ea aprobă din cap și îi dă cana-termos. Ies din casa lui David și se îndreaptă spre parcare în timp ce el scrie pe telefon.

— Trebuie doar să-i trimit un mesaj mamei înainte de a pleca, spune el și ridică telefonul ca Florence să poată citi.

Sunt pe drum către fermă. Ajung după prânz. David

— Crezi că o să vină acolo? întreabă Florence. Vrei asta?

— Da. Nu. Nu știu de ce am vrut să-i spun, probabil că nici nu-i pasă. Dar ferma este totuși a ei.

David își mută privirea în timp ce vorbește. Apoi o fixează pe un punct îndepărtat și își încrețește fruntea, cufundat în gânduri. Ar vrea să-l poată ajuta. Dar nu știe cum. David i-a explicat că nu are nicio relație cu mama lui. Florence nu crede că este adevărat.

Crede că relația este mult mai complexă decât vrea David să recunoască. Dar trebuie să o rezolve singur. Când va fi pregătit. Singurul sprijin pe care i-l poate oferi ea este să fie acolo pentru el.

— Cine știe? spune David, încă adâncit în gânduri. Poate că Ellen o să ne surprindă.

Johan tocmai apăsase pe un mi minor la pianul din apartamentul său când telefonul a sunat. Încerca să imite acordurile din *All of Me* de John Legend. Știe că balada de dragoste a lui Legend pentru soția sa este la limita sentimentalismului exagerat, dar pentru Johan cele mai bune balade sunt întotdeauna așa. La început, nu a auzit că sună. Când în sfârșit a realizat, s-a oprit. Nu își amintește câți ani au trecut de când ea l-a sunat ultima dată. De obicei, el era cel care o suna. Aproape că se întreabă dacă a auzit ce cânta la pian. Dar așa se întâmplă cu Ellen. De fiecare dată când începe să aibă îndoieli că înseamnă cu adevărat ceva pentru Ellen, ea face ceva care arată că totuși îi pasă.

— Bună, Ellen, răspunde el blând. Ce mă bucur că m-ai sunat!

— Nu sunt atât de sigură că o să ți se pară plăcut, spune ea sec.

Johan zâmbește. Indiferent de ce are de spus, vocea ei îl încălzește până în degetele de la picioare. E întotdeauna o zi mai bună când vorbește cu Ellen.

— David e pe drum către fermă, continuă ea. Am vrut doar să te anunț, în caz că dorești să știi.

Zâmbetul dispare de pe buzele lui Johan. David i-a spus că intenționează să meargă acolo, dar Johan sperase că va dura ceva mai mult. Că poate va mai avea o șansă să-l convingă să renunțe.

— Mi-a spus și mie, dar nu înțeleg. Cum a aflat David de fermă? Știu că a fost să te vadă, dar presupun că nu i-ai spus nimic, nu?

Ellen nu răspunde. Dar nici nu este nevoie. Tăcerea îi confirmă toate temerile. Gura i se usucă brusc.

— Ellen, nu cumva ai…?

— Se poate să-i fi dat ideea de a merge acolo, răspunde Ellen.

Johan se ridică de la pian și își caută analgezicele. Simte podeaua rece ca gheața sub un picior. Vocea lui Ellen nu-l mai încălzește. Observă iritat că, dintr-un oarecare motiv, poartă doar un papuc, în piciorul stâng. Papucul drept este încă sub pian. Și-l scosese ca să simtă mai bine pedala. Prinde papucul cu degetele de la picioare în timp ce încearcă să înțeleagă ce i-a spus Ellen.

— Dar de ce... doar nu vrei să... începe el, se întrerupe și încearcă din nou. Știi că nu am făcut altceva decât să-i țin

amintirile departe, încă de când s-a mutat aici. Asta a fost misiunea, *încrederea* pe care am primit-o din partea Societății. Nu a fost întotdeauna ușor, trebuie să știi asta, mai ales în ultimele săptămâni. Nu își mai ia medicamentele și a început să sară peste ședințele de hipnoză. Am încercat să-l descurajez, dar nimic nu pare să ajute. Ultima mea speranță a fost că a trecut foarte mult timp de când s-a întâmplat totul și că nu va avea niciun capăt de fir de care să se agațe, chiar dacă ar dori să înceapă să-și amintească. Dar acum îmi spui că l-ai ajutat? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea să-și amintească ce s-a întâmplat? De ce acum?

Se oprește când, brusc, începe să înțeleagă despre ce este vorba.

— Te-a amenințat vreunul dintre nenorociții ăia? întreabă el cu voce joasă, dar fermă. Sau au încetat să te mai plătească?

Flaconul cu pastile este pe masa din bucătărie. Îl deschide și ia două, în timp ce Ellen oftează zgomotos.

— Nu mai am nevoie de banii lor. Și amenințările nu sunt directe, dar sunt întotdeauna acolo. Castele de cărți de joc care se prăbușesc ici, piese de domino care cad colo. Toată secretomania asta m-a făcut să mă simt bătrână. Nu mai vreau. Am doar 55 de ani.

— Ce o să se întâmple dacă Societatea va dori să se răzbune pe tine pentru asta?

— Să se răzbune pentru ce? Nu am făcut altceva decât să-i spun lui David unde a crescut. El a pus singur cap la cap restul pieselor din puzzle. Acum, ce o fi o fi. E destul.

Johan își dă seama că ea a luat deja odecizie. Dar nu înțelege ce sunt dispuși acești oameni să facă. Nu sunt genul care întorc și celălalt obraz.

În balada pe care Johan tocmai o încerca la pian, John Legend cântă că soția lui este nebună și nici el însuși nu este mai prejos. Johan înțelege perfect cum se simte. Cu excepția faptului că Ellen nu a vrut niciodată să-i fie soție.

— Poate că nu e prea târziu să oprim totul, spune el. Mă urc imediat în mașină. Te iau din Sävsjö și mergem împreună la fermă.

— Îți sugerez să te grăbești, atunci. David a plecat deja.

Kickan este foarte ocupată în biroul ei. A spus că trebuie să revizuiască bugetul pentru cel mai recent proiect al său. Urban nu a înțeles niciodată câte afaceri conduce de fapt soția lui sau cu ce se ocupă acestea, deoarece ea înființează mereu altele. Știe doar că asistentele ei sunt terorizate. Acest lucru este evident din sunetele care vin de la o ședință pe Zoom desfășurată de partea cealaltă a ușii închise, unde se pare că cineva încasează o ceartă zdravănă.

Pentru el este perfect, are nevoie să dea un telefon fără să-l audă nimeni. Marco a ieșit să cumpere *taleggio* de la Östermalmshallen. Urban se apropie de barul din living, scoate un pahar tip lalea și toarnă patru degete de The Balvenie Dark Barley. Cel de 26 de ani. 7 000 de coroane sticla. Acum ar putea la fel de bine să bea alcool de casă, având în vedere cum îi zboară gândurile prin cap. Apoi se așază pe canapea și formează numărul lui Klaus Nordström, în timp ce soarbe din whisky. Trec câteva momente până când șeful poliției răspunde.

— Ce dracului crezi că faci? spune Klaus printre dinți.

Urban aproape că scuipă ce are în gură de surpriză. Nu se aștepta la un asemenea atac.

— A fost destul de riscant să ne întâlnim la restaurant, continuă Klaus. Dar să mă suni în timpul programului? Și nici măcar de pe un număr ascuns? E ca și cum ai vrea să lași intenționat o urmă între noi.

— Salut și ție, spune Urban. Ai dreptate, desigur. Este imprudent. Dar există un moment pentru discreție și altul pentru a acționa rapid.

— Despre ce vorbești?

Urban mai soarbe din whisky și se asigură că înghite de data aceasta, înainte de a continua să vorbească.

— Am aflat că Florence Tapper și David au plecat la fermă. Știe despre ea și s-a dus pentru a încerca să-și amintească ce s-a întâmplat acolo. Dacă am înțeles corect. Știai despre asta?

La telefon se face liniște. Urban nu aude alte sunete de fundal. Klaus trebuie să se fi închis într-o sală de ședințe. Kickan pare să se fi liniștit pentru moment, dar Urban încă îi aude vocea prin ușă, așa că ședința ei nu s-a terminat.

— Nu, nu a ajuns vestea și la mine, zice Klaus în cele din urmă. Ferma, zici? Locul lui Ellen Lund? Ciudat, chiar mă gândeam să...

Klaus tace, iar Urban mai soarbe din whisky. 7 000 de coroane, cum am spus. Nu și-ar fi permis niciodată așa ceva dacă nu era Societatea. Nimeni nu știe că tatăl său era un bețiv și că aproape a ruinat Built By Jacobsson. Imperiul construcțiilor se apropia de faliment cu 35 de ani în urmă. Fără ajutorul neoficial al Societății în anumite afaceri, nu ar fi reușit niciodată să repună firma pe picioare. Iar Urban a continuat tradiția cât Societatea a existat.

— Te gândeai să ce? întreabă el.

— Nimic. Continuă.

— Oricum, David a plecat la ferma lui Ellen ca să-și amintească. N-au făcut mare secret din asta, așa că nu știu câți alții au mai aflat că se duce acolo. Am presupus că tu deja știai. Dacă David își amintește, ne va implica pe toți. E suficient să-și amintească anumite lucruri și să discute cu poliția sau cu presa, pentru ca un jurnalist curios să înceapă să sape. Și atunci ne vor găsi.

— Urban?

— Da?

— Respiră.

— Vreau doar să mă asigur că înțelegi. Situația pe care ai menționat-o ultima dată când ne-am văzut, cea în care trebuie să alegem între David și noi, ar putea apărea mai devreme decât ne-am fi gândit. De aceea te sun. În caz că ai aflat deja despre asta de la altcineva. Te rog cu toată căldura, de dragul vechii noastre prietenii, să nu faci ceva necugetat. Gândește-te bine înainte să faci ceva ce ai putea regreta.

Aproape că îl poate vedea pe șeful poliției închizând ochii și acoperindu-și fruntea cu mâna.

— Cât de probabil este ca David să-și amintească, de fapt? întreabă Klaus. Ai vorbit cu Johan despre asta?

— Nu, tocmai asta e. Nu reușesc să dau de el.

Klaus oftează zgomotos în telefon. Apoi își drege vocea.

— Urban, acum tu trebuie să mă asculți pe mine. Ce angajați vor mai avea încredere într-un director de companie și ce cetățeni vor mai avea încredere într-un șef de poliție dacă se va

afla că au folosit metode ilicite? Dacă David își amintește ce s-a întâmplat? Și dacă afacerile noastre vor fi dezvăluite? Vom fi ruinați.

— Nu-mi pasă de bani. Dar celelalte lucruri care s-au întâmplat acolo jos, cele cu David, dacă și le va aminti *pe acelea*…

— Sunt de acord, va fi mai rău, continuă Klaus. Nu contează care dintre noi a făcut de fapt ceva și care nu. Va fi o condamnare colectivă. Vom fi executați în masă de presă. Înțelegi cum ar arăta asta, un șef de poliție implicat într-o astfel de poveste? Va trebui să fug din țară și soția mă va părăsi. Așa cum a făcut și a ta.

Klaus are, desigur, un punct de vedere valabil. Urban nu ar putea suporta să fie părăsit din nou. Nu-și poate imagina existența fără Kickan.

Ceea ce regretă cel mai mult în viață este că nu s-a retras mai devreme decât a făcut-o. Dar credeau că sunt tineri și nemuritori. Și apoi... apoi totul s-a desfășurat atât de repede. Ar fi trebuit să încerce să oprească asta sau să rupă legătura cu ei… Dar nu a făcut nimic din toate acestea. De atunci a știut întotdeauna că ziua asta va veni.

— Ne va distruge, spune Urban și pune paharul pe masă. Și poate că o meritățm.

Călătoria spre Småland este inițial lipsită de evenimente, cu excepția ambuteiajelor dela ieșirea din oraș. Însă David apreciază faptul că, măcar o dată, nu se întâmplă nimic palpitant timp de câteva ore. Îi oferă timp să reflecteze. La începutul călătoriei nu era mai aproape de a pune cap la cap piesele de puzzle decât a fost ultima dată când a vizitat ferma.

Însă pe ultima sută de kilometri încep să-i apară umbre și fantome în minte. Nu îi spune nimic lui Florence despre ele, deoarece contururile umbrelor sunt prea vagi pentru a le desluși. Abia dacă sunt imagini. Mai degrabă o presimțire a unor lucruri pe care poate le-a știut cândva. Este ceva nou, dar și familiar totodată. Ușa din mintea lui se deschide tot mai larg. Cu cât se apropie de Sävsjö, cu atât umbrele devin mai clare. Începe să fie emoționat gândindu-se la ce îi vor arăta când vor lua o formă concretă.

Când virează pe drumul îngust care se desprinde din șoseaua 128, este cuprins de aceeași senzație pe care a avut-o când a fost acolo în weekend. Senzația că este captiv. Că în casă s-a petrecut ceva ce nu a vrut să își amintească. Că poate nu doar Johan l-a ținut, ci și el însuși s-a ținut intenționat departe de amintirile sale.

— Cum te simți? întreabă Florence.

Sesizează îngrijorare în vocea ei. Disconfortul pe care îl simte probabil că se vede pe fața lui.

— Sunt bine, răspunde el. Mi-am dat seama că în esență nu este mare diferență între ceea ce încercăm să facem acum și ceea ce fac la muncă în fiecare zi. Acțiunile, opiniile și sentimentele unei persoane sunt rezultatul unei programări cognitive. Singura diferență este că amintirile și experiențele sunt cele care scriu codul uman. Pentru a mă înțelege pe mine însumi, trebuie să înțeleg programarea, ca când depanez codul într-un sistem de plăți pentru a vedea de ce nu funcționează. Sunt pe cale să-mi descopăr propriul cod sursă. Nu este mai complicat decât atât.

— Nu există motive de îngrijorare, cu alte cuvinte?

— Deloc.

Nu-i așa?

— Îți țin pumnii să ai dreptate, spune Florence. Ai adunat ceva mile de zbor în mașina asta deja.

— Mile de zbor?

— Scuze. E un termen din aviație. Înseamnă…

— Pot ghici.

Înțelege că ea încearcă să-i abată gândurile. Dar au ajuns la fermă. Este timpul să facă lucrul pentru care au venit.

David parchează în fața porții, ca ultima dată. Ies din mașină pentru a merge pe jos restul drumului până la casă. Poarta a fost roșie cândva, dar cea mai mare parte a vopselei s-a cojit. Este ruginită și scârțâie tare când Florence o deschide. După ce trec de ea, David se întoarce dintr-un impuls să privească poarta și stâlpii din punctul din care trebuie să le fi văzut când era copil. Când locuia în casă.

Ia-ți geaca și eu aduc cheia de la porți. Ia ceva cu care să te aperi.

Amintirea îl lovește cu toată puterea.

Se retrage rapid de lângă poartă și nu își dorește nimic altceva decât să nu fie nevoit să iasă pe ea.

Pirații din realitate sunt mult mai periculoși decât cei din cărțile tale.

O senzație imediată de panică.

Apoi amintirea dispare.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Florence, privindu-l atent.

— O amintire, spune el, încruntându-se. Aproape că am reușit să prind o imagine și am simțit că recunosc o voce, dar a dispărut prea rapid.

Începe să meargă din nou. Nu vrea ca Florence să vadă cât de tulburat a devenit. Trec pe lângă o casă mai mică, practic doar o căbănuță, situată de-a lungul drumului de pietriș. Trebuie să fi fost căsuța în care locuia Johan. Dar nicio amintire specifică nu apare la vederea casei lui Johan. Pietrișul scrâșnește sub picioarele lor când urcă spre clădirea mai mare. David se oprește în fața intrării. Florence se uită în jur și observă împrejurimile.

— Impresionant, spune ea, în timp ce telefonul ei începe să sune. E Urban. Ce sincronizare! Mai bine vedem ce vrea.

Răspunde la telefon, dar David abia dacă o observă. În schimb, aude..

Aude scrâșnetul roților pe pietriș înainte să vadă mașinile.

Sunetul este la fel de clar în urechile lui ca atunci.

Când au venit cu mașinile.

Prietenii mamei.

— Este aceeași amintire ca data trecută, spune el, sprijinindu-se de balustrada scării care urcă până la intrare. Veneau aici când eram mic. Stăteam la geam și mă uitam la mașinile lor.

Întotdeauna cu un nod în stomac. Trebuie să fi fost cei din Societate care erau oaspeții mamei. Face câțiva pași înapoi ca să poată privi fațada. Sus de tot, la etajul al treilea, vede fereastra cu perdea roșie. Exact așa cum știa. Îi arată cu degetul lui Florence ca să vadă și ea la ce se uită. Florence încheie conversația și îi urmărește degetul cu privirea.

— La ce mă uit? întreabă ea.

— Acolo sus, spune David. Aia este fereastra mea. A fost fereastra mea, vreau să spun. Când eram mic.

Apoi își încrețește fruntea, înțelegând ce tocmai a spus. De unde știa asta? Că era chiar camera lui? Privește din nou în sus, la fereastră. Perdeaua roșie. Din camera pe care nu și-o amintește, la etajul cel mai de sus.

Sandro iese din biroul Europcar din apropierea Gării Centrale din Stockholm. Nu a avut timp să-și facă rost de altă mașină de când a fost nevoit să abandoneze dubița în Harängen, așa că noua misiune de la Napoleon l-a obligat să închirieze una. Dar dacă tot trebuie să închirieze, de ce să nu o facă în stil mare?? Sandro își caută Audi-ul Etron albastru-deschis pe care tocmai l-a rezervat, se urcă în el și începe să-și ajusteze scaunul șoferului. Nu prea știe cum să continue să-l supravegheze pe Johan Arvidsson acum, când Esben nu mai e. Esben fusese cel care se ocupase de urmărirea convorbirilor telefonice ale psihologului. Dar s-a dovedit că lucrurile funcționau la fel de bine și fără Esben. Sandro a trebuit doar să se autentifice în aplicația pe care peruanul i-o arătase.

Aplicația înregistrează toate apelurile lui Johan sub formă de fișiere audio ordonate. Sandro tocmai a ascultat conversația dintre Johan Arvidsson și Ellen Lund. După ce a terminat, i-a trimis fișierul lui Napoleon. În timp ce aștepta răspunsul, s-a dus să închirieze mașina. Pentru că deja ghicise care va fi răspunsul. Și, ca și cum l-ar fi invocat în gând, telefonul său începe să sune.

— Johan a luat-o razna, spune Napoleon în urechea lui. Nu mai este o resursă utilă.

Sandro observă că firma de închirieri auto a pulverizat în interior un parfum de mașină nouă. Știe că este un truc de vânzări ieftin, dar funcționează în cazul lui. Inspiră mirosul proaspăt, deși artificial, de piele și zâmbește în sinea lui.

— Și cu această Ellen, cu care Johan a vorbit? întreabă el.

— Las-o în seama mea. Mă ocup personal de ea.

Napoleon închide. Niciunul dintre ei nu menționează faptul evident că Sandro probabil știe mai multe decât ar trebui în acest moment, deoarece a ascultat conversația dintre Johan și Ellen. Sandro pornește mașina electrică, care pleacă într-o tăcere aproape spectrală, și iese din parcare. Se uită în oglinda retrovizoare și își trece mâna peste capul ras. Dacă ar fi știut cum arată, și-ar fi ras părul de mult.

Sandro nu este complet sigur că a fost într-adevăr Napoleon cel care a încercat să-i elimine pe el și pe Esben în Harängen, deși este probabil. Cu toate acestea, este absolut sigur că cineva va

veni după el când va termina cu Johan. Conduce spre nord, apoi virează spre vest, pe Essingeleden, care îl va duce spre Södertälje și în cele din urmă spre Småland. Tactica lui de a evita atenția presupune să nu depășească limitele de viteză. Dar acum nu-și mai permite acest lux. Apasă pedala de accelerație la maximum. Sandro intenționează să-și termine misiunea, este o chestiune de mândrie profesională. Dacă a spus că va face ceva, atunci o va face. Nimeni nu va putea spune altceva.

Dar apoi va trebui să aibă o discuție cu Napoleon ca să-i explice cât de nepotrivit ar fi să trimită pe cineva după Sandro.

Toate acestea vor veni însă mai târziu.

Mai întâi, Johan.

— Camera ta? întreabă Florence. Pare că începi să-ți amintești.

— Poate, spune David.

Rămân pe drumul de acces din fața casei. A început să bată vântul, iar copacii din jur foșnesc. David se cutremură.

— Nu cred că vreau să intru în casă chiar acum, adaugă el. Putem să aruncăm mai întâi o privire prin împrejurimi.

Se duc în spatele casei. Peluza mare coboară spre apă. Un ponton iese din lac. Apa sclipește în soare, în timp ce suprafața lacului este încrețită de vânt. Când oamenii spun că le place toamna, asta e ziua la care se referă.

— Ăla este Sandsjön, spune David, făcând un gest spre ponton. Dar nu mă întreba cum știu asta.

Vede meri și un zid de piatră care se întinde de-a lungul peluzei. Pădurea începe dincolo de zid. Puțin mai departe se află un mic pavilion. Vopseaua de pe el s-a cojit în mare parte.

— Este foarte idilic, spune Florence în timp ce coboară panta. Îți amintești locul acesta?

David se întoarce spre casă. Ar vrea să răspundă afirmativ. Totul pare incredibil de familiar. Dar nu-și poate aminti de ce. Amintirile întârzie să apară.

Florence își încrețește deodată fruntea și mijește ochii.

— Ce e acolo? întreabă ea, arătând spre casă.

La început, David nu vede la ce se referă. O platformă din lemn care pare construită ulterior se extinde din spatele casei, ca o mică terasă. Florence arată spre partea laterală a acesteia. Ceva iese din pământ în umbra terasei. Se întorc la casă, iar David se oprește brusc când înțelege despre ce este vorba. Deși este acoperită de frunze și mușchi, nu există nicio îndoială.

Este o piatră funerară.

— Nici asta nu-ți amintești? întreabă Florence.

David clatină din cap. Îndepărtează mușchiul de pe suprafața pietrei. Primul lucru pe care îl vede este un an și face rapid calculele.

— Oricine a fost îngropat aici a murit când eu aveam 12 ani, spune el.

Îndepărtează restul de mușchi și apoi face un pas înapoi.

Florence își pune mâna la gură. David citește textul de pe piatră de mai multe ori. De parcă l-ar putea face să se schimbe. Pentru că ceea ce citește este imposibil. O glumă absurdă. Nu-i așa? Cu excepția faptului că, în adâncul sufletului său, în cea mai profundă parte a lui, care nu a fost niciodată întreagă, știe că este adevărat.

David Lund.

Numele lui pe piatra funerară.

Piatra funerară care se află în umbra casei nu poartă cuvinte de rămas-bun, nici vreo declarație de dragoste, ci doar un an și literele gravate permanent. Litere care nu au absolut niciun sens. David își citește numele din nou și din nou.

David Lund.

Se uită în jur, aproape așteptându-se să apară cineva și să-i spună că este o glumă. Sau poate cineva încearcă să-l sperie. Cineva știa că va veni la fermă și a pus acolo piatra funerară ca să-l facă să se teamă. Așa trebuie să fie.

Dar piatra este veche. A crescut mușchi pe partea de sus. Iar iarba de sub ea este la fel de sălbatică precum res-tul peluzei. Nimeni nu a atins nici terenul, nici piatra de mult timp.

De fapt, el este mort? Este un gând absurd, dar nu poate să nu îi treacă prin minte. De ce ar avea o piatră funerară, dacă nu ar fi mort?

Gândul îl amețește. Vederea pietrei funerare îi dă un sentiment de final. De inevitabil. Este atras de ea fără să poată face nimic. Așteaptă să apară o amintire care să explice absurdul, dar nu se întâmplă nimic. Oricare ar fi secretele pe care le ascunde piatra, creierul său nu le va dezvălui. Presupunând că le știe.

— Ai idee de ce este numele tău gravat pe o piatră funerară? întreabă Florence.

David clatină din cap și își trece mâna peste litere, încercând să înțeleagă ceea ce nu poate fi înțeles. Apoi își ridică privirea către casă. Clădirea cea mare pare că se apleacă peste el.

— Cred că e timpul să intrăm, spune el.

Merg pe alee înapoi la intrare, iar David urcă treptele spre ușă. Apasă pe clanță. Ușa e descuiată. Destul de ciudat, ferma este într-adevăr la țară, dar o casă atât de mare poate atrage totuși atenția.

Cu excepția cazului în care cineva a fost acolo și a descuiat pentru el.

Băgă capul pe ușa deschisă și strigă.

— Ellen? Ești aici?

Primește doar liniște drept răspuns. Casa pare pustie, până la urmă. Deschide complet ușa, apoi se întoarce către Florence. Își drege vocea. Probabil că nu-i va plăcea ce are de spus. În

definitiv, a venit cu el până aici. Dar nu știe ce va găsi în casă. Sau ce i se va întâmpla.

— Poți… Crezi că poți să aștepți aici? Cred că trebuie să intru singur. Nu știu ce aș putea să-mi amintesc acolo, dar..

— E personal, spune Florence, dând din cap. Înțeleg. Nicio problemă. Aștept aici afară. Dar promite-mi că vei striga dacă ai nevoie de mine.

— Promit.

David respiră adânc și pășește înăuntru înainte să aibă timp să se răzgândească. Se oprește într-un hol mare. În stânga se află o scară care urcă spre mezanin, apoi se îndreaptă și mai sus, către alt etaj. Face câțiva pași în hol și se uită în camera din dreapta, care se dovedește a fi un living. Dar nimic din ceea ce vede nu-i este familiar. Ar putea la fel de bine să fie o casă în care nu a mai pătruns niciodată.

Ellen spusese că în trecut el interpretase scheciuri pentru prietenii ei. Presupune că asta s-a întâmplat în living. Intră în cameră și se uită în jur. Pereți monocromi în nuanțe de albastru. Un tapet cu fundal de Joseph Frank înconjoară șemineul. Fotolii și o canapea cu dungi galben-portocalii. Mama nu poate să-și fi cumpărat mobilier nou de când locuiau acolo. Dar, oricât de demodate ar fi piesele de mobilier, camera arată încă prezentabil. O cameră în care să-ți inviți oaspeții. Când a vizitat-o pe Ellen, aceasta i-a spus că, înaintea ei bunica lui organiza acolo întâlnirile. Pentru Societatea de atunci. Se întreabă cum arăta pe vremea aceea.

Își trece mâna peste fotolii. Nu mai poate evita gândul interzis, cel care i s-a prins în minte precum o căpușă de când a citit scrisoarea. Gândul că poate a fost abuzat. Că s-a întâmplat ceva… sexual acolo în cameră. Că trauma care i-a provocat pierderea memoriei ar putea fi un abuz. Este îngrozit de ideea că o să-i revină o asemenea amintire care să-i dea coșmaruri pentru tot restul vieții.

Dar livingul nu-i provoacă astfel de sentimente. În schimb, câteva cuvinte încep să plutească încet prin mintea lui. Cuvintele îi ajung pe limbă și David încearcă să le spună cu voce tare. Pentru că simte că le-a mai spus înainte.

— Tu cum te simți? rostește el în camera goală. Cine ești „tu“?

Toți râd de el când spune asta. Nu înțelege de ce. Nu e deloc straniu. E doar el.

Brusc își simte stomacul de parcă ar fi plin cu cărbuni aprinși. Își duce mâna la abdomen și este nevoit să se sprijine de un fotoliu. Fusese atât de mic. Iar adulții fuseseră atât de ciudați.

Este chiar acolo. În fața șemineului, iar ei stau într-un semicerc în fața lui și aplaudă.

Fusese doar un scheci. Nimic mai mult. Niciun... abuz. Dar David simte totuși greață. Imaginea bărbaților adulți care se uită la el se suprapune în mintea lui cu camera goală. Îi vede pe bărbați în fața lui, ca niște umbre în mobilier. Dar își vede amintirea atât din interior, cât și din exterior, iar asta îl zăpăcește. Se vede pe sine ca pe un băiețel, stând lângă șemineu.

Cum poate să se vadă pe sine? Pentru o clipă simte că nu... că nu e singur în amintire. De parcă cineva ar sta lângă el.

Și în același timp e doar el.

Îl cuprinde amețeala și trebuie să se agațe de marginea șemineului pentru a nu-și pierde echilibrul. Stă acolo cel puțin un minut, încercând să-și controleze respirația, până când trece tot ce este mai rău.

Apoi iese înapoi în hol și intră în bucătărie. Se oprește când vede masa.

El și Johan stau la masa din bucătărie. El desenează pe o coală, în timp ce Johan îi pune întrebări. Toate întrebările sunt mereu despre David, dar sunt întrebări ciudate. „Ce este o persoană?“ *David nu înțelege, dar Johan spune că este important.*

Se încruntă și se retrage cu spatele din bucătărie. Imaginile vin rapid acum, trebuie să-și acorde câteva secunde pentru a-și recăpăta suflul. Se sprijină de perete și închide ochii, în timp ce încearcă să-și controleze respirația. Apoi se îndreaptă spre ușa de la intrare și urcă scările până la mezanin. Sare peste a opta treaptă. Apoi se oprește brusc. De ce a evitat fix acea treaptă? Se întoarce la treaptă, care scârțâie sub greutatea piciorului cu un sunet puternic.

Este important să nu facă zgomot când se strecoară pe scări.

Nu trebuie să o trezească pe mama.

Este pe cale să facă ceva interzis.

Trebuie să ies fără să o trezesc.

Oare a...?

Oare a fugit?

Vede spatele unui băiețel pe scări. Băiețelul se întoarce spre el și își duce degetul la buze. Un băiat care este tot el.

Nu înțelege ce înseamnă asta. Nu se aștepta ca amintirile să fie atât de confuze. De ce a insistat să facă asta singur, când își dorește ca Florence să fie acolo pentru a-i explica tot ce își amintește? Dar știe că amintirile nu vor să fie împărtășite cu alții. Trebuie să le descopere de unul singur, dacă vrea să le descopere.

La mezanin este o ușă care dă într-un dormitor. Presupune că este camera lui Ellen. Și mai este încă o ușă. I se usucă gura când o vede. Mâinile încep să-i tremure și nu poate să o deschidă. Orice ar fi în spatele ei, nu este pregătit să-l înfrunte.

Îi este interzis să deschidă ușa.

Mama se va supăra foarte tare.

Cu toate acestea, știe că a fost deschisă.

Știe că a fost acolo, înăuntru.

Poate fi o cameră cu comori.

Dar miroase ciudat.

Gura îi este uscată și mâinile îi tremură și mai tare.

Trebuie să se îndepărteze de ușă.

Vede...

...spatele unui băiețel care se îndreaptă către ușă. Băiatul se întoarce și îl privește pe David. Băiatul pare speriat, de parcă nu ar vrea să intre. A plâns. Și are chipul lui David.

David face rapid câțiva pași înapoi și, respirând scurt, urcă treptele până la etajul al treilea. Urcă două trepte odată până ajunge în fața unei uși de lemn închis la culoare.

Ușa spre camera lui.

Etajul al treilea, acolo unde era camera lui. Cu perdeaua roșie.

Acolo unde este camera lui.

Își adună curajul înainte de a deschide ușa. Având în vedere ceea ce a simțit la etajul de mai jos, este pregătit pentru orice. Dar fluxul de amintiri întârzie să apară de data aceasta. Inspiră adânc de câteva ori pentru a se calma.

Camera pare să fi rămas exact ca când era mic. Pe un birou se află un puzzle complet. Pe perete este prins un desen care înfățișează un pirat. Și altul cu un supererou pe pieptul căruia scrie „Jim“. Numele lui David apare în colțul ambelor desene.

Cu cât privește mai mult, cu atât mai multe imagini din cameră încep să iasă la suprafață. Exact așa cum au făcut-o jos, în living. Dar nu sunt la fel. Aici amintirile nu sunt neplăcute. Aici își amintește că a făcut... lucruri. Lucrurile *lui*. A fost lăsat în pace. Aici s-a simțit liniștit. Dar amintirile se și contrazic între ele.

Stă la fereastră și citește o carte nouă din sertarul mamei, pe cea veche tocmai a terminat-o.

În același timp, nu el este cel care face asta.

Desenează cât de des poate, mirosul de creioane este cel mai plăcut pentru el.

În același timp, el aproape că nu a desenat niciodată.

Nu *el*.

Imaginile din minte îi arată nenumărate întâmplări pe care le trăiește și nu le trăiește, în același timp. Nu înțelege. Este prea mult. Deodată, devine profund convins că există ceva îngrozitor pe tavan. Nu vrea să vadă. Nu vrea să știe despre ce este vorba. Dar știe că se va uita oricum.

Nu vreau, nu vreau!

Nu mai are control asupra propriului corp. Capul i se ridică și ochii îl obligă să privească. Deschide gura și țipă până rămâne fără aer.

ATUNCI

Astăzi, cel în uniformă este aici din nou. Nu știu de cât timp se întâmplă asta. De prea mult timp. A trecut mult de când ceilalți prieteni ai mamei au fost ultima dată aici. Cred că au vorbit serios când au spus că nu se vor mai întoarce niciodată.

Așa că vine întotdeauna Uniformă. Și mama pleacă mereu de acasă. Nu știu sigur, dar cred că îi este frică de el. În timp ce partea mea fricoasă este în cameră cu el, sunt, în același timp, afară în grădină. Stau întins pe iarbă și privesc cerul, încercând să îmi fac un plan. Mă gândesc cum să-l ucid pe Uniformă. Și cum să fug. Partea ezitantă din mine nu înțelege pe deplin de ce trebuie să fug. Dar știu că așa trebuie să fie. Nu există altă cale.

Cel în uniformă a terminat, pentru că îi aud mașina plecând și pe mama venind înapoi pe aleea de pietriș. Mă ridic de pe gazon, mă întorc în casă și urc scările până în camera mea. Trebuie să revizuiesc planul cu mine însumi, ca toate piesele de puzzle să fie la locul lor.

Când intru în cameră, primul lucru pe care îl observ este mirosul. Miroase a caca. Trebuie să mă țin de nas. În mijlocul camerei este o scară. Partea mea fricoasă plutește pe tavan, lângă scară. Ca într-un truc de magie. Mă încrunt și mă apropii. Picioarele atârnă puțin deasupra capului meu. Ceva îi picură din pantaloni, pe podea. Este pipi. Mă enervez, pentru că doar bebelușii fac pipi pe ei și mă uit în sus ca să spun ceva. Dar când văd fața, îmi uit toate cuvintele. Fața este cea mai înfricoșătoare pe care am văzut-o vreodată. Limba este umflată și iese din gură, iar ochii care mă privesc sunt gigantici. Întreaga față este de un violet-închis.

Și apoi văd funia în jurul gâtului.

Când Florence aude urletul lui David, fuge în casă și urcă prima scară pe care o vede. Urletul a părut că vine de la unul dintre etajele superioare. Continuă să urce până la etajul al treilea și îl găsește pe David. Este ghemuit pe podea, plângând necontrolat.

— David...? spune ea, neștiind ce să facă.

Apoi se așază cu picioarele încrucișate pe podea, lângă David, și îi pune capul în poala ei. Îl mângâie pe păr până când plânsul se domolește.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

David clipește printre lacrimi. Arată cu degetul spre tavan, fără să se uite în sus.

— Nu e nimeni acolo, nu-i așa?

Florence se uită în sus, spre tavanul vopsit în alb, și apoi clatină din cap.

— Nu, nu văd pe nimeni. Ce ai văzut?

— M-am văzut... pe mine, răspunde el, suspinând. Mă spânzurasem. Știu că nu e adevărat, dar... încă o simt. Eram mort.

— A fost doar în imaginația ta, îi spune ea, mângâindu-l din nou pe păr. Ești aici. Și trăiești.

David respiră superficial și sacadat, ca și cum ar fi uitat cum să respire normal.

— Dar nu a fost în imaginația mea, spune el, privind peretele. M-am tot întrebat de ce mă văd din exterior în unele amintiri. Acum înțeleg de ce. Am avut un frate. El este cel pe care-l văd.

Florence se oprește brusc. Își ia mâna din părul lui David, iar el se întoarce astfel încât să se uite la ea.

— Un frate? întreabă Florence.

— Da. S-a sinucis aici, înăuntru.

Florence se uită din nou la tavan și se gândește la ceea ce a spus David. „Mă spânzurasem.“ Iar inima i se frânge. Este aproape mai mult decât poate suporta, gândindu-se la ce trebuie să fi simțit David găsindu-și fratele în acel fel.

— Este... Este piatra lui de mormânt cea pe care am găsit-o în spate? întreabă ea cu grijă.

David aprobă din cap.

— Trebuie să fie, spune el și înghite în sec. Deși nu înțeleg de ce este numele meu pe ea...

Un zgomot îi întrerupe. Pare să fie o mașină care rulează pe pietrișul din fața casei, trei etaje mai jos. David se încordează din cap până în picioare.

— Nu auzi asta, nu-i așa? întreabă el. Scrâșnetul roților. De pe vremea când prietenii mamei veneau la fermă. Îmi amintesc și asta.

— Ba da, îl aud, spune ea, tensionată. Cineva este aici.

David se ridică, își șterge lacrimile și se apropie de fereastră. Florence îl urmează. Prin perdea, vede o mașină care se oprește în fața intrării. O femeie la vreo 50 de ani coboară de pe partea pasagerului.

— Mama, spune el. Deci a venit.

Un bărbat cu păr alb și ochelari cu rama colorată coboară de pe scaunul șoferului și privește în sus, spre casă.

— Și Johan, spune David tensionat.

ATUNCI

Sunt în camera de la etajul cel mai de sus și mă uit pe geam. Perdeaua colorează, ca de obicei, totul în roșu și negru. Dar zilele astea mi se pare că se potrivește. O mașină pe care nu am mai văzut-o de mult intră pe aleea din fața casei. Sar de pe pervaz și cobor în fugă cele două scări. Este unul dintre vechii prieteni ai mamei. Cel cu ochii blânzi. Cel pe care chiar îl plac.

Ajung în hol în același timp în care mama deschide puțin ușa.

— Ce cauți aici? întreabă ea prin crăpătura ușii.

Pare suspicioasă.

— Bună, Ellen, răspunde el din cealaltă parte a ușii. Eram prin zonă și voiam să văd cum o mai duceți.

— Mulțumim, ne descurcăm excelent, spune mama fără să-l lase să intre. Plățile voastre sunt mai mult decât generoase.

— Și vor continua să fie, zice el zâmbind. Nu trebuie să-ți faci griji. Am și un cadou pentru David, pot să intru?

Bagă prin ușa crăpată un pachet albastru legat cu o panglică roșie. Mama ezită o secundă, apoi îl lasă să intre.

— Bună, David, mi se adresează el apropiindu-se de mine și ciufulindu-mi părul. Ce mare te-ai făcut! Vrei să-mi arăți camera ta? Cred că nu am văzut-o niciodată.

Mă uit la mama, care oftează și dă din umeri. Niciunul dintre prietenii ei nu a fost vreodată în camera de la etajul cel mai de sus. Dar el nu era niciodată precum ceilalți, când erau aici. Am încredere în el.

— Faceți cum vreți, îi spune ea vechiului ei prieten. Să pleci în maximum un sfert de oră.

El îi zâmbește din nou. Apoi urcăm scările împreună. Când ajungem în camera mea, el închide ușa. Pentru o clipă, intru în panică. Dacă el este, de fapt, la fel ca Uniformă? Dacă este rândul meu acum, după ce fratele meu a murit? Dar nu pare să fie așa.

— Unde este... spune el, uitându-se prin cameră, înainte de a clătina din cap. Nu contează. Nu avem mult timp.

Se apropie de ușă și își lipește urechea de ea, pare să asculte. După un timp, dă din cap și vine spre mine. Îmi întinde pachetul, iar eu îl deschid imediat. Este un rucsac. Îmi încrețesc fruntea și mă uit la el.

— Am auzit ce s-a întâmplat, spune el, aruncând o privire rapidă spre cârligul care a rămas în tavan. Eu și alți câțiva am încercat să o facem pe Ellen să înțeleagă, dar refuză. E clar că această casă nu este potrivită pentru copii. Suntem câțiva care vrem să vă ajutăm. Dacă vreți... dacă vrei să pleci de aici, bineînțeles.

Aprob din cap atât de tare încât aproape că îmi rup gâtul.

— Bine. Dar am nevoie de ajutor. Dacă mama ta află că eu organizez o evadare, mă poate răni foarte tare. Deja este suspicioasă.

— Nu cred că e prea bună la bătaie, spun eu.

— Nu în felul acela. Are informații despre noi care... Nu contează. Ascultă-mă acum, nu avem multe minute la dispoziție. Trebuie să facem asta împreună. Ca în acea carte pe care ai citit-o când erai mic. Noi vom fi pirații. Peste 30 de zile, voi aștepta cu o barcă jos, lângă lac. Nu este o corabie de pirați, dar va trebui să ne mulțumim cu ea. Tot ce trebuie să facă piratul David Lund este să iasă din casă și să ajungă la ponton fără ca mama lui să observe. Eu voi fi acolo exact la miezul nopții. Crezi că poți?

Dau din cap din nou.

— De ce nu putem pleca acum?

— Trebuie să așteptăm, să nu bănuiască Ellen că eu te ajut, spune el. Așa că nu trebuie să notezi asta... Uite cum facem.

Se apropie de puzzle-ul neterminat de pe masă, care era al fratelui meu mort, și numără câte piese mai sunt. Apoi mai scoate câteva bucăți.

— Acum mai sunt 30 de piese de pus, spune el. Acesta va fi calendarul tău. Pui o piesă în fiecare zi. Ziua în care vei pune ultima piesă va fi ziua când ne vedem. La...?

— La ponton, la miezul nopții, spun eu, strângând rucsacul în brațe. Țin minte.

Mă uit la puzzle. La grămada de piese rămase. Nu vreau ca el să plece. Un zgomot din afara ușii ne face pe amândoi să

încremenim. Oare mama a tras cu urechea? După câteva secunde, o auzim înjurând de la parter. Răsuflăm ușurați în același timp și începem să râdem, cu mâinile acoperindu-ne gura. Apoi el devine serios din nou.

— Asta înseamnă că nu îți vei mai vedea mama, spune el. Poate niciodată. Este o decizie mare, probabil prea mare pentru cineva atât de mic.

— În *Insula comorii*, Jim fuge de acasă împreună cu mama lui. Fug de pirații răi care se gândesc numai la bani. Dar în realitate și mamele pot fi pirați.

Privesc rucsacul. Este verde și scrie Fjällräven pe el.

— Miezul nopții, peste 30 de zile, repet eu.

David și Florence ies din casă exact când mama lui urcă treptele de piatră de la intrare.

— Bună, Ellen, spune David, închizând ușa în urma lor.

Mama lui se oprește pe trepte. Este la fel de elegantă ca întotdeauna, poartă un palton galben de toamnă și ochelari de soare de care, de fapt, nici nu are nevoie.

Johan rămâne lângă mașină, pe alee. Trădătorul. David nu are de gând să îl salute pe omul care i-a furat 12 ani din viață. Johan își îndreaptă spatele, de parcă ar încerca să se dezmorțească după o călătorie lungă. David ar fi trebuit să știe că mama lui îl va contacta pe Johan imediat ce i-a trimis mesajul. Johan trebuie să fi condus cu viteză mare până aici, dacă a reușit să o aducă și pe Ellen din Sävsjö. Dar poate că e mai bine așa. În felul acesta, sunt toți adunați.

— Deci ai fost deja înăuntru, spune mama lui, aruncând o privire către casă.

Abia după aceea o observă pe Florence lângă el.

— Și tu cine ești?

Florence întinde mâna, afișând un limbaj al corpului care arată că este complet în modul de lucru. Își ține mâna intenționat mai aproape de corp, astfel încât Ellen să fie nevoită să se aplece pentru a o apuca. Nu ai zice că Florence este aceeași persoană care stătea pe podea cu capul lui David în poală. David este recunoscător că măcar unul dintre ei mai are puterea să mențină o aparență profesională.

— Numele meu este Florence Tapper, spune ea, strângând mâna lui Ellen Lund. Sunt avocata lui David.

Mama lui David se încordează.

— Ah, deci tu ești Florence, zice Johan de jos, de lângă mașină. Se zvonește că Urban te-a angajat.

Ultima remarcă este adresată lui Ellen.

— Urban m-a rugat să-l protejez pe David, adaugă Florence, zâmbindu-i mamei lui.

— Să-l protejezi pe David? spune Johan. Ciudat, acesta a fost rolul meu de când s-a născut.

David trebuie să se abțină să nu alerge pe trepte și să-i tragă una în mutră psihologului.

— Veniți cu mine în spate, spune el în schimb, coborând treptele. Cu toții.

Simte că este pe pilot automat. De fapt, nu mai are energie pentru alte amintiri în acest moment. Ar fi super să poată dormi o săptămână sau două. Dar știe, de asemenea, că abia a zgâriat suprafața și că mai sunt lucruri care trebuie să iasă la iveală. Aceasta ar putea fi singura lui șansă de a afla adevărul. Așa că, deși nu mai are forță, își mișcă picioarele și merge pe poteca de pietriș din jurul casei. Florence, mama lui și Johan îl urmează. Când ajung în spatele casei, se îndreaptă spre terasa extinsă și se oprește lângă piatra funerară.

— Aici este fratele meu, nu-i așa? întreabă David, punând mâna pe piatră.

Simte piatra rece sub palmă.

— S-a sinucis, continuă el. S-a spânzurat în vechea mea... noastră cameră. La etajul trei. Am dreptate?

Mama și Johan se uită la el. Apoi se uită unul la celălalt. Dar niciunul nu răspunde. David aproape că își pierde din nou cumpătul. Oare nu înțeleg că jocul lor s-a încheiat?

— De ce nu mi-a spus niciunul dintre voi niciodată că am avut un frate? repetă el, de data aceasta puțin mai tare. Că a existat cineva cu care am împărțit camera, cu care am crescut?

— Ți-ai pierdut memoria, zice în cele din urmă mama lui. Ai avut un accident și nu-ți mai aminteai nimic din ce s-a întâmplat înainte. De ce ți-aș fi spus că ai avut un frate care s-a sinucis? Dacă oricum nu ți-l aminteai? Cu ce ți-ar fi îmbunătățit asta viața?

— De ce să-mi spui... repetă David.

Nu credea că Ellen îl mai putea surprinde.

— Pentru că era fratele meu! Fiul tău. Familia noastră.

Se face liniște. În acea liniște, aude vântul suflând printre copacii din pădurea în care presupune că s-a jucat când era copil. Corecție, în care *s-au* jucat când erau copii. El și fratele său.

— Dar dacă este fratele lui David cel îngropat aici, spune Florence, rupând tăcerea, de ce este numele lui David pe piatră?

Johan se uită la Ellen și, din nou, niciunul nu spune nimic. Tăcerea este atât de densă încât David ar putea să o taie cu un

cuțit. În final, Ellen îi face semn din cap lui Johan, care își drege vocea.

— Ai dreptate, spune el. Este numele lui David, așa cum spui. Dar este și numele fratelui său.

— Cum adică? se miră Florence. Nu dai copiilor tăi același nume, nu? Ar fi foarte greu să știi cine e cine.

David privește din nou piatra funerară. Apoi îi fixează cu privirea. Pe Johan și pe Ellen. Pe psiholog și pe mama lui. Și începe să înțeleagă încet.

El este David.

El este unul.

Dar este și mai mult decât unul.

ATUNCI

Ultima piesă din puzzle-ul fratelui meu a fost așezată. Sper că îi place, în cer sau oriunde ar fi el acum. În noaptea asta, bărbatul cu ochi blânzi va aștepta jos, lângă lac. Dacă spune adevărul. Dacă nu s-a răzgândit. Dacă nimic nu merge prost. Atâtea *dacă*-uri. Dar trebuie să încerc. Tot ce trebuie să fac este să ajung la ponton fără să o trezesc pe mama.

Rucsacul este pregătit. Nu este prea plin, pentru ca mama să nu devină suspicioasă, dar am împachetat lucrurile esențiale. Periuța de dinți. Câteva perechi de șosete și chiloți. Poate ar fi trebuit să iau și mâncare. Sau plasturi. Adevărul este că nu am nicio idee despre ce ar trebui să împachetez când fug de acasă.

Stau întins și mă uit la ceasul fosforescent, cel pe care l-am primit de la Johan când eram mici și care arată ca planeta Pământ. Nu știu de câte ori am urmărit minutarul, devenind din ce în ce mai îngrijorat pe măsură ce se apropia ora la care urmau să vină prietenii mamei. Dar în seara asta este un alt tip de îngrijorare. Este teama că ceea ce aștept să se întâmple *nu* se va întâmpla. Și dacă se întâmplă, simt o neliniște legată de ce va urma după aceea.

Cu puțin noroc, aceasta este ultima noapte în această cameră.

Dar mai întâi trebuie să reușesc să ies din casă.

Ultima oră este cea mai lungă din viața mea. Pare că durează un an. Fiecare secundă care trece este o secundă în care mama poate să se trezească și să se întrebe de ce este un rucsac făcut în cameră. Mă doare burta. Dar fiecare secundă mă apropie, de asemenea, de libertate. Sau de orice va urma după ponton și barcă.

De fapt, nu am nicio idee.

Dar mă gândesc cum ar fi să locuiesc acasă la prietenul mamei. Să-l am pe el ca tată. Cred că mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult.

Când ceasul arată că mai sunt zece minute până la miezul nopții, îmi pun rucsacul în spate și mă strecor afară din cameră,

coborând prima scară. La următorul etaj este dormitorul mamei. Ușa este întredeschisă, dar mă mulțumesc să ascult de la distanță. Respirația ei adâncă se aude prin deschizătură. Sper că asta înseamnă că doarme, pentru că nu există nicio șansă să verific.

Mă strecor în jos pe următoarea scară, care duce spre hol. Sar peste treptele care scârțâie cel mai tare. Scara este veche, așa că face zgomot chiar dacă încerc să fiu cât mai calm. Îmi fac semn singur să păstrez liniștea. Dar nu aud niciun sunet de la etajul de sus. Nimic care să sugereze că mama s-a trezit.

Deschid ușa de la intrare cât de atent pot. Pietrișul este argintiu în lumina lunii și scrâșnește sub picioarele mele. Inspir adânc aerul rece.

Afară.

Liber.

Florence nu mai are nicio idee despre ce se întâmplă. Până acum, era cât de cât la curent. Înțelege că Urban a rugat-o să-l protejeze pe David de Societate, chiar dacă nu i-a spus-o direct. Urban era clar speriat de cum ar reacționa ceilalți din Societate dacă secretele lor ar ieși la suprafață. Avea dreptate să fie speriat, ținând cont că cineva chiar a angajat doi ucigași care să reducă oameni la tăcere.

Până aici, știa.

Era pregătită și pentru posibilitatea ca David să descopere că, într-un fel, a fost exploatat când era mic. A fost nevoită să se gândească la posibilitatea unui abuz. Dar acum apare brusc un frate mort, ascuns? Și se pare că lucrurile nu se opresc aici.

Profesia ei presupune să fie bine pregătită. Și în acest moment nu știe nimic. Asta nu e bine. Este, de fapt, extrem de rău.

David stă complet nemișcat lângă piatra funerară, cu privirea fixată într-un punct îndepărtat. Buzele i se mișcă, dar nu iese niciun sunet, de parcă ar vorbi cu cineva care nu este acolo. Arată ca un somnambul. Florence presupune că este adânc pierdut într-o amintire veche. Psihologul își mângâie barba albă și pare nefericit. Dar chiar și atunci ochii îi strălucesc. Florence înțelege de ce David îl place atât de mult. Apoi, Johan își bagă mâinile în buzunare și se apropie de David.

— Te simți mai bine acum, când începi să-ți amintești? întreabă el blând.

David clipește puternic, ca și cum Johan l-ar fi trezit dintr-un vis. Johan scoate o mână din buzunar și o trece peste piatra aspră. David îl privește și doar clatină din cap ca răspuns.

— Acum înțelegi de ce ți-am ascuns asta atâția ani? întreabă Johan. Nu e ceva care să te facă mai fericit.

— Poate că nu e vorba despre a fi fericit, spune David. Poate că e vorba despre faptul că trebuie să știu cine sunt.

— Trebuie, zici? spune Johan. Este un cuvânt puternic. Și deja știi cine ești. Nu ai nevoie să cunoști tot ce s-a întâmplat pentru a ști că ești David Lund. Ai 35 de ani, locuiești în Vallentuna, te antrenezi la Fitness24Seven, îți place să înțelegi codul, faci puzzle-uri care nu trebuie terminate și te temi să legi relații prea

strânse cu ceilalți, cu excepția unui buldog francez care, probabil, este cel mai bun prieten al tău. Nu e de ajuns?

— Dar *de ce* sunt eu toate acestea? întreabă David.

— Te-ai uitat în spatele ușii de la etajul doi?

David se încruntă. Florence observă că Ellen s-a oprit din mișcare, ca și cum Johan ar fi spus ceva foarte important.

— Am fost în living, răspunde David. Și am găsit vechea mea cameră. Vechea *noastră* cameră, se corectează, aruncând o privire spre piatra funerară.

Florence nu-și poate imagina ce simte el. Îi pune mâna pe spate, iar el inspiră adânc, ca și cum atingerea ei i-ar fi dat putere să continue.

— Unele amintiri mi-au revenit. Dar nu toate. Încă nu reușesc să le fac să se potrivească. Dar cred că este doar o chestiune de timp acum, când știu că fratele meu era cu mine. Amintirile nu sunt la fel de confuze dacă eram doi.

Johan privește spre casă. Un zâmbet ușor îi joacă în colțul gurii, de parcă își amintește ceva frumos din anii petrecuți acolo împreună cu Ellen și cu David. Dar existența pe care Johan pare să o fi apreciat trebuie să fi fost absolut oribilă pentru David. Ambii David. Johan își așază mai bine ochelarii și bagă din nou mâna în buzunar.

— Le-am promis celorlalți să-l protejez pe David de adevăr, spune el. Și, făcând asta, i-am protejat și pe ei. Dar problema asta îl depășește pe David. Așa a fost mereu. Eram tineri, înțelegeți. Naivi. Nu-mi păsa deloc de ceilalți, nu am fost niciodată parte din acea Societate. Experimentul meu și al lui Ellen l-am făcut în numele științei. Frații David Lund urmau să mă facă faimos.

Un sentiment de neliniște începe să-i crească în piept lui Florence.

— Dacă totul era atât de secret, de ce ne spui acum? întreabă ea. Și ce fel de experiment?

— O să înțelegi imediat, răspunde Johan calm. Oricum, totul va ieși la iveală dacă David continuă să-și amintească. La fel de bine puteți afla și acum.

— Despre ce vorbești? întreabă David și face câțiva pași înapoi.

Privirea lui David se mută de la Johan la Ellen, iar respirația îi devine sacadată. Florence își dă seama că există o limită pentru cât poate suporta David să audă. Pune mâna cealaltă pe brațul lui și îl strânge. Asta pare să-l ajute, simte cum devine mai calm. Măcar puțin mai calm.

— Am fost mereu interesat de cum se formează personalitățile, continuă Johan. Noi, oamenii, suntem definiți de acțiunile noastre, dar acestea se bazează pe opiniile și valorile noastre, care provin de undeva. Se spune că această combinație ne face unici, dar când eram mai tânăr mă întrebam cât de unici suntem cu adevărat.

David începe să pălească. Începe să înțeleagă direcția în care merge povestea lui Johan. Pare că nu poate suporta mai mult. Ar fi fost mai bine ca Johan și Ellen să plece. Dar Johan nu a terminat.

— Când s-a născut David, am avut o oportunitate fantastică de a testa asta în practică. Am putut face un experiment științific în lumea reală, departe de limitările unui laborator, pentru a descoperi dacă personalitățile noastre sunt cu adevărat unice.

Se întoarce spre David. Își mângâie barba cu o mână, ținând-o pe cealaltă în buzunar.

— Când am aflat că Ellen e însărcinată cu mai mult de un copil, am decis să-i creștem pe băieți ca și cum ar fi fost aceeași persoană. Ca și cum ar fi existat un singur David. V-ați născut în același timp, ați primit același nume și nu am făcut nicio diferență între voi.

David arată la fel de șocat pe cât se simte Florence. Ea credea că Ellen e psihopata, dar ceea ce povestește Johan este monstruos. Ceva ce doar un nebun ar putea concepe. Totuși, Johan vorbește ca și cum ar descrie un simplu raport științific interesant.

— Experimentul nostru a urmărit să vedem dacă putem să vă oferim una și aceeași identitate, până la punctul în care voi chiar să credeți că sunteți aceeași persoană. Nimeni nu mai făcuse asta înainte.

David o apucă pe Florence de mâna cu care îl ținea de braț.

— Îmi amintesc... Îmi amintesc că m-am văzut pe mine însumi, în hainele mele. Dar din afară. Trebuie să fi fost fratele

meu, nu-i așa? Îmi amintesc că împărțeam totul. Și voi ne vorbeați ca și cum am fi fost unul și același copil... Cum ați putut face asta? Cum e măcar posibil?

— Disciplină și planificare, răspunde Johan. Și tu nu știai altceva. Nimeni nu ți-a spus că nu era așa. Membrii Societății au ajutat și ei, când interpretai în fața lor.

David o strânge de mână pe Florence și mai tare. Ea îi slăbește ușor strânsoarea ca să nu o învinețească, apoi îi ia mâna într-a ei.

— Obișnuiau să spună: „Ce mare te-ai făcut!“ Așa spuneau. Ce mare *te*-ai făcut. Dar nu se refereau doar la mine.

Florence se întoarce către Ellen.

— Nu puteți vorbi serios, spune ea.

— Nu știi ce alternativă aveam, ripostează Ellen, care tăcuse până în acest moment. Și uiți cât de tineri eram. Nu aveam mai mult de 20 de ani când am rămas însărcinată. Credeam că știm totul despre lume.

Florence simte cum furia începe să înlocuiască șocul inițial. Cum pot acești oameni să discute despre viața lui David ca și cum ar fi fost vreun proiect interesant? Cum *îndrăznesc*? Deschide gura să vorbească, dar Johan o oprește.

— Înainte să devii prea indignată în numele lui David, vreau să subliniez că nu a fost ca și cum asta l-ar fi afectat pe David. Pe niciunul dintre ei nu l-a afectat. Au avut o relație minunată unul cu celălalt, cât au crezut că sunt aceeași persoană.

— Nu l-a afectat? repetă David. Cum poți spune una ca asta? Fratele meu s-a sinucis. E greu de imaginat cum poți fi mai afectat de-atât.

Johan parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— Nu a fost din cauza experimentului, spune acesta. Nu a fost vina mea. Dacă alții nu s-ar fi băgat... Comunicarea dintre voi era la un nivel aproape intuitiv. Era incredibil de observat. Cel puțin, la început. Dar, în cele din urmă, a devenit evident că există și o componentă biologică a identității noastre pe care nu am putut să o controlez. După câțiva ani, diferențele dintre voi au început să devină evidente, în ciuda tuturor eforturilor mele. În acel moment, experimentul era încheiat. Planul era să scriu o carte. *Proiectul David Lund* urma să mă facă celebru la nivel mondial.

Aveam să devin unul dintre cei mai importanți și mai tineri pionieri ai psihologiei. Dar apoi... mda. Apoi fratele tău a murit.

Proiectul David Lund. Florence îi aruncă o privire lui David. Nu poate face altceva decât să împartă cu el povara de a auzi aceste lucruri îngrozitoare.

— Celebru la nivel mondial? întreabă ea. Ar trebui mai degrabă să ajungi la închisoare. Nu poate fi legal ceea ce ați făcut. Dar nu înțeleg, dacă oricum intenționai să scrii o carte și să povestești totul, de ce este atât de important ca David să nu-și amintească? Și de ce s-a sinucis fratele lui? Ai spus că alții s-au băgat?

Privirea lui Johan se întunecă, nu mai pare un bătrânel amabil, ci mai degrabă cineva cu care nu ai vrea să fii singur într-o cameră.

— Idioții ăia, spune el printre dinți. A fost numai vina lor. La început, David era un mod de a-i face să continue să vină la fermă, arătându-le progresul vostru. În timp ce așteptau ca mama lui... Oricum. Nu contează. Totul a mers bine la început. Și eram de acord cu asta, în condiții controlate. Le-a plăcut *Proiectul David Lund*. Era și un mod pentru mine să verific cum evolua proiectul. Faptul că Societatea se ocupa cu afaceri dubioase nu mă interesa. Oricum, oamenii aceia de afaceri nu aveau să fie incluși în cartea mea. Nici măcar nu cred că știau de planurile pentru aceasta. Dar apoi...

Johan se oprește și o privește pe Ellen, care aprobă din cap. Se pare că a venit timpul să dea toate cărțile pe față.

— Unul dintre bărbații din Societate a dezvoltat un interes personal... pentru fratele lui David, spune ea.

Vocea ei abia se aude, dar semnificația cuvintelor răsună atât de puternic în urechile lui Florence, încât vrea să și le acopere.

— Probabil că de aceea... continuă Ellen, dar nu termină fraza.

Nici nu mai era nevoie. Florence înțelege foarte bine. Se uită la piatra funerară și simte cum lacrimile îi umplu ochii. Vântul începe să bată mai tare, iar freamătul frunzelor sună ca aplauzele unui public îndepărtat. Își șterge ochii cu dosul palmei. Există o problemă cu secretele. Mai ales atunci când sunt dezvăluite. Johan și Ellen au spus deja prea multe. Nu ar fi făcut-o niciodată dacă ar fi considerat că riscă să fie deconspirați. Orice ar face

Florence și David de acum înainte, trebuie să fie extrem de precauți. David își umezește buzele de câteva ori înainte de a începe să vorbească din nou. De data aceasta, vocea lui este aproape o șoaptă.

— L-a abuzat pe fratele meu? întreabă el. Și tu, mamă... l-ai lăsat să o facă?

— Crezi că nu știam că e greșit? răspunde Ellen, întorcându-și privirea. Mi-era frică de el. De ce putea să-mi facă. De ce *obișnuia* să-mi facă când eram singuri.

— Așa că i l-ai dat pe fratele meu... unui monstru? Pentru că ți-era frică? Dar nu însemna nimic pentru tine?

Vocea lui David devine din ce în ce mai puternică, iar ultimele cuvinte le strigă cu toată forța.

— Mamă, nu înțelegi că tu ești cea care l-a omorât?

Ellen nu-i răspunde fiului ei. Continuă să privească spre apă, ascunsă în spatele ochelarilor de soare. De parcă ea ar fi cea care suferă. Florence îl cuprinde din nou în brațe pe David. El tremură din tot corpul.

— De când Societatea s-a destrămat, au cumpărat tăcerea lui Ellen și a mea, explică Johan, întorcându-se către David. Pentru că îi îngrozea ideea de a fi asociați cu ceea ce s-a întâmplat aici. Și-au construit poziții prea bune pentru a-și asuma vreun risc. Și mi-au dat sarcina să mă asigur că nu-ți amintești nimic din acei ani. Nici prezența Societății la fermă, nici pe fratele tău, nici... alte lucruri care s-au întâmplat. Și nu am putut niciodată să-mi public cartea despre experiment.

Johan oftează adânc înainte de a continua.

— Nu-mi pasă absolut deloc de Societate. Deconspirați-i dacă vreți. Dar, David, Ellen nu merită asta. Nu înțelegi ce i se va întâmpla dacă totul iese la iveală? Dacă oamenii vor afla ce s-a întâmplat aici, la fermă? Cu fratele tău? Reputația mamei tale va fi distrusă. Va fi complet anihilată. Nu pot permite asta. Ți-am spus tot timpul că nimic bun nu poate rezulta din faptul că îți recapeți amintirile. Acum, când ți-am povestit, sper că înțelegi de ce. Tu, David, ai devenit cea mai mare amenințare pentru Ellen a mea. Și, din acest motiv, nu am altă opțiune.

Cel mai vechi prieten al lui David, omul despre care Florence știe că a fost ca un tată pentru el din câte își poate aminti, cel care a fost singurul sprijin și refugiu sigur pe care David a putut întotdeauna să se bazeze, scoate mâna din buzunar. Ține un pistol negru, mic, pe care îl duce la fruntea lui David.

ATUNCI

Mă furișez cu grijă pe pietrișul din fața casei. Mi-era teamă că va scrâșni prea tare sub picioarele mele, dar dacă merg pe vârfuri și pun piciorul jos încet, aproape că nu se aude deloc. În cele din urmă, reușesc să ocolesc casa și să respir ușurat. Peluza întinsă din spate mă ajută să mă deplasez fără zgomot. Luna este mare și luminează lumea cu o strălucire argintie. Dar în spatele casei, peluza este acoperită de întuneric, umbrită de casă.

Trebuie să fiu atent. Terasa nou construită este puțin mai departe, în întuneric, și nu vreau să mă lovesc de ceva. Mă opresc și las ochii să se deprindă cu bezna până când nu mai este complet întuneric. Puținul pe care îl văd este tot ce am nevoie pentru a putea merge în direcția corectă. Peluza coboară în semiîntuneric. Și știu că lacul începe acolo unde se termină iarba.

Acolo unde este un ponton.

Acolo unde așteaptă barca.

Acolo unde așteaptă cel care poate deveni tatăl meu.

Atât de aproape.

Deodată, o lanternă se aprinde sus, pe terasă. Este la doar câțiva metri de mine. Prost cum sunt, mă întorc spre lumină și sunt orbit când mă uit în acea direcție. Cel care ține lanterna îndreaptă lumina direct spre fața mea.

— David?

Nu văd nimic în afară de lumină, dar vocea îi aparține lui Johan.

— Unde te duci? Și de ce ai un rucsac? Stai acolo unde ești! Vin acum.

Nu răspund, ci mă întorc, încă orbit din cauza luminii, și încep să alerg pe iarbă. Se aude un zgomot în surdină când Johan sare de pe terasă și începe să mă urmărească.

— Stai, am zis!

Măresc viteza.

David face instinctiv un pas înapoi, departe de țeava pistolului. Dar cercul negru îndreptat spre el îi acaparează întregul câmp vizual. Gaura din care moartea lui poate veni în orice secundă. Aproape că se împiedică de piatra funerară cu numele fratelui său. Cu numele *lui*. Clipește și lumea începe să se clatine. Timpul stă în loc. Există doar acest moment.

— Johan...? Ce... ce faci?

Simte că îi vine să vomite. Trebuie să fugă de acolo. Trebuie să se trezească din coșmar. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu se întâmplă. Rămâne pe loc, înghețat. Iar momentul continuă să se extindă. Momentul care nu poate exista. Doamne ferește, doar e vorba de *Johan*!

— Nu ai idee cât de rău îmi pare, David, zice prietenul său, apucând pistolul mai bine.

Johan strânge arma ca și cum ar avea nevoie să se asigure că este într-adevăr acolo, în mâinile lui.

— Nu face asta, spune Florence.

Dar vocea ei abia se aude.

— Ești un băiat bun, continuă Johan. Nu ai avut o sarcină ușoară, dar ai reușit totuși să îți faci o viață bună. Știi că ești aproape ca un fiu pentru mine. De fapt, chiar eu te-am moșit.

Pufnește și apoi râde ușor.

— Pe podeaua din bucătărie. Am decis să nască acasă, pentru a evita întrebările autorităților care ar fi putut să își bage nasul. Am citit tot ce am găsit înainte de naștere, dar nu ești niciodată cu adevărat pregătit pentru așa ceva când se întâmplă.

— Mamă? spune David, uitându-se disperat la Ellen. Sunt fiul tău!

Mama lui își dă jos ochelarii de soare și se uită la el. Și îl vede. Își dă seama de asta. Poate pentru prima dată în viața lui, îl vede cu adevărat. Ar trebui să fie extrem de fericit. Dar privirea care o întâlnește pe a lui este mai obosită decât a văzut-o vreodată. Și mai vede încă ceva. Ellen Lund este speriată.

— De când fratele tău s-a spânzurat, am stat numai cu sufletul la gură, spune ea. Am trăit într-o teamă constantă de ceea ce ar putea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. La fiecare aniversare a ta, mă gândesc că amintirile ți-ar putea reveni și

lumea mea s-ar prăbuși. Sigur, am primit bani. Dar și amenințări. M-am săturat. În felul ăsta... În felul ăsta măcar se va termina.

Dar nu pare să creadă în propriile cuvinte. Mai degrabă pare că încearcă să se convingă singură. Se uită când la pistol, când la David.

— Dar ești mama mea.

Este singurul lucru pe care David îl poate spune.

— Te rog, David, trebuie să înțelegi, îi răspunde Ellen, făcând un pas înapoi, de parcă i-ar fi teamă că Johan ar putea să o împuște pe ea în locul lui. Nu am ce face.

— Îmi pare foarte rău, repetă Johan, armând pistolul.

Deodată, se aude scrâșnetul pietrișului când cineva începe să alerge.

— Johan? Ce mama dracului faci?

David se uită spre colțul casei în același timp în care Johan se întoarce. Acolo stă Klaus Nordström. Respiră greu după ce a alergat în jurul casei. Exact ce avea nevoie David. O ia pe Florence de mână și începe să alerge cât poate de repede, îndepărtându-se de Johan și traversând peluza.

— David, stai! strigă Johan în spatele lor.

David mărește viteza. Florence ține pasul cu el. Așteaptă să audă focul de armă. În orice secundă, el sau Florence vor fi împușcați în spate. Dar nu se întâmplă. Nu pare nici că Johan fuge după ei.

David aleargă peste peluză, în direcția lacului.

Are 12 ani, este noapte și aleargă pentru viața lui spre apă și barca de pe apă care îl va salva.

Și cineva aleargă cu el.

Exact ca acum.

ATUNCI

— David, stai!

Alerg. Nu am alergat niciodată atât de repede. Johan strigă iar și iar, în urma mea. Se pare că și el aleargă.

Peluza se întinde la nesfârșit în întuneric. Niciodată nu a fost atât de mare. Saliva din gura mea are gust de fier, iar rucsacul îmi sare incomod în spate. Dar trebuie să traversez peluza. Trebuie să ajung la barca de la ponton.

El trebuie să fie acolo.

Mă uit înapoi și văd casa din care fug. Se ridică deasupra mea în întuneric. Parcă încearcă să mă doboare, să mă prindă în ghearele sale și să mă înghită de viu. O lumină se aprinde la o fereastră de la mezanin. Fereastra mamei. Este trează. Și în lumina ferestrei îl văd pe Johan. Este la doar câțiva metri în spatele meu.

Îl văd și pe celălalt frate al meu. Pe cel care nu a îndrăznit să creadă că vom primi ajutor, că vom reuși cu adevărat să scăpăm. Nici măcar când i-am arătat rucsacul pe care prietenul mamei ni l-a lăsat când el se juca în pădure, nu a îndrăznit să spere.

Dar acum fuge pentru viața lui. La fel ca mine. Dar, spre deosebire de mine, începe să încetinească. Distanța dintre noi crește, iar distanța dintre el și Johan se micșorează.

Johan îmi ajunge fratele din urmă și se repede spre el din lateral. Fratele meu nu și-a dat seama că Johan este atât de aproape și nici măcar nu are timp să țipe. David scoate un oftat puternic când plămânii i se golesc de aer din cauza impactului. Mă opresc brusc. Cade la câțiva metri în spatele meu, dar încă avea viteză, deci căderea a fost aproape ca o rostogolire. Capul i se izbește de o denivelare de pe sol.

Este o piatră. Sunetul de zdrobit al craniului său lovind piatra și se aude până la mine. Apoi rămâne nemișcat.

Mult prea nemișcat.

— David, stai! strigă Johan, văzându-i pe David și Florence dispărând peste peluză.

Nu merge deloc conform planului. Chiar nu voia să-l împuște pe David, toată viața și-a dedicat-o protejării lui.

Dar mai ales protejării lui Ellen.

Și acum nu are de ales. David i-a răpit asta. Problema este că nu poate trage când David se mișcă. Nu este un țintaș atât de bun. Johan trebuie să-l prindă mai întâi. Florence Tapper va fi o problemă pentru mai târziu. Din fericire, David nu poate merge prea departe. Peluza se termină la marginea lacului și de data aceasta nu-l așteaptă nicio barcă. Johan se pregătește să o ia la fugă după el, când Klaus îl prinde de braț și îl oprește.

— Ce crezi că faci? îl întreabă Klaus, arătând cu capul spre pistol.

— Dă-mi drumul imediat, spune Johan brusc. Tu de ce ești aici? Eu trebuie să...

— Urban m-a contactat, îl întrerupe Klaus. A aflat că David vine la fermă. Am presupus că vei fi și tu aici, fiindcă n-am reușit să dăm de tine. Știi că am avut un acord ca David să nu pățească nimic. Nu s-a schimbat. Lasă arma!

Johan încearcă să-și elibereze brațul, dar Klaus îl ține foarte strâns. Ellen se îndepărtează de ei. Bine. Așa e în siguranță.

— Este puțin prea târziu pentru un asemenea sentimentalism, zice Johan printre dinți. Dă-mi drumul! Dacă nu pentru binele tău, pentru binele lui Ellen!

Cât timp ceilalți au fost dispuși să o plătească, nu a avut nimic împotrivă să-i ajute. Dar nu ar fi trebuit să o amenințe. Ellen este mai importantă decât oricare dintre ei.

Klaus încă îl ține bine. Pentru un șef de poliție, nu înțelege nimic.

— Johan, uită-te la mine, spune Klaus calm. Și eu m-am gândit la asta. Că totul ar fi mai simplu fără David.

Johan oftează. Știe ce urmează.

— Dar oricât aș gândi eu așa, continuă Klaus nesigur, există un motiv mai important pentru a continua să-l protejăm.

Johan rămâne tăcut. Așteaptă să spună Klaus ce are de spus.

— Ar putea să fie fiul meu, szicee Klaus în cele din urmă.

Și iat-o! Alegerea rațională pentru Societate ar fi fost să scape de David cu mult timp în urmă. Dar și-au lăsat sentimentele să le stea în cale.

— Fiul tău, spune Johan. Sau fiul lui Urban. Sau al oricui altcuiva din Societate. Toți sunteți tații lui David. Toți purtați responsabilitatea pentru el. O responsabilitate pe care niciunul nu a vrut să și-o asume cât timp a trăit. Și acum e timpul să alegeți. Este prea târziu pentru regrete.

— Dar dacă este fiul tău? întreabă Klaus, slăbindu-și strânsoarea asupra brațului lui Johan. Mai este la fel de simplu atunci?

Johan râde cu tristețe. David, fiul lui. Asta arată cât de puțin a înțeles Klaus. Chiar și după atâția ani, crede că Johan este unul dintre ei. Johan se uită la polițist cu dezgust.

— Este singurul lucru de care sunt sigur că nu este, spune el. Relația mea cu Ellen nu a fost niciodată așa. David aparține Societății, cel puțin din punct de vedere biologic. Dar eu am fost cel care i-a stat alături în timpul copilăriei, fiindcă voi nu ați avut chef. Mi-ați dat responsabilitatea completă și acum mi-o asum.

Klaus apucă pistolul și începe să-l răsucească pentru a-l lua din mâinile lui Johan.

— Nu ai niciun mandat să iei o astfel de decizie de unul singur. Noi, ceilalți, am decis că...

În timp ce Klaus răsucește pistolul, Johan reușește să pună degetul pe trăgaci și să apese. Ellen țipă și își acoperă urechile cu mâinile. Johan nu vrea ca ea să fie speriată, vrea să o ia în brațe și să-i spună că totul este în regulă, dar nu are timp pentru asta. Klaus dă drumul imediat pistolului și se prinde de mână. Sângerează abundent. Fața i se schimonosește. Cămașa albastru-deschis se colorează rapid în roșu din cauza sângelui. Glonțul i-a retezat degetul mic. Degetul este în iarbă, puțin mai încolo. Johan strâmbă din nas. I se pare că arată ca un vierme gras. Cu excepția faptului că viermele sângerează la un capăt.

— Idiotul dracului! strigă Klaus, aplecându-se peste mână de durere.

— Ai fost întotdeauna un laș, spune Johan calm.

Ține cu grijă și trage alte două focuri în șeful poliției. Klaus amuțește, dar mai rămâne aplecat câteva secunde. Apoi cade cu

fața în iarbă. Johan ridică o sprânceană. Asta a fost tot? Nu este mai dificil de-atât? Nu a mai ucis pe nimeni până acum și așteaptă șocul. Dar nu vine. Poate pentru că a avut dreptate. Sau poate că are o astfel de personalitate, fără să știe? Personalitatea cuiva care poate ucide când este necesar? Zâmbește ușor. Ar fi fost bine să fi știut asta mai devreme.

— Ce ai făcut? întreabă Ellen cu voce joasă.

Stă cu spatele și brațele lipite de peretele casei. De parcă ar încerca să se strecoare prin el și să intre în casă. Toată mândria pe care Johan o simțise recent dispare imediat. Îl doare inima să o vadă așa.

— Trebuie să înțelegi, spune el, întinzând mâna spre ea. L-am urât mereu pentru ceea ce el și ceilalți ți-au făcut. Merita asta. Toți merită asta. Nu trebuie să te temi.

Ellen nu îl ia de mână. Dacă ar face-o, ar ști că a înțeles, că l-a iertat. Dar ea se lipește mai tare de perete și scutură din cap viguros.

— O să primești închisoare pe viață pentru asta, zice ea încet. Nu asta am vrut. Am crezut că totul va fi mai bine dacă noi doar... dar nu merită. Nimic nu merită asta.

Închisoare pe viață? Ridică privirea și râde către cer. Ellen îl privește fix, dar adevărul este că senzația se dovedește incredibil de plăcută. Își dă frâu liber râsului și îl lasă să fie puternic și zgomotos, cu toată ușurarea pe care o simte pentru că, în sfârșit, s-a terminat.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru ce pedeapsă voi primi, spune el zâmbind.

Îi este greu să zâmbească, dar nu vrea ca ea să știe. Nu a arătat nimănui cât de tare îl doare. A avut dureri dinainte de a fi diagnosticat cu cancer și acestea s-au înrăutățit în fiecare lună. Uneori abia putea ajunge la cabinet. E destul ca ei să știe că nu se simte bine. Nu vrea să-l țină minte cineva drept un om slab.

— Mai mult ca sigur ai uitat că sunt bolnav, continuă el. Cancerul mă va lua înainte să ajungem în fața instanței. Așa că lasă-mă să închei asta pentru tine.

— Lasă-l pe David în pace. Nu asta vreau.

— Dar fără David am putea fi din nou doar noi doi? Atât cât mai avem. Doar noi doi. Așa cum a fost de la începutul începuturilor. Îți amintești când eram la școală? Doar pentru tine aveam ochi, încă de pe atunci. Eram fericiți, nu-i așa?

Face un pas către ea, dar Ellen se retrage. Să o vadă făcând asta este cel mai dureros lucru pe care l-a trăit vreodată. Apoi Ellen își acoperă gura cu mâinile și se uită la ceva din spatele lui.

Tocmai când se pregătește să se întoarcă pentru a vedea despre ce este vorba, simte o durere intensă în spate și în coaste, ca și cum cineva i-ar fi pus foc în piept. Se uită în jos și se încruntă. Un vârf de cuțit îi iese din plexul solar. Arată de parcă ar fi venit din interiorul corpului.

— Ellen...? spune el, în timp ce ea începe să țipe.

Îl ia amețeala și face un pas înainte pentru a-și menține echilibrul. Întinde mâna să se agațe de Ellen, dar ea se retrage din nou. Frica i se citește în ochi. Nu vrea să o vadă astfel.

Doamne, ce tare doare! Ca și cum intestinele i-ar fi umplute cu acid. Sângele începe să curgă pe lângă vârful cuțitului. Îi picură pe pantofi.

Nu ar fi trebuit să-și ia pantofii albi astăzi.

ATUNCI

Trebuie să ajung la barcă.

Dar nu-l pot lăsa pe David. Încă zace nemișcat pe gazon. Sunetul din clipa în care capul lui a lovit piatra îmi răsună în minte. Johan a căzut și el, dar se ridică rapid și se sprijină în patru labe. Apoi mă vede și mă privește direct în ochi.

— David, stai și tu! țipă el la mine.

Nu mă pot opri. Bineînțeles că nu pot. Cu senzația că mă rup în două bucăți, mă întorc și încep să alerg din nou. Zbier în noapte din cauza faptului că trebuie să-mi las fratele nemișcat în iarbă. Chiar și după ce fratele nostru a murit și am înțeles că nu suntem una și aceeași persoană, încă îl simt ca o parte din mine. Să-l las astfel este ca și cum m-aș lăsa pe mine însumi. Mai rău decât atât. Dar unul dintre noi trei este deja mort. Trebuie să supraviețuiesc. *Unul* dintre noi, din mine, trebuie să o facă. Așa că îl sacrific. Și mă sacrific pe mine însumi.

Și mă urăsc pentru asta.

Lacrimi îmi curg pe obraji în timp ce alerg. Noaptea este neagră și argintie și nu are de gând să mă ajute. Sunt singur acum. Lumea nu este așa cum spuneau cărțile că ar trebui să fie. Dar printre lacrimi văd reflexii care se mișcă puțin mai încolo. Apă. Am ajuns la lac.

În lumina rece, văd conturul unei bărci.

David ajunge la apă și la ponton, pontonul unde barca îl aștepta pe el și pe fratele său. Dar de data aceasta, pontonul este gol. David cotește și merge repede pe marginea peluzei, departe de ponton, până la lizieră. Florence îl urmează. Când sunt la adăpostul copacilor, se oprește. David se ghemuiește în spatele unui trunchi căzut și îi face semn lui Florence să procedeze la fel. Amândoi trag adânc aer în piept după marșul rapid.

— Se pare că nu ne urmărește, spune Florence cu răsuflarea întretăiată.

David este prea epuizat ca să vorbească, doar dă din cap.

— Eram trei, gâfâie el.

— Trei ce?

— Trei frați. Nu doi. Îmi amintesc acum. Eu și fratele meu am fugit pe același drum pe care am alergat noi acum, ne îndreptam către...

Un foc de armă răsună brusc printre copaci, iar David și Florence se aruncă la pământ, peste frunze. Aud un urlet venind dinspre casă, iar David ridică prudent capul să se uite. Printre trunchiurile copacilor, îi vede pe Klaus Nordström și Johan. Sunt încă lângă piatra funerară. Ellen este chiar lângă ei. Dar șeful poliției stă aplecat, de parcă ar avea dureri. Johan ține și trage două focuri direct în Klaus, care se prăbușește. David aude un sunet înăbușit scos de Florence, care și-a acoperit gura cu mâna.

— Îmi pare rău, dar părinții tăi sunt complet nebuni, șoptește ea printre degete.

— Johan nu este tatăl meu.

Gândul că odată sperase asta îl face să strâmbe din nas. Încearcă să facă zgomot cât mai puțin posibil pentru ca Johan să nu-i audă, dar frunzele foșnesc sub el când se întoarce către Florence.

— Trebuie să plecăm de aici.

— De acord, spune ea și dă din cap spre casă. Dar cred că ar trebui să mai așteptăm puțin. Ferma tocmai are noi vizitatori.

David se uită din nou printre copaci. Răpitorul lui Liv se apropie de colțul casei. Dar nu mai este blond. Este chel. La început pare că Sandro are mâinile albe, până când David

observă că poartă mănuși chirurgicale și ține în mână cel mai mare cuțit pe care David l-a văzut vreodată.

Sandro se grăbește. Se apropie de Johan și îl prinde de umăr. Înainte ca Johan să poată reacționa, Sandro îi înfige lama direct în spate. Johan scoate un țipăt puternic, dar scurt, care sună deopotrivă surprins și îndurerat, când pieptul îi este împins înainte de cuțit. Dar Sandro îl ține de umăr și continuă să împingă lama până când aceasta îi străpunge corpul. Johan începe să dea din mâini. Sandro lasă cuțitul, face un pas în lateral și o prinde pe Ellen. David nu are nevoie să vadă mai mult. Se aruncă din nou printre frunze, în timp ce Ellen țipă ceva la Sandro.

— OK, așteptăm aici, spune David.

Florence duce un deget la buze și arată din cap spre casă.

— Ascultă, șoptește ea.

Are dreptate. Vocea lui Sandro călătorește cu vântul până la David și la Florence, care stau la marginea pădurii.

— Ellen Lund, nu? întreabă Sandro. Intenționez să îți dau drumul acum. Dar te rog cu insistență să nu fugi. Sunt mai rapid decât tine și, în plus, sunt foarte priceput la aruncatul cuțitelor. Am mai multe, în caz că te întrebi.

Ellen scoate un sunet înfundat, ca un animal încolțit.

— Cine... cine ești? se bâlbâie ea. De ce l-ai... Johan... Cine...

— Nu aș atinge cuțitul dacă aș fi în locul tău, o întrerupe Sandro, evident adresându-i-se lui Johan. Lama ți-a tăiat mai multe artere. Singurul lucru care te împiedică să sângerezi instantaneu este faptul că lama stă în calea sângelui. De asemenea, ți-a perforat ficatul, chiar în spatele coastelor, iar bila ți se răspândește acum ca un venin în corp. Cât nu te miști sau nu scoți cuțitul, mai trăiești puțin.

Se aude un bolborosit slab. Probabil este Johan.

— De ce? continuă Sandro. N-ar trebui să mă întrebi asta pe mine, sunt doar arma altcuiva... Hmm. Din câte văd, Klaus Nordström este mort. Asta a fost... neașteptat. Nu aș vrea să fiu în pielea voastră când asta va apărea în presă. Dar o slujbă este totuși o slujbă.

— Cine ești? repetă Ellen, de data aceasta mai calmă. Și nu îndrăzni să mă atingi din nou.

Sandro o privește pe mama lui David fără să răspundă. David nu îndrăznește să respire.

— Cine sunt eu nu contează, spune Sandro. Dar dacă te voi atinge din nou sau nu depinde de următoarea mea întrebare. Știe vreunul dintre voi doi unde este David Lund?

— Știe vreunul dintre voi doi unde este David Lund?

Vocea este greu de distins în vuietul din urechile lui Johan, dar crede că bărbatul e cel care vorbește. Nu pare să fie Ellen. Toate sunetele se aud ca și cum Johan ar fi sub apă. Vederea îi dispare și îi apare, uneori totul devine negru, dar din când în când întunericul se destramă și zărește o imagine. Ca un stroboscop lent. Bărbatul care l-a înjunghiat se îndreaptă din nou spre Ellen. Ea îl privește pe Johan cu ceva ce pare aproape panică.

Apoi ea se salvează pe sine în felul în care a făcut-o întotdeauna, de când o cunoaște. Expresia ei facială se schimbă pe măsură ce își pune o mască invizibilă, iar iubita lui începe să joace rolul pe care l-a jucat întreaga viață, un rol perfecționat sub ochiul vigilent al mamei sale. Ellen se întoarce spre bărbat. Frica din ochii ei este mascată de o expresie de indiferență și reușește, oricât de incredibil ar părea, să dea din umeri. Nonșalanța gestului o face și mai frumoasă. Încă, după toți acești ani, rămâne cea mai frumoasă persoană pe care a văzut-o vreodată. Știe că este o expresie uzată, dar frumusețea ei este cu adevărat eternă. Spre deosebire de el. Simte cum viața se scurge din el, pe picioare și pe iarbă.

— Știu că e aici, spune bărbatul cu vocea sa subacvatică. Este în casă?

Johan vrea să arate cu degetul spre lac, acolo unde a fugit David, dar nu mai știe în ce direcție se află. Sau cum să-și miște brațele. Fiecare mișcare doare prea tare. Renunță.

— Nu... nu mai este aici, răspunde Ellen. Ce vrei de la el?

— Eu nu vreau nimic. Dar cel care m-a angajat are un... mesaj de transmis. Interesant că spui că nu mai e aici, având în vedere că mașina lui este încă la poartă.

— I-am împrumutat mașina mea când a plecat acasă, spune Ellen, încrucișându-și brațele la piept cu o indiferență aparent perfectă. Avea... avea o problemă cu a lui. Oricum, urma să mă ducă Johan înapoi, așa că nu aveam nevoie de mașina mea. O să vină un mecanic mai târziu să se uite la mașina lui David. Poți... poți să aștepți și tu.

Johan începe să se îngrijoreze. După tot ce a făcut pentru a o apăra pe Ellen, ea tot alege să-l protejeze pe David în loc de ea

însăși. Totuși, nu poate să nu zâmbească, chiar dacă doar în sinea lui. Ellen l-a surprins pentru ultima oară, ca un cadou de adio. I-a arătat ceea ce el a știut tot timpul. Că de fapt poate simți ceva. Și dacă poate simți așa pentru David, poate simte ceva și pentru Johan. Da. Are convingerea că așa este.

— Nu pari foarte îngrijorată, spune cheliosul. Johan sângerează de moarte chiar în fața ta și nu știi ce am de gând să fac cu tine. Alți oameni ar fi intrat în panică până acum. S-ar ruga și ar implora sau s-ar fi pișat pe ei. Uneori, ambele. Și toți imploră milă. Dar tu nu?

Ellen dă din umeri din nou.

— Eu nu sunt ca alți oameni. Ești o persoană groaznică. Iar ceea ce ai făcut este abominabil. Dar cred că, dacă ai fi vrut să mă omori și pe mine, ai fi făcut-o deja. În plus, ai spus că nu are niciun rost să fug.

Bărbatul pare să se gândească. Apoi îi face semn din cap lui Ellen și îl ocolește pe Johan. Johan simte, prin ceață, cum bărbatul apucă mânerul cuțitului din spate. Se pregătește. Durerea este la fel de oribilă când lama este trasă afară ca atunci când a fost înfiptă. Aude cum Ellen inspiră adânc. Dar este ceva scurt și controlat. Bărbatul necunoscut probabil nici nu observă. Johan privește fascinat cum gaura din pieptul său se umple rapid cu sânge. Câmpul său vizual începe să se micșoreze din nou.

— Ai dreptate, îi spune bărbatul lui Ellen, în timp ce se îndreaptă către corpul lui Klaus, ținând cuțitul plin de sânge. Nu sunt aici pentru tine. Și cred că o să ai suficiente probleme când o să explici tot ce s-a întâmplat aici.

Bărbatul ridică mâna lui Klaus și îi închide degetele în jurul mânerului cuțitului. Apoi îl aruncă pe iarbă, între Klaus și Johan. Pare să examineze scena, după care aprobă din cap și își scoate mănușile albe din plastic.

— Încântat să te cunosc, îi spune lui Ellen și pleacă.

Și Johan înțelege acum. Știe în sfârșit cine este în pictura lui Caravaggio. Întotdeauna s-a văzut ca tânărul heruvim, mesagerul lui Dumnezeu, care trebuia să-l împiedice pe Avraam să facă un lucru ireversibil și oribil. Dar nu a avut dreptate. El este mielul. Cel sacrificat pentru ca fiul să poată trăi.

Johan nici măcar nu încearcă să-și acopere gaura plină de sânge când partea superioară a corpului i se înclină. Cade cu capul de piatra funerară și își zgârie obrazul de literele gravate. Apoi rămâne întins cu piatra deasupra capului.

David Lund, citește el pe dos.

Ultimul lucru pe care îl vede înainte ca ochii să i se întunece complet este fața lui Ellen când se apleacă deasupra lui, cu fruntea încrețită. Compasiune, în sfârșit. A așteptat să vadă asta pe chipul ei încă de când erau copii. Un sentiment de pace îl cuprinde.

David așteaptă până e sigur că ucigașul lui Johan nu se va întoarce. Apoi se ridică, iese din pădure și pornește înapoi, urcând dealul spre casă. Florence este chiar în spatele lui. Privește spre piatra funerară de lângă terasă. Nici Ellen nu mai este acolo. Dar Klaus și Johan zac pe iarba de lângă piatră. David nu are de gând să se apropie prea mult. Oricum, nu poate face nimic pentru a-i ajuta. Se oprește la o oarecare distanță și privește corpul lipsit de viață al lui Johan, nesigur de ceea ce ar trebui să simtă. Îl iubea ca pe un tată. I-a încredințat toate secretele sale. Johan a fost mereu acolo pentru el. Singura persoană pe care David o cunoștea din perioada de dinainte să se mute la Stockholm.

Dar Johan l-a trădat mai mult decât ar trebui să fie posibil. Johan l-a sedat și i-a furat copilăria. Mai rău, Johan a încercat să-i șteargă identitatea de sine. David știe că ar trebui să-l urască pentru asta.

În același timp, nu poate înceta să-l iubească pe cel mai vechi prieten al său. Asta îl sfâșie. Dar poate că este în regulă să simtă două lucruri simultan. Poate că va trebui să facă asta întotdeauna. Răul nu trebuie să șteargă ceea ce a fost bun.

— Ce facem acum? întreabă Florence.

David se trezește din gândurile sale și clipește iute de câteva ori.

— Bună întrebare.

S-a străduit mult în ultimele zile să-și amintească. Dar acum chiar ar plăti din greu pentru a uita, pentru a scăpa de imaginile de coșmar ale celor întâmplate. Amintirea lui Klaus și a lui Johan, morți pe gazon, îl va bântui pentru tot restul vieții, indiferent dacă vrea sau nu. Dar știe, de asemenea, că uitarea este calea lașă de a scăpa. Trebuie să-și amintească totul. Doar că nu este sigur cât mai poate îndura.

— Aș vrea doar să mă întorc acasă, spune el, luând-o pe Florence de mână.

Îi simte mâna caldă într-a lui și cumva găsește în ea suficientă forță pentru a continua.

— Pare o idee bună, aprobă Florence.

Ajung în partea din față a casei. Mama lui stă pe treptele de piatră de la intrare și fumează. Și-a descheiat haina galbenă. Ochelarii de soare îi are pe cap. Arată aproape ca o mamă obișnuită. David se oprește înaintea ei și dă drumul mâinii lui Florence.

— Mulțumesc, îi spune mamei sale.

— Pentru ce? întreabă Ellen, scuturând puțin scrum din țigară.

— Pentru că nu i-ai spus unde ne ascundem. Dar de ce nu i-ai spus? Inițial, nu ai avut nicio problemă cu faptul că Johan voia să mă împuște.

Ellen dă din umeri. De parcă ar discuta despre ce vor mânca la cină, nu despre faptul că i-a salvat viața. Dar datul din umeri nu este atât de dezinteresat pe cât încearcă să pară.

— Asta a fost înainte ca Johan să-l împuște pe Klaus, răspunde Ellen cu o voce care tremură ușor. Nu am înțeles... Nu m-am gândit niciodată că ar face-o cu adevărat. Și apoi Johan... Johan a devenit...

Clipește și s-ar putea să fie reflectarea soarelui la apus care îl induce în eroare, dar David crede că vede lacrimi în ochii ei.

— Îl știu pe Johan de-o viață întreagă, spune ea. Și pe Klaus de aproape o viață. Ce ar trebui să fac acum? Pe cine să sun, pe cine să...

Trage din țigară și se întoarce cu spatele, dar David apucă să vadă că mâna îi tremură. Pentru prima dată, își dă seama că mama lui este foarte singură. Și tocmai a devenit și mai singură.

Florence își drege vocea în spatele lui David.

— Mă duc pe alee. Probabil că aveți multe de discutat.

Îi strânge rapid mâna lui David și apoi se îndreaptă spre mașina lui Johan. O ocolește și continuă să meargă pe alee, spre poartă.

— Deci a existat un al treilea frate, zice David, așezându-se lângă mama sa pe treaptă. Care a reușit să scape, când eu am căzut.

Mama lui rămâne nemișcată.

— Îți amintești de el? întreabă ea.

— Da. Îmi amintesc că fugeam. Apoi am căzut și totul s-a făcut negru. Amintirile despre fermă încep să revină tot mai mult, dar această amintire am purtat-o mereu cu mine. Nici nu știu de câte

ori am discutat despre asta cu Johan. Dar el spunea întotdeauna că este doar un vis.

Mama lui dă încet din cap.

— Ați fost tripleți. Îți poți imagina, eu cu trei bebeluși în casa asta.

Îi este greu să și-o imagineze pe Ellen cu copii, mai ales cu trei. Nu a fost ușor pentru ea. Sau pentru cei din jur.

— Faptul că ați fost trei l-a făcut pe Johan să considere că experimentul său e unic, continuă ea. Când eram tineri, vorbea mereu despre un psiholog celebru pe nume Skinner. Nu am ascultat mereu cu atenție, dar Johan era complet obsedat de el. După spusele lui Johan, Skinner susținea că personalitatea și identitatea sunt doar o... programare, cred că așa o numea, care se produce în timpul creșterii. Și, conform lui, această programare putea fi controlată.

— Prin modificarea codului, spune David.

— Poftim?

— Nimic. Continuă.

— Oricum, Johan a vrut să demonstreze că Skinner avea dreptate, programând trei copii în exact același mod.

— Și astfel să ne transforme în aceeași persoană?

— O identitate în trei corpuri, spunea el, răspunde Ellen, dând din cap. Credea că va deveni celebru la nivel mondial dacă experimentul reușește. Hybris, știu. Dar eram foarte tineri. Și, așa cum spunea el, experimentul a devenit o modalitate de a menține treaz interesul Societății, când eu nu puteam fi prezentă în... alte moduri.

David tace o vreme, încercând să proceseze ceea ce i-a spus mama sa. Pare complet absurd. Și-ar dori să nu o creadă, să fie doar o altă minciună. Dar Johan, piatra funerară și amintirile sale spun la unison același lucru. Oricât de inuman ar fi, în sfârșit a ajuns la adevăr.

— Ce s-a întâmplat cu fratele meu? Cel care a fugit?

— Nimeni nu știe, răspunde ea, stingând țigara pe treaptă. În noaptea în care ați fugit, a fost ultima dată când cineva l-a văzut. Nu am mai auzit de el de atunci și cei care l-au căutat nu l-au găsit.

David aude dorul din vocea lui Ellen. Este nou sau a fost mereu acolo? A fost prezent fără ca el să îl observe în acele conversații anuale și ușor tensionate de ziua lui? A fost oare fațada ei rece, aparent permanentă, doar o mască? David nu mai știe sigur cine este mama lui. Lipsa de empatie clinică era mai ușor de înțeles. Dar poate că Ellen cea matură regretă în cele din urmă greșelile făcute de Ellen cea de la 20 de ani. Chiar dacă face tot posibilul să nu o arate.

— Poate că nu este atât de surprinzător că nu a reluat legătura, spune David. Având în vedere ce s-a întâmplat aici. Poate și-a schimbat identitatea și s-a ascuns.

Probabil ar fi făcut același lucru dacă și-ar fi păstrat amintirile.

— Poate, spune Ellen. Dar există anumite persoane în Societate care sunt foarte bune la a găsi oameni. Ar fi trebuit să-l găsească. Nu, după atâția ani, cel mai probabil este că a murit. Johan a povestit despre barca de la ponton, dar nu a văzut dacă David a reușit să se urce la bord sau cine mai era acolo. Din câte știm, e posibil chiar să se fi înecat în Sandsjön în acea noapte.

David privește spre pădure. Soarele începe să coboare sub vârfurile copacilor și luminează frunzele de toamnă de parcă acestea ar arde.

— Și ce s-a întâmplat cu mine după aceea? întreabă el.

— Te-ai împiedicat, ai căzut și te-ai lovit la cap de o piatră. A fost grav. La început am crezut că ai murit. Ai stat câteva săptămâni în spital și ai fost în comă câteva zile. Când te-ai trezit, nu-ți mai aminteai nimic. Nu doar din noaptea aceea, ci din întreaga ta viață. Era un gol total. Nici măcar pe mine nu mă recunoșteai. Doctorii au spus că probabil e permanent, ținând cont cât de puternic fusese impactul. Singurul lucru pe care ți-l aminteai era numele tău. „Mă numesc David Lund“, ăsta a fost singurul lucru pe care l-ai spus o lungă perioadă. Aproape că m-ai scos din minți.

Se face mai frig pe măsură ce soarele continuă să coboare. Treptele ajung în umbră, iar David își strânge haina pe lângă corp.

— În acel moment, Societatea se dizolvase, un David era mort și unul dispărut, continuă Ellen. Se încheiase totul. Așa că eu și

Johan am decis să-ți oferim o altă copilărie. Ți-am vorbit despre o copilărie în care ai fost singurul copil și nimic din celelalte lucruri nu s-a întâmplat vreodată. Cu puțin timp înainte să te întorci acasă de la spital, m-am mutat în Sävsjö. Am inventat că ai locuit acolo dintotdeauna și că urma să mergi la altă școală. În felul acesta, nimeni de la școală nu se întreba unde ai fost în toți acești ani.

— Trebuie să fi fost foarte convenabil, spune el fără să o privească.

Aude cum sarcasmul răzbate din vocea lui, dar nu se poate abține.

— Un mod simplu de a vă proteja pe voi înșivă.

— Te-a protejat și pe tine. Johan a fost convins că nu te-ai fi simțit mai bine dacă ai fi știut ce s-a întâmplat și asta e treaba lui, să fie expert în astfel de lucruri.

Ellen vorbește despre Johan de parcă încă ar fi în viață. David nu are inimă să o corecteze. Stau tăcuți un timp.

— Cum ai putut? rostește el într-un târziu.

Pur și simplu. Cea mai mare întrebare dintre toate întrebările care au fost vreodată puse. Ellen îl privește surprinsă.

— Ești mama mea, continuă el. Cum ai *putut*? Cum este măcar posibil?

— E ușor pentru tine să spui asta, răspunde Ellen. Dar nu știi nimic. Nimic despre situația în care eram. Viața mea era distrusă. Cu experimentul lui Johan, ai putut măcar să trăiești.

Ceva se rupe în interiorul lui. Vrea să țipe la ea, să o apuce și să o scuture, să-i spună că nu este un experiment. Vrea să știe că înseamnă ceva pentru ea. Dar nu face nimic. Nici măcar nu ridică vocea.

— Atunci de ce îmi spui toate astea acum? o întreabă. După ce ai păstrat secretul 20 de ani? De ce nu continui pur și simplu să minți?

— Pentru că m-am săturat de toate secretele. Pentru că m-am săturat ca Societatea, chiar și după atâția ani, să încerce să mă sperie. Pentru că Johan... Pentru că Johan. Nu am dorit niciodată să moară cineva. Cu Johan mort, nu mai ești în siguranță. E mai

bine să știi despre ce e vorba. Nu am niciun interes să văd cum alte persoane suferă.

— Te referi la alte persoane care îți sunt apropiate? întreabă el și nu poate să nu lase să i se strecoare o notă de speranță în voce.

— Avem altele pe cap acum, spune Ellen.

Dar el nu consideră că expresia ei este la fel de dură ca de obicei.

— Ce o să spunem acum? Cineva trebuie să fi auzit focurile de armă. În acest caz, poliția ar trebui să ajungă aici curând. Indiferent cât de bine ascunde Societatea lucrurile, ar fi dificil să explicăm uciderea unui șef de poliție.

Ellen Lund se uită în direcția porții și mijește ochii, de parcă ar analiza ceva.

— Nu cred că trebuie să explicăm ceva, răspunde ea. O să pară că Klaus l-a înjunghiat pe Johan, iar Johan s-a întors și l-a împușcat pe Klaus în legitimă apărare. Va fi, desigur, un mare mister de ce. Dar dacă verifică amprentele, nu vor găsi altele decât ale lor. Ucigașul ăla avea mănuși.

— Există doar două probleme, spune David. Eu și Florence. Nu a trecut mult de când am fost la un interogatoriu cu Klaus. Am fost și în casa lui de vacanță. Și acum doar dăm peste corpul lui fără viață? Nici măcar eu nu aș crede această coincidență. Nu cred că Societatea poate acoperi asta, oricât de puternici ar fi.

Ellen dă încet din cap, încă privind dincolo de curte.

— Ai dreptate. Nu puteți fi aici. Plecați.

David își privește mama, prea surprins ca să spună ceva.

— Asta s-a întâmplat, continuă ea. Am stabilit o întâlnire la fermă cu vechiul meu prieten Johan Arvidsson. Când am ajuns aici, i-am găsit pe el și pe un bărbat necunoscut morți în spatele casei. Sunt, desigur, în stare de șoc, dar nu am nicio idee despre ce s-a întâmplat.

— Crezi... crezi că o să meargă?

— Ce ar putea face? spune Ellen, dând din umeri. Nu o să fiu suspectă, nu am puterea necesară să înfig un cuțit în cineva. Vor căuta, desigur, legături între Johan și Klaus, dar nu cred că vor găsi ceva. Societatea s-a protejat prea bine pentru asta. Nimic nu

va face vreo conexiune între tine și Florence și ceea ce s-a întâmplat aici. Câtă vreme nu vă aflați aici.

Ellen deschide pachetul de țigări, dar vede că este gol. Îl mototolește și se întoarce spre David.

— Înțeleg că vrei să spui adevărul. Acum, când în sfârșit îl cunoști. Dar singurul lucru la care va duce este să-ți vezi copilăria distrusă expusă în presă, pentru ca toată lumea să se delecteze cu ea în restul scurtei tale vieți. Și când spun scurtă, vorbesc serios. Dacă începi să vorbești, unii din Societate se vor asigura că nu-ți vei sărbători următoarea zi de naștere.

David se gândește la asta. Ar putea spune adevărul. Ar *trebui* să spună adevărul. Ellen merită o pedeapsă. A permis ca un bărbat să abuzeze de fratele lui. Ar fi putut să spună nu. Același lucru e valabil, de fapt, pentru întreaga Societate. Toți sunt vinovați.

Dar mama lui are dreptate. Cu o astfel de poveste, ar putea să-l interneze forțat într-o secție de psihiatrie dacă doresc, ascuns pentru totdeauna. Dar nu este vorba doar despre el, are și o responsabilitate față de ceilalți. Florence, Anton, Paulina, Liv, Sakura, niciunul dintre ei nu trebuie să mai sufere vreodată. Trebuie să acționeze înaintea Societății și să găsească dovezi care să-i doboare în așa fel încât să nu se mai ridice niciodată.

Se gândește la mormântul din spatele casei. Nu a fost niciodată el cel care făcea puzzle-uri când era mic. A fost celălalt frate al lui, cel care a murit. Fratele lui simțea nevoia să aibă control asupra a ceea ce se întâmpla și construia modele când nu își mai putea controla propria viață.

Sirenele încep să se audă în depărtare, de pe drumul național 128 în direcția Sävsjö. David privește spre aleea cu pietriș care duce din curte până la poartă și dincolo, spre lumea exterioară. Lumea pe care nu a îndrăznit niciodată să o viziteze. Nu este deloc ca Jim din *Insula comorii*. Dar, oricum, aceea nu a fost niciodată cartea lui preferată. Al treilea David iubea aventurile din ea. Al treilea David a fost cel care se furișa afară noaptea, cel care îi spunea cum este dincolo de poartă și cel care l-a convins să fugă. Acela a fost David cel curajos.

Nu el.

Niciodată el.

Dar nu este prea târziu să schimbe asta.

VINERI

Doctorița este o femeie corpolentă, de vârstă mijlocie, cu ochelari mari. Își încrucișează brațele la piept și face tot posibilul să le blocheze drumul lui David și Paulinei.

— Îmi pare rău, dar nu este program de vizite, spune ea și cască, parcă pentru a sublinia că e foarte devreme dimineața.

— Înainte să te gândești să ne oprești, vreau doar să-ți spun că o cunoaștem pe cea mai bună avocată din Suedia, ripostează Paulina și își pune mâinile în șold. Și nu ezităm să apelăm la ea.

Doctorița mormăie ceva de neînțeles și îi lasă să treacă. Paulina îl conduce pe David prin coridorul alb, în direcția camerei lui Anton. David se simte rușinat că nu a fost acolo mai devreme. Paulina, pe de altă parte, pare că a fost acolo suficient de des încât să se descurce cu ochii închiși.

— L-ai văzut? întreabă David.

— Te referi de când s-a trezit? Doar o dată. Dar era încă foarte slăbit atunci. Abia putea să vorbească.

Paulina strânge din buze, care formează o linie subțire. Graba ei de a străbate coridoarele se datorează în mare parte emoțiilor. Niciunul dintre ei nu știe la ce să se aștepte sau în ce stare îl vor găsi pe Anton.

— Deci au existat mai mulți David, spune ea. Ar fi fost bine dacă mama ne-ar fi explicat asta în scrisoare.

— Nu cred că Urban i-a povestit, spune David încet în timp ce trec de un colț. Unele secrete sunt pur și simplu prea mari. Dacă nu aș fi văzut dovezile miercuri, împreună cu Florence, nici eu nu știu dacă aș fi crezut.

— De ce nu este Florence cu tine, apropo?

— Este ocupată să citească rapoartele poliției de miercuri, să se asigure că adevărul rămâne îngropat pentru un timp.

— Rămâne îngropat? repetă Paulina și se oprește brusc. Nu vrei mai degrabă să fie spus tuturor ziarelor și canalelor de televiziune din întreaga lume? Nu din acest motiv am făcut toate astea, ca să deconspirăm Societatea, exact cum a scris mama?

Îl privește deopotrivă acuzator și implorator.

— I-o datorăm Isobelei, adaugă ea.

David dă din cap. O parte din el vrea să facă exact așa. Dar o altă parte știe că ar fi o satisfacție de scurtă durată. Singura șansă de a ajunge la Societate, oricât de frustrant ar fi, este să nu arate nimic deocamdată. Chiar dacă amintirile din copilărie amenință să-l tragă într-o gaură adâncă de fiecare dată când se gândește la ele. Chiar dacă asta înseamnă că cei responsabili rămân în libertate. Florence a subliniat ultimul punct cu o claritate profesională.

— Știu, spune el încet și se uită în jur, pe coridor. Dar nu încă. Îți pot explica mai târziu, când o să fim singuri. Dar nu prea sunt în grațiile lui Florence acum.

Merg mai departe și ajung la camera lui Anton. Paulina deschide ușa fără să bată. Anton este într-un scaun cu rotile, lângă patul său. David rămâne fără aer. Anton, pe care nu știa dacă îl va mai vedea vreodată. Dar el este acolo, în hainele albe de spital, de parcă ar fi ceva obișnuit. Și zâmbește ușor.

— Te-ai trezit! exclamă David.

Ceva cald îi explodează în piept. Aleargă și își îmbrățișează strâns prietenul.

— Și au! spune Anton slăbit. Mai ușor cu îmbrățișările strânse. Am stat prea mult la căldură, după cum știi.

— Vai, scuze, spune David și îi dă drumul imediat.

Abia acum vede desenele de copii lipite în jurul patului lui Anton. Majoritatea reprezintă inimi mari.

— A fost Malva aici? întreabă el.

— Ea și Linda sunt acum în drum spre Stockholm, răspunde Anton. Malva mi-a trimis câteva desene pe care le-a făcut, iar personalul le-a printat. S-au gândit că aș vrea să le văd când mă trezesc. Sunt foarte grijulii aici.

— Bună, Solstickan[28]! zice Paulina și se apropie de Anton.

— Bună, spune el și o ia de mână cu grijă.

Mâinile lui Anton sunt încă bandajate. Trebuie să fi fost neprotejate când Paulina l-a târât afară din casă. David înghite în sec pentru a nu începe să plângă. Aceasta este o zi fericită. Vrea să o lase așa.

— O să am niște cicatrici sexy, spune Anton când vede la ce se uită David, ridicând cealaltă mână. Stigmate, vreau să spun. Congregația mea o să creadă că sunt Iisus.

— Și deja stai în fund. Credeam că o să fii nevoit să stai în pat mult timp. Nu-i prea devreme? Până mai adineauri erai inconștient.

— Vorbești ca doctorii mei, zice Anton cu voce răgușită. *Party pooper*.

David se uită în jur. Pe o măsuță lângă pat sunt o cană și o sticlă cu apă. David umple cana și i-o dă lui Anton, care bea recunoscător. Apoi îi dă cana înapoi cu o mână care tremură ușor. Pe David îl doare să-l vadă atât de slăbit.

— Paulina mi-a spus că totul s-a terminat, continuă Anton, cu o voce mai clară acum. Că s-a întâmplat ceva important în Småland alaltăieri.

Paulina nu și-a luat privirea de la Anton de când el a prins-o de mână. Încă pare la fel de îngrijorată ca înainte, dar este și dragoste în ochii ei. Speranță. Tot ce are nevoie Anton.

— Da, cred că s-a terminat, răspunde David. Cel puțin pentru moment. Probabil că Societatea va rămâne ascunsă o vreme. Îți povestesc mai multe mai târziu. Dar… cum te simți? Pe bune.

— Sincer? Ca un lemn de foc ars. Nu știu dacă o să-mi dispară vreodată mirosul de fum din nas. Și scaunul ăsta nu este cel mai ușor lucrude manevrat.

Se învârte cu scaunul cu rotile și aproape că se răstoarnă.

— Dar se spune că repetiția e mama învățăturii, adaugă după ce își recapătă echilibrul.

— Cât timp va trebui să stai în el? întreabă David.

Anton îi aruncă o privire Paulinei, care pune mâna pe umărul lui Anton și îl strânge ușor.

— Nu le-am spus încă nimic Malvei și Lindei, mărturisește Anton și din nou gâtul i se usucă. Dar doctorii spun că am o leziune pe creier. Mai exact în acea parte care transmite semnale nervoase către picioare. Am stat fără oxigen prea mult timp. Ei…

Se oprește și privește în jos.

— Este în regulă, spune Paulina cu blândețe și îl mângâie pe obraz. Nu contează.

— Ei susțin că nu știu dacă voi mai putea merge vreodată, încheie Anton, încă uitându-se în poală.

Căldura pe care David o simțea în piept dispare. Vederea i se încețoșează și lacrimile pe care a încercat să le evite se revarsă în cele din urmă.

— Privește partea bună, spune Anton și ridică privirea.

Zâmbește ușor, deși îi curg lacrimi pe obraji.

— Un preot în scaun cu rotile? O să joc cartea asta mereu. O să comand gratis la bar și o s-o oblig pe Malva să spele vasele acasă mereu...

Vocea i se estompează. David se așază în genunchi în fața celui mai bun prieten al său și îi cuprinde mâinile bandajate cât poate de ușor.

— Vei trece peste asta, pentru Malva, spune David serios. Dar să nu crezi că te las să câștigi la *Soul Calibur* doar pentru că ești șontorog. Am comandat deja o consolă nouă de pe eBay.

Anton începe să râdă, în timp ce își trage nasul. După un timp și David și Paulina încep să râdă. Râd toți trei cu voce tare, un râs care se transformă în lacrimi și apoi din nou în râs, în timp ce se țin în brațe.

---

[28] Brand suedez faimos pentru chibrituri și produse similare.

Florence stă acasă în living și se holbează la telefon. Acesta este pe măsuța de cafea și sună. Pentru a doua oară. Este David, din nou. Dar nu vrea să răspundă. Este încă supărată. A făcut-o să părăsească o scenă a crimei și să ascundă informații importante de poliție. Informații despre două omoruri, mai ales. Asta e împotriva tuturor instinctelor ei despre ce este corect și ce nu. Sigur, în meseria ei uneori a ales să nu spună mai mult decât era necesar. Sau a spus o versiune a adevărului mai în concordanță cu interesele clienților ei. Și uneori a făcut intenționat lucrurile mai dificile pentru poliție. Dar niciodată nu a fost vorba de lucruri atât de grave precum omoruri. Nu se simte deloc bine să lase poliția să aibă o imagine eronată despre cadavrele găsite la fermă. Chiar dacă în mod rațional înțelege că nu aveau altă opțiune.

Ca și cum disconfortul emoțional nu ar fi fost suficient, cariera ei ar fi terminată dacă s-ar afla. Tot efortul pe care l-a depus, toți anii în care a pus pe primul loc munca s-ar dovedi în zadar. Firma s-ar prăbuși. Anna și Jamela ar rămâne fără locuri de muncă. Doar pentru că David a făcut-o să promită.

După un timp, telefonul încetează să mai sune. Dacă David vrea să discute cu ea, va trebui să o facă prin mesageria vocală. Un minut mai târziu, telefonul emite un sunet de notificare când primește un mesaj. Îl ignoră și pe acesta.

David o ajunsese din urmă în afara curții, miercuri.

— Trebuie să plecăm de aici, îi spusese el. Imediat.

— Cum adică?

— Dacă suntem aici când vine poliția, o să devenim parte din investigație. O să își dea seama că îl cunosc pe Johan și că tu și cu mine am fost implicați într-o anchetă pe care Klaus o coordona. O să fie foarte greu să ne susținem nevinovăția fără să spunem prea multe.

Ea se holbase la el. Propunerea lui David mergea împotriva a tot ce învățase ca avocat. Nu fugi de la locul unei crime dacă ești nevinovat.

— Dar de ce să nu spunem pur și simplu totul? îl întrebase ea.

— Pentru că nu avem dovezi concrete. Vor fi doar zvonuri. Dacă începem să vorbim, există riscul ca totul să reînceapă. Am

văzut de ce este capabilă Societatea. Vor veni după noi din nou. Tu, eu, mama, toți cei din jurul nostru o să fie în pericol. Criminalul ăla este încă pe undeva pe acolo. Și orice șansă de a dovedi ceva o să dispară cu siguranță. Mai bine să nu fi fost aici niciodată. Ellen a spus deja că poate vorbi singură cu poliția.

— Deci vrei să-l lăsăm pe ucigaș să scape, îi spusese ea.

Partea teribilă era că înțelegea. Probabil că nici ea nu ar fi crezut adevărul, dacă cineva i l-ar fi spus. Societatea încă avea toți așii în mânecă.

— Nu-mi place. E vorba de un omor dublu. Vor investiga temeinic. Ești sigur că mama ta se poate descurca?

Sunetul sirenelor se auzea tot mai tare, dar mașinile de poliție erau încă la câteva minute distanță.

— N-ai văzut-o pe Ellen Lund? îi zisese el cu un zâmbet microscopic. Nu cred că va fi o problemă. Vreau să aflu cine a abuzat de fratele meu. Bărbatul acela trebuie să fie pe undeva. Și vreau să știu ce s-a întâmplat cu fratele meu care a dispărut. Hai să strângem cât mai multe informații. Suficient de multe încât Societatea să nu ne mai poată reduce la tăcere. Am început să mi-i amintesc, dar niciun chip concret. Eram prea mic. Dar poate că sunt acolo, undeva, în subconștientul meu. Dacă e așa, vreau să-i găsesc. Și apoi, când știm destule, când avem suficiente dovezi... vom spune totul lumii întregi.

Ea știa că David fusese sacrificiul. Că merita să facă lucrurile în felul lui. Dar asta contrazicea tot ce și-a dorit vreodată să realizeze încă de când era o copilă care se juca pe câmpul din Kumla și a aflat că existau oameni buni care se asigurau că oamenii răi ajung în spatele zidurilor înalte. Se pare că nu avea să fie așa de data asta. În cele din urmă a dat din cap aprobator.

Se grăbiseră înapoi la mașina lui David. Ellen le făcuse cu mâna scurt în timp ce plecau. Când ajunseseră pe autostradă, Florence se uitase în oglinda retrovizoare și văzuse prima mașină de poliție virând pe drumul spre fermă.

Asta se întâmplase acum două zile. Florence știe că Sandro nu a terminat cu ea. Bănuiește că ucigașul va sta ascuns o vreme. Cel puțin până când atenția asupra omorului dublu se va mai domoli. Dar probabil că nu va aștepta prea mult. De când s-a

întors acasă, Florence se uită în jur când e afară, verifică de două ori dacă a încuiat ușa când e înăuntru și are un tub nou de spray cu piper în geantă, pe care îl ține mereu la îndemână. Știe, desigur, că nu e suficient. Un pistol cu electroșocuri ar fi bun, dar pentru așa ceva are nevoie de permis. Se gândește dacă să vorbească despre Sandro cu Samir, dar probabil că Samir nu-i va răspunde la telefon acum.

Telefonul de pe masă scoate din nou un sunet de notificare, amintindu-i că a primit un mesaj acum câteva minute. Curiozitatea învinge până la urmă. Deschide mesajele. Sunt de la David. Desigur. A trimis o poză cu un bilețel alb. *Dacă ai nevoie de mine*, scrie acolo, cu caligrafia ei.

Rahat!

Uitase complet de bilet. S-au întâmplat atât de multe de când l-a scris. Dar cel puțin încă este o femeie care-și ține cuvântul. Apelează mesageria vocală și ascultă mesajele lui David.

— Bună, Florence. Ai dreptate.

Nu era ceea ce se aștepta să audă. Deși știe că are aproape întotdeauna dreptate.

— Mă refer la bilet, continuă vocea înregistrată a lui David. Dar nu am înțeles. Întotdeauna am crezut că mă descurc mai bine când oamenii nu sunt prea aproape. Când tu nu ești prea aproape. Obișnuiam să dau vina pe faptul că ceilalți oricum mă părăseau mereu. Așa că nu aveam nevoie de nimeni altcineva. Dar nu e adevărat. Pentru că am nevoie de ceilalți. Și cel mai mult, dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit în viața mea, am nevoie de tine. Florence Tapper. Nu mă descurc fără tine. Te iubesc. OK, a fost al dracului de înfricoșător să spun asta și nici măcar nu îndrăznesc să aud ce ai de gând să răspunzi. Așa că închid acum.

După aceea urmează un alt mesaj, mult mai scurt:

— Dacă ajută, cred că și Kreskin te place.

Florence stă cu telefonul la ureche câteva secunde. Încearcă să proceseze ce vrea David să-i spună. Ce o face să simtă. Îl vede pe David în minte, așezat în fața calculatorului din bucătăria sa din Vallentuna. Obsesia lui oarecum de tocilar pentru puzzle-uri și cititul de science-fiction. *Insula comorii*. Dragostea lui pentru

câinele acela caraghios. Trupul bine lucrat, ascuns sub un tricou cu o glumă pe care doar un programator o înțelege. Și privirea lui când se uită la ea. Ochii în care te poți pierde.

Și știe ce trebuie să facă.

Trebuie să pună capăt acestei situații.

Închide și comandă un taxi. Când iese în hol să se încalțe, se vede în oglindă. Doamne! În mod normal, nu ar lăsa pe nimeni să o vadă așa. Nu s-a machiat și părul îi este prins în creștet cu un elastic mov. Și poartă, dintre toate hainele posibile, un tricou prea mare și decolorat. Aproape că este șocată de ceea ce vede. Cel care ar îndrăzni să spună că uneori chiar arată așa ar fi dat în judecată de ea, în mod normal. Dar acum nu îi pasă deloc. Își trage în picioare o pereche de pantofi Michael Kors pentru a compensa măcar puțin, verifică dacă sprayul cu piper este încă în geantă și deschide ușa de la intrare.

David și Kreskin dau roată prin living. David a încercat să găsească un mijloc de a se juca amândoi aruncându-i mingea lui Kreskin, dar câinele nu a căzut în capcană. Kreskin pare la fel de agitat ca David.

— Ai auzit că am doi frați? îi spune el și se apleacă să-l scarpine pe Kreskin după urechi. Dar unul dintre ei a murit.

De fapt, nu știe ce simte în legătură cu asta. Încă nu-și amintește foarte bine de fratele său, așa că vestea despre ce s-a întâmplat este doar atât: o poveste pe care i-a spus-o cineva. În același timp, înțelege și de ce nu s-a simțit niciodată complet. În sfârșit poate vedea forma golului care a existat mereu în el. Are forma lui. Forma fratelui său. Nu crede că golul va dispărea vreodată. Și este împăcat cu ideea. Dacă există o parte subconștientă a sa care își amintește și care poate să-și plângă fratele, vrea să o lase să facă asta. Are suficient de lucru cu amintirile care au început să revină, amintirile de la ferma unde a crescut. Kreskin scâncește, de parcă ar fi preluat starea de spirit a lui David.

— Și mai am un frate, care poate că trăiește. Undeva, poate există o persoană cu care am crescut, cu care am împărțit o copilărie. Un băiat sau mai degrabă un bărbat cu care am împărțit numele. Dar cum să-l găsesc? Mai trăiește măcar? Vreau cu adevărat asta? Vrea *el* asta? Ce se întâmplă dacă nu ne plăcem?

Sau dacă și el este mort? Dar David nu vrea să se gândească la asta, a fost destulă moarte în ultima săptămână. Nu are nevoie să-și mai imagineze așa ceva.

— Și, ca și cum asta nu ar fi de ajuns, mai este și un ucigaș nebun afară, continuă el și simte o durere în piept când rostește cuvintele. Care poate mă caută. Deși Florence spune că se va ascunde o vreme, cel puțin până când poliția o să încheie ancheta asupra morții lui Klaus Nordström.

Kreskin latră și îl linge pe nas. Este tot răspunsul de care are nevoie.

— Știu, spune David și se ridică. Toate la timpul lor.

Găsește mingea lui Kreskin care s-a rostogolit sub televizor și o strânge ca pe o minge de stres. Gândul că ar putea avea un frate în viață este aproape prea mare pentru a fi contemplat mai mult

de câteva momente, dar nu asta îl face să aibă atâta cortizol în corp încât să-l furnice scalpul. Excesul de hormoni de stres este cauzat în întregime de Florence. De întrebarea dacă a vorbit serios când a scris biletul sau nu. Se simte acum ca pisica lui Schrödinger înainte de a fi deschisă cutia. Este atât viu, cât și mort. Poate că nu ar fi trebuit să trimită niciodată acel mesaj. Și cu siguranță nu ar fi trebuit să înregistreze acele mesaje idioate pe robotul ei telefonic. Ce prostie! Acum este emoționat ca un adolescent de 17 ani, așteptând răspunsul ei. Dacă va răspunde măcar. Fluturii din stomacul său dau o adevărată petrecere.

Se apropie de puzzle-ul de pe măsuța de cafea și vede că este aproape complet. Nu-și amintește să fi pus atâtea piese, dar s-au întâmplat multe în ultimele zile. Ia ultimele piese și încearcă să le găsească locurile.

— Apropo, ai programare la Louise peste două săptămâni, îi spune lui Kreskin într-o altă încercare de a-și distrage atenția. Nu știu dacă ești pregătit să faci paradă pe plajă încă, dar ea crede că dieta a ajutat măcar puțin. De acord?

Câinele își umflă pieptul și pare foarte mândru în timp ce se leagănă pe podea. David îl bănuiește că ar face orice pentru a merge din nou la veterinar. Chiar dacă aceeași persoană îi face uneori injecții. David înțelege perfect sentimentul. Pune ultimele două piese de puzzle la locul lor și face un pas înapoi pentru a privi rezultatul. Nu poate să nu simtă o mare ușurare. Imaginea este completă. Golurile au dispărut. Chiar când răsuflă adânc, cineva sună la ușă.

— Cine poate fi? îl întreabă pe Kreskin, care se uită la el la fel de nedumerit. Aștepți pe cineva?

Deschide ușa. Afară este Florence. Iar timpul se oprește în loc. Singurul lucru care se mișcă este inima lui, dar bate atât de tare încât este convins că și Florence poate să o audă. Nu se poate abține să nu rămână cu gura căscată când o vede. Probabil că arată ca un idiot. Dar ce contează? Șocul provine parțial din faptul că ea este chiar acolo, parțial din felul în care arată. Este cât se poate de departe de avocata elegantă în costum de firmă și cu aer intimidant cu care era obișnuit. Mai degrabă pare îmbrăcată pentru o seară de stat singură pe canapea.

Și îi taie complet respirația.

Este cea mai frumoasă persoană pe care a văzut-o vreodată. Mai mult decât atât, este cea mai frumoasă persoană pe care a văzut-o cineva vreodată. Și știe că este pierdut fără speranță. A fost așa încă de la început. Femeia care stă în fața lui este motivul pentru care se trezește dimineața. Este motivul pentru care există. Ea, cu cocul ei răvășit și cu tricoul larg.

Florence își freacă brațele și se uită întrebător la el. David se trezește la realitate și timpul începe din nou să curgă. Vrea să-și tragă una. Cât timp intenționa să-i blocheze ușa?

— Scuze, trebuie să-ți fie frig, se bâlbâie el. Intră.

Face un pas în lateral pentru a-i permite să intre, dar ea rămâne în prag. Oh, nu. Asta nu e bine. Deloc. Inima care bătea atât de tare îi tresare. Nu ar fi trebuit să spună acele lucruri pe robotul ei telefonic. A distrus totul. Vrea să intre în pământ sau să se transforme într-o băltoacă pe podeaua holului. De preferat ambele. Orice, doar să nu fie nevoie să treacă prin ceea ce inevitabil urmează.

Florence își îndreaptă spatele, iar el se pregătește. În ciuda tricoului prea mare, ea reușește să emane aceeași autoritate pe care a arătat-o la interogatoriul cu Klaus Nordström.

— David Lund, spune ea scurt. Oficial, nu mai ești clientul meu. De asemenea, renunț la orice viitoare colaborare cu tine din cauza unui conflict de interese.

David o privește nesigur. Acestea nu erau... chiar cuvintele la care se aștepta. Nu știe cum să le interpreteze. Dar sună ca și cum Florence nu ar mai vrea să aibă de-a face cu el.

— OK, aha, hm, da, reușește să îngaime, deși pare să-și fi pierdut complet capacitatea de a comunica. Și asta ce presupune?

Dar știe deja. Florence Tapper, femeia fără de care nu poate trăi, este acolo să-i spună adio.

Ea pășește peste prag.

— David Lund, pentru un bărbat inteligent, ești foarte fraier, spune ea, privindu-l în ochi. Nu ai văzut în filme? Acum e momentul în care ar trebui să mă săruți.

SÂMBĂTĂ, ORA 2:00

Ca de obicei, se trezește la ora 2 dimineața și se duce în living. A devenit o rutină. Dar în seara aceasta îl așteaptă o surpriză. Fotoliul lui preferat este deja ocupat. Lumina felinarelor de pe gazonul din fața ferestrei dezvăluie cine este ocupantul.

Sandro stă în fotoliu, picior peste picior. Deși este întuneric, pare că Sandro îl privește direct în ochi. Dar ceva este diferit. Când se apropie, vede ce anume. Sandro și-a ras părul. Se oprește la câțiva metri de fotoliu și își strânge halatul de casă mai bine.

— Ce dracului faci aici? șoptește el. Ai luat-o razna?

— Doar m-am gândit să trec pe aici, răspunde Sandro și zâmbește. Și să întreb dacă ați mai auzit ceva despre polițiștii care au fost la cabană luni.

— Ți-am spus, a fost eroarea lui Klaus, spune el și oftează. Eu nu am nicio legătură cu asta. I-am zis lui Klaus să țină poliția sub control. A fost o greșeală să-l folosesc pe el ca intermediar. În mod evident, este incompetent.

— Era, spune Sandro și își trece mâna peste capul ras. Era incompetent.

— Da. Firește. Tu ai fost?

— Nu. David Lund, poate. Sau Johan. Dar nu contează. M-am ocupat de Johan Arvidsson, așa cum mi-ați cerut.

— Dar nu ai venit aici în mijlocul nopții doar să mă întrebi de Klaus.

— Nu. Luați loc. Avem o situație delicată despre care trebuie să vorbim.

Sandro arată spre un scaun din mijlocul camerei.

— Știu destul de multe acum, continuă el. Știu ce ați făcut. Lucruri pe care nu vreți să le afle cineva. Mai ales nu cineva ca mine. Și nu am niciun chef să trăiesc uitându-mă mereu peste umăr. Așa că luați loc.

Lumina felinarelor de afară se reflectă pe ceva negru aflat sub fotoliul în care stă Sandro. Este o geantă. Pare grea. Are idee despre ce se află în ea. Nimic din ce este acolo nu este moale și

plăcut. O imagine îi trece prin minte, cu soția lui trezindu-se dimineața și găsindu-l legat de masa de mahon din living, sângerând din toate orificiile, plus câteva noi pe care Sandro le-a creat. Cunoaște bine munca lui Sandro. De aceea îl angajează atât de des. Dar este cu adevărat prea bătrân pentru așa ceva.

— Nu prea cred, spune el.

Scoate revolverul din buzunarul halatului și trage. Sandro abia are timp să pară surprins. În ciuda luminii slabe, glonțul îl lovește pe Sandro exact între ochi. Capul i se izbește de spătarul fotoliului, iar apoi cade în față, o parte din ceafă rămânându-i lipită de fotoliu.

Un moment, crede că Sandro o să cadă din fotoliu, dar rămâne așezat și cu capul atârnând. Ascultă să prindă alte sunete, să vadă dacă soția lui s-a trezit. Dar somniferele și-au făcut treaba. Noaptea este la fel de liniștită ca întotdeauna. Singurul sunet este un picurat slab pe covor din trupul din fotoliu.

Clatină din cap. Cât de naiv să crezi că un om nu este înarmat doar pentru că poartă pijamale. Se apropie și examinează cadavrul. Își trage mâneca halatului peste degete ca să ridice capul lui Sandro și să examineze locul de intrare aglonțului fără să lase amprente. Chicotește mulțumit. Colegii lui nu l-ar crede niciodată dacă le-ar spune cât de perfect a fost acel foc. Păcat de fotoliu totuși, era cu adevărat preferatul lui.

Sandro a menționat numele David Lund.

Este un nume pe care ani în șir a sperat să nu fie nevoit să-l audă din nou. Dar în ultimele săptămâni se pare că nu s-a vorbit despre altceva. A încercat să-l lase pe Sandro să rezolve situația, dar idiotul a eșuat. Chiar și când Sandro a primit misiunea directă de a se ocupa de David, l-a omorât doar pe Johan.

Ceea ce a înrăutățit lucrurile.

Având în vedere că Sandro nu a reușit să-l prindă pe David, ar fi fost mai bine să-l lase pe Johan în viață. Totul se va precipita acum, că paznicul pe care Societatea l-a desemnat pentru a-l proteja pe David a dispărut. Ceilalți vor înțelege că el se află în spatele acestor lucruri. Vor deduce că este pe urmele lui David. Și se vor întoarce împotriva lui.

Nu toți. Dar suficient de mulți dintre ei.

Trebuie să fie deștept. Să nu se grăbească, altfel riscă să facă greșeli. Trebuie să încetinească ritmul. Să arate că nu este îngrijorat de David. Că nu are nicio idee despre ce s-a întâmplat cu Johan sau cu ceilalți. Poate chiar să-l atragă pe Urban de partea lui.

În același timp să caute noi strategii pentru a-l reduce pe David la tăcere definitiv.

Deja a început să pună la cale un plan. A învățat de mult timp că trebuie să aibă întotdeauna mai mult de un plan, în caz că se întâmplă ceva. Ceea ce, pe puțin spus, s-a întâmplat.

Deschide geanta lui Sandro și găsește o rolă de bandă adezivă argintie. Apoi ridică geanta grea și o pune în poala lui Sandro. Începe să înfășoare banda în jurul spătarului fotoliului, peste bustul lui Sandro și geantă. Lipește mai multe rânduri de bandă până e sigur că totul este bine fixat. Norocul lui că Sandro măcar a ales să moară într-o piesă de mobilier cu roți.

Când este mulțumit, deschide ușa terasei și împinge fotoliul afară. Din fericire, n-are vecini care să-l vadă. Trage fotoliul peste peluză și în jos, spre debarcader. E greu, roțile se înțepenesc în iarbă, dar reușește să înainteze. Geanta saltă pe genunchii lui Sandro, prinsă de brațele lui. Ajunge la debarcader. Scândurile acestuia vibrează, dar măcar e mai ușor să împingă pe lemn decât pe iarbă. La capătul debarcaderului, dă brânci fotoliului peste margine. Pleoscăitul care se aude când Sandro lovește apa este aproape inexistent.

Fotoliul și corpul se scufundă imediat în întuneric. Curenții puternici de toamnă îl vor duce pe Sandro departe de debarcaderul și proprietatea lui. Dar nu este îngrijorat, chiar dacă va dura puțin. Baggensfjärden are peste 15 metri adâncime.

Nimeni nu îl va căuta vreodată pe Sandro. Este un om care nu a existat niciodată.

Își permite să-și sprijine mâinile pe genunchi și să răsufle ușurat. Apoi se întinde și își șterge transpirația de pe frunte. Își strânge halatul în jurul corpului. Acum, că nu mai face efort, îi este frig. Se întoarce în casă, închide ușa terasei și intră în dormitor. Tot timpul zâmbește în sinea lui. În drum spre pat, își aranjează uniforma, care este agățată în cuier.

Se pare că va dormi bine în noaptea asta, până la urmă.
Mâine este o nouă zi pentru el și pentru David Lund.

MULȚUMIRILE LUI HENRIK

Stai, stai, nu te opri din citit încă. Mai am câteva cuvinte de spus și primele îți sunt adresate ție, dragă cititorule. Așa că mai rămâi. Promit să fiu scurt.

Vreau să-ți mulțumesc că ai acordat o șansă acestei cărți. Știu cum e când apare o nouă serie. Niciodată nu știi ce vei găsi și există atât de multe opțiuni pe piață. Dar tu ai ales-o pe aceasta. Asta înseamnă enorm pentru mine pentru că, fără tine care să îl citești, acest text ar fi doar o grămadă de hârtie presărată cu pete negre. Povestea lui David și a lui Florence există doar când îi dai tu viață. Așa că îți mulțumesc pentru asta.

Sper, de asemenea, că ești nerăbdător să afli ce se va întâmpla în continuare. Pentru că și eu sunt. Nu voi da spoilere, dar pot să-ți dezvălui un lucru: povestea lui David, a lui Florence, a Societății și a celorlalți abia a început. Încă există multe secrete. Așa că ține-te bine.

Desigur, mai sunt și alții care merită mulțumiri. În primul rând, draga mea soție Linda, care a citit una dintre primele versiuni ale cărții acum doi ani. De atunci, a trebuit să trăiască zilnic cu David și cu Florence, precum și cu anxietatea mea legată de întrebarea dacă voi reuși sau nu să duc la bun sfârșit acest proiect. Sunt convins că a existat un moment în care curiozitatea ei inițială s-a transformat în exasperare față de discuțiile mele interminabile de la micul-dejun, dar Linda a fost suficient de minunată încât să nu lase să se vadă și nici măcar nu a amenințat că mă dă afară din casă. Așa că îți mulțumesc, iubito.

Un mulțumesc special de mare merge către colega mea, fostă coautoare și, mai presus de toate, prietena mea strălucită, Camilla Läckberg, care de la început m-a convins că pot să scriu literatură de suspans. Dacă nu ar fi fost încrederea ei totală în mine, în general, și entuziasmul față de povestea lui David și a lui Florence, în special, această carte nu ar fi existat. (Asta înseamnă că, dacă ai ceva de reclamat, trebuie să iei legătura cu ea.)

Mulțumesc, Camilla, pentru toate criticile.

Și chiar dacă am folosit persoana întâi de un număr record de ori în paragrafele de mai sus, o carte nu este creată doar de o singură persoană. Există întotdeauna alții care știu mai multe decât mine. Multe mulțumiri, așadar, lui Miguel Rivera, care m-a învățat aproape suspect de multe lucruri despre hackingul de la distanță, Teresei Simon-Almendal, profesoară de drept, care s-a asigurat că Florence Tapper e măcar pe jumătate conectată la realitate, un enorm și aproape obscen mulțumesc lui Marcell Bandicksson, care a creat din nou o copertă ce îmi taie respirația și, în cele din urmă, îi mulțumesc fiului meu, Milo Fexeus Ingelman, care a învățat-o pe Florence tot ce știe despre modele de avioane și aerodinamică.

Această carte este specială pentru mine din mai multe motive. Nu este doar prima carte despre David și Florence, ci este și prima mea carte publicată de Editura Bookmark. Entuziasmul sincer pentru acest proiect arătat de directorul editurii, Claes Ericson, și de agentul literar Ebba Barreth Bandh, la prima noastră întâlnire, mi-a dat energie un an și jumătate, cât am scris. Am avut, de asemenea, onoarea să lucrez cu editoarea Louise Eriksson și redactoarea Heléne Jensen, două persoane strălucite care, pe tot parcursul procesului, m-au ghidat constant în direcția corectă când am luat-o pe căi greșite. Corectorul Lars Lundberg este cel care, în final, s-a asigurat că nu trebuie să citești toate greșelile mele de ortografie.

Multe mulțumiri și echipei de marketing de la Bookmark, condusă de Kristoffer Stjernberg, care este responsabil pentru faptul că ții această carte în mână, precum și Fridei Boisen, lui Lars Johansson și tuturor celorlalți de la agenția de PR Talk To The Heart, care s-au asigurat că ai auzit de *Sacrificiul*. Și, ca întotdeauna, mulțumiri lui Joakim Hansson, lui Signe Bedinger, lui Steve White și restului echipei de genii absolute de la Nordin Agency, care continuă să mă reprezinte ca și cum aș fi o vedetă rock internațională.

În cele din urmă, un mare mulțumesc tuturor distribuitorilor care și-au asumat un risc cu o serie complet nouă. Vă îmbrățișez pe toți.

OK, acum am terminat. Ne vedem data viitoare,

Henrik Fexeus
Stockholm
Mai 2024